

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *SHATTERED BONDS*

TRUE DEAD

"Hunter is an expert
at creating worlds filled with
intriguing supernatural elements
and exciting scenarios."

—RT BOOK REVIEWS

A Jane
Yellowrock
Novel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jane Yellowrock Romanları için Övgüler

"Birçok seri Hunter'ın çalışmalarını taklit etmeye çalışıyor, ancak çok azı şehir fantezisinin özünü yakalamaya : ilgi çekici kahraman, gerilim, [ve] yeterince romantizm içeren fantezinin mükemmel karışımı."

-SF Sitesi

"Tehlikeyi baş döndürücü taşıyor . . . Hunter hayranlarının beklediği hızlı tempoyu, yüksek riskleri ve kusursuzca hazırlanmış dövüş sahnelerini sunuyor."

-*Publishers Weekly*

"Jane Yellowrock zeki, seksi ve acımasız."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Kim Harrison

"Patricia Briggs'in Mercy Thompson serisinin bir sonraki kitabı için sabırsızlanan okurlar Faith Hunter'ı denemek isteyebilirler."

-*Library Journal*

"Hunter'ın derece profesyonelce hazırlanmış, karanlık fantezi, gizem ve romantizmin lezzetli karışımı her üç türün hayranlarını da memnun edecektir."

-*Booklist*

"Güçlü, seksi kadınlarla dolu bir türde Jane Yellowrock benzersiz. . . . Cesur birinci şahıs anlatımı, çetin ceviz ama sevimli bir kırılmalığa sahip olduğunu gösteriyor."

-RT Kitap Yorumları

"Cidden. Son yıllarda okuduğum en iyi şehir fantezisi, belki de hiç."

-C. E. Murphy, *Magic and Manners* kitabının yazarı

"Hikaye fantastik, aksiyon yoğun, romantizm tatlı ve karakterler ruhunuza işliyor."

-Vampir Kitap Kulübü

"Jane Yellowrock serisi, enerjik aksiyon dolu sahneleri, güçlü duygusal tonu, beklenmedik mizahı ve cesur karakterleriyle bugüne kadarki favori şehir fantezilerimden olmaya devam ediyor."

-Smexy Books

"Fanteziyi güçlü bir gizem hikâyesi ve romantizm dokunuşuyla harmanlayan bu kitap, şehir fantezisinin tüm doğru kutularını işaretliyor."

"Hunter risk ve ödülü ustalıkla yönetiyor ve Jane'in sürekli büyüyen kabilesi her taraftan gelen baskılar karşısında birbirlerine bağlanmayı başarıyor."

-All Things Urban Fantasy

"Hunter, oyun değıştirici ve uçurum tehlikesi konusunda bir usta."

-Kings River Life Dergisi

"En sevdiğim serilerden biri... yoğun ve zekice bir okuma."

-İneğin Sözü

FAITH HUNTER TARAFINDAN DA

Jane Yellowrock Romanları

Skinwalker

Kan Haçı

Merhamet

Kılıcı Kuzgun

Lanetli

Ölümün

Rakibi

Jane Yellowrock Dünya Arkadaşı Kan Ticareti

Kara Sanatlar

Kırık Ruh

Karanlık Varis

Gölge Ayinleri

Soğuk Saltanat

Karanlık Kraliçe

Parçalanmış

Bağlar

Soulwood Romanları

Toprağın Kanı

Toprağın Laneti

Karanlıktaki Alev

Aydın Çemberi

Ölümler İçin Büyüler

Rogue Mage Romanları

Kan Döken

Seraphlar

Ev Sahibi

Antolojiler

Kedi Masalları

Bahisler Var Seyahat

Edecek Kara Su

Damarlarındaki Kan

Denemeleri

Sıkıntılar

TRUE DEAD

Jane eJJowroc Roman

Faith Hunter

ACE
New York

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2021 yazar Faith Hunter

Toprağın Kanı'ndan alıntıdır telif hakkı© 2016 Faith Hunter'a aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. E-kitap

ISBN: 9780451488749

İlk Baskı Eylül 2021

Bu bir kurgu . İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.7.1_c0_r0

Hayatıma neşe

getiren Hubs'a:

Eşek arılarını ve kertenkeleleri evden dikkatlice çıkaran, örümcekleri ve

nadir bulunan hamam böceklerini öldüren kişi,

Şarkılar söyler ve akarsuya

girmemi sağlar.

Kelimeler yazıyorum, ama kim olduğunuz ve yaptıklarınız için asla yeterli kelime yok.

Sen benim karanlığımdaki ışıksın.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Faith Hunter'ın de Jane Yellowrock

Romanları için Övgüler

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Bölüm 1: Karanlıkta Bir Derviş. Kanlı Bıçaklı Şiir. Bölüm 2:

Kraliyette Berbatım

Bölüm 3: Bu Aptal Adam Senin Arkanda

Bölüm 4: Bu Benim İlk Rodeom Değil

Bölüm 5: Mızrak Parmak, Ciğer Yiyen ve U'tlun'ta

Bölüm 6: Whoopie Dang Do

Bölüm 7: Leo Uzun Bir Oyun Oynuyordu Bölüm 8:

mı, Bacaklar

Bölüm 9: Jane'in Kutsal Suyu İhtiyacı Var. Kutsal Suyun Yeri'ne git.

Bölüm 10: Wrassler Yerdeydi, Güvenlik Köşesinin Hemen İçinde, Yan Yatıyordu Bölüm

11: Hoşlanmıyorum. Kaşındırıyor.

Bölüm 12: Küçük Kardeş Kurtarmaya

Geliyor Bölüm 13: Vurulmaktan Daha İyi

Bölüm 14: Haç İşareti Yaptı ve Kimse Alev Almadı Bölüm 15: Eski Piç

Edilmiş Panhead Harley'i Çalıştırın

Bölüm 16: Bir Tabancayı Sopa Olarak Kullanmak Aptalcaydı

17. Bölüm: İki Kafayı Saçlarından Sallandıran Kanlı Sarışın Küçücük 18.

Bölüm: Kim Bilebilirdi?

Bölüm 19: Yada Yada Blah Blah

Bölüm 20: Ölümsüz Hayat Berbat

Pellissier Klanı, Orijinal Kan-Aile Tarih Çizelgesi Teşekkür

Toprağın Kanı'ndan alıntı

Yazar Hakkında

BÖLÜM 1

Karanlıkta Bir Derviş. Kanlı Bıçaklı Şiir.

Canavar büyük yatakta uyandı, Jane'in kıyafetlerine dolanmıştı. Yumuşak kokladı, yüksek sesle değil, Jane'in Flehmen sesi dediği gibi değil, avcı sesi. Sessizdi. Bruiser büyük yatakta değildi. Büyük yatakta uyumamıştı.

Canavar yuvarlandı ve oturdu. Ön pençesini Jane'in uyku kıyafetlerinin üzerine koydu. Kıvrılıp çıktı. Jane'in kıyafetlerini pençelemedi ya da yırtmadı. Jane'in üzülmesini istemedi. , Canavar formunda olmaktan mutlu değildi. Jane'in Canavar formunda mutlu olmayacağını biliyordu.

Jane insan formunda uyumaya gitmişti. Jane uyurken vücudu Canavar'a dönüştü. Jane'in bedeni uykuda ilk kez şekil değiştirmiyordu ve Jane ya da Beast değişmek istediğinde de değişmemişti.

Jane arcenciel yarığının sularında iyileştiğinden beri beş kereden fazla olmuştu.

Jane'i öldüren hastalık gitmişti. Ama Jane'in vücudunda pek çok sorun vardı. Jane saatlerce formunu koruy. Canavar Jane'e nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Çok kötüydü.

Canavar Melek-Hayyel-Jane'e yardım etmiyordu.

Jane'in arkadaşı-Bruiser-Jane'e yardım edemedi.

Molly, Molly-Evan'ın eşi ve Angie Jane'e yardım edemedi. Jane,

Jane'e yardım edemezdi. Jane kızgındı.

Jane klanı endişeliydi.

Beast aptal insanların endişelendiği gibi . Ama Beast önemli bir şeyi kaçırmış olmaktan korkuyordu.

Beast, Beast'in zihninde Jane'in uyuduğu yeri inceledi. Jane'in rüyaları hızlı su üzerindeki yaprak gibi dönüyordu.

Jane sanki canavar onu kovalıyormuş gibi hızlı hızlı nefes aldı. Ormandaki karanlık havuz gibi derin ve sakin bir uykuya ihtiyacı vardı. Canavar Jane'in üzerine bastırdı, daha derin bir uykuya daldı. Jane'in nefes alış veriş düzeldi.

Canavar yere düştü. Gümleme sesi duyulmadı. Sessiz avcı iniyor.

Canavar pencereye gitti. Ön patilerini dar çıkıntının üzerine koydu, arka patilerinin üzerinde durarak Canavar'ın gece görüşüyle karanlığı, gümüşler, yeşiller ve grilerle dolu dünyayı gördü. Tepelere ve Jane'in sonbaharda dağ ormanı dediği parlak yapraklı birçok ağaca baktı. Beast dağlardan ayrılmak istemiyordu. Avlanmak için en iyi zamandı; dişi geyik kızgınlık dönemindeydi, erkek geyik kızgınlıktan aptallaşmış ve hızlı koşuyordu, dolunay avı zahmetsiz kılıyordu, serin rüzgâr sayesinde Canavar uzun süre avlanabiliyordu.

Ama Jane dağları terk edip New Orleans denen tuzlu suların olduğu yere gitmek zorundaydı. Karanlık Kraliçe'nin ihtiyacı vardı. Canavar, Afrika aslanı ya da puma ailesi klanındaki ya da kedi kümesindeki gücü anladı.

Jane'in barışı koruması, Jane'in düşmanlarını avlaması, Jane'in klanını dövmesi, pençelemesi ve Jane'in işlerini yapması gerektiğini anladı. Anladım. Sevmedim.

Canavar başını eğdi. İnsan şarabı yapmak için üzümlerin çürüyüp keskin bir kokuya dönüştüğü yerden ışık gelmiyordu. Yapılacak aptalca bir şeydi ama Bruiser şarap yapmanın Canavar'ın daha sonra yemek için leşini kara gömmek gibi bir şey olduğunu söylemişti. Bruiser şarap yapılan yerde değildi. Bruiser burada değildi.

Canavar yere düştü. Köşedeki bavul yığınını kokladı. New Orleans için Kara Kraliçe kıyafetleriydi. Jane New Orleans'taki büyük insan-cadı-vampir olayı için, Jodi'nin Wrassler'la çiftleşeceği, Jane'in düğün dediği olay için bavulunu hazırlamıştı. Jane savaşmak için de bavulunu hazırlamıştı. Bir şeyleri öldürmek, bir şeyleri avlamak için.

Ama Jane için avlanmak ve savaşmak tehlikeliydi. Jane'in vücudu yanılttı. Jane ve Beast yarıktan geri yüzdüklerinden beri yanılttı. Jane'in kanser dediği hastalık değildi artık, ama yer değiştirmek her zaman Beast'in ya da Jane'in kontrolünde değildi. Değişim bazen Jane'in canını daha çok yakıyordu. Diğer zamanlarda Jane'e vermiyordu. Nedenini bilmiyordu. Bilmemek kötüydü. Her zaman kontrol edememek. Ve Jane' vücudu çok zayıftı, genç bir kedi gibi, alabileceğinden daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyuyordu. Canavar üzüntüden kahroldu. Odadan çıktı, *pawpawpaw*. Yumuşak. Sessiz. Karanlıkta merdivenlerden aşağı.

Arka kapıya gitti. Vampir inlerindeki-kulübelerdeki-ışıklar yanıyordu ve parlaktı. Beast, Koun'un güldüğünü duydu. İyi bir sesti. Koun yaşlıydı. Leo'dan daha yaşlıydı. Çoğu vampirden daha yaşlıydı. Güçlüydü. Ama sık sık gülmezdi çünkü çok fazla ölüm görmüş, çok şey kaybetmişti. Canavar Tex'in kokusunu aldı, karanlıkta inini izliyordu. Güzel bir kokuydu. Klan kokusu. Tex-köpeklerinin kokusu hariç. Tex-köpekleri ağaçları işaretler ve toprağın üstüne dışkı bırakırdı. Aptalcaydı. Bütün köpekler aptaldır. Ama Tex köpekleri severdi ve aptal köpekleri düşmanları ve bombaları koklamak, kayıp insanları ve vampirleri takip etmek gibi numaralar yapmaları için eğitirdi. Tex aptal köpekleri daha akıllı yaptı. Garipti.

Canavar ofise doğru yürüdü. Masadaki Alex'i kokladı. Çok fazla sarımsak, soğan ve kokmuş insan kokusu aldı. Çok kahve kokusu aldı. Silah menzilerindeki Alex'ten barut kokusu aldı. Alex'in odasındaki Brute'un kokmuş kurt kokusunu aldı. Kokuşmuş insan ve kokuşmuş kurt adam, Brute, birlikte çok zaman geçirdi. Jane'in Beast'in avlamasına ve yemesine izin vermediği garip kanatlı kertenkele yaratığının kokusunu aldı. Kurt adam ve Jane'in Longfellow adını verdiği büyük kertenkele köşedeki büyük şiltede uyuyorlardı, kertenkele kuyruğu Brute'un burnuna dolanmıştı. Şöminenin üzerindeki televizyon parlıyor ve hareket ediyordu ama sesi yoktu.

Canavar karanlıkta durdu ve izledi. Bekliyordu. Odaya kendi nefesinin kokusunu üfledi. Hayvanın burnu seğirdi. Canavarın gözleri açıldı. Canavar ayağa fırladı ve hırladı.

Canavar sevindi. Ofise girdi.

Alex Canavar'a bakmadı. "Yine Brute ile oyun mu oynuyorsun? Çünkü kuralları biliyorsun. Tüm kavgalar, hatta sahte kavgalar bile dışarıda yapılır."

Canavar sevindi. Alex'e doğru yürüdü. Pençesini masaya koydu.

"Sen benim donanımımı ve tabletlerimi yere at," dedi Alex, sesinde büyük bir sabırla, "ben de senin burnunu atayım." Alex rulo halindeki kâğıtları hayaya kaldırdı. Hâlâ Canavar'a bakmıyordu. Kedi

gibiydi.

Beast Alex'i sevdi. Canavar sevindi. Otur. Pençesi hala masanın üzerinde. Alex dedi ki, "Tamam. Jane'le mi konuşuyorum?"

Canavar da insanlar gibi başını iki yana hareket . Canavarın vücudunda aptalca hissettirdi. "Bir şey mi istiyorsun?"

Canavar, insanların yaptığı gibi başıyla selam vererek ağzını kapattı.

"Bruiser ve Eli'in nerede olduğunu bilmek ister misin?" Beast başını salladı.

"Lincoln Shaddock ile ava çıkmışlar. İsteksiz insanlardan oluşan bir yiyecek sürüsü oluşturabilecek küçük bir vampir yuvası duymuşlar. Legolas'ın varisi ya da ikinci varisi ve onun takipçileri olabilir ya da henüz yakalayamadıkları başka bir grup da olabilir. Bu sadece bir keşif, savaş değil."

Jane'i uyandırmadım. Jane kızacaktı. Beast de kızgındı. Canavar hırladı.

"Jane çok yorgundu. Bir kez olsun bütün gece uyuyabileceğini düşündüler, bu yüzden onsuz gittiler. Jane'in eşi ve onun ikincisi olarak hakları."

Canavar homurdandı ve başını hayır anlamında salladı. Jane için öfke hissetti. Jane'in klandaki yeri erkekler tarafından çalınmıştı. Jane savaşta olmak isterdi.

"Ekibin Jane'in yardımına ihtiyacı yok. Ya vampirleri öldürecekler ya da Bruiser onları ele geçirip Shaddock'a verecek."

Canavar homurdandı. Kulağa re-con-o-i-ter gibi gelmiyordu. Savaş gibi geliyordu. Pençelerini Jane'in ruhuna ve beyninin Jane kısmına bastırdı. Jane uyandı. Canavar Jane'e eşinin ve kardeşinin nereye gittiğini söyledi.

Jane insani düşüncelerle lanetledi. *Bu bizi evde parmaklarımızı oynatmamız için bıraktıkları ilk sefer değil. Ya da patilerimizi. Ben iyileştim. Jane masanın üzerindeki patisine baktı. Şu sinir bozucu şekil değiştirme olayı dışında. Ve bize hâlâ ölüyormuşum gibi davranıyorlar.*

Canavar düşündü ki, *erkek kedilere ders vermek mi?*

Bilmiyorum. Aklında ne var? Jane'in düşüncesi şüpheli geldi.

Canavar alfa. Canavar kediye dersini verecek. Canavar Jane'i yere yatırdı, pençeleriyle Jane'in düşüncelerini iğneledi. Mutfığa gitti. Soğuk bir yere, Eli'in ticari buzdolabı dediği yere. Patisini kolun altına soktu ve çekti. Kapı açıldı.

, diye uyardı Jane.

Canavar sevindi.

Arka kapı açıldı. Canavar dönerek soğuk mekânın kapısını açık tuttu. Kapıya doğru hırladı.

Koun açık kapıda durdu. Serin av havası içeri girdi. Koun güzel kokan bir vampirdi. Orman ve kış rüzgârı kokuyordu. Jane'in *Kelt dövmeleri* dediği, soluk, siyah ve mavi garip bir post derisi vardı. Çok fazla büyüye sahip en güzel vampirdi. Güçlü büyü, havadaki karla karışık yağmur gibi Canavar postunun üzerinde dans ediyordu.

"Peki sen ne yapıyorsun, küçük kedi?"

Canavar keyiflendi, öldürücü dişlerini gösterdi. *Ben küçük kedi değilim. Büyük Kediyeim.* "Ortalığı kasıp ve savaş köpeklerini serbest mi bırakacaksın?"

Jane Canavar'la konuşmaya çalıştı. Canavar pençeleriyle daha sert itti. Jane acıdan fare ciyaklaması çıkardı. Canavar soğuk yere geri döndü ve plastiğin içindeki çiğ inek etini kokladı. Eti yakaladı ve yere çekti. Gümbürtüyle yere düştü. Canavar eti mutfağın ortasına doğru çekti, ölü geyiği gibi sürükledi. Soğuk yerin kapısı kapandı.

Canavar avcı-katil gözleriyle Koun'a baktı ve onu olduğu yerde tuttu. Öldürücü dişleriyle plastiği yırttı. Her yere su-kan döküldü.

Koun kıkırdadı, büyüü Canavar'ın postunu gıdıklıyordu. "ortalığı , değil mi? Kızgınsın. Ahhh. vampir avına gittiler. Ve sana söylemediler bile."

Canavar alçak sesle hırladı, öldürücü dişlerini tekrar gösterdi, gözleri hâlâ Koun'daydı. İnek etini pençelerinin arasına alıp oturdu. Etin kapağını yırttı ve yere tükürdü. Eti kopardı. Yedi. Yuttu. Parça parça yedi. Su-kan yere aktı.

"Yani, mutfak Eli için bir ders. George'a ne yapacaksın? Yastığına kıl yumağı mı atacaksın?"

Canavar sevindi. Daha fazla et yedi. Karnı doydu. Ölü inek eti gitmişti.

"Söyle bana, İntikamcı Kedi. Vampir avcılarına katılmak ister misin? Yellowrock Klanı'nın Baş Stratejisti savaşta seni takip etmekten mutluluk duyacaktır."

Canavar kulakları diken. *İntikamcı Kedi. İyi bir isimdi.* Canavar insan gibi salladı. "Kedi formuna mı giriyorsun yoksa Jane'e mi dönüşüyorsun?"

Karanlık Kraliçe'nin Kış Sarayı'ndaki çoğu vampir ve insan, Canavar'ın Ben/Biz'inin her zaman Jane olmadığını bilmiyordu. Çoğu insan olmayan formlarla nasıl konuşulacağını bilmiyordu. Koun nasıl konuşulacağını biliyordu ama her zaman bilgiyle hareket etmiyordu. Koun aynı anda iki soru sordu. Sadece bir tane sorabilirdi. Canavar bekledi. Koun'a baktı.

Koun dudaklarını büzdü, düşünüyordu. "Vampirleri kedi formunda mı avlıyorsunuz?"

Canavar pençelerini ve ağzını yalayarak kandan arındırdı, sert dili pençelerdeki, ayak parmaklarındaki ve tüm kanı ve et parçalarını temizledi. Başını hayır anlamında salladı.

"Vites değiştir o zaman. Ben ." Koun döndü ve kapıyı usulca kapatarak mutfaktan çıktı.

Canavar ofis alanına baktı. Brute'un buz üzerindeki güneş kadar mavi gözleriyle karşılaştı. Brute başını salladı ve ofisin köşesindeki büyük yatağa geri döndü. Üç kez döndü ve kertenkeleyle birlikte top gibi kıvrıldı. Canavar merdivenleri hızla çıktı ve uyku odasına girdi. Bruiser'ın giysilerini sakladığı yere gittiKapıyı burnuyla açtı. Bruiser'ın dans için en iyi ayakkabılarını buldu. Birini boş odaya taşıdı ve boş dolaba saklandı. Öldürücü dişleriyle ölü inek derisi ayakkabılarda delikler açabilirdi ama Bruiser'ın iç çekmesini istemedi. Ayakkabıyı saklamak yeterliydi. Öfkelendi. Yatak odasına, banyoya geri döndü ve insanların sıcak suyun içinde yattığı yere sıçradı. Canavarın karnı üşümüştü. Jane'in pençelerini çıkardı.

Ne halt sen? Jane, Beast'e bağırdı.

Canavar Jane Skinwalker büyülerineulaştı ve Jane'in yarı formunu düşündü. Dönüştüğünde ne olacağını bilmiyordu. Hangi formda olacağımı/olacağımızı bilmiyordum. Jane halkının çoğu 'in şekil değiştirme problemlerini bilmiyordu. Bazıları sırrı biliyordu. Canavar sırları severdi. Bütün kediler sırları severdi.

Gümüş sis yükseldi, deri gezgini gücünün karanlık zerrecikleriyle vuruldu. Kasları soğuk beyaz küvetin üzerinde gevşedi. Büyüler yükselirken post sertçe titredi. Acı Canavar'ı titretti. *Acı-acı-acı . . .*

* * *

Yüksek sesle küfretmem. Çoğunlukla asla. Ama hayatta küfretmeyi hak eden bir şey varsa, o da vites değiştirmenin küfretmeyi hak etmesidir. Vites değiştirmenin acısız olduğu zamanlar oldu, ama bu çok sık olmadı. Bunun sebebinin

Vites değiştirmeyi bir öğretmenle yıllar boyunca çalışmak yerine deneme yanılma yoluyla öğrendim. Bu sefer ağrı o kadar kötüydü ki vardiya bittiğinde ciğerlerim nefes verme pozisyonunda sıkışmıştı.

Panik beni pençesine aldı ve ciğerlerimi genişlemeye zorlayarak acıyla mücadele ettim. Hava emici bir titremeyle içeri doldu. Birkaç nefes çektim.

"Lanet olası kedi," diye hırıldadım. "Bu küvet çok soğuk!"

İçimde, Beast kakhahalarla ıslık çaldı. Bu yeni bir sestti. Bunun beladan başka bir şeye işaret etmediğini hissediyordum.

Elimi küvetin kenarına uzattım ve boğum boğum eklemlerimi gördüm. Yarı formdaydım. Aslında bu oldukça zekiceydi. Yarı formda insandan daha uzun süre kalabiliyordum. Karnım a pençeleriyle içimi kavradı ve hırladı. Onu okşadım. "Bana bir dakika ver," dedim ona.

Kendimi çıkarıp odamıza girdim ve yatak odasının kapısını kapattım. Bruiser ve ben bu kanadı çoğu zaman kendimize ayırırdık ama ben oldukça namuslu biriydim. Çıplaklık benim konfor alanlarımdan biri değildi.

Dolabımı açtım ve ışığı yaktım. Akıllı ışıklar da bir seçenektir ama dışarıda kötü adamlar varken karanlıkta hareket etmek istiyorsak akıllı ışıklar aptalcaydı. Parlak ışıklar aynayı ve yepyeni zırhlı derilerimin asılı olduğu rafı aydınlattı. Yedi set, dördü mat siyahın farklı tonlarında ve üç set renkli. New Orleans'ta dış yüzeyi deri olan ve olmayan daha fazla zırh vardı; geniş bir zırh gardırobum vardı. Kömür kamuflajlı bir set seçtim. Ay neredeyse dolunaydı ve saf siyahı aptalca kılıyordu.

Zırhlı tuttum ve şevval aynada kendimi inceledim. Yarı forma geçtiğimde asla iki kez aynı şekilde grnmezdim. Bu sefer insan görünümlü kehribar gözleri, kafamın üzerine yerleştirilmiş kürklü kedi kulakları, kedi burnu üzerinde yarı insan yarı kedi burnu, uzun köpek dişleri ve belime kadar uzanan siyah saçlarımla iki metre boyunda bir canavardım. Yüzümde deri ve post karışımı, derili insan göğüslerim, sırtımda, uyluklarımda, karnımın alt kısmında ve bacaklarımda post vardı. Asla bir güzellik yarışması kazanamazdım, bir kedi gösterisinde bile. Yansımana bakıp sırttım ve korkunç . Evet. Bir vampirin bile korkudan duraksamasına yetecek kadar korkuntum Ben şekil değiştiren, deri değiştiren, Mithranların Karanlık Kraliçesi'ydim.

Hızlıca giyindim ve hem insan hem de yarı-form penelerime uyacak şekilde yanlara doğru genişleyen özel botlarımı giydim. Benelli omurga kayışını, insana dokuz milimetrelik kılıfa ihtiyaç duyma ihtimalime karşı çift uyluk kılıfını taktım ve bıaklarımı kılıflarına yerleştirdim. Kılıç konusunda tereddüt ettim ama son altı aylık pratiğe rağmen kılıç kullanmayı hâlâ beceremiyordum. Salarımla rdm ve özensiz bir topuz . Eğer bir düşman saçımı tutacak kadar yaklaşırsa, çoktan lmştm. Bir cebime, bazen beni korumak için bir şeyler yapan büyülü bir şey olan Glob'u doldurdum. Korkutucuydum ve tepeden tırnağa silahlıydım. Kelimenin tam anlamıyla. Dişlerimi grerek hırladım. Savaştaydım ve sahip olduğum her silaha ihtiyaım vardı.

Savaş lordum Grgoire, nam-ı diğer Blondie ve sırf onu iğnelemek için cep telefonu görüşmelerinde Büyük Eddie demeye başladığım primo'm Edmund, benim adıma Avrupa dünyasını ele geçiriyorlardı. Onlar benim dostlarımdı, dişlekler ne kadar dost olabilirse. Eddie aynı zamanda Avrupa'nın imparatoru, tüm Avrupa topraklarının Kan Efendisi ve benim vampir primo'mdu. Karışık bir durumdu.

Benim adıma Grgoire, Edmund ve savaşılarımla Avrupa'da hâlâ aktif olan son güçlü vampirleri de yenmişlerdi. Tüm bu vampir katliamını planladığımdan değil, ama Avrupa'yı

İnsanları ve cadıları yağmacı kan emicilerden korumak ve barışı yeniden sağlamak için bunun olmasına izin verdim. Evet. Benim adıma. Vampir politikasından nefret ederdim.

Ne yazık ki, Avrupa'nın tortuları -ve kalan en güçlü vampirlerden bazıları- dünyanın dört bir yanına kaçmış, en güçlüleri de benim yerimi almak için buraya gelmişti. Leo yüzyıllardır Avrupalı vampirlerle savaşıyordu ve ben yerine geldiğimde işler daha da kötüye gitmişti.

Üç vampir ve bir insan, Koun, Tex, Thema ve Alex'i bulmak için mutfığa indim. Ve bu inanılmaz bir manzaraydı - modern gece kamuflaj zırhı içinde mavi-siyah dövmeli bir Kelt savaşçısı, her iki kalçasında altışarlı tüfekler ve sırtında geyik derisi tonlu zırhın üstünde benimki gibi bir ARGO Benelli av tüfeği taşıyan Eski Batı'dan bir silahşor, Mat siyah zırhlı siyah bir savaşçı, bazen başkalarına uyarı olarak kulaklarına gümüş takacak kadar güçlü bir kadın - gümüş vampirler için tehlikeli, yakıcı, hatta bazen etkisiz hale getiren bir alerjendir - ve melez bir insan olan Alex . .. ergen değildi. O artık bir yetişkindi. Kıvrırcık saçları, hafif yeşilimsi kahverengi gözleri, kasları ve sarımsak kokusuyla birlikte gözeneklerinden sızan özgüven duygusuyla çok güzel bir yetişkin. Dördü barın etrafında durmuş, telsizleri ve silahları kontrol ediyordu. Bir sürü silah.

dolaştım ve yerdeki dağınıklığı görünce durdum. "Lanet *kedi*!" Clorox temizleyiciyi buldum ve kurumuş kanı püskürttüm. Vampirler, ben kâğıt havluları alıp yeri temizlemeye başlayana kadar heykel gibi hareketsiz bir şekilde onları izlediler.

Tex kolumu tuttu. "Hayır, Janie-Kraliçe'm," diye düzeltti.

"Neden olmasın? Bunu benim kedim yaptı."

"Zeminin bu şekilde bırakılmasını isteyip istemediğinizden emin değildik. Ama pisliği temizlemiyorsun. Bu, uh,

güzel. Bir kraliçe için."

Tartışmak istedim. Ayaklarımı yere vurmak istedim. Klanım beni bir kraliçe gibi, Mithranların Karanlık Kraliçesi gibi davranmam için çok çalışıyordu, ki öyleydim ama bundan nefret ediyordum. Şimdiye kadar bu konuda oldukça kötüydüm.

Sinirli bir nefes verdim, kâğıt havlu eline tutuşturdum ve lanet kediler hakkında mırıldanarak vampirlerin arasında yürüdüm. açtım, bir yığın iyi mermerleşmiş biftek çıkardım, ocak ızgarasını açtım ve üzerindeki fanı çalıştırdım. Izgaranın üzerine bir biftek attım ve beklemeye başladım. Arkamda Tex ve Koun dağınıklığımı temizliyordu. Thema bir kedinin arkasını temizlemekten daha üstündü. Duvara yaslanmış, bir bıçağı parlatıyordu, siyah gözleri parlayan çelikteydi. Etrafında olup biten hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Biftek cızırdamaya başladı. Bir tarafı hafifçe kızarınca tuzladım ve çevirip o da tuzladım. Çoğunlukla çiğ olmaktan çıktığında ocağı kapattım, yeryüzünde yapılmış en iyi ekmek olan büyük boy naan paketini açtım ve bifteği ortasına attım. Biftekli sandviçi . Bu dünyada hiçbir şey ultrarare biftek kadar iyi değildi. Belki yulaf ezmesi hariç ama onun için de zamanım yoktu. Vites değiştirirken harcadığım kalorilere ihtiyacım vardı. Skinwalker büyüm vardiyalarını güçlendirmeye yardımcı oluyordu ama içimde hepsini yapmaya yetecek kadar büyü yoktu ve bir kez daha bir deri bir kemik kalmıştım, bu yüzden bir vardiyayı tamamlayabilmek için çok yemem gerekiyordu. Ve gece yarısı gibi birden fazla kez vardiya değiştirirken, çok miktarda yemek yemem gerekiyordu. "Gidelim o zaman," dedim çiğneyerek. "Kellesini uçurmamız gereken düşman vampirler var."

"Sırf bu yüzden bile size kraliçe diyebilirim," diye mırıldandı Thema mutlulukla, Afrika mirasıyla zenginleşen aksanıyla.

"Hey, Alex," dedim, yumuşamış bifteğin etrafında sırtarak. "Kraliçenin çiğ bifteklerini kaldır ve ızgarayı temizle, olur mu?"

Gözlerini bana dikti, ağabeyine o kadar benziyordu ki bir kahkaha patlattım, sesi bir kedinin hırlamasına benziyordu. Koun cipi dolambaçlı boyunca çekerken ben hâlâ biftek ve ekmeğin etrafında kahkahalarla gülüyordum. Arkamızda dört cip daha bizi takip ediyordu. Koun dağ dönemeçlerini aşma işine odaklanmıştı ama gülümsediğini fark ettim. Neredeyse iki bin yıl boyunca Kelt kraliçesinin savaşçısı, Romalı bir köle, asker ve dişlek olan sert ve metanetli bir adam çok nadiren gülümserdi.

Göz ucuyla onu izlerken koltuğu arkaya yasladım, acayip görünümlü botlarımı gösterge paneline dayadım ve bir elimi parmaklarındaki biftek yağını yaladım. Daha fazla et ve ekmek kopardım ve gürültüyle çiğnedim. Biraz daha yaladım. Dilim yarı kedydi ve pürüzlü yüzeyi her şeyi güzelce temizliyordu.

Koun'un gülümsemesi hafifçe yayıldı. "Kraliçem belki de modern görgü kurallarının dünyada nispeten yeni olduğunu, Leo Pellissier ve için olduğu gibi onun eksikliğinin de benim için şok edici olmadığını bilmeli. *Benim zamanımda* parmaklarımızla yer ve onları yalayarak temizlerdik. Bu, aç bir insanın derisindeki tüm yağ ve besin maddelerini sağlayan etkili bir yemek yeme yöntemidir."

Ilk? Onu güldürebilir miyim diye merak ederek homurdandım. "Açık ateşin üzerinde çömeliyor, şişte et yiyor, sonra da tımar etmek için ayı yağı ve küllerini cildine mi sürüyorsun?"

Koun sakın bir şekilde, gözlerinde garip bir ışıkla, "Küller, işlenmiş hayvan yağı gibi etkili topikal antibiyotiklerdir. Kraliçem kasıtlı olarak beni aşağılamaya mı çalışıyor?"

"Ben bir kabileyim. Atalarım da muhtemelen bir zamanlar aynısını yapmıştır. Ama evet. Seni kışkırtmak. Zor olmak. Zırhındaki çatlakların nerede olduğunu görmek."

Gözleri yolda olan Koun kaşlarını kaldırdı, solgun gözleri parıldıyordu. "Bende hiç *çatlak* yok. Ben mükemmelim."

Kıs kıs güldüm. "Evet. Tamam. Bana söylediğine sevindim. Duyuruyu kaçırmış olmalıyım."

Güldü ve omuzları zırhın altında gevşedi. Bingo. Görev tamamlandı.

Eğer daha mutlu olursa Koun'dan hoşlanabilecek kızıl saçlı yalnız bir cadı-vampir tanıyordum. Çöpçatanlık yapacağımdan değil. Hayır. Asla olmaz. Özellikle de ilgimin bazıları tarafından bir emir olarak klanımın içinden değil. İğrenç. Bununla birlikte, Koun'un daha sık gülümsemek istemesini sağlayacak şeyler yapabilirdim, ancak şimdiye kadar onu heyecanlandıran tek şey savaş, onu kışkırtmam ve kaba olmamdı - Leo'nun aksi yöndeki yorumu.

Sandviçimi bitirdim, için torpido gözünde duran önceden nemlendirilmiş el mendillerini kullandım ve gideceğimiz bölgeyi inceleyebilmek için tabletimden adresi açtım. Zaman geçti.

"Bu dövüş kaç kişi getiriyoruz?" Ben sordum.

"Biz, diğer üç Mithran ve altı insan," dedi Koun. "Ve sizin de söyleyebileceğiniz gibi, bir sürü silah."

"İnsanlar düşmanla çatışmayacak," dedim.

"Kraliçem bu tür kararları Yellowrock Klanı'nın baş stratejisti ve Kara Kraliçe'nin Celladı'na bırakacak," dedi bana resmi unvanını vererek yumuşak bir şekilde.

Uzamış köpek dişlerimi göstererek sırttım. "Beni yapacak mısın, seni mavi tenli Şirin çocuk?"

Koun iki saniye boyunca kahkahalara sonra eğlenceyi bastırdı, kaya gibi sert karın kasları biraz titriyordu. İlerleme kaydediyordum. İri gözleri kendi kahkahasını sık sık duymadığını, hele bir günde iki kez hiç duymadığını söylüyordu. Yutkundu ve yüzünü her zamanki duygusuz, okunmaz ifadesine zorladı. "Evet, Kraliçem. İnsan savaşçılar ve Mithranlarınız evin ve arazinin güvenliğini sağlarken, sizi güvende tutmak için cipin arkasına bağlayıp geride bırakacağım."

"Deneyebilirsin ama kıcını tekmelerim Elmo."

Koun'un nefesi sessiz bir kahkahayla titredi. Alaycı ses tonuyla, "Kraliçem. *Majestelerini* memnun edecekse Şirin ya da Muppet olmaktan mutluluk duyarım ama *Grover* mavi tüylü yaratıktır. Elmo değil. Ve eğer ayaklarınız gösterge panelindeyken bir kaza geçirirsek, güvenlik balonu iki bacağınızı, muhtemelen leğen kemiğinizi ve muhtemelen omurganızı kıracaktır. İyileşmek için yer değiştirebilirsiniz, bunu biliyorum ama bunun için yeterli yok."

"Hava yastığı, güvenlik balonu değil."

"Hatam için *en derin özürlerimi sunarım, Kraliçem.*" Evet. "Kraliçem" kısmında kesinlikle alay var.

Ben buna ilerleme dedim. "Doğrudan rota," dedim. "Ve hızlan, yavaş adam. Bunu bir emir olarak kabul edebilirsin, Şirin." Yavaş adımlarını sürdürdü ama ben onu pençelerimle dövmemeyi tercih ettim. Bunun yerine uydu haritalarına geri .

Hedefimiz Doğu Avon Parkway'de, Beaver Gölü yakınlarında küçük bir evdi. Uydu fotoğraflarını ve sokak sokak Google kameralarını inceleyerek topografya hakkında bir fikir edindim. Bir blok ötede tableti kapattım ve silahlarımı kontrol ettim. Özel kedi kulağı iletişim setini taktım. "Deneme. Yellowrock."

Kulağımın dibinde, hana geri dönen Alex, "Janie," dedi.

Koun yarım blok durdu, ben de kapıyı açtım. Rüzgarın altındaydık. Savaşın kokusunu aldım. "Kan. Çok fazla kan," dedim.

"Ve sessizlik. Belki de çok geç kaldık."

Hırladım. Bruiser yaralanmış olabilir. Ya da ölmüş. İçime adrenalin fişkırdı.

Eğer Koun yeterince hızlı sürmediği için ölmüş olsaydı, Yellowrock Klanı'nın kendi kendini tayin eden baş stratejistin kellesini uçururdum. Canavar'ın hızına, gece görüşüne ve gizliliğine güvenip karanlığın içine . Gece vampir görüşü ve vampir hızıyla Koun'un beni kaybetmesi mümkün değildi. Benelli'yi ve vampir öldürücü bıçağı çektim. Arka çitin üzerinden atladım. Havada, yıldızların altında karanlıkta yatan insanları gördüm, her şey Beast'in gözlerinde yeşil-gri-gümüş görünüyordu. Ölü vampirler. Ölü insanlar.

Canavar zihnimin önüne sıçradı. *Bizim değil,* diye düşündü. Haklıydı. Koku izleri bazı insanlarımızın yaralı olduğunu söylüyordu ama ölümlerin hiçbirinin bizden olmadığını gösteriyordu. Sessizce çimlerin üzerine indim/indik.

Bruiser, bir vampirin gümüş kaplama fermuarlarla bağlandığı bir direğin önünde duruyordu; sağ eli vampirin kafasında, sol eli de diş kafalının boynundaydı ve onu gergin bir şekilde yukarıda tutuyordu. Balım yaşıyordu. Vampirin kanını emdiğini ve onu zorla değiştirdiğini, onu bağladığını, tüm sırlarından ve sadakatinden vazgeçmeye zorladığını fark edene kadar içimde bir rahatlama hissettim.

Gölgelerin içinde ayak parmaklarımın ve dizimin üzerinde diz çöktüm, hâlâ rüzgârın altında, vampirlerin ve kanın, çiçeklerin ve baharın ölümün, hastalıklı tatlılığının kokusunu içime çekerek

izliyordum. Bir kedi gibi nefes alıyordum, hava ağızımdaki koku keselerini çekiyordu.

Bruiser'ın ellerinin altındaki vampir seğirdi, titredi. Ağzı açıldı ve dişleri tekrar ağzının çatısına gömüldü. Gözleri tekrar insana döndü, saniyeler içinde acımasız bir katilden uyuşturucu müptelasına dönüştü. "Efendim," dedi. "Ben seninim. Kanını tadabilir miyim?"

Tepki vermedim. Kimsenin görebileceği ya da koklayabileceği bir yerde değil. Ama bundan nefret ediyordum. Bruiser farklıydı - her zamankinden *daha az* insan değildi ama *daha fazla* insan da değildi. Her zamankinden daha sessizdi ve çoğu zaman şaraphane işlerini tek başına yapıyordu. Sadece içe dönük ve biraz melankolik olduğunu iddia ediyordu, sanki bu tanım ve açıklama her şeyi koyuyormuş gibi. Eli, Bruiser'ın depresyonda olduğunu ama en azından şimdilik bununla kendi başa çıkmaya hakkı olduğunu söyledi. Gece havasında Bruiser'dan koku kararlıydı ve yine de kendinden nefretle doluydu. Bunu beni güvende tutmak için yapıyordu. Kendi halkını ve benim güvende tutmak için. Ama bundan zevk almıyordu. Leo'nun onu yaptığı şeyden nefret ediyordu ve dönüşmekte olduğu şeyden daha da çok nefret ediyordu. Sonunda bunu yaptığı kişiden de nefret etmeye başlayacağından korkuyordum. Fikrime katılmasa da, beni korumanın onu benden uzaklaştırabileceğinden korkuyordum.

Eşimden uzaklaştım ve Lincoln Shaddock'u eve halde buldum. Uzun boylu adamın gözleri benim üzerimdeydi. İçimden bir sürü düşünce geçti, bir anlayışa dönüştü ve yerleşti.

Asheville Şehri'nin Efendisi Eşimi besliyordu. Sık sık değil. Onoriolar vampir değildi ve içmek zorunda değillerdi. Ama hayatta kalmak için biraz vampir kanı almaları gerekiyordu. Shaddock, Bruiser'ın ne hissettiğini çok iyi bilirdi. Bruiser'ın vampirlerin zihinlerini boşaltmak ve *onları* kendi iradesine zincirlemek konusunda ne kadar çelişkili olduğunu ve hatta fiziksel güçlerini daha da güçlendirmek için kan içmek konusunda ne hissettiğini, Mithranlar tarafından uygulanan *fame vexatum* kan açlığı yönteminde onsuz yaşamaya çalıştığı için umutsuzca ihtiyaç duyduğu kanı bilirdi. Bruiser zihinsel olarak daha güçlü geleceğini ummuştum ama açlık onu fiziksel olarak bırakmıştı.

O zayıflamışken, Asheville'de Shaddock'un av bölgesi olarak adlandırılan yerde saldırıya uğradık. Bruiser en son düşmanımız olan Monique Giovanni'nin Onorio'sunu kurutmaya çalışmış ve başaramamıştı. Bu güçlü Onorio, Mithrans Katili ile birlikte çalışıyordu ve aralarındaki zihinsel savaş sona olsaydı Bruiser'ı yenebilirdi. Monique hâlâ buralardaydı ve yarıda kalan savaşı bitirmek için eninde sonunda onun peşine düşecekti. Bu yüzden Bruiser nefret bir şeyi yapmayı öğrenmek için çok sıkı çalışıyordu: zihninin gücüyle vampirlerin zihinlerini bağlamak.

Bruiser'ın duyguları bükülmüş ve çarpıtılmıştı, bana duyduğu sevgi ve koruma içgüdüleri ile Leo'nun etkisinin sefil anıları -kendi iradesine ve arzularına bağlı kan hizmetkârları yapan Leo. Bruiser'ın geçmişi ve yeni güçleri onu sık sık içine , duygusal olarak uzak, derin düşüncelere dalmış ve tüm bunları saklamaya çalışır halde bırakıyordu.

Eli, Bruiser'ın iyi olacağını, Eşimi ve Bruiser'ın her şeyi kontrol altında tuttuğunu söyledi. Yaşlı Genç'in Bruiser'ı okuyacağına ve onu güvende tutacağına güveniyordum ama bu duygusal iyileşme dönemi zordu.

Yan tarafta Eli belirdi ve garajdan gelen büyük grup yıkanmamış, pis kokulu insanı verandanın çatısı altında yönlendirdi. "Artık güvendesiniz," diyordu usulca, nazikçe. "Evinize gidebilirsiniz. İşkencecileriniz öldü." İnsanlarımızdan ikisine ölü düşmanları yüzüstü yatırmalarını işaret etti. "Gördünüz mü? Öldüler."

Eli bakışlarını bana doğru çevirdi, beni burada görünce kaşlarını çattı ama kaçınılmaz olanı kabul edercesine başını salladı. "Evi temizlemeyi henüz bitirmedik."

"Anlaşıldı," dedim.

Evlat edindiğim kardeşlerimi çok severdim. Eli savaş yorgunu, yorgun, hem zihinsel hem de fiziksel olarak zayıftı, ancak kurtardığı insanlar gibi başkaları için de endişelenecek kadar nazik ve kibardı. Benimle çalışmak Younger kardeşleri "maddi açıdan rahat "tan çok daha fazlası yapmıştı. Onları bir nevi zengin yapmış ve amacı onlara vermişti. Yellowrock Klanı'nın ve bunun gerektirdiği tüm mülk ve paraların ortak varisleriydiler. Beni hayatları pahasına koruyacaklardı. Ama karşılığında ben de onları asla güvende tutamazdım. Karanlık Kraliçe olmak iki ucu keskin bir kılıçtı ve koruduğum insanlar her zaman yaralanır ve kan kaybederdi.

Eli'nin gözlerini geri çekilen bedenimde hissederek döndüm ve çitin üzerinden atladım. Silahlarımı kınına soktum ve koşumladım. Sinsice cipe geri döndüm.

Koun'un zırhlı poposu cipin ızgarasına dayanmış, çizmeli ayakları bileklerinden çaprazlanmıştı. *Zırhlıydı*. Evet, buna daha çok dikkat etmeliydim. Koun yukarı çıplak dövüşürdü. Ya da eskiden öyleydi. Her şey değişiyordu. Yanında durdum, kamuflaj olduğunu sandığım ama mat siyah olan, dövmelelerinin renk ve desenlerinde gece mavisini boyayla girdaplanmış zırhına baktım. *Şıktı*. Yalnızdı; Tex, Kojo, Thema ve insanlar başka yerdeydi. Koun uydu haritalarından bölgeyi inceliyordu, yüz ifadesi her zamanki ağırbaşlılığına geri .

"Kraliçem," dedi selamlamak için. Ama başını kaldırıp bakmadı ve sesi mutlu gelmiyordu. Aslında sesi gerçekten geliyordu. "*Kraliçem*," dedi tekrar, "destek ya da istihbarat olmadan tek başına sekiz metrelik bir çiti aştı."

"Silahlıyım ve zırhlıyım. Bruiser ve Shaddock kazandı. İçeride insanlar vardı. Onlar iyi."

"Düşmanlarımızdan kaçtı öldü?" Koun sordu.

Bir şişe su açıp ağzıma götürüp ezerek içindekileri boğazımın fırlatıp hepsini yutarken cesetleri düşündüm. "Üç vampir. Biri hâlâ hayatta."

"Peki kaç insanı esir aldılar?" "Bilmiyorum.

Belki kırk?"

Koun başını bana doğru eğdi ve tableti cebine koydu. "Ve *Kraliçem* sayıları orantısız bulmadı mı?"

Yarı biçimsiz burnum bir koku yakaladı. Havayı dilimin üzerinden ve ağzımın çatısındaki koku keseciklerinin içine yüksek sesle emerek çektim. İçimdeki Canavar hırladı ve ben de gecenin içinde yaklaşan vampirlerin kokusunu aldım. Altı mı? Sekiz mi? Daha fazla mı? "Vampirler."

Koun' silahları anında elindeydi. Cipin kaputuna sıçradı ve geceyi araştırdı.

"Bu bir tuzaktı," dedim. "Beni bekliyorlardı."

Koun havayı kokladı ve kaşlarını çatı, gözbebekleri hafifçe genişledi ve siyah kanamaya başladı. "Gelmemeliydin."

"Sonra sevinirsin."

Koun telsizine dokundu. "Alex. Eli ve diğerlerini bu kanala getir."

"Tamamdır."

Kendini tanıtarak, "Koun, Eş, Shaddock ve Gençlerle konuşuyorum. Vampirler gizlice yaklaşıyor. Rüzgâr yönünden altı kişi. Muhtemelen rüzgar altından daha fazlası. Adamlarımız çitin dışından saldıracak."

Koun'un özetine şunu ekledim: "Monique Giovanni'nin kokusunu alıyorum, *senza onore*. Bruiser'ı da beni de istiyorlar."

Bruiser, "Jane'i güvende tut," diye bağırdı.

Koun bir kalp atışından daha hızlı bir şekilde vampirleşti, gözleri neredeyse insan görünümünden kırmızı sklera halkaları içinde simsiyah gözbebeklerine dönüştü, çenesi çözüldü, dişleri bir saniyeden kısa bir süre içinde aşağı indi. "Burada bekleyeceksin," dedi benden. Bir adım öne çıktı.

Canavar beklemeyi, diye düşündü kedi. Bedenimizi geçirdi ve gücünü bana/bize verdi. Ben/biz ileri atıldık, kedi sessizdi, silahlarımı yeniden çekiyordum, sol elimde gümüş rengi vampir öldürücü bıçak vardı,

Benelli sağımda. Siyahlar içinde, yüzü kapalı bir vampir bir ağacın arkasından fırladı.

Savaş alanı farkındalığı sert bir şekilde devreye girdi. Zaman yavaşladı, etrafımdaki her şey Beast'in görüşünde kristal yeşil ve gümüş renginde parladı. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi, kılıcı geri savurdum ve sağa doğru sıçradım. Kolumu uzattım, uzun ve yatay, aşağıdan yukarıya doğru savurarak vücudumu döndürdüm. Öne ve rakibimden uzağa döndüm. Omurgamı kırbaçladım. Momentumu ve ağırlığı savuruşun arkasına koydum. Orta çizgiyi hedefledim, enine kesik. Bıçak eti kesti. Belin hemen altından başladı. Vampirin omurgasına çarptı ve orada kaldı. Kolum sarsıldı. Vücudum dönmeye devam etti. Omzumu çekiyordum. Düşmanı peşimden döndürdüm. Her yere kan fışkırdı.

havadayken, Benelli'yi tuttuğum yumruğumla vampirin yüzüne vurdum. Kafası geriye düştü ve vampir katilim serbest kaldı.

Ceset düşmeye başladı.

Yere indim ve ayak parmaklarımın üzerinde dans ettim. Hala dönüyorum.

Benelli'yi saldırmak için koşan bir vampirin gövdesine yakın mesafeden ateşledi.

Sola doğru dans etti. Benelli'yi tekrar ateşledi. Iskaladı. Döndü ve bir vampirin kolunu kopardı. Ölmekte olan bir vampirin o delici ulumasını haykırdı.

Koun yumuşak bir sesle tısladığında çitten on beş adım uzaktaydım, iki elinde de birer kılıç vardı. Vurulan vampirin kafasını kopardı, sonra tek kollu vampirin kafasını. Sonra göbeği kesik olanın kafasını, gerçi onun zaten öldüğünden emindim.

"Kafalarını bıraktın," diye hırladı Koun bana. "Daha bitirmemiştin," diye karşılık verdim.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Gecenin içinde parladı. Yakın ve uzak, rüzgar üstü ve rüzgar altı. Av tüfekleri ve hafif silahlar ateşlendi.

Monique Giovanni az ilerideydi. Kokusunu alabiliyordum, şeklini seçebiliyordum, bal rengi saçları loş ışıktaki parlardı.

"İşte. O," dedim Koun'a.

Savaşçım yanımda, ona doğru koştum. Görmediğim bir kapıdan arka bahçeye geçerek kayboldu. Bruiser'ın peşinden gidiyordu.

Yine çitlerden atladım. Koun anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi ve tek eliyle vücudunu kaldırıp geldi. Yere indiğimde kanlı kılıcımı savurdum ve bir düşman vampiri yere serdim.

Eli, "Jane." dedi. Savaş alanı sesi.

Ayak parmaklarımın üzerinde döndüm ve onu gördüm. İnsanları eve, güvenli bir yere doğru itiyordu. Birkaçı yaralıydı. İki tanesi yerdeydi. Ateş hattındaydılar. *Eli* ateş hattındaydı. Asla siper alıp onları terk etmezdi.

Çok fazla insan. Çok fazla ikincil hasar. *Eli*. Bir vampir ona doğru koştu.

Lincoln Shaddock gecenin içinden havaya uçtu ve vampirin kafasını kesti. Yere indi. Diğerine vurmak için döndü. İki düello kılıcı kullanıyordu. Karanlıkta bir derviş. Kanlı bıçaklarla şiir. Başka bir hedefe doğru koşarken, Lincoln bana "George'a git" dedi ve karanlığa daldı.

Koun yanımda ve arkamda daha fazla vampirle uğraştı. O yanımdayken güvendedim. Keşfetmek için zamanım vardı. Gözlerimi dört taradım. Kojo'yu, Thema'nın eşini ve en iyi savaşçılarımızdan birkaçını daha gördüm. Çoğu yaralıydı.

Silahlar çıktı, bir daire çizdim. Aranıyor.

Koun, "İşte." dedi. Kılıçlarındaki kanı sıyırarak işaret etti.

Bruiser, bir zamanlar Mithrans Katili ile birlikte çalışmış olan *senza onore* ile ölüm bakışları içindeydi. Koun, "Haklıymışsın. Bu bir , siz olsanız da olmasanız da ortaya çıkmaya hazırdı."

"Ve biz olmasaydık, halkımız kaybederdi." Koun

yumuşak bir onay sesi çıkardı.

Silah sesleri duyuldu. Telsizler çatırdadı. "Evin içinde enkom var," dedi Eli, düşman savaşçıları için savaşçı dili. "Tüm kazıklı vampirleri çıkarın."

"Anlaşıldı." "Anlaşıldı," dedi Thema ve Lincoln birlikte, aksanları düello edercesine.

Giovanni'ye doğru koştum ama kısa sürede durdum. O ve Bruiser sessiz bir dövüşte kilitlenmişlerdi. bakıyorlardı. Ben izlerken eli kalktı ve Bruiser'ın omzuna dokundu. Onorio güçleri, saldırgan savunucuyla temas halindeyken çok daha iyi çalışıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Nasıl yardım edeceğimi. Bruiser'ın zihnindeyken onun kafasını kesersem, bu onun zihnini karıştırır mıydı, çoğu *anamchara* gibi içlerinden biri öldüğünde? Onu öldürür müydü?

Gözümün ucuyla Thema'nın kılıcının yükseldiğini ve yerde yatan bir vampirin kafasını keserek kesin bir şekilde indiğini gördüm.

Bruiser terliyordu. Monique Giovanni, "Evet. Bana aşkından bahset." dedi.

"Aptal bakış yarışmaları" diye mırıldandım. Kanlı vampir katilimi kolayca bulabilmek için gerçek bir ölü bedene saptım ve diğer elimle dokuz milimetrelik yarı otomatik bir tabanca çektim.

Onu vurdum.

BÖLÜM 2

Kraliyette Berbatım

Bruiser titreyerek, kafası karışmış ve bitkin bir halde onun yanına düşerken bir anda her şeyi kavradım. Arkamızdaki fiziksel savaş bitmiş gibi görünüyordu. Çoktan. Gerçek savaş nadiren Hollywood'un kadar uzun ya da pitoresk olur. Genellikle hızlı, kanlı ve bir şeyleri değiştirmek için çok geçtir.

Lincoln iki vampiri işaret ederek, "Eşi besleyin." dedi. Kimse Monique'in yaralarıyla ilgilenmedi. Onoriolar sert ve soluk soluğa kalmasına ve kanamasına rağmen henüz ölmemişti. Etrafımızdaki diğer vampirler sağlıklı insanlarla beslenerek kendilerini iyileştiriyor, diğerleri de Lincoln'ün kan hizmetkârları da dâhil olmak üzere yaralı insanları .

Yaralı ve ölmek üzere olan bir insan evin önüne götürüldü, bir vampirin dişleri boğazındaydı ve zorla Mithran'a dönüştürülme süreci çoktan başlamıştı. Demek ki . Lincoln'ün adamlarından bazıları ölmüş ya da ölmek üzereydi ve adamları onları tek yolla, vampire kurtarmak zorundaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Bir vampirin bileğinden beslenen Bruiser'ı kontrol ettim. Sakalında bir damla kan vardı, bu da Beast'in canlanmasına neden oldu. *İyi dostum. Yüzünde güzel bir post var.* Benim de hoşuma gitti. Özellikle de-

Arkamdaki çit yere düştü. Koun'un yıkılan çitle benim arama girdiğini hissettim. Sesi şiddetliydi, Koun dedi ki, "Kana meydan okuma. Buraya. Şimdi. Benden bir daha kaçamayacaksın." Kulağa kişisel geliyordu. O ve dişi bir vampir arka bahçenin ortasında karşılaştı, kılıçları loş ışıktaki parlıyordu. Savaş henüz bitmemişti; ikinci bir dalga daha vardı. Ya da ilk dalga sadece bir aldatmacaydı. Her ne oluyorsa, Koun'un geçmişteki acılarını temizlemek için kafasını dinlemesi gerekiyordu.

Çitteki boşluktan daha fazla vampir geldi. *Güzel.* Bir şeye vurmam gerekiyordu.

Kulaklıklarımın Bruiser'ın bir şeyler söylediğini duydum ama mikrofonu . Tek duyduğum şeydu: "Orada ev -ap."

Alex gevezelik ederek yeniden iletişim kurmaya çalıştı.

Kojo ve Thema pusuya yatmış üç vampiri daha hakladı ve eve doğru koşmaya başladı. Canavar gibi hızlı hareket ederek dar bir sütunun sağladığı siperin içine girdim ve tüfeği sırt kılıfına yerleştirdim. Soldaki dokuz milimetrelilik şarjörü, vampirlerin vücudunu parçalayıp onları zehirleyecek gümüş kurşun kompozit oyuk uçlu mermilerle dolu olduğunu göstermek için renk kodlu yeni bir şarjörle değiştirdim.

içeriden. Silahlar büyük parmaklarım için çok küçüktü ama gerekirse idare edebilirdim. Silahı kılıfına soktum ve vampir öldürücüyü başsız cesetten çıkardım, ölü vampirin giysileri üzerinde temizledim ve kılıfına koydum.

Ben çalışırken Lincoln'ün vampirleri birkaç saldırganı daha öldürdü. Yine saldırganların işi bitmiş gibi görünüyordu ama Bruiser ev hakkında şeyler söylemişti.

Ölü bir vampirin elinden bir kılıç aldım ve test ettim. "Fena değil," diye mırıldandım. Kılıç becerilerim berbattı ama bir vampiri en iyileriyle birlikte sırtından bıçaklayabilirdim. Mermi yerine kılıç kullanmak ikincil hasar olmayacağı anlamına geliyordu. Koun işini bitirip düşmanının kafasını keserken, sessizce eve doğru süzıldüm ve önce vampir öldürücüyle, sonra da kılıçla iki vampiri arkadan indirdim: bıçakla, kafasını kes, bıçakla, kafasını kes. Dağınık ve kanlıydı ama etkiliydi. Duvar kâğıtlarını ve halıları da mahvetti.

İçeriye koştum. Tezgahın arkasına saklandım ve dokuz milimetreyi çektim. Köşeden gelip bana silah doğrultan bir insanı vurdum. Bir tane daha. Tezgâhın arkasına saklanmış, yarı yarıya zayıf bir altında nefes nefese kalmıştım. Yavaşladım ve nefesimi içime çektim. Ayağa kalktım ve evin içine doğru koştum. İki vampiri vurdum, genç olanları, gümüş atışla düşme şekillerine dayanarak ve kestim. Döndüm. Köşeleri aradı. Dinledi. Havadaki kokuları kokladı. Herkes ölmüştü. Ben yalnızdım.

Işık çok parlak, çok keskin görünüyordu. Her şey garip, sessiz bir sessizliğe bürünmüştü - boğuk inlemeler ve soluklar, zar zor duyulan, uzak konuşmalar. İnsan formumda, işitme duyumu korumak için ilk ses dalgasında devreye mikro kapılı kulaklıklarım vardı, ancak kulaklarım yarı formda her yerde olduğundan, çeşitli kulak pozisyonlarıma uymuyorlardı. Çatışma kısa sürdüğü için sağır . Açık yaraların ve ölümün kokusundan yavaşça nefes aldım. Gerçekten bitmiş miydi?

Kulaklığımda, Alex'in tiz sesi tüm çalışanlarımızın check-in yapmasını talep ediyordu. "Yellowrock burada. İçeride. Güvende," dedim.

Eli ve bir insan kadın yere düşmüş yaralı bir insanın üzerine diz çökmüşlerdi. Bir şekilde benden önce içeri giren Eli, kurşun yarasına bir tampon soktu. Bu, kanamayı durdurmak için XStat sıringalarının bittiği anlamına geliyordu.

"İyi misin?" Ona sordum.

"Daha genç. Temiz. Mutfakta yaralı insanlarla birlikte. Doktor çağırın," dedi ama dudaklarını yarı yarıya okuyordum. "Her yerde DB'ler var, on iki yaralı insan daha serbest bırakıldı, hiçbiri kan hizmetkârı olmak için kâğıt imzalamadı ve eğer Bruiser'ı doğru anladıysam, bodrumdaki gizli bir odada daha fazla insan rehineyle birlikte dört vampirimiz var." Birkaç metre ötedeki bir kapıyı gösterdi. "Aşağıda. Kan Efendisi klanının kim ve nerede olduğunu öğrenmek için bazı vampirlere canlı ihtiyacımız var. Ve ben yaralıları stabilize ederken burada beni koruyabilecek birine ihtiyacımız var."

"Tamam, anladım. Anladım. İnsanları güvende tutacaksın. Sen de güvende kal. Eğer çizilirsen Liz beni öldürür." Liz Everhart ve Eli takılmışlardı ve bir şekilde aylarca takılı kalmışlardı. Artık resmen birlikteydiler.

Eli kıkırdadı, eldivenlerini çıkardı ve yeni bir çift giyerek başka bir insanın yarasına baskı uyguladı. "Seni öldürmez ama bir kurbağaya dönüş. Benim kızım acayip güçlü ve benim çok sevimli olduğumu düşünüyor."

Sesimi yükselttim. "Shaddock? Tex? Eli'nin bulunduğum yerde desteğe ihtiyacı var! Koun? Kojo? Thema? Bana!" Küçük hava üflemeleriyle vampirlerim anında yanımdaydı. Onlara ne yapmaları gerektiğini söyledim ve onlar beni sarıp sarmalayıp üst katta güvende kalmamı sağlayamadan bodrum kapısını tekmeleyerek açtım. Topuzu çevirebilirdim, kapı kilitli değildi ama tekmelemek çok iyi hissettirdi.

İçimdeki Canavar sevinçle çığlık attı. Hediyelerini içime itti ve ben/biz kontrollü bir düşüşle karanlığa doğru sıçradık. Kedi sıçrayışı. Merdivenlerin dibinde küçük bir beton zemine indim/indik. Her şeyi içime çektim. Bodrumun alçak, basık bir tavanı vardı. Zemin halı kaplıydı. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar pas renginde girdaplarla kaplıydı.

Bir nefes aldım. Hava kan kokuyordu. Duvarlarda kan vardı. Halıda kan. Canavar hızıyla tekrar silah değiştirdim, küçük tabancayı koyup Benelli'yi çektim. Hiçbir şey saldırmadı. Kojo ve Thema yanlarıma düştü. Nasıl olduysa Koun öne geçti. *Lanet vampir*. "Onlara canlı ihtiyacımız var," diye homurdandım.

Koun karşı çıkarak homurdandı. Öldürmek için savaşmak istiyordu. O önde, biz karanlıkta yavaşça ilerledik.

* * *

Saldırıları her taraftan geldi.

Gümüşler, griler ve yeşilin parlak tonları. Arkaya doğru döndüm ve tüfeği boş bir noktaya ateşledim. Saldıran vampir yere düştü, gümüş fléchette mermiler onu parçaladı.

Yeni kılıcım kendi kendini yönlendirir gibi savruldu. Kendini bir vampirin omzuna gömdü. Derinden ve aşağıdan, merkeze doğru bir açıyla keserek atardamarları kesti. Kan fışkırdı. Yere düştü. Tüm saldırganlar yere düştü. Bir kez daha, savaş bitmişti.

"Burada iki tane canlı var," dedim. "Hayatta kaldıklarından emin olun." Kılıcımı ölü bir vampirin giysisi üzerindeki kandan temizledim. Kılıç da aynı kanlı çıktı. Başımı salladım ve Benelli'yi kınına soktum. "İnsanları kurtar," dedim.

Telsizime, "Eli, Alex. Binanın güvenliği sağlandı." Parmak ucumda döndüm ve merdivenleri hızla çıktım.

Telsizimde Eli'nin şöyle dediğini duydum: "Alex. Az önce bir grup yaralı insan daha buldum. Bunaldık. Sıhhiyeye ihtiyacımız var."

Alex telsizden, "Anlaşıldı, çoktan aradım," dedi.

Sıhhiye demek insan ambulanslar ve insan kolluk kuvvetleri demekti. Buraya davet edilmediğimiz ve çok sayıda insanı öldürdüğümüz için, bu yasal sorun ve haftalar sürecektir bir soruşturma anlamına geliyordu. Fransa'daki Alex ve Brandon Robere ile bir konferans görüşmesi başlattım. Brandon hukuk ekibimin başındaydı. *Vay anasını*. Bir hukuk ekibim vardı. Konferans görüşmesi başlarken mahremiyet için dışarı çıktım. Görüşme devam ederken arka bahçedeki karmaşayı izledim. Lincoln Kojo'yu bir şey için yanına çağırdı ve vampir arkasını döndü. Bu, Kojo'nun Lincoln'e cevap vermediğini ve Lincoln'ün ona bunu kadar güçlü olmadığını söyleyen bir vampir . Shaddock ve misafiri arasında bir şeyler olmuştu ama bu daha sonra halledilecek bir konuydu.

Alex ve Brandon bağlantıdayken, "Alex, bulunduğum yeri Brandon Robere'e bildirir misin?" dedim. ". Tamamdır," dedi Alex.

Hiçbir zaman şekilde konuşmak ama NOLA Şehrini Efendisi için çalışırken öğrendiğim resmiyeti hatırlayarak ve kullanarak işimi yaptım. "Bu, Mithranların Karanlık Kraliçesi'nin resmi bir duyurusudur. Bu mülk, içindeki ölü ve yaralılar, halkı bir grup haydut Natureleza tarafından kaçırılan insanları kurtarıken saldırıya uğrayan Karanlık Kraliçe'nin mülkü olarak kabul edilmiştir. Brandon, tüm yasal ifadeleri yazmaktan çekinme ve gerekirse e-siggie'm için bana gönder. Sonra bunu bekleyen, potansiyel ya da başka türlü bir araya yasal saçmalıkların altına koyabilirsin. Mülkün kaybını sahiplerine tazmin edeceğim ve eğer burada ölmüşlerse mirasçılara bir tazminat sağlayacağım."

"Emredersiniz Kraliçem," dedi Brandon. "Dışişleri Bakanlığı ile temasa geçeceğim ve elçimizi mümkün olan en kısa sürede bölgeye göndereceğim."

Alex, "Yerel kolluk kuvvetlerini arıyorum," dedi. "Herkes silahlarını bırakmalarını söyle."

Brandon, "Eğer Koun yanınızdaysa, afişinizi ön bahçeye . Brian ve ben yarın evde, New Orleans'ta olacağız, düğün ve taç giyme töreni için Mithran'ın yasal işlemleriyle ilgileneceğiz, bu yüzden ikimiz de herhangi bir yardımcı olmak için hazır olacağız."

"Mali izleri takip edeceğim ve bu her neyse finanse etmek için kullanılan tüm paralara el koyacağım."

Arka bahçedeki ölümlere baktım. "Evet, evet. Her neyse. Siz ikiniz sohbet edin. Ben çıkıyorum." Kendimi aramadan çıkardım. Kulaklarım daha iyi duymaya başlamıştı. Uzaklardan siren sesleri duydum.

Konuşmayı duyan Koun yanımda belirdi. Vampirlerin duyma yetisi benim yarı formumunkinden bile daha iyiydi. "İnsanlar gelmeden önce binayı terk etmelisiniz Kraliçem."

Umursamaz bir ses çıkardım.

"Afişinizi ön bahçeye yerleştirdim." Aramadan önce. Anladım. Ona söylememe gerek yoktu. Koun işinde iyiydi. "Burada olduğunuz ve yeni bir savaş verdiğiniz duyulduğu anda medya gelecektir. Eşiniz basınla konuşmalı ve yetkililerle ilgilenmeli. Ve siz de görünmemelisiniz Kraliçem. Siz kanlısınız ve insan değilsiniz."

Burnumu büyük topuzlu parmaklarımla test ettim. Hâlâ çoğunlukla kedi yüzlüydüm. "Evet. Bebekleri korkutabilirim.

Birazdan çıkacağım."

Koun beni yerdeki kadının yanına kadar takip etti. Monique Giovanni dişi vampirlerimizden birinin kollarında tutuluyor, besleniyor ve iyileştiriliyordu. Vampirin adını hatırlayamıyordum ama ona dedim ki, "Bu kadını beslemeyi ve iyileştirmeyi bırak. O benim düşmanım."

Vampir durmadı. Kafasını bile kaldırmadı.

"Monique, eğer sadık hizmetkârımın iradesini ya da ele geçirirsen ya da onu benden almaya , ölürsün." Sırıttım ve vampir standartlarına göre bile gerçekten etkileyici olan dişlerimi gösterdim. "Sen uslu bir kız ol, ben de birinin seni iyileştirmesine izin vereyim."

Beni pençeleyecek ya da geçirmeye çalışacakmış gibi elini kaldırdı. Elini kaptım ve bileğini kırdım. Bu acı ve henüz tam olarak iyileşmemiş kurşun yarası onu meşgul edecek ve güçlerini kullanacak kadar konsantre olamamasını sağlayacaktı. Koun uyusuk vampiri Monique'ten uzaklaştırdı, kollarına aldı ve karanlığa doğru taşıdı.

Bruiser ve tanıdığım vampirlerden biri yanıma geldi, vampir Monique'in kollarını geriye doğru çekti. Bruiser'ın elinde bir çift gümüş null kelepçe vardı, kolluk kuvvetleri ya da ordu ya da belki de her ikisi için çalışan cadılar tarafından geliştirilmiş bir cihaz. Kelepçeler cadı mahkûmların büyü gücü üretmesini engelleyerek taşınmalarını ya da hapishanelerde tutulmalarını kolaylaştırıyordu ve bir mahkûm ellerini kelepçelere uzatmadıkça mandalların çıkarılması zordu. Kelepçeler yaratıklar ve diğer paralar üzerinde işe yarıyordu, ya da ben öyle duymuştum. Bruiser bir çifti Monique'in bileklerine taktı ve ikinci bir çifti kafa bandı oluşturan kadar bükte. Onları Monique'in kafasına kilitledi ve sonra ellerini normal kelepçelerle sabitledi, böylece mandallara ulaşamadı. Monique kendisini tutan vampiri ısırmaya çalıştı, da nedense beni kahkahalarla .

Thema, Kojo ve Koun beni cipime kadar götürüp Kojo ile birlikte arka koltuğa oturttuklarında ve Koun bizi yaklaşan sirenlerden uzaklaştırdığında hâlâ gülüyordum. Arkama baktım ve düşmanlarım tarafından getirilen katliam sahnesinin ön bahçesinde pankartımı gördüm. İçimden küçük bir ses *mırıldandı: Savaşınızın mirası bu olacak. İhanet. Pusu. Cinayet. Ölüm.* Sancağı ben tasarlamamıştım ama sancağın kan kırmızısı zemin üzerine altın defne yapraklı bir taç, soluk beyazımsı bir Glob, bir tüy ve bir puma dişiyle ortalanmış olması uygundu.

Yüksek sesle "Sadece lanet olası ördekçik," dedim.

Ön koltukta oturan Thema koltuğunda bana baktı, siyah gözleri içerideki loş ışıktaki . "Halkın seni evde, yatağında uyurken bıraktı ve ava gitti. Gideceklerini sana söylemediler. Savaşın görkemini paylaşmana izin vermediler. Böyle hakaretler için onların kellesini uçururdum."

Sesi ılımlı olan Koun, "Eş bana bu gecenin Mithran topluluğundaki söylentilerin doğru olup olmadığını belirlemek için basit bir keşif olacağını söyledi: Melker'in takipçilerinden küçük bir grup Karanlık Kraliçe'den kaçmış ve yeniden toplanıyorlarmış. Söylentilere göre Melker'in yeni varisi de muhtemelen buralardaydı. Bu gece için herhangi bir çatışma planlanmamıştı, sadece keşif yapılacaktı ama elbette herkes ağır silahlı ve savaşa hazır bir şekilde gelmişti."

"Tabii ki yaptın," dedi Thema. Ses tonunda biraz alaycı bir ifade vardı ve bu beni gülümsetti.

"Melker ?" İsim tanıdıktı ama bir yüze bağlı değildi.

Koun dikiz aynasından bana baktı. "Ona Legolas dedin. Ya da Lego."

"Evet," dedim. "Güzel saçlı. Süper-çok ölü."

Koun'un gözleri yola döndü. "Siz değişip dönüşürken, halkınız geldiğinde bir Naturaleza'nın bir insanı kurutup öldürdüğünü gördüklerini öğrendik. Eli müdahale etti. Bu da çatışmayla sonuçlandı."

"Seni evde bıraktılar," dedi Thema bana tekrar, ses tonu kasıtlı olarak suçlayıcıydı. "Bu bir savaşçı için hakaretti."

Ah. Thema da geride bırakılmıştı. bir savaşçı. Yükselmek isteyen öfkemi bastırdım. Davet edilmememin gerçek sebebini biliyordum. Vücudumun kontrolsüz bir şekilde şekil değiştirdiği pek bilinmiyordu. Thema benim küçük sorunumdan haberdar olan küçük gruba dahil değildi. Çocuklar ve cadı kankam Molly, bir savaşın ortasında şekil değiştirirsem ne olacağı ve çok yavaş şekil değiştirirsem ölürsem ne olacağı konusunda endişeliydiler. Eli'nin bilgiç ve soğuk sesini kafamın içinde duyabiliyordum. *Çocukluğundan beri hiç ölmedin.*

İyileşti. Vücuduna ya da gücüne ne olduğunu bilmiyoruz. Seni korumaya çalışan insanları öldürebilirsin.

Ve onun zihinsel sesinin üstüne Bruiser'ınki geldi. Sen haydut bir vampir avcısından daha fazlasısın. İlk Karanlığın Oğlu'nu öldürdüğünde, Mithrans'ın Katili onun intikamını almak ve seni öldürmek için geldi. Avcı öldüğünde, diğerleri iktidara geldi. Mithranlar ve Naturaleza arasındaki yaşam tarzı budur. Her zaman bir varis vardır. Karanlık Kraliçe olduğunuzda, dünyadaki en değerli hedef haline geldiniz. Şu anda siyasi bir değer ve önemin var. Mithran dünyasını dengede tutan tek şey sensin. Bu savaşta mücadele edebilmemiz için hayatta kalman gerekiyor. O zaman gülmüştü. Tüm bu siyasi gerçeklik bir yana, sen nereye gidersen ben de oradayım Jane. Birlikte kaçabilir ve tüm bunların canı cehenneme diyebiliriz ya da kalabilir, tüm paranormalleri ve insanları korumak için savaş seçebilirsin. Nadiren savaşmana izin verecek bir savaş. Ama seçmelisin.

Eli ve Bruiser haklıydı. Yardım etmek için acele ettim, muhtemelen Bruiser ve benim için kurulan bir tuzağı tetikleyerek işleri daha da kötüleştirdim, uzak dursaydım erken bitebilirdi. Ama ben gelmeseydim ve tuzak yine de kurulmuş olsaydı, adamlarım ölmüş olacaktı. ", " dedim.

Koun'un cep telefonu çaldı. Cevap verdi ve telefonu kulağına götürdü. "Koun."

Bruiser'ın sesi, "Shaddock iki insan kan hizmetkârının kanını akıttı ve okudu. Yuva olarak kullanılan başka bir ev daha var ve önemli Mithranlar da orada. Bu gece Asheville'in Konsolosunu ve MOC'sini ortaya çıkaran ve öldüren bir pusu olacaktı. Ve eğer çok şanslılarsa, Karanlık Kraliçe'yi de. Siz olsanız da olmasanız da ikinci dalga tarafından saldırıya uğrayacaktık."

Bir anda her şeyi bir araya getirdim. Karanlık Kraliçe olduğumda Shaddock'u şehrin efendisi statüsüne terfi ve çoğu vampir iş başında hiç görmemiş olanlar- bunun yeni terfi etmiş MOC'nin kolay bir hedef, bölgesinin de kolay lokma olduğu anlamına geldiğini düşünürdü. Shaddock görüldüğünden daha fazlasıydı, ama onu ve Bruiser'ı ortadan kaldırmayı başarsalardı ... bu beni mahvedebilirdi. Tuzak onlar için mükemmel bir siyasi manevraydı, bir kazan-kazan. Ve tabii ki olay yerine koştum, düşmanlarımıza tüm yumurtaları bir sepette verdim. *Lanet olsun.*

"Biri bu tuzağı kurmuş," dedi Koun, hâlâ Bruiser'la konuşurken, "ve istihbaratın bizimkilere ulaştığından emin olmuş. Aramızda bir çifte ajan ya da casus var."

"Ne zaman yapmayacağız?" Öne doğru eğildim ve Koun'un parmaklarından hücreyi aldım. "Bize diğer yuvanın adresini gönder. Bize savaşçı gönderin. Bu işin bu gece bitmesini sağlayacağız."

Bruiser, "Yerel kolluk kuvvetleri Kuzey Carolina valisinden bir telefon aldı ve Cuma günü eyalet mahkemesinin vereceği kararı beklemek üzere bu alanın kontrolünü Mithranlara devrettiler. Ölü insanlardan hiçbirini kaldıramayız. Hiçbir Mithran'ı kaldıramayız. Dışişleri Bakanlığı telefonlarıma cevap vermedi. Görünen o ki, uzun zamandır beklenen ama bir türlü gerçekleşmeyen Amerika Birleşik Devletleri ile Karanlık Kraliçe'nin Mithranlar Mahkemesi arasındaki çatışma başladı."

Politikadan nefret ederdim. Gerektirdikleri sinsi incelikler konusunda da berbattım. "Valiyi geri ara ve onlara vampirlerin gün ışığında yandıklarını ve diğer tüm cesetleri ve binayı da yanlarında götüreceklerini hatırlat. Yetkililere aptallığı bırakmalarını söyle, yoksa hepsinin kışına tekme basarım. Bu hariç. Daha kibar."

Koun'un omuzları gevşedi ve balım kıkırdadı. Aylardır uzaktan siyasi savaşlar veriyordum. Gerçek bir savaşta yer almak ve hayatımın aşkının hâlâ yanımda olması, bunca zaman içinde başıma gelen en güzel şeydi.

"Bruiser, "Tüm kolluk kuvvetlerine ve siyasi güçlere, Kraliçemin tüm seçimlerde maddi desteğiyle çok cömert olduğunu ve çocuklarını ailelerini iyileştirmek için Mithran kanıyla da cömert davrandığını hatırlatmaya çalışacağım" dedi.

"Çok daha kıbarca," dedim. "Adresi unutma." Aramayı sonlandırdım. Adres Koun'un ekranında "Onu güvende tutun" yazısıyla birlikte belirdi. *Güzel*. Bu sefer tartışmadan oynamama izin vereceklerdi, bu da muhtemelen zaten güvenli olduğunu bildikleri anlamına geliyordu, ama durum böyle değilmiş gibi davranabilirdim. Yine de bir şeye vurmam gerekiyordu.

Ne yazık ki eve vardığımızda ne arabada ne de garajda araç vardı. Evin kapıları yaz gecesine açıktı. Pencerelerden ışıklar parlıyordu.

On kişilik grubumuz eve saldırdığında, hiç vampir . Vuracak bir şey yoktu. Sadece vampir ve eski kan kokan yağmalanmış bir ev vardı.

Yine de evi dikkatlice temizledik ve arka odada beş insan bulduk. Koun'un zihinsel olarak en akli başında görünen kişiyi sorgulamasını izledim ve istemeden kaçırıldıklarını, defalarca kanlarının akıtıldığını ve kana bağlandıklarını keşfettim. Onlar kan köleleriydi. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Tek istedikleri içmek için bir vampirdi. Yumruklarım sıkıldı. Bir şeyi yumruklamam gerekiyordu. Ya da birini. İnsanları kan kölesi yapmak vampirlerle ilgili beni neredeyse öfkeliendiren pek çok şeyden biriydi. Çoğu vampir onlara sığır derdi. Yiyecek. Oyuncak. DQ benim yönetimim altında, insanlara sığır muamelesi yapılamazdı. Yeni kan-köle yapımına artık izin verilmiyordu ve (Amerika'nın Vampira Carta'sına göre) bunu yasaklayamasam da vergilendirebiliyordum ve kan-köle yapımı artık yalakalar için büyük bir mali yükü.

Bana yemin pek çok vampir muhtemelen bundan nefret ediyordu ve eğer köle yapmışlarsa, bunu benim ve sarayımın üyelerinin yanında iyi saklıyorlardı. Kan hizmetkârları iyiydi. tüm hizmetkârlar için sözleşme yapabilirlerdi. Kölelik? Hayır. Artık yok.

Leo'nun Teksas'taki laboratuvarı da dahil olmak üzere birkaç vampir ilaç şirketi, kana bağlı insanlar için bazı başarılarla birlikte bazı başarısızlıklarla da sonuçlanan tedaviler araştırıyordu. Şimdilik, bu köleler deneysel tedaviyi tercih ya da bir vampir istekliyse, onlara parası varsa ve onlar için bir iş bulabilirse kan hizmetkârı statüsüne getirilebiliyordu.

Açık garajda durdum ve Bruiser'ı aradım.

"Kraliçem," dedi, sesinde bir okşama ve uyarı vardı. Diğerleri hâlâ bizi duyabiliyordu.

Derin bir nefes aldım ve içimdeki öfke ve hayal kırıklığını dışarı attım. Gecenin sakinliğini içime çektim ve ona ayrıntılı bir bilgi verdim.

Bruiser onu Mithran topraklarındaki en iyi primo ve sahip olabileceğim en iyi Eş yapan yoğun konsantrasyonuyla beni dinledi. Sözlerimi bitirdiğimde, "Bu yuvadan kalan vampirlerin Avrupa'daki son güçlü vampirler arasında öğrendik" dedi.

Resmi kelimeler ve ton. Belki de polis şefi ya da şerif orada durmuş dinliyordu ve benim kadar onları da bilgilendiriyordu. Bruiser devam etti. "Kan alma ve okumada toplanan bilgilere göre, planları hepimizi pusuya düşürüp öldürmek ve bunda başarısız olurlarsa

seni sakat bıraktılar. Daha sonra yerel kolluk kuvvetlerini öldürüp etkisiz hale getirecekler, New Orleans'a gidecekler ve Karanlık Kraliçe sarayını yeniden inşa orada yönetimi ele geçireceklerdi."

Eşimin, kardeşimin ve Shaddock'un yasını tutuyorum. Evet. Bu ölümler beni tek başlarına yıkabilirdi.

Arka planda Shaddock'un sesini duydum. "Kraliçem, pozisyonunuz tehdit altında, gasp edilmek üzere."

"Evet, . O güçlü vampirler New Orleans'a doğru yola çıktılar." Bruiser,

"İnsan tahmin ediyor," dedi.

"Jodi ve Wrassler'ın düğününü mahvetmek için tam zamanında. Bunun için Jodi beni öldürecek."

NOLA Konsey Odalarını aramak için aramayı sonlandırdığımda Shaddock'un güldüğünü duydum. Neyse ki Wrassler' kendisi cevap vermedi ama oradaki vampir korumasını ilk devraldığımda bir araya getirdiğim güvenlik ekibi olan orijinal Tequila Boys'tan biri cevap verdi.

"Antifriz," dedim. "Bu Jane." "Yo.

Legs. Ne kadar yükseğe tekmeliyorsun?"

"Son zamanlarda kimse tekme atmama izin vermiyor," diye yakındım. *Bu gece hariç.* Belki de rahatlamaya ihtiyacım olduğunu biliyorlardı.

"Evet, zengin ve güçlü olmak berbat olmalı. Ben reverans yaparken bekle."

Bu tür aşağılayıcı şakalaşmaları özlemişim. , çok özlemişim. " zenginsiniz dostum. Maaşınıza zam yapıldığından emin oldum. Hatta diş ve görsel planlarınız bile var."

"Legs, güzel dişleri ve güzel gözlükleri olan rahat biri vardır, bir de *zengin* biri vardır." Ben cevap vermeden telefondan bağırdı. "Hey çocuklar! Ben majesteleri, Legs."

"Bacaklar!" diye bağırdı arka planda başka bir adam. Sweaty Bollock olduğundan oldukça emindim. Tequila Boys isimlerini tekila kokteyllerinden almıştı. Bana söyleyebileceklerinden korktuğum için Sweaty Bollock'un içinde ne olduğunu hiç sormamıştım. "Eve ne zaman geliyorsun kızım?" diye bağırdı. "Bir asilzadeyle dövüşmeye çok ihtiyacım var."

Başımı kaldırdım ve Thema'nın beni izlediğini gördüm, gölgelerin arasında duruyordu, vampir gibi hareketsiz, mezar gibi sessizdi. *Haha.* "Size zarar verebilirim," dedim Antifriz ve Terli'ye. "Sizi haftalarca hastanede yatırabilirim. İşsiz kalırsınız, evinizi ve arabanızı kaybedersiniz."

Antifriz, "Düşündüm de, 'iş kazası' maddesini de içeren uzun vadeli bir bakım paketine ihtiyacımız var" dedi.

Leo'nun *çok* yaşlı insan muhasebecisi Ernestine'e atıfta bulunarak, "Evet, evet, bunu Raisin'le hallet," dedim. "Bu arada, yolda bazı büyük kötüler var."

"Kızım, ne zaman yapmayacağız?"

"Merkezde ve tüm klan evlerinde Cowbird Protokolünü

başlatın." "Anlaşıldı, Legs. Bekle."

Gerçek inek kuşuna dayanarak güvenlik önlemlerini etkinleştirirken arka planda yazı yazma ve tıklama duydum, bu da tesiste bir hain olduğu anlamına geliyordu. Dedim ki, "Antifriz, daha önce yasak olan yerler de dahil olmak üzere sisteme ek kameralar entegre edilmesini istiyorum. Yatak odası kapılarının dışında kameralar, umumi tuvaletlerin girişlerini gösteren kameralar. Ayrıca temizlik görevlilerimin

Servis eve beklediğimden daha erken döneceğimi biliyor mu? Evimi ve Yellowrock Klan Evini bir an önce ziyaretçiler için hazır hale getirmek istiyorum."

"Çoktan yapıldı, Fang Kraliçesi. Rapor verin: Karargâh yüksek alarmda, iki özel birim koridorlarda ve arazide dolaşmaya hazırlanıyor. Tıpkı olduğu gibi, koridor izni olmadan kimsenin tek başına dışarı çıkmasına izin verilmiyor. Diğer birimler, şu anda seyrek olarak kullanılan NOLA Yellowrock Klan Evi ve özel konutunuz dahil olmak üzere her bir klan evini ve dış mülkleri desteklemek için konuşlandırılacak. Wrassler'a emirlerinizi bildiren bir mesaj gönderdim, böylece sizi arayabilir ve düşüğünü mahvetmemenizi söyleyebilir."

Gülümsedim. Tequila Boys'un hepsi eski askerlerdi ve jargonları her zaman asker odaklı olurdu. Ve hepsi küfür hakkında ne hissettiğimi biliyordu.

"Mükemmel. Teşekkürler, Antifriz. Hatırlat da zamanı geldiğinde Noel ikramiyelerini de eklemem gerek." "Sen en iyisisin, Legs. Görüşürüz, kadın." Telefonu kapattı.

Bacaklar. Kadın. Diş Kraliçesi. Harika bir alay. Çok özlemişim.

Cep telefonumu cebime koyduğumda Thema hala beni izliyordu, ay ışığı koyu teninde parlıyordu, gözleri ... şüpheyile kısılmıştı? Merak mı?

"Ne?" Ben talep ettim.

"Bu tür çağrılar yapmak için hizmetkârlarınız var, ancak bunları kendiniz yapıyorsunuz. Altınızdakilerden saygı talep etmediniz. Size bacaklarınızla ilgili lakaplar taktılar."

"Yani?"

"Siz tuhaf bir hükümdarsınız. Güç sahibi insanlar genellikle günlerini daha fazla güç elde etmeye çalışarak geçirirler. Kraliyet kisvesi olmadan hiçbir şeyleri yoktur."

"Kraliyet işinde berbatım. Benim de kendi mantom var." parmağımla havada tüylü yüzümün etrafında bir daire çizdim.

"Ben bunu görüyorum. Sana nasıl kibar, nazik ve asil olunacağını öğretebilirdim ama yapmayacağım. Nezaketsizlik sana yakışıyor. Ve bu beni güldürüyor."

"İğrenç. Kaka pervaneye çarpacak ve kimse gülmeyecek. En azından benim deneyimim bu yönde."

"Bu kaka dekoru da ne?"

Güldüm ve gittim. *Kraliyet ailesinde berbatım. Şaka yapmıyorum.*

* * *

Lincoln Shaddock üç araçla geldiğinde neredeyse şafak sökmek üzereydi. Adamları kan kölelerini iki arabaya bindirdi ve vampirlerin yanına sokulmalarına izin verdi. Kanlarını paylaşacaklardı ve bu da insanların endişelerini en azından bir süreliğine yatıştıracaktı. Güneş gökyüzünü grileştirmeye başladığında Shaddock kendi vampir arabasının ön tarafına yakın bir pozisyon aldı. Hepsinin süper koyu renkli camları ve ağır zırhları vardı, MOC pozisyonu için ihtiyaç duyduğu oyuncaklar. İki kılıç çekti ve şehrin efendisi olarak gücünü kullandı. Yerdeki enerjilerin titrediğini hissettim, soğuk bir tehlike dalgası. "Thema! Kojo!" diye bağırdı. "Bana katıl!" Güç yayıldı. Bir çağrı.

İki vampir hızla içeri girerek tam önünde yerlerini aldılar. İkisi de *çağrıldıkları* ve *zorlandıkları* için çok olmuş görünüyordu ve anında düello kılıçlarını çektiler. İkisi de Shaddock'un karşısında, kılıçları havada, yaklaşan bir savaş anlamına gelen bir duruştaydı.

Shaddock vampirleşti. Tamamen. Kırmızı sklera içinde siyah gözbebekleri, gerçek vampir yaşına göre çok uzun dişleri. Cidden sinirlenmişti, gücü açıkta kalan tenimde donmuş bir cızırtıya dönüştü, daha önce ondan hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Thema ve Kojo da vampirleşti. Hızlı bir şekilde, insani benliklerinin kana susamışlık ve şiddetin altında kaybolduğu anlamına gelen o ani içgüdüsel vamping. İkisi de gümüş küpeler takıyordu, Asheville'e ilk geldiklerinden beri bir güç gösterisiydi bu.

"Kahretsin," dedim. Vampir değildim ama *hareket edebiliyordum*. Beast'in hızından ve kendi deri değiştiren yeteneklerimden faydalandım ve üçünün arasında durdum, silahlarım kınında, kollarım iki yana açık, ayaklarım ve başım hepsini görecektir şekilde hareket ediyordu. Etrafıma yayıldılar. Nasıl manevra yaparsam yapayım, çoğunlukla arkamda iki vampir vardı. İçimden adrenalin fişkırdı. Etrafımda dönmeye başladılar. *Lanet olsun. Burada neler oluyordu?* "Sakin olun. Sakin olun, çocuklar."

Vampir kokusu buruk, çiçeksi ve sıcaktı. Birbirlerine baktılar. Kimse bana bakmadı. Bu da avcı uyarı sistemimi harekete geçirecek kadar garipti. Üç vampir arasında bir şeyler olmak üzereydi.

"Arabalara binin. Sığırlarla ilgilenin," dedi Shaddock iki vampire. *Sığırlar*. İnsanlar için kullanılan bu terimden nefret ederdim.

",," dedi Thema.

Yavaşça, yavaşça konuşarak, "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kana meydan okumak yok. Ne burada, ne de şimdi. Ve Linc, özellikle de misafirlerle düello yapmak yok." Ya da her ne . Shaddock'a yemin etmemişlerdi ve nedenini bilmiyordum. Ve umurumda da değildi. Şu ana kadar.

Şehrin efendisi yırtıcı bakışlarını yavaşça misafirlerinden çekip bana çevirdi.

Koun karanlıktan fırladı. Arkamdaki iki vampire çarptı ve onları uçurdu. Arkamda durdu, kılıçlarını çekmişti. Thema ve Kojo kılıçlarını Koun'a doğru çekerek bize doğru koştu. "Beni hepinizi öldürmek zorunda bırakmayın," dedi Koun sakince, sanki ölme ihtimali meydan okuma masasında değilmiş gibi. Aptal adam birden fazla güçlü vampire karşı savaşıırken kendini öldürtecekti.

Güçlerim bir şehir efendisinden farklıydı; Linc gibi insanları *çağırıyordum*. Ama ofisimin gücüne sahiptim - henüz nasıl kullanacağımı bilmediğimden değil. Ama Skinwalkerın gücünü nasıl kullanacağımı biliyordum. Güç güçtü. Değil mi? Olabilir mi? Biraz?

Yavaşça nefes aldım ve *le breloque'u*, büyüsunu, amacını, anlamını düşündüm ve kendimi Karanlık Kraliçe'nin mantosuna sardım. Başım yukarı kalktı, burun deliklerim açıldı. Karanlık Kraliçe'nin konumundan gelen paranormal güç içime işledi, kemiklerimi güçlendirdi, beni toprağa köklendirdi. O büyüyle elimi uzattım. "Silahlarınızı bırakın," dedim, sesim soğuk ve talepkardı. "*Şimdi*."

Kılıçlarını indirdiler. O kadar şaşırmıştım ki ne yapacağımı bilemedim. Sonra anladım. *Bana itaat etmişlerdi. anasını.*

Shaddock Koun'u görmezden gelerek benimle eski moda taşra aksanıyla konuştu. "Tıpkı Kraliçemin istediği gibi, düşmanları onu aramak için buraya geldiğinde, inşa ettiğim her şeyi yok ettiğinde ve pek çok öldürdüğünde yıkık şehrimde kalan diğerleri gibi, yıkık insanları kabul ettim.

Halkımın elinden geldiğince her insanla ilgilenilecek, bakımları yapılacak ve iyileştirilecek. Bu ikisi mi? Sığırlarımdan içiyorlar ve hiçbir şey geri vermiyorlar."

"Biz sizin savaşıyoruz," diye tükürdü Kojo. "Kılıçlarımız sizin kılıçlarınız oldu." "Benim bir sürü savaşçım var. İhtiyacım olan şey Infermieri."

Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım ama kulağa bir unvan gibi geliyordu.

Shaddock gözlerini bana çevirdi ve beni büyülemeye çalıştı. Vampirleşmiş halim gibi, bu da bir meydan okumaydı. Ona dilimi çıkarmak istedim ama Leo'nun aksine Shaddock beni eğlenceli bulmayacaktı. "Beni yuvarlayamazsın, Linc," dedim, gücüm onun üzerinde geziniyordu. "Deneme bile."

Sanki yanlış bir şey yaptığını bilmiyormuş ve şimdi kendini tekrar kontrol altına almak zorundaymış gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. Gözbebekleri yavaşça küçüldü ve sklerası pembeleşerek sulu bir kan rengine dönüştü. Ama dişleri küçük menteşelerinin duruyordu.

"Infermieri nedir?" diye sordum.

"Infermieri kırılmış sığırları iyileştirir ve gerçek ölüm tehlikesi altındaki Mithranları iyileştirir. Bu ikisi yaşlıdır ve kanları güçlüdür. Mithrans Katili'ni öldürmeye geldiklerinde, onu yenmek için kılıçlarını yanımda kabul ettim. Ama o tehlike çoktan geçti Kraliçem. Sığırlarımdan içiyorlar ama onları beslemiyor ya da iyileştirmiyorlar. Onları yarı bitkin ve kan sarhoşu bırakıyorlar. Ve kılıçlarını savaşta kullanmanın ötesinde, bana yemin etme zahmetine bile girmiyorlar."

"aşan kötü konuklar mı?" "Onun gibi bir şey, Queenie."

"Tamam ama bu uzun vadeli bir soruna benziyor. Bu gece bu kadar neden olan şey neydi?"

Thema, "Ben *eğilmedim*," dedi.

"Onların kanı çok güçlü, benim en iyi şifacı soylarım ise yıpranmış durumda. Bir sorun yarattınız ve bununla başa çıkmak için yeterince sağlıklı yok. Halkımın ne kadar gergin olduğunu biliyorlar ama bu geceki savaşlarda kırılan yeni sığırları iyileştirmek için yardım etmeyi reddettiler."

Bu ikilinin bir kan ailesi istemedikleri herkesçe bilinen bir şeydi ama karşılığında kan paylaşmayarak içtikleri insanları istismar ettiklerini bilmiyordum. "Bunun için bir nedeniniz var mı?" diye sordum. "Yoksa ikiniz de sadece göt deliği misiniz?"

İkisi birbirlerine baktı, muhtemelen o bir bakışta düzinelerce şey söylediler. Kojo, "Kanımız eskidir. Alışkın olmayanlar için tehlikeli olabilir. Onu paylaşmak akıllıca değil."

İki bin yıllık vampirlerden kan almıştım. Burada hikâyenin tamamını anlatmıyorlardı. "Demek bu yüzden Shaddock'un ve benim evimde takılıyorsun. Böylece kimsenin içtiğini fark etmemesini umarak ileri geri hareket edebiliyorsun ama kanını paylaşmıyorsun. Bu-" Neredeyse *kötü* bir şey diyecektim, Hristiyan bir çocuk evinde geçirdiğim çocukluğumdan kalma şeydi. "Kabul edilemez" olarak değiştirdim.

" klanımın evinden alınacak," dedi Shaddock, "ve Karanlık Kraliçe'nin Kış Mahkemesi'ne teslim edilecek."

"Peki," dedim. "Adamlarıma tarafsız bir Infermieri bulmalarını söyleyeceğim, bunu sizinle ve scionlarınızla paylaşmaktan mutluluk duyacağım."

"Bir zamanlar benim de böyle bir Mithran'ım vardı. Eğer eve dönerse çok

yardımı dokunacak." Mikrofonuma dokundum. "Alex, anladın mı?"

"Şimdi hallediyorum."

Shaddock başını eğerek duyduğunu söyledi. İki adım uzaklaştı ve kılıçlarını kınına , vampir arabasına atladı ve hızla uzaklaştı.

"Neredeyse şafak sökmek üzere," dedi Koun. "Konsorsiyum bizi almak için yolda. Siz ikiniz bagajda kıvrılıp yatacaksınız." Koun bana baktı. "Arabayı Konsolos kullanacak. Ben senin koruman olacağım, sen de arka koltukta oturacaksın. Tartışma olmayacak Kraliçem."

". "

Koun'un başı bir yana eğildi. "Asla bir hükümdar gibi , değil mi?"

"Hayır." Siyah bir SUV yanaştı, Bruiser sürüyordu. Bagajı yoktu. Çok yazık. İki huysuz aşk kuşunu bir bagajda kıvrılmış görmek isterdim. Bunun yerine arka arkasındaki zemine süründüler ve üzerlerine ağır hizmet tipi bir muşamba çektiler, sadece başıboş bir güneş ışını ile sonuçlanan bir kaza durumunda. Koun ve ben arka koltuklara .

Dakikalar sonrahana hâlâ kırk dakikalık mesafedeydik ve güneş sabah bulutlarının arkasından yükseliyordu. Koun ve yolcular uyanık kalabilecek kadar ama arkadaki ikisi uykuya daldı, bu belki de bir güven işaretiydi. Uyanık olduğunu söyleyerek homurdanan Koun'un üzerine yansıtıcı bir çektim. Kolunu yatıştırıcı bir şekilde okşadım. Soydaşlarımın ve konuklarımın beklentilerine zarar vermeyeceğimden emin olduktan sonra silahlarımı ve başlıklarımı çıkardım, ön koltuğa kıvrıldım ve tatlı tavşanımın yanına sokuldum. Bir etrafıma doladı ve başımı tüylü kulaklarımın yanına soktu, yandan da gözlerini yoldan ayırmadı. *İşte bu* bir kraliçenin hayatıydı. Uzun sürmeyeceğinden değil.

Otelde, ikisi bu yılın ilk üzüm hasadından elde edilen beyaz ve kırmızı sofr şaraplarıyla dolu birkaç büyük çelik fermantasyon tankı bulunan şaraphane fermantasyon odasına girdik. Kapının hemen iç tarafında, üzümlerin toplanacak kadar yüksek şeker içeriğine sahip olup olmadığını test etmek için bir laboratuvar olarak kullanılan küçük, penceresiz bir oda vardı. Bruiser ayrıca fermantasyon sürecinin çeşitli noktalarında şarapları tatmak ve test etmek ve farklı şeker içeriği ve tatlar için çeşitli üzüm türlerini birleştirmek için kullandı. Bruiser'ın şarapları. Ve güneş ışığı gerekli kıldığında vampirleri atmak için.

Biz New Orleans'tayken işleri yürütmesi için işe aldığı yeni müdür Fransız şarap üreticisi Josue Gagne'ye el salladı. Cipi dar odaya soktu ve uzun çalışma tezgahının yanına yanaştı. Birlikte yarı uyuklayan vampirleri beton zemine attık, Kojo ve Thema'yı kolları ve bacakları birbirine bir halde daha rahat pozisyonlara geçerken, Koun'u da duvara yaslanmış bir halde bıraktık. Uyandıklarında hırçınlaşıp biraz daha dövüşmek isterlerse diye onları silahsızlandırdık.

"Teşekkür ," diye mırıldandı Koun yanına kıvrılırken.

"Bir yeraltı garajına ihtiyacımız var," dedim, ilk kez değil, "böylece arkadaşlarımızı sürekli buraya atmak zorunda kalmayız."

"Evet, Kraliçem," dedi Bruiser, sesi ilk kez bu kadar sakin çıkmıyordu.

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" SUV'a geri döndüğümüzde sordum. "Bugün Giovanni'yi düelloya davet etme, tamam mı? Biraz dinlen? Bir ya da iki öğün yemek ye? Biraz vampir kanı iç?"

Bruiser beni tek koluyla kucakladı ve tüylü kulağımı öptü, tüylü çenesi beni tırmaladı. "Ben zaten Linc tarafından beslendim." Diğer kulağımı da öptü. "Bana her şeyi sorabilirsin, aşkım."

İsteyebileceğim pek çok şey düşünebilirim ama kürklüyken değil. Bu sadece iğrenç olurdu. Bu yüzden ona tekrar sarıldım, bu haliyle bile benden biraz daha uzun ve çok daha geniş olması hoşuma gitmişti.

Bruiser cipi manevra yaparak dışarı çıkardı, penceresiz odanın kapısını kapatıp kilitledi, cipi park etti ve hana doğru yürüdük. Otuz metre ileride gökyüzü açıldı ve soğuk bir sağanak yağmur bizi sular altında bıraktı. En azından yağmur, kokmaya başlamış olan zırhımdaki vampir kanını temizledi.

BÖLÜM 3

Bu Aptal Adam Arkanızda

Yine yalnız uyandım, bu kez Jane formundaydım ve baktım. Üç saat uyumuştum.

Yataktan çıktım, şekil değiştirdikten sonra yapmam gereken tüm kızsal şeyleri yaptım ve rahat eşofmanlarımı giydim. Yatak odasında halılar dışında pek bir değişiklik olmamıştı. Yerler artık kabile kilimleriyle, özellikle de renk yelpazesinin tüm tonlarında ultra antika Tebriz ve Hamadan kilimleriyle kaplıydı. Bruiser'ın kilim koleksiyoncusu ve simsarı bir ailenin yanında onlarca yıldır sakladığı bir koleksiyonu vardı ve eşyalarını gerçekten kullanmak, birlikte yaşamak ve benimle ve geniş ailemizle birlikte tadını çıkarmak için depodan çıkarmaya başlamıştı. Bunun iyiye işaret olduğunu, Leo'kaybetmenin, işini kaybetmenin, değişen toplum ve kültürdeki yerini kaybetmenin başladığı anlamına geldiğini düşündüm. Leo'yu bırakıp bana geldiğinde tüm dünyası alt üst olmuştu. Ve sonra on yıllardır tüm hayatı olan Leo ölmüştü.

Halıları severdim. Mevsim ne olursa olsun çıplak ayaklarımla etrafta dolaşmak, tabanlarımı farklı şekerleme derinlikleri ve desenleri üzerinde kaydırmak neden oldular, sihirli bir his vardı, ancak bunun neden böyle olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yün halılar özellikle bugünkü gibi yağmurlu ve soğuk günlerde çok güzeldi.

Yalınayak yatak odasının kanadından çıkıp merdivenlerden inerek harika kokan mutfığa gittim. Fırınlardan birinde üç büyük somun ekmek, diğerinde ise birkaç kişinin piştiğini gördüm. Kiş fırınında karides, mantar ve ıspanak, dört peynir ve yumurtalı karışımın üstünde çaprazlama pastırma olan bir et sever saydım. Mutfak -aslında tüm alt kat- cennet gibi kokuyordu.

Bruiser'ın düdüklü birini çalkaladım, ısıtmak için su doldurdum ve çay hazırlamak için bir çaydanlığı çalkaladım, benim için biraz fazla çiçeksi olan ama bazı vampirlerin özellikle sevdiği bir kutu lavanta siyahını açtım. Su ısınırken, günün o saatine göre garip bir şekilde insanlardan arınmış olan mutfığı inceledim.

Bruiser'a daha fazla teslimat yapılmıştı ve eşyaları adaya yığılmıştı: antika bir Fransız kahve makinesi, iki eski sürahi, on iki parçalık İspanyol görünümlü süslü altın mutfak eşyaları seti, orijinal alev turuncusu Le Creuset tencere setine uyan yeni bir porselen yığını ve bazıları İkinci Dünya Savaşı sonrası Élysées Sarısı olarak adlandırılan ve erken gelen bir renkteydi. Bruiser yuva kuruyor, hayatında ilk kez kendine ait ev inşa ediyordu. Benimle birlikte.

Suyun gelmesi zaman alıyordu, bu yüzden handa dolaştım, kurutulmuş et ve PowerBar atıştırdım, dağ evimiz ve resmi kış mahkemem haline gelen büyük hanın sunduğu çeşitli oturma alanlarında daha fazla kilim, masa, raf, kanepeler ve sandalyeler gördüm. Bruiser duvarlara orijinal sanat eserleri ve raflara sanat objeleri koymuştu; çıplak kadınların, boğaların ve çömelmiş çiçeklere bakan küçük çocukların bronz heykelleri vardı. Durdum ve kollarımı etrafıma doladım, ayak parmaklarımı renkli yünlere gömüldüm ve bir daire çizerek evi orta alandan inceledim. Tüm bu eşyalar. Bruiser'ın sevdiği şeyler. İsteddiği ve şimdiye kadar hiç almadığı modern eşyalar ya da uzun zaman önce aldığı ve Leo'nun evinde yaşadığı için hiç kullanmadığı eşyalar. Rahat bir yatak, yumuşak kanepeler ve güzel bir duş dışında eşyalar zerre kadar umurumda değildi. Bruiser eşyaları severdi. Ama o Leo'nun çocuğuydu ve asla kendi çocuğu olmadı.

Artık uzun hayatında ilk kez kendi başıydı. Burayı *evi* haline getiriyordu. Bir zamanlar Beast'in avlanma bölgesindeki dağların arasına sıkışmış olan bu han onun eviydi ve Bruiser'a topladığı ve hiç kullanmadığı tüm eşyaları koyabileceği bir alan sağlıyordu. Gözyaşları toplandı, gözlerimde sıcak. Onun ilk evi. Derin nefes aldım ve ittim. Bu iyi bir şeydi, kız gibi ağlanacak bir değil.

Belki gün Bruiser motosiklet koleksiyonunu buraya getirirdi ama New Orleans'tan buraya taşımamanın küçük parçalardan daha zor olacağından emindim.

Alex'in insanlardan arındırılmış, arka planda programların çalıştığı ama ekranların siyah olduğu ofisine girdim. Merak ediyordum ama onun eşyalarına asla dokunmazdım. Pençelerime değer verirdim. Ve parmaklarıma. Köşede, Brute ve Tex'in iki köpeği Martha ve Jangles'ın uyuduğu, Brute'un güçlü bir şekilde horladığı büyük bir hafızalı köpük şilte vardı. Uçan kertenkele hiçbir yerde görünmüyordu. Bir keresinde onu bir çaydanlığın içinde uyurken bulmuştum ve ondan sonra hepimiz kaynar suyu dökmekten önce tencerelerin içini kontrol etmeye dikkat etmiştik.

Çaydanlık ısıklık çalarak beni çağırdı ve köpekleri uyandırdı. Tex'in iki köpeği yanımdan hızla geçip dışarı çıktı. Brute'un pençeleri yerde tıkırdadı ve bacağımı dürttü. O kristal mavisi gözleriyle bana bir şeyler anlatmaya çalışacak kadar uzun süre baktı. Sonra döndü ve kedi-köpek kapısından çıkıp yağmurun içine girdi. Geri döndüğünde sıırıslıslam . O koca kıllı kurt adamı yıkayıp kurutmamanın imkanı yoktu.

Süzgecin hala boş olduğundan emin olduktan sonra, süzgeçteki yaprakların üzerinden demliğe buharlı su döktüm. Çay demlenirken fincanları buldum ve uygun bir çay tepsisi hazırladım. Bruiser'ın ritüelini izliyordum ve her zamanki yöntemlerimle Bruiser'ın süslü-püslü yöntemiyle yapılan çay arasındaki farkı söyleyemesem de, neyi sevdiğini ve işleri nasıl yaptığını fark her zaman sessizce memnun görünüyordu. Ve tat farkını söyleyebileceğine yemin ederdi. Çok az insan, karşılığında bir şey istemeden, Leo'ya (ve şimdi bana) ulaşmanın, bir iyilik görmenin ya da güç elde etmenin bir yolu olmadan Consort , eski primo için bir iyilik yapmıştı. Çayla ilgili bu küçük şey onu mutlu etti.

* * *

Büyük orta alan şöminesinde ateş yaktım. Gerekirse kuru odun ve kibritle ateş yakabilirim ama doğal gaz ve uzaktan kumanda bunu çok daha kolay hale getirdi. Şöminenin önündeki büyük rahat koltukta otururken

Çıplak ayaklarımı bir minderin altına sokmuş, yalnızlığımın tadını çıkarıyor, büyük bir fincandan çayımı yudumluyordum. Bardağın alt yarısı kan kırmızısı, üst yarısı ise . Üst yarısında bir vampir çizimi vardı, kafası yarımdaydı ve kanı kupanın alt yarısına fışkırıyor gibi görünüyordu, sanki hala onu gibi. Vampirin kafasının üzerinde "Kanımı içmek istiyorsun" bir baloncuk vardı.

Kupayı kimin getirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ben sahiplenmiştim. Yudumlar arasında, saçlarımı yeniden özensiz bir örgü haline getirdim. Eşofmanımın eteklerinden çıkardığım bir iple bağladım.

Alex Eli arkadan geldiler, yağmurluklarını çıkardılar ve aynı fincanlardan espresso yaptılar. Eli kişileri test etti ve pişmeye bıraktı. Yağmur yavaş yavaş hafifliyordu.

İki adam da büyük kanepede bana katıldı. Hiçbir şey söylemeden. Tek bir kelime bile. Rahat, hoş ve sakindi, New Orleans'taki bedava evde birlikte yaşadığımız zamanlardaki gibi. İçime bir özlem saplandı. Her şeyin hep olmasını diledim.

Ama biraz uzun süre sessiz kaldılar, uzun biralarını yudumladılar ve bu garipti. Bana kızmış olabileceklerini düşündüm. Aralarında bir ileri bir geri baktım. Evet. Aynı ifadeler, bir şekilde nötr ve aynı zamanda hayal kırıklığına uğramış. Kötü bir şey yapmıştım. *Aferin bana.*

Serinletici lavanta çayını yudumladım, gecemi ve sabahımı , benden neden memnun olmadıklarını ve sonra sorunları nasıl ele almak istediğime karar vermeye çalıştım. Fincanım boşaldığında, "Siz ikiniz bir kurtarmaya, düşmanlarımızın saldırısına ve istilaya karşı bir savunmaya dönüşen bir keşif görevi ," dedim.

Eli dinlediğini göstermek için başını hafifçe eğdi.

Dedim ki, "Ben ortaya çıktım. Ormanda saklanan vampirler daha sonra saldırdı. Bu ilk keşif görevi güneşe gitti. Eğer ben ortaya çıkmasaydım, ağaçlardaki vampirlerin oradan ayrılıp başka bir zaman saldırımlarının mümkün düşünüyorsunuz. Ama bence bu bir yanılgı. Linc her şeyi almayı planladıklarını söylüyor, yani MOC'yi, Eşimi ve seçtiğim kardeşimi öldürmüş ya da ele geçirmiş olacaktı, bunun beni ortaya çıkarmak için yeterli olacağını biliyorlardı. Peşlerinden gitmemi sağlamak için. Sen bana destek olmadan."

Eli kaşlarını hafifçe çattı ve yine başını salladı, o çıplak hareket imasıyla.

"Düşmanlarımız düşünüyor. Önceden plan yaparlar. Çok katmanlı planlar. Sonuca ulaşması onlarca yıl süren planlar. A planları, B planları, C, D ve E planları var. Bir planı diğer planlara dahil ediyorlar. İyileştirir ve yeniden yapılandırır. Ve ben jokerim. Leo bunu biliyordu. Beni onları dengesiz ve belirsiz tutacak bir joker olarak yerleştirdi."

Eli yumuşak bir sesle, "Ölüysen joker bebeğim," dedi. "Ve şöyle bir şey var. Senin bazı katmanları biliyoruz. Özellikle de birini."

"*Vay anasını.*" Bir sürü çılgın şey, miknatısların iplikçikleri çekmesi gibi bir araya geldi. O kadar netti ki, yerine oturduklarında beynimdeki tıkırtıları neredeyse duyabiliyordum. "*Leo* ölmeden önce seninle konuştu. *Sana bir şeyler anlattı,*" diye suçladım.

Alex bana yan gözle sırtarak, "Oldukça fazla," dedi. "Bir keresinde sen Bruiser'la *oynaşırken* bizi merkezdeki ofisine ."

Bu son birkaç yıl herhangi bir zaman olabilir. Bruiser ve ben sık sık öpüşürdük ve bu öpüşmeler sırasında çocuklar da sık sık NOLA HQ'da birlikte . Leo için onları bir araya getirmek kolaydı. "Biraz daha daraltabilir misin?" Ben talep ettim.

Eli kıkırdadı, yumuşak bir sesle. Uzun sürmedi ama kendimi iyi hissetmemi sağladı. O da yan gözle baktı. "İlk başlarda, sen yarı forma ulaştıktan sonra Leo bize tek bir görevimiz olduğunu söyledi: seni hayatta tutmak. Beşinci bodrumda asılı olan SOD'un tehlikeli bir yaratık tarafından ısırıldığını ve bu ısırığın Joses'a geleceğin parçalarını görme yeteneği verdiğini söyledi. Bu arcenciel'ler hakkında çok şey bilmeden önceydi."

Taş gibi soğudum. Bir arcenciel -başka bir alemden gelen saf enerjinin şekil değiştiren yarattığı- Karanlığın En Büyük Oğlu'nu (nam-ı diğer Joses Santana ve birkaç aka daha) ısırmış ve onu delirtmişti. Diğer arcenciel'ler onu beşinci bodrumda ziyaret etmişti; burada onlarca yıl boyunca bir duvarda asılı kalmış, aç bırakılmış emilmişti. Neden oraya geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Leo onlarca yıl Joses'un zehirli, lekeli kanını içmişti. Leo da on yıllar boyunca kısmen kaçtı ama o kanı içmeye devam etti. Neden?

Çünkü onunla geleceğin bir kısmını görebiliyordu.

Zehirlenmiş vampirden de kan içmiş olabilecek vampirlerden iyileştirici kanla beslenmişim.

İki farklı olayda bir arcenciel tarafından ısırılmışım.

Zaman yürüyüşünün Skinwalker genlerimde gizli olduğunu varsaymıştık.

Ya da belki zehir büyümü değiştirmiş, gelecekteki olasılıkları görmemi sağlamış ve aynı zamanda beni kanser etmişti.

"Bir kovanın içindeki kutsal bok," diye nefes aldım.

Leo beni geleceğinde görmüş müydü? İlk tanıştığımızda beni tanımamıştı; bundan emindim. Ama belki daha sonra, yarı-form ortaya çıktıktan sonra. Belki de benim yarı formumu sadece geleceklerinde gördü. Belki de Bruiser onu terk ettikten sonra. Leo ne için bir şansım görmüş müydü? Vampirleri yönetme? Tüm vampirleri öldürmek mi? Arcenciel'leri kendi uzak tutmak mı? Ne? Ya yanlış bir şey yaparsam? Tüm insanların varlığı sona erer mi? Vampirlerin varlığı sona erer mi? Bu tarihe ne yapar?

"Sana hiç söylemedik," dedi Alex. "Ama seni hayatta tutmak zorundayız." "Ha?" Düşüncelerimi tekrar bu konuşmaya sürükleyerek sordum. "Ama bize güvenmezsen bunu yapamayız," dedi Eli.

"Seninle konuşabilmemiz gerekiyor. Ne düşündüğümüzü sana anlatabilmeli, olası sorunları tartışabilmeli Leo'yla eskiden yaptığınız gibi planlarımızı geliştirebilmeliyiz," dedi Alex.

"Ve sen de yolumuzdan çekil ve işimizi yapmamıza izin ver," dedi Eli.

"Seni hayatta tutmak," diye bitirdi Alex.

Başımı salladım ve kupamı bacaklarımın arasına sıkıştırdım. "Peki. Yoluna çıkmamamı istiyorsun, değil mi? Bana bildiklerini ve planlamaya yardım etmeme izin vermek istiyorsun. O zaman aptal tacım ve ben küçük kraliçe şatomda güvende ve sağlam kalacağız ve arkadaşlarımın, kardeşlerimin ve ailemin dışarı çıkıp benim yerime ölmelerine izin vereceğim. Öyle değil mi? Dün geceki gibi mi? Bu kadar mı?" Eli'nin kafatasının vurdu. Sonra Alex'in kafatasına. Her iki adam da bana şaşkınlık ve biraz da hayretle baktı. "Aklınızı getirmeme ne dersiniz? Parmaklarımı oynatmakta berbatım. ya hep birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

Ayağa kalktım, fincanımı kadar sert bir şekilde mutfak lavabosuna vurdum, çıplak ayaklarımı çamurluklarımın içine soktum ve ince yeşil bir yağmurluk giydim. Kapıya doğru yürüdüm ve bağırdım, "Acıktım ve kişiler cennet gibi kokuyor. Hiç adil değil!"

Yağmura doğru ilerlerken tepinmiş ve biraz daha tepinmiş olabilirim. Bu mümkündü. O kupayı özleyecektim.

Evden uzaklaştım, soğuk yağmurun üzerime, yakamdan aşağı süzülmesine ve suyun yavaşça düşerek beni serinletmesine izin verdim. "Aptallar," dedim.

Bir köpek sesi duydum ve Brute'un kulübelerden birinin çıkıntısından beni izlediğini gördüm, hareketsiz ve sessizdi. "Erkekler aptaldır," dedim.

Brute dik oturdu ve düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Bir pençesini kaldırıp başına dokundurdu. Sonra yakınındaki kulübeye baktı. Kulübeye yumuşak, yağmurla ıslanmış toprakta ayak izleri vardı. Suyu dolacak kadar uzun süredir oradaydılar. Eli ya da Alex' ait değillerdi. Endişe içime fısıldadı.

Bruiser?

Yavaş adımlarla, çamurlu otların arasında olabildiğince sessizce kulübenin penceresine yaklaştım. Onun ve bir kadının sesini duydum. Kadının kandırıcı, imalı ses tonundan hoşlanmamıştım.

Geri çekildim, içeri koştum, çamurlukları çıkardım ve merdivenlerden yukarı, oyuncaklarımı sakladığım dolaba koştum. Plastik bir kap çıkardım ve Glob'u bulmak için etrafı karıştırdım ama orada değildi. Onu vampir savaşında giydiğim zırhın cebinde buldum ve koşarak aşağı indim. Aşağıda tacımı taktım, her zamanki gibi çok sıkı bir şekilde başıma yapıştığını hissettim ve Glob'un durduğu cebimi yokladım.

Eli arka kapıda duruyordu, bir elinde dokuz milimetre, diğerinde pala görünümlü bir bıçak, belinde suya dayanıklı bir kese. "Ne?" dedi.

"Bilmiyorum. Brute dışarıda yağmurun altında, ikinci kulübeye bakıyor." Çamurlukları çektim.

"Shaddock kurşun yaralarını iyileştirmeyi bitirdikten sonra Monique Giovanni'yi oraya koyduk ve kırık bileğinin acısını dindirdi," dedi Eli.

Alex ofisten seslendi: "Bruiser'ın kulübeye girerken çekilmiş görüntüleri var. Kırk iki dakika önce."

"Çok uzun," diye mırıldandım. "Görünüşe göre Eşimin kafasının arkasını da tokatlamak zorunda kalabilirim. Etrafım aptal adamlarla çevrili."

"Bu aptal adam senin arkanı kolluyor."

Eli'a baktım, koyu renk gözleri sakın ve sabitti. "İyi miyiz?" diye sordum. "Bebeğim. . ." Ses tonu bana aptal dedi. Ve sevdiğimi. Ve aile.

Bir kez güldüm ama gerçek bir kahkaha değil, hüzünlü bir tondaydı. "Monique'i vurdum. Ve bileğini kırdım. Vampir kanıyla güzelce iyileşiyor ama adamın beyniyle oynuyorsa işini bitiririm."

"Anlaşıldı."

Birlikte arka kapıdan çıktık. Kulübenin penceresinin altında dört pençesiyle duran Brute'u gördümHafifçe öne eğildim ve Eli arkamdayken kulübeye doğru yengeç hızıyla koştum. Soluma doğru hızla ilerledi ve bunun bir tuzak olmadığından emin olmak için kulübenin etrafında kayboldu.

Binaya yaklaştım ama hiçbir şey duyamadım. Eli sağ taraftan bana katıldı ve ağzını açtı,

Temiz.

"Keşke kedi kulaklarım olsaydı," diye fısıldadım. Ona baktım ve sırttım. "Bunu söyleyeceğim hiç gelmezdi."

Eli kuru çantasından küçük siyah bir kauçuk çıkardı ve pencerenin alt köşesine bastırdı. İçeriden kimsenin minik kabı görmediğinden emin olmak için bir an bekledik ama içeriden hiçbir tepki gelmedi, sesler değişmeden devam ediyordu. Eli küçük bir fişi taktı ve üç siyah , iki kulaklığı ve bir mikro video bağlantı noktasını çözerek kendi telefonuna taktı. Bir kulaklığı bana uzattı ve bir tane de kendine aldı.

O kadar hızlıydı ki, içeride kulaklarımız ve gözlerimiz vardı. Teknolojiyi severdim. "Bay Hazırlıklı." "Her zaman."

Kulaklığı taktım ve gayet iyi duyabiliyordum, Bruiser'ın ve Giovanni'nin sesi, onunki baştan çıkarıcıydı. Sesinin tonunu kıskanmıyordum, büyülenmiş bir vampir gibiydi. Leo'nun tatlı yanaklarına neler çektiğiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Özellikle bileklerindeki ve başındaki gümüş kelepçelerle, eski primoyu yuvarlamasına imkân yoktu. Odayı görebildiğim kadarıyla inceledim. İki yatak odalı bir kulübenin arka yatak odasıydı, kömür grisi duvarlar ve beyaz süslemelerle yaprak yeşili renkte dekore edilmişti. Giovanni, koyu mor bir pantolon ve kazak giymiş, yanmayan gazlı şöminenin önündeki kaptan koltuğunda oturuyordu.

"Ben Karanlık Kraliçe'nin Kış Sarayı'na saldıran Firestarter değilim," dedi. "Ellerime bakın. Yüzüme bak. Bunu gördün. Firestarter ..." Sesi kesildi ve başını öne eğdi. Kadın pencereden uzağa bakıyordu; Bruiser ikinci bir sandalyede oturuyordu, benden bir açıyla ondan biraz uzağa bakıyordu.

Neden Aurelia Flamma Scintilla'dan bahsettiklerini merak ediyordum, Ateş Yayıcı bir çeşit Onorio, bir rahibe cadısı olarak başladı ve vampirleri yakarak öldürmeyi yaşama nedeni haline getirdi. Onu kim konu olarak seçti? Ve neden? Aurelia siyah saçlı, siyah gözlüydü ve ne vampir ne de kan hizmetkârıydı, Bruiser ve B-ikizlerine benzeyen daha nadir bir yaratıktı, ancak Onorio'nun *senza onore* adı verilen karanlık türüydü. Geçen Mart ayında kaybettiğimiz bir savaşta eski rahibenin bir illüzyonunu görmüştük.

Monique, "Ben Aurelia değilim," diye fısıldadı, o kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçıırıyordum. "New Orleans'taki anıt mezarı ben yakmadım."

Ve sonra anladım. Leo'nun ölümü hakkında konuşuyorlardı. Her şey Leo'ya geri döndü. Onun ölümüne. Gömülmesi. Anıt mezarının yakılması. Yıllar boyunca birlikte ördüğü tüm lanet olası katmanlı siyasi ipliklerin öldüğünde dağıldığını varsaymıştım. Ama belli benim bilmediğim ipler de varmış. Görünüşe göre Leo beni ve tüm ailemi son gobleninin içine dokumuştu.

"Firestarter," dedi, "bir kez daha New Orleans'ta. Aurelia'nın Outclan rahibesini cayır cayır yaktığı, rahibenin gerçekten öldüğü söyleniyor. Ama Firestarter buna inanmıyor. Sabina'yı arıyor."

Bu anlaşıldı. Aurelia, dış klan rahibesi tarafından korunan kutsal emanetleri bulup çalmak umuduyla Sabina'yı yakarak öldürmeye çalıştı. Monique üzgünmüş gibi başını salladı, koyu sarı saçları omuzlarında hareket ediyordu. Bağlı bileklerini burnunu kaşıyormuş gibi yüzüne yaklaştırdı. Eli, Linc'in onu iyileştirdiğini söyledi ama belli ki sadece kısmen. Birisi kırık bileği atellemiş ve sarmıştı.

ve kendini izin verirdim. Ben olsam zahmet . Ama ben iyi bir insan değilim. Kibarlık arkadaşlara saklanırdı ve Monique'in ne istediğini ya da gücünün boyutunu gerçekten bilmiyorduk.

Firestarter ve Sabina konusunda haklıydı, raporlar ne kadar işe yaramaz olsa da. Vampir çevrelerindeki dedikodular, her iki versiyonu da, ölü bir Sabina'yı ve insanları avlayan, onları mutlu ve canlı bırakan ama kanı çok daha hafif olan bir kadının kararmış kabuğunun görüldüğünü söylüyordu. Kötü şekilde yanmış, çok yaşlı vampirlerin hayatta mümkündü ve eğer hayatta kaldıysa, Sabina Kan Haçı'nın Birleşik Devletler'deki son parçasına sahipti. Ve muhtemelen başka şeyler de. Muhtemelen Golgotha'nın demir başağının son külçeleri bile. Haçların tahtalarıyla birlikte, çarmıha gerilmenin dokuz çivisi de bir yığın halinde bulunmuş, toplanmış ve tek bir çiviye, Golgota Çivisi adı verilen kara büyü tılsımına dönüştürülmüştü. Daha sonra bundan külçeler kesildi: bunlar zaman büyüsü, kara büyü ve güç tılsımlarının yaratılmasında kullanıldı.

Beast, *eşinin tehlikede* olduğunu söyledi.

Öyle mi? Tüylü yarıma düşündüm. *Ben göremiyorum.*

Canavar görüyor. Mor ve yeşil büyü'nün ince duman benzeri dalları Bruiser'ın başının üzerinde havada tembelce dönerken bana görüşünü gösterdi. Büyü, *senza onore* boş kelepçeler takıyor olsa bile. Bu mümkün olmamalıydı.

Ama Bruiser onun maskaralıklarına karşı kör değildi. Büyüsünün ipleri Bruiser'ın kendi gücüyle örülmüştü: kırmızı, mavi, yeşil ve mor ve yeşil ipleri düğümleyen yumuşak bir altın sarısı. Bu konuşma bir tür sözlü ve büyülü düello gibiydi, sanki Bruiser kelepçeleri Monique'in ne kadar güçlü olduğunu anlamak için kullanıyordu. O da karşılık veriyordu ama sadece savunma büyüsüyle. Bruiser'dan bugün Monique'e meydan okumamasını istemiştım, yani . . . doğru. Sadece savunma yapıyordu, saldırmıyordu, çünkü ondan bunu yapmamasını istemiştım. Kaşlarımı çattım.

Sonra Monique'in başındaki gümüş kelepçenin saçlarının arasından kaydığını ve kucağına indirirken kırık bileğinin sallandığını gördüm. Başındaki kelepçeyi çıkarmıştı. Bruiser, bileklerindeki kelepçe klik sesi çıkarıp kucağına düşerken bile elindeki kelepçeye baktı.

Eşim gülümsedi. Serbest kalacağını biliyordu. Bunun olmasına izin vermişti. Ve eldiven giyyordu. Fark etmemiştim bile. Neredeyse teninin rengindeydiler ve Canavar'ın görüşünde, boş kelepçelerin soğuk enerjilerinden farklı olarak güçle . *Dikenli çit* enerjileri.

Müdahale edip etmemem gerektiğinden emin olamadan gerildim. Eli bana bir bakış . Başımı salladım ve *"Henüz değil" dedim.* Bruiser onun ne yapacağını, ne yaptığını biliyordu. Bu zihinsel savaşa ihtiyacı vardı. Bu kadının ve gücünün üstesinden gelmesi gerekiyordu. *Kazanması* gerekiyordu.

Monique'ses tonunda baştan çıkarıcılık ve kurnazlık vardı: "Sabina, eğer yaşıyorsa, başka bir kalıntının nerede olduğunu biliyordur. Onu bulmama yardım edersen Jane'i rahat bırakırım. Onorio ve *senza onore* ve ayrıca bazı eski Mithran derebeylerine karşı bir isyan var. Yanımda durabilirsin. Benimle çalışabilirsin. Bunu birlikte yönetebiliriz."

Bruiser'ın büyüsü Monique'inkine çarptı, saplandı ve büküldü, telleri birbirinden ayırdı. "Kadim Mithran efendileri mi?" diye mırıldandı. Kıkırdadı. "Ben Karanlık Kraliçe'ye sadığım. Bir Onorio isyanına katılmakla ilgilenmiyorum. Mithrans Katili'ne - kadim bir derebeyi - hizmet etmen seni temelden değiştirmiş Monique. Büyün kirli hissettiriyor, tadı iğrenç.

benimkine karşı, hayattan ve neşeden yoksun. Kadim kötülük ve mantıksızlığın bu zararlı bileşimine maruz kalan hiçbir insan aklı başında kalamaz."

Monique, "Ben bir zamanlar olduğumdan daha fazlasıyım. Senin de olabileceğin gibi." "Yine, ilgilenmiyorum."

"Peki ya Leo Pellissier?"

"Efendim öldü."

"Ölüm aşkı bitirmez. Leo'yu hâlâ seviyorsun. Onu canlı geri almak için bana ne verirdin?"

Efendisi onu size geri verebilse ne verirdiniz?" "Vay anasını,"

diye mırıldandım.

Bruiser hiçbir şey söylemedi, kalp atışları kadar uzun süren bir duraklama oldu. "Hiçbir şey. Ölüyü diriltmek için hiçbir şey vermezdim. Ve onun efendisi benim Leydi Annemin ellerinde öldü."

Leydi Annem, Bruiser'ın, vücudunu kullanan ve kanını alan vampirleri öldürürken ölen annesine verdiği isimdi. Hikâyeyi biliyordum. Amaury Pellissier'i ve çok sayıda diğer vampiri, onlar kendisine saldırmadan önce gümüş bağcıklı alkol içerek öldürmüştü.

Monique nefes aldı ve ellerini kaldırarak Bruiser'ın yüzüne koydu, yanaklarını kavradı ve başparmaklarıyla dudaklarını . Kırık bileğin parmakları hâlâ morarmış ve şişmişti ama Monique bunu fark görünüyordu. "Onun yaratıcısı değil. *Efendisi*."

"Kim-" Bruiser geri çekilerek teması kesti. Boş kelepçeleri tutuyordu. Adamın onları kucağından aldığını fark etmemişti. Diken *izli* eldivenler görüş alanımda parlıyordu.

Monique'in mor saç telleri saldırdı. Bruiser ayağa kalktı, elleri kelepçeleri tutan tek bir yumruk halinde birbirine kenetlenmişti. Sihirlerini kullanarak. Kolları yukarı kalktı. Monique'inkileri yana devirdi. Geri adım attı. Göğsüne tekme attı. Köklü bir duruşa geçti. Hepsi tek bir yumuşak , temel bir dövüş sanatları hareketiyle, bir tutuşu kırarak, tekmeleyerek, dönerek.

Sandalyesi iki ayağı üzerinde geriye doğru eğildi. Elleri koyu mor mızraklar gibi büyü fırlattı. Sandalye daha uzağa devrildi. Saldırı büyü, Bruiser'ın göğsüne isabet eden tek bir tel dışında eldivenler ve boş kelepçeler tarafından emildi. Bruiser tüm vücudunu ona doğru fırlattı ve onu sandalyeden dışarı yuvarladı. Zemine doğru. Null kelepçelerini boynuna öyle sıkı geçirdi ki etini kesti.

Kanı metalin üzerine düştü ve büyülü saldırısı bir damlaya kadar yavaşladı, . Ağzı soluk soluğa sessiz bir öfkeyle açıldı.

Bruiser tutarak soluklandı. Bilek kelepçelerini ona geri taktı, acı dolu bir nefes çekerken yanlışlıkla kırık bileğini atel ve banttan bükte. Neredeyse acısı için özür dileyecekti ama ağzı sıkı olduğu için kendini durdurdu.

Adam sandalyesini düzeltip onu kaldırıp sandalyeye oturttuğunda Monique hâlâ sersemlemişti. Arkasından şömineye uzandı ve fark etmediğim bir rulo koli bandını aldı. Çok hızlı hareket ederek bir parça bant ve bileklerini kelepçelerin üstüne, sonra da bir sandalye kolunun sardı. Ayak bileklerini birbirine, sonra da sandalyenin ayağına . İyi yapılmış sağlam bir meşe kaptan sandalyesiydi ve sandalyeyi parçalayıp mümkün olsa da bunu sessizce yapmak mümkün değildi.

Bruiser ondan uzaklaştı. Televizyonda insanların vurulduklarında yaptıkları gibi göğsüne dokundu ve parmaklarına baktı. Monique'in büyüünün isabet ettiği yerde hiç kan yoktu.

onu. Döndü ve odadan çıktı. Bir an sonra Eli ve ben dış kapının kapandığını ve kilidin döndüğünü duyduk. Bruiser'ın ayak sesleri ahıra benzeyen fermantasyon odasına doğru ilerliyordu, sesi bir şekilde kederliydi.

Monique yaralı olmasına rağmen ve büyüçülük kullanarak onu tekrar alt ve Eşim onu yenmek için fiziksel yöntemlere başvurmak zorunda kalmıştı. O gittiğinde Monique sessizce ağlamaya başladı. Kırık bileğini yeniden incitmesinin yanı sıra, Bruiser'ın onu sihirsel olarak da incittiği açıktı. Tatlı yanaklarım için iyi oldu.

"Ne demek istedi, 'Yaratıcısı değil. Efendisi' mi?" Eli fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok. Onu takip edelim mi?" diye sordum. "İyi olduğundan emin ol. Ona mor büyüğü bir mızrakla vurdu. Tam göğsünden."

"Peki sen ne yapacaksın Janie?"

"Boynunda kan var. O kanı kullanabilirim."

"Kendini öldürtme."

Eli ekipmanlarını toplayıp Bruiser'ı takip ederken, "Anlaşıldı," dedim.

Arkasına baktı. "Randevunu unutma. Öğlen terleme evinde."

"İğrenç," dedim. Bana o gerçek olmayan gülümsemesini verdi ve bal demetimin peşinden koştu.

Beyaz kurt adam dışında yalnızdım. "Hey," dedim Brute'a. "Yağmurun altında duruyorsun." Bana keyifle baktı.

"İçeri girip erkek arkadaşımı incitmeye çalışan kaba bir kadının üzerinde yuvarlanmak ister misin?"

Brute'un ağzı açıldı ve dili dışarı çıktı. Yüzüme doğru nefes nefese kaldı ve kuyruğunu salladı. Nefesi, son yemeğinden kalan somon balığı ve dişlerini temiz tutmak için kemirdiği nanenin korkunç karışımıydı.

Öğürüyormuş gibi yaptım. "İğrenç. Bunu evet olarak kabul ediyorum."

* * *

Kulübenin etrafından dolaşıp içeri girdim, yatak odasının kapısını açtım ve kurt adamı içeri aldım. Monique beni görmeden kapıyı arkasından kapattım. *Le breloque*'u çıkardım. Çıkarılmayı her zaman kabul etmiyordu ama bu sefer sıklamadı. Onu bir kenara bırakıp, ziyarete gelen bir vampirin ihtiyaç duyabileceği her şeyle donatılmış olan mutfakta dolaşmaya başladım. Bir fincan kahve hazırladım ve su ısıtıcısını açtım. Demliğe birkaç İrlanda Kahvaltısı ipek çay poşeti koydum. Etrafı biraz karıştırdım. Açılmamış kahverengi bir kâğıt torbada birkaç ticari limonlu kurabiye buldum. Hala yeterince tazeydiler ve birazını küçük bir kaseye döktüm. Bruiser'ın yapabileceği gibi bir tepsi kurdum, bir tarafta kahve sürahisi ve bir fincan, diğer tarafta çaydanlık ve bir fincan. Karıştırma kaşıkları, krema, şeker ve biraz stevia ekledim. Kupaların hepsi beyaz ve yavandı, atlarında akılda kalıcı sözler yoktu. Onorios hakkında bir kupaya ihtiyacım vardı. Özlü bir şey. Peçete yerine kâğıt havluları yırtıp katladım. Çok sık.

Çalışırken ciyaklamalar, bağırışlar ve tekrarlanan çeşitli cümleler duydum: "Benden uzak dur, seni aptal köpek! Dur! Korkunç! Biri şu köpeği üzerimden alsın! Ahhh!"

Le breloque'u çaydanlığımın yanına koydum, yatak odasının kapısını açtım ve parmaklarımı şıklattım. Brute bir köpek yavrusu kadar mutlu bir şekilde dışarı fırladı. Onu dışarı çıkardım ve kapıyı

kapattım. Küçük bir

Servis masasını yatak odasına taşıdım, Monique'in sandalyesinin yanına koydum ve tepsisini getirdim. Güzel görünüyordu.

Her şeyi ayarladıktan sonra bir sandalye çekip oturdum, bir ayak bileğimi erkek gibi diğer dizimin üzerine çaprazladım ve öne doğru eğildim, çenemi avucumun içine aldım dirseğimi bükülmüş dizimin üzerine koydum. Bir süre Monique Giovanni'ye baktım, onu içime çektim ve bunu saklamadım. Profesyonelce boyanmış sarı ve kahverengi çizgileri olan koyu bal rengi saçları vardı. Mavimsi gözleri. İyi bir kemik yapısı. Küçük, zayıf bir çenesi vardı. Şu anda köpek tükürüğüyle kaplıydı ve kıyafetleri ıslaktı ve köpek kıllarıyla iyice kabuk bağlamıştı. Onu vurduğum zaman giysilerindeki tükürük ve kurumuş kan dışında, insanların yıllar boyunca çok fazla vampir kanı içtiklerinde sahip oldukları şekilde çekiciydi - mükemmel bir cilt, tamamen parlak. Onoriolar etkilerini sürdürmek için çok fazla kan içmek zorunda değillerdi ve normal insanların aksine kana bağımlı hale gelmiyorlardı.

Sıyrıklarında kurt adam tükürüğü olmadığından emin olmak için kontrol ettim ve zihinsel olarak Brute'u tükürük yerleştirme konusunda tebrik ettim. Kız kurtadam lekesi ve Brute da onu dönüştürdüğü için bir grindylow tarafından dilimlenip doğranarak öldürülmeyecekti. *İyi kurtadam*, diye düşündüm. Sonra Onorios'un gerçekten arı lekesi alıp alamayacağını merak ettim. Vampirler alamazdı. Başka bir zaman için ilginç bir düşünce.

Onlar hakkında bildiklerim için beynimi didik ettim. Bağlanamıyorlardı. Bir vampirin gücünü gerçek ölüme kadar tüketebiliyorlardı. Bir vampirin kontrolünü daha güçlü bir efendiden devralarak, köleden biraz daha iyi olan bir filiz yaratabilirlerdi. Vampirlerin büyü gücünü emerek onları savunmasız bırakabiliyorlardı. Vampirlerden daha az uzun olsalar , insanlardan daha iyi iyileşme ve çok daha uzun yaşam sürelerine sahiplerdi. Olumsuz tarafı ise, başka bir Onorio ile savaştıklarında kendi büyü güçlerini tüketebilir ve bu da ölüme yol açabilirdi. Muhtemelen daha fazlası vardı, ama gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Sen Jane Yellowrock'sın. Ödül avcısı."

Bunu Karanlık Kraliçe'ye bir hakaret olarak söylemişti ve ben de gülmek istedim. Bir hakaretin kabul görmesi için birini iyi tanımanız gerekir ve ödül avcısı haydut vampirler bu kraliçe saçmalığından çok daha iyi bir işti. Tepkimi yüzümden uzak tuttum ve kaba davrandım. "İşemen mi gerekiyor?" diye sordum.

Monique'in gözleri kocaman oldu. Belli ki, hanımefendilere yakışmayan sorum kabaydı. "Bir süredir buradasın, elin kolun bağlı, o yüzden merak ettim."

Şimdi beni tekrar inceledi, mavi gözleri pek bir şey ele vermiyordu. "Tesisleri kullanmam gerekiyor."

"Umarım utangaç bir mesanen yoktur. Yalnız kalmaya izin veremem." Koli bandını sandalyeden ve ayak bileklerinden çıkardım ama bileklerine bağlı bıraktım, boş kelepçeleri yerinde tutuyordu, ellerini biraz kullanabilmesi önünde birleştirdim. ayağa , banyoya doğru biraz ittim ve şöyle bir baktım. Kıyafetlerinde hiç fermuar yoktu. Her şeyi yerine yerleştirmesi zor ama başarabilirdi.

Onu takip ettim ve beceriksizce ama yarar şekilde işini yapmasını izledim, bileğinin yine çok acı çektiği belliydi. İşini bitirdiğinde giysileri yarıya kadar kıvrılmış, bir tarafa sıkışmıştı ama üstü örtülüydü. Lavaboda parmaklarını ve yüzünü yıkadı, bir misafir havlusuyla kurulandı ve kurdun yaladığı belli olan saçlarını düzeltmeye çalıştı. Hem de çok. Çalışırken ürperdi ve köpek

öpücüklerinden hoşlanmadığını hissettim. Bildiğim iyi oldu.

Kaptan koltuğundaki yerini alırken takip ettim ve bant rulosuyla önünde diz çöktüm. "Bana vurmaya, beni yuvarlamaya ya da kaçmaya çalışırsan, pişmanlık emin olacağım. Anladın mı?"

Sert bir şekilde başını salladı ve ben de ayaklarını sandalyenin ayaklarına bağladım. Kollarını serbest bıraktım ama yine de bileklerinden birbirine bağlıydı.

"Kahve mi çay mı?" Yerime oturarak sordum. "Zencefilli gazoz içmeyi tercih ederim."

"Kuruyacaksın o zaman." Kahve tepsisini kaldırdım ve bağlı kollarını bir sandalyenin koluna bağladım. "Bir daha düşündüm de, çay istiyorum."

"Çok geç. Şansını kullandın. Ben pazarlık yapmam. Sadece kafatası kırar, kol kırar ve vampir kafası toplarım." Bu Jane Yellowrock'ın temsilcisiydi, ben de onu kullanacaktım. Kendime biraz krema ve bir şekerle bir fincan çay doldurdum. Çayımı karıştırdım, küçük tinkler yaptım. Yudumladım. Bir elimde fincanla sandalyeme geri oturdum. "Sadece meraktan soruyorum, sihri hissedebiliyor musun? Senin, benim, Bruiser'ın ya da bir vampirin?"

Bu işin nereye varacağından emin değil gibiydi ama sonunda "Evet" dedi. "Kelepçeler takılıyken mi?"

"Daha uzaktan, kulaklık takarak dinlemek gibi ama evet."

Saltanatımın tacını kaldırdım. "Bundan bir şey hissediyor musun? Sakın tutma. Seni öldürebilir. Sadece parmağını uzat."

İşaret parmağını açtı ve tepesinin parmak ucuna değmesine izin verdim. Başını iki yana salladı. "Hayır.

Neden?" Güzel çay bardağıma bakıyordu.

Le breloque'u bir kenara bıraktım ve bardağı dudaklarıma götürdüm; gözleri onu takip etti. Yüzünü izleyerek kaba höpürdetme sesleri çıkardım. Eski vampirlerin aksine benim görgüsüzlüğümünden rahatsız olmamıştı ama susamıştı. "Peki ya şimdi?" Tacı başıma geçirdim ve tam oturacak şekilde ayarlandı, sıkıca sarıldı. Tüm vücudumda karıncalanmalar hissettim, ısınan ve kaybolan yeşil buz gibi. Bu yeni bir etkiydi ve onun-

Monique'in yüzü garip bir şey yaptı. "*Çıngıraklı yılan!*" diye bağırıyor gibiydi. Ya da *Bataklık!* Ya da *Asit!* Gözleri benimkilere takıldı ve ağzını kapattı. Beni tehlikeli görüyordu. Tacı tehlikeli olarak gördü. *Coolio*. Onun korkusunu kullanabilirim.

"Ah. Güzel. O zaman bunu neden yaptığımı anlayacaksın." Neden yaptığımı anladığımdan değil. Bana tacı nasıl kullanacağımı öğretecek kimse olmadığından, tek seçeneğim pantolonumun koltuğuyla uçmaktı. Ama vampirler ve kan, el ve eldiven gibi birbirine uyuyordu ve *le breloque* en azından kısmen vampir tacıydı, yani

Kupamı yere bıraktım, üzerine eğildim ve Bruiser'ın çizığının üzerine kelepçeyi bantladığı boynundaki koli bandını yırttım. Bandın altında kabuk bağlamıştı ama yapışkanın çekilmesiyle yeni açılmıştı. Parmaklarımı kanında gezdirdim, bandı tekrar yerine ittim ve arkama yaslandım. Glob'u çıkarmadım. Tüm sırlarımı ifşa etmenin bir anlamı yoktu ve zaten tam olarak eskisi gibi çalışmıyordu, bu yüzden yedekte tutulması gerekiyordu.

Titizlikle, kanın bir kısmını daha sonra kullanmak üzere bir kağıt havluya sildim, Glob'un bulunduğu cebe soktum ve cepteyken kanı büyülu zımbırtının üzerine sildim. Glob hızla ısındı ve ardından muhtemelen don olan buzlu bir sıcaklığa kadar soğudu. Ayrıca muhtemelen

Kalçamda yumruğum büyüklüğünde bir kabarcık ve parmaklarımda birkaç tane vardı. Kendime not: Glob'u tutmak için yastıklı bir çanta bul ve bir şeyleri test ederken fırın eldiveni tak. şeyleri test etmek bana çok şey öğretti, ancak öğrendiğim bazı şeyler acı vericiydi.

Bu konuda daha açık davranarak elimi geri çektim, kanlı parmaklarımı *le breloque*' dokundurdum, sandalyemde arkama yaslandım ve kanlı parmaklarım altına basarken gözlerimi yarı kapattım. Karanlık Kraliçe'nin gücünün bir değeri olmalıydı ve yeterince uzun yaşarsam bunun ne olduğunu öğrenebilirdim. Taç parmaklarımın altında yavaşça ısındı ve beklenmedik hisler ve tepkiler içimde yüzdü.

Taç kan iğrenç, yapışkan, karanlık, hainlik ve kötülüğün birleşimine yakın bir kuzen gibiydi. Ama içimde bir şeyler oluyordu, deri değiştiren büyülerimden, Canavar'ın kendi gücünden ya da taç büyülerinden farklı bir şey. Bu güç de benimdi, ama prizma parlaklığındaydı, gökkuşağının renkleri ve pirinç gongların sesi, vitraydan geçen ışık ve çalan katedral çanları gibi. Bu yeni büyü bir yaz plajındaki güneş kadar sıcaktı; gece açan yasemin kokuyordu; elimi parlak renkli ipek iplik çileleriyle dolu bir sepete sokmak gibi bir dokusu vardı. Bu, yarıktan ve Melek Hayyel ile temastan getirdiğim bir şeydi. Skinwalker büyümün etrafını sardı ve eğer gücün duyguları olsaydı, bu birleşmeden zevk aldığını söylerdim. Tüm o büyüü, kendi gücümü ve Karanlık Kraliçenin gücünü parmaklarımla taç arasında kuruyan kana odakladım. Onun kanı aracılığıyla, bu gücü Monique'in büyüüne odakladım. Ona Canavar'ın gözleriyle baktım.

Monique' kalkanları, katmanları, Onorio savunmaları, ışığı ve gölgesi, sesi ve dokusu, tadı ve kokusu vardı. Koruyucu büyülü zırh. İster cadı vampir güçlerinden kaynaklansın, *bağlayıcı* bir çalışmanın enerjilerini emecek ve dağıtacak türden bir şey.

Katmanların ötesinde, aynı anda lastiksi, kaygan ve pürüzlü bir zara benzeyen bir şey vardı. Onun altında da büyük bir açık alan vardı. Zarı ittim ve diğer tarafta serbestçe kayarak bir teknenin gövdesi gibi kavisli bir zemine sahip uzun, karanlık odada asılı kaldım.

Nemli, pis ve iğrençti. Denizdeki bir tekne gibi ileri geri, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Gövdenin dibinde, eski kan ahşabın ve yuvarlak duvarların bir kısmında hafifçe kayıyordu. Yavaş, pıhtılaşmış bir sırıltı.

Burada yarı tanıdık bir his vardı ve zihnimin Monique'in ruh evinin bir versiyonuna baktığını fark ettim, ancak onun evi ahşap, çürük ve kandı, benimkinin temiz taşı değil. Onun varlığının merkezindeydim ve neredeyse geri çekiliyordum, ama kendimi çelikleştirdim ve aşağıya baktım.

Akan kanın içinde bağladığı varlıkların cesetleri vardı. Bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı, ileri geri yuvarlanıyorlardı, gözleri kapalıydı. Dört kişiydiler. En az ikisi vampirdi ve diğerleri kesinlikle vampir değildi, ama ne tür bir parazit olduğunu söyleyemedim. Ben izlerken, kan gölünden ince mor bir güç filizi yükseldi. *Nasıl* bildiğimi bilmesem de bana zarar vermeyi amaçladığını biliyordum.

BÖLÜM 4

Bu Benim İlk Rodeom Değil

Gözlerimi açmadan, "Dur ya da öl." dedim.

Büyünün yükselişi durdu. Monique'i bağlayan kelepçeler olmasaydı, o gücün yeşil odun ateşinden çıkan dumanla kaynayan bir çaydanlıktan çıkan buhar gibi yükseldiğini ve beni haşlayarak öldürdüğünü göreceğime dair his vardı içimde.

Elimi tekrar cebime soktum ve tek bir parmağımla Glob'a dokundum. Görüntüler, sesler, hayaller daha net gelmeye başladı.

Monique'in *sadece* Onorio olmadığını biliyordum. O daha fazlasıydı. Bağlı tutsaklarının bir yerlerde hâlâ hayatta olması ve onları kullanması dışında tanımlayamadığım sapkın şeylerin bir karışımıydı. Sanki çürüyen köle gemisi, orada hapsolmuş varlıkların hayatını emen karanlık bir yıkım büyüyle doluydu. Kan büyüsi iblislerin çalışma yöntemlerinden biriydi ama Monique bir iblis değildi.

İblislerin kendilerine özgü bir hisleri, kendilerine özgü bir kokuları vardı. Ve izleyen gözlerin Monique'ten çok daha fazla farkındaydılar ve ayırt edebiliyorlardı.

Ama o farklı biriydi. Ve çok, *çok* güçlüydü.

Acaba onun büyüünü durdurabilir miydim? İçimde bir merak sarmalı kıvrıldı. Kan olmadan kan büyüsi neydi ki?

Le breloque tekrar ısındı ve Monique'in ruh evinin imgeleminde -ya da potansiyel ultra-boyutsal gerçekliğinde- ışık prizmamla saldırdım. Bir yıldırım kadar , kan kaynadı ve kurudu. Birkaç dakika içinde teknenin çürümüş ahşabı ve tutsaklarının bağlı bedenlerinden başka bir şey kalmamıştı.

Büyümün ışığı yayıldı ve ahşabın damarlarına doğru ilerlemeye başladı; tacım ve ofisim bağlamaya çalışırken örülüyor, düğümleniyor, dönüyordu. Aslında bu gerçekleşmiyordu, ama açıkça yapabilecek güce sahip olduğum bir şeydi.

Glob çeşitli diğer olasılıkların görüntülerini sundu. Silahım sadece onu boşaltmak gemiyi ateşe vermek istiyordu. Bana tutsakların çılglık atma görüntülerini gönderdi. Glob bir araçtan daha fazlasıydı. Yarı bilinçliydi. Ve taç da henüz nasıl kullanacağımdan emin olmadığım bir araçtı. Bu yüzden her iki tilsimi da geri çekip güçlerini dizginledim. Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

Gövdenin , cesetlerden biri , Monique'in bağlarına ve zeminin kendisine karşı zorlanıyordu. Kararmış, yanmış kana bulanmış halde bana bakıyordu. Beni kendi büyüümün içinden, kendi görüşümün içinden görüyordu. Bana bakan kadın Ateş Yayıcı'ydı, Aurelia Flamma Scintilla.

Monique ruh evinde yalnız değildi ve Firestarter beni burada görebiliyordu. Bu da bir şekilde, gövdede yatan tüm varlıkların aslında *burada* olduğu anlamına geliyordu. Ve ben de öyleydim.

Bir keresinde kendi ruh evimde başka bir ruhani varlığı öldürmüştüm ve gerçek hayatta bedenim ölmüştü. Çok dikkatli olmazsam Monique'in köle gemisi ruh evinde de ölmem mümkündü. Kendimi ve arkamdaki düz tavana yasladım.

Daha önce bir kez Aurelia'yı yakından ve kişisel olarak görmüştüm, ya da en azından onun illüzyonunu. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, süt gibi ama soluk zeytin rengi bir teni vardı. Siyah rahibe cübbesi giyiyordu ve şimdi de giyiyor , ama burada eski koyu kanla lekelenmişti. Firestarter' yanında, koyu renk saçları pislikle pıhtılaşmış, kanlı bir vampir kadın vardı. Gövdede bağlı olan diğerleri gibi o da yüzünü başka tarafa çevirdi.

Ama Firestarter. O arkasını dönmedi. Bana baktı.

Monique mırıldandı, "Bize katılın, gücünüzü Ateş Yayıcı'nın yanına koyun. Birlikte dünyadaki tüm vampirleri kurutacak ve yöneteceğiz. Sen ve primo-Onorio ile birlikte, yönetmek ve kontrol etmek için gereken Üç Kuralı'na sahibiz."

Kadın sayamıyordu, tabii eğer Üç Kuralı toplamdan başka bir şey ifade etmiyorsa, ki bu çok daha yüksekti.

"Neden zincirlenmek için gönüllü olayım ki?" Kafeslenmiş bedenleri izleyerek sordum.

"Biz efendi ve köle değiliz," dedi Monique. "Biz arkadaşız. Kendimizi isteyerek zincire vurduk ve hep birlikte çalışıyoruz."

Diğerleri kimliklerini gizlemek için yüzlerini başka tarafa çevirmişlerdi ama yavaş bir uyum içinde oturma pozisyonuna geçtiler. Hareketler ya ya da Mithrans Avcısı'nın kullandığı türden bir kontroldü. Parmak uçlarımda başlayan bir ürperti vücuduma yayıldı. Monique Giovanni Avcı için çalışmıştı. Etrafındaki insanların bedenlerini bağlamak, kontrol etmek ve kullanmak gibi sıra dışı bir yeteneği vardı. Ya ona bunu nasıl yapacağını öğretmişti ya da onun gücünün nasıl çalıştığını bulmuş ve kendi gücü haline getirmişti.

Über vampir büyücülüğü kullanabilen bir Onorio yeni bir şeydi. Ve bu beni çenesi düşük biri yapmaya yet kadar korkutucuydu. "Öyle mi? Kan ve çürümenin içinde seni göremiyorum. Bu çok uygun." Alaycılığımı saklamaya çalışmadım.

Monique hem Onorio'ydu hem de Onorio'dan fazlasıydı. Diğerlerini bağlamıştı ve onları orada isteyerek bulunduklarına ikna ettiğinden oldukça emindim. Bu imgelemin bir anlamı vardı, her unsur hem ruhani bir gerçeklik hem de fiziksel dünyanın bir sembolüydü. Bu bağlı paralar ve Monique vampirler arasında şiddet tohumları ekiyor, şehirlerin efendileri arasında anlaşmazlık, korku ve savaş yaratıyorlardı. Bu şiddet çürüme ve kandı. Birlikte çalışıyorlardı, ilk başta isteyerek ama şimdi bağlı olarak; Giovanni'nin ruh evindeki tutsakların vizyonunun anlamı buydu. Yeterince istekli yardımcıları yoktu. Ya da belki istekli kurbanları. Daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Bruiser'in onlara isteyerek gelmesini istiyorlardı. *Beni* istiyorlardı. Karanlık Kraliçe'nin maiyetinde ve bölgesinde başka Onorioslar da vardı ve eğer beni ele geçirirlerse, muhtemelen onları da ele geçireceklerdi-Bruiser, B-ikizleri, bana yemin etmiş tüm vampirler,

Outclan rahibesi, sadece birkaçını saymak gerekirse. Beni almak, Üç Kuralı'nın herhangi bir kombinasyonunda doldurulacak çok az boşluk bırakırdı. Ve NOLA cadı hapishanesinde bir *senza onore* vardı, Tau adında bir kadın. Çok tehlikeli bir kadın.

Ve . . . Thema ve Kojo, Lincoln'ün klanında çekişme yaratıyorlardı. Onları dikkatle gerekiyordu. *Lanet* olsun.

Vampir dünyasına girdiğimde, bir jokerdim. Bir şekilde her şeyi yeniden düzenlemeyi başarmıştım. Monique belki de başka bir . Sihir ve zihin hilelerine erişimi olan bir savaşçı Onorio'ydu. Dünyayı ele geçirebilirdi.

Tekne gövdesinin görüntüsü dumanla dolmaya başladı: mor, kömür rengi, en koyu siyah. Kendimi daha da düzleştirdim ve bedenime . Çok şey öğrenmişim ama burada sıkışıp kalırsam buna değmezdi. Ancak tavan, formumda bile katı hissediliyordu.

Alnımda bir acı hissettim. Sarsıldım, dışarı çıkmaya çalıştım. "Kutsal emanetleri bana ver," dedi Monique.

Alnımdaki acı büyüdü, bir şey kafa derimi kazıyordu. "Onları bana ver," dedi, tükürükleri yüzüme çarpıyordu. *Monique bana saldıırıyordu*. Ellerim havaya kalktı ve onunkileri yakaladı. Ayağa kalktım. Vücudumu sertçe sola çevirdim. Onu bükülmüş üzerinde kaydardım, vücudumu ayak parmaklarımdan kafa derime kadar döndürdüm. Kadının bağlı bileklerini, kendi ağırlığını ve ayaklarının hâlâ bağlı olduğu sandalyeyi kullandım. Onu yere fırlattım. Hareketim o kadar hızlı ve sertti ki sandalyesi parçalara ayrıldı ve keskin kıymıklar uçuştı. Göğsünün üstüne düştüm, dizim solar pleksusunda.

Nefesi kesildi. Acıyla homurdandı.

Onu yüzüstü çevirdim, sandalye tekrar yere çarptı. Kollarını yukarı kaldırdım ve vücudunu bir yay şeklinde geriye çektim. Kemikleri kırıldı. Homurdandı.

Gözlerimi bile açmamıştım. Onu daha sert gerdim, bir dizim şimdi omurgasıındaydı, başı poposunun üzerine eğilmişti. Kulağına doğru eğildim ve fısıldadım, "Bunu bir daha köle gemini yakarım."

kaskatı kesildi. Ya da nefes almak için savaşmaya başladı.

Birdenbire onun ruh evine geri dönmüştüm.

Kanlı zeminden mor bulutlar yükseldi. İnce bir sis ve duman gibi büyü bana doğru yükseldi.

Zihnim ölüm görüntüleriyle doldu. Kanım akıtılarak öldürülmem, kanımın büyük mavi bir kovada toplanması.

Grégoire'ın üç rakibine karşı kılıçla dans ettiği bir görüntü. Kafası kesilmiş. Sarı saçlar uçuşuyor.

Birisi Martha ve Jangles'ı öldürürken, Tex'in gümüşle bağlanmış bir görüntüsü. Köpekleri uluyup çağırırken, o öfkeliydi.

Edmund çoğu suyla dolu derin bir çukurda sıkışıp kalmış. Gümüş zincirler onu . Mor-siyah olan boynunun etine gümüş iğneler . Zehirlenmişti. Ölüyordu.

Gerçek değil, düşündü Beast.

Monique beni bağlamaya çalışırken bu görüntüleri beni aklından uzak tutmak için kullanıyordu.

"Bu benim ilk rodeom değil, seni küçük sürtüğüm." dedim. Beast'in pençeleri işkence gören sevdiğim insanların görüntülerini parçaladı. Altlarında kanlı zemin ve bağlı dört yardımcı vardı. Ne planladıklarını göremiyordum. Bilmem gerekiyordu-

Monique bana saldırdı, gücü sıcak bıçaklar gibiydi.

Mor enerjilerden oluşan bulutların içinde vampirleri bir anlığına gördüm. Monique'i *le breloque* ile gördüm

kafasında gevşek bir şekilde duruyordu. Bruiser'ın bıçaklarla bıçaklanarak öldürüldüğü bir görüntü. Tutsaklarından biri, "Bizimle ittifak kurmayı reddeden tüm Onoriosları öldüreceğiz," dedi.

Ah . . . Vücudunu geri çektim ve aynı zamanda uzağa eğildim, vücut ağırlığım işi yapıyordu.

Çürüyen ruhunun , büyüünün bulutlarındaki yüzlerden, takip edemeyeceğim kadar hızlı Fransızca konuşmalar duydum. Emredici tonlar.

Monique ve diğerleri, bağlı olmayan ve ruh evinde bulunmayan Avrupalı vampirlerle çalışıyorlardı. Büyülü yardımla, bağlı olanlar vampirleri izliyordu. Monique onlara ihanet etmeyi planlıyordu. Özellikle de içlerinden birine. Erkek. Yaşlı ve güçlü. Vampir yüzlerini ararken ruh evinin çürümüş gövdesinde yüzler geçiyordu. Nihai hedefi ?

Tanıdığım bir yüz gördüm. Legolas. Melker. Gerçekten ölmüştü. Eski soyundan gelen, kan ailesinin ve klanının başındaki yeni vampir, Kunduz Gölü yakınlarındaki eve yapılan saldırıyı planlamış ve gerçekleştirmişti. Legolas'ın yüzü neden buradaydı? Yeni lideri öldürmüş müydük, yoksa onun yerine geçen vampir hâlâ dışarıda zarar vermeye hazır mıydı? Sorular dönüp dururken, başka bir yüz daha gördüm. Hafızamı yırttı, isim net değildi. Sonra . . .

Mor büyüler Bruiser'a saplandığı gibi bana da saplandı. Monique'in gücünün bir kısmı *senza onore* büyüü ve karanlık enerjydi. Kendisine ait olmayan, kanlı gövdedeki bağlı bedenlere ait olan güçten yararlanan ve onu kullanan bir büyü.

Siyah ve mor duman bulutları, kaynayarak ve öfkelenerek bana ulaştı. Zihnime ulaştı. *Le breloque* ışıkla parladı. Karanlık Kraliçe'nin gücünün kör edici prizmaları kanlı karanlığı geri püskürttü. Glob karanlığı enerji depoladığı yere doğru çekti. Bir cep dünyası. Onu gördüm, Glob'un içindeki bir enerji girdabının, bir büyü kara deliğinin en ufak görüntüsünü. Onun ruhunu emerek kuruttu.

Monique'in zihninin içinde bir şey duyulabilir bir patlama sesiyle kırıldı. Mor enerjiler bana doğru savruldu ve uzaklaştı. Onu yana yatırdım ve dikildim, nefes nefese kalmış bir halde dakikalar geçerken onu izliyordum. Orada öylece yatıyor, hızlı hızlı nefes alıyor, sanki bir yarışta koşmuş gibi terliyordu. Hiçbir şey söylemedi. bana bakmadı.

Planlarının tüm katmanlarını görmeye ve düşünmeye çalıştım. Hiç kimseyi kasten kendi irademle bağlamaya çalışmamıştım, hiç zihinsel bir köle yaratmaya çalışmamıştım ama Leo gibi insanların bunu neden yaptığını anlıyordum, tıpkı neden öldürdüğümü anladığım . Kontrolü elde etmek ve sürdürmek için. Çünkü kontrol olmadan kaos olur. Ve çünkü bir zamanlar, derinlerde bir yerde, kimin yaşaması ya da ölmesi gerektiğini bildiğime inanmıştım.

Öldürmeden hayatım üzerinde kontrol sağlamaya çalışırken, yanlışlıkla Ed'i kendime bağlamıştım. Kemnebi'yi Rick LaFleur'a köle olarak bağlamıştım. Yargı hataları. İnsanın iyi niyetle ama yeterli bilgi ya da bilgelikle yapmadığı, sonra da aptalca yapmaya devam türden hatalar.

Bu da beni canavarlardan biri yaptı.

Hatalar yaptığım, bağlı olan ve kendi iradeleriyle hareket insanları öldürdüğüm, Amy Lynn Brown'ın mucize kanıyla iyileşebilecekken yeni yükselen vampirlerin kafasını kestiğim veya on yıl boyunca beklemek için usta bir vampir tarafından bir scion inine götürüldüğüm için nefret ediyordum.

iyileştirme süreci. Öldürdüğüm pek insan kurtulabilirdi. Bu bilgi, bana ya da benimkilere saldırmadıkları sürece düşmanlarımın kafalarını koparmayı zorlaştırıyordu. Savunma savaşı farklıydı. Ölüm demekti, ama yargılama ve infazdan farklı bir ölüm. Bu zihinsel düello bir savaşı.

Yine de Monique'i bağlamamıştım. O şangırtı sesi her neyse, beyninde gerçekleşmişti. Ama bu benim hatam değildi. O bana saldırmıştı. Değil mi?

Bir kraliçe olarak, Monique'in çalıştığı suçlar yüzünden idam edilmeyi hak ettiğini anlamıştım. Bu kadını durdurabilecek tek kişi ben olabilirdim ve eğer öyleyse iki seçeneğim vardı: Bruiser'ın vampirleri ve Monique'in herkesi bağladığı gibi onu bağlamak ya da öldürmek.

Ama onu bağlarsam, tutsakları büyülerini yapmaya devam etmeleri için serbest bırakır mıyım? Bilinmeyen Avrupalı vampirler gelmeye devam eder mi? Evet ve evet. Birlikte komplo kurduğu insanların kimliklerini, nerede olduklarını ve kime ihanet etmeyi planladıklarını bilmem gerekiyordu. Şimdilik, Monique'in tutsağım olması yeterli olacaktı.

O Onorio'ydu. Muhtemelen birkaç hafta içinde iyileşecekti ama komplocularıyla birlikte olmayacak, kimseyle savaşmayacak ya da kimseyi bağlamayacaktı.

Monique'ten uzaklaştım. Yüzünde daha önce kurt tükürüğünün olduğu yerde sümük vardı. Bağırsakları serbest kalmıştı. Ayakları hâlâ sandalyenin parçalarına bağlıydı ama bilekleri serbestti, bant onları serbest bıraktığı yerden ısırılmıştı. Bu kadının ve Firestarter'in arasında nöbet tuttum. Beni bağlayamadığı için, Monique beni öldürecekti.

"Ben Karanlık Kraliçe'yim," dedim tacıma dokunarak ve tacımı çıkarmaya çalıştığı kafa derimdeki hassas yerleri dürterek. Kan yoktu, yani bu iyiydi. Kimse onu benden çıkaramazdı. Ve o buradayken, onu izleyebilir ve imgelemdeki insanların isimlerini ve yerlerini, özellikle de sesi Monique'in çalınan enerjilerinin yükselmesine ve kesilmesine neden olacak kadar güçle aşılannmış olan Fransız vampiri ve Legolas/Melker'a bağlı olan diğerinin yüzünü keşfettiğim anda onu durdurabilirdim. Geçmişte gördüğüm, tanıştığım adamın , uyandıktan sonra bir rüya gibi solmaya başlamıştı bile.

Hepsi birbirine ihanet etmeye başlayana kadar, ruh evindeki varlıklar gerçek bir tehlikeydi.

Monique'in bağlarına daha fazla koli bandı ekledim ve bileklerini bu kez arkasından birbirine yeniden sardım, böylece bandı tekrar ısırıp kelepçeleri çıkaramazdı. İşe yarıyor gibiydiler ama sadece onları çıkaramazsa. Ayak bileklerini de yeniden bantladım ve sandalye parçalarını toplayıp diğer odaya attım. Alex'e mesaj atarak Monique'in kakasını yıkamasını istedim. O kişiyi hiç kıskanmadım.

çok şeyim vardı. Odadan , yerde yatan sessiz, muhtemelen bilinçsiz, belki de beyin hasarlı kadın.

* * *

Kulübenin kapısını arkamdan kapatıp ona yaslandığımda gün ışıdı. Monique'e davranış biçimimden dolayı içimi bir suçluluk duygusu kapladı ama onu bastırdım. Ben bir canavardım ve canavarların suçluluk hissetmemesi gerekirdi. Ayrıca. O yaşıyordu. İyileşebilirdi. Bir nefes aldım ve duman kokusu aldım.

Bana bunu hatırlatan tek şey de buydu. Cep telefonumu çıkardım ve saate baktım. Misafirim vardı. Geç kalmıştım.

Taç ve Glob hâlâ bendeydi. Ellerimde ve cebimde Onorio'nun kanı vardı. Kendimi belirsiz ve biraz da acımasız hissediyordum. Ayrıca hâlâ insan formundaydım ve her an başka bir forma geçebilirdim. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Hav." *Bana bak ya da dışarı çıkıp işemem lazım ya da yemek vakti* gibi bir köpek sesiydi. Brute kulübenin merdivenlerinin dibinde durmuş, kristal mavisi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Dönüp kulübenin kapısına ve tekrar bana baktı.

"Ne? Sence onun beynini kırmamalı mıydım?"

Üç yüz küsur kiloluk kurt adam Brute bana dişlerini gösterdi ve öldürüp yemesine izin vermem gerektiğini söyleyerek havayı ısırdı.

"Henüz değil. Düşük yerlerde arkadaşları var ve tek başına çalışmıyor." Brute sevindi ve kuyruğunu salladı.

"Terleme evinde misafirimiz var mı?"

Brute burnundan bir nefes üfledi, evet anlamına gelen küçümseyici bir koklama ve içerideki insanlardan hoşlanmadı.

"Ben de onlardan hoşlanmıyorum. Bu da demek oluyor ki soğuk kiş yemek zorunda kalacağım."

Çimenlerin arasından geçip ormana, dereye doğru yürüdüm. Eli terleme evimi erkenden inşa etmişti ve son zamanlarda beklenmedik yer değiştirmeleri durdurmak için birkaç kez kullanmıştım. İşe yaramamıştı ama o zaman da büyülerimi yarım yamalak anlaşılan terleme evi törenlerine zorlamaya çalışıyordum ve *Tsalagi* törenleri bu şekilde işlemiyordu.

Eli bu toplantıyı geçen hafta ayarlamıştı. Çok fazla karşı koymamıştım. Yardıma ihtiyacım olduğunu itiraf etmek garip ve utanç vericiydi ama sürekli farklı bir formda ve toplum içinde ya da bir kavganın ortasında beklenmedik bir şekilde insandan yarı forma ya da formuna kadar kötü değildi. Bildiğim sadece iki deri değiştiren olduğu için yardım istemek ailemden yardım istemek anlamına geliyordu. Yıllardır beni görmezden gelmişlerdi. Ortaya çıktıklarında ikisine de pek iyi davranmamıştım. Yine de Eli sormuştu ve işte . Terleme evimde.

Yeni mahremiyet duvarının arkasına geçtim, giysilerimi çıkardım, kâğıttan bir market poşetinin içine tıktırdım, dibine çamurları koydum ve buzsuyun altında duş aldım. Titremeyle savaşıarak büyük plastik erzak kutusunu açtım, bir havlu , kurulandım, keten bir elbise giydim ve Glob'u cebime soktum. Terleme odasının kapısını açtığımda *Le breloque* hâlâ kafamdaydı.

Ateş çukurundaki ateş parlak ve yüksek bir şekilde alevlendi ve kıvılcımlar saçtı. Isı ve buhar dışarı fışkırdı, havada güçlü biberiye kokusu vardı. İçeri girip kapıyı kapattığımda, biberiyenin tuhaf olduğunu, geleneksel bir bitki olmadığını, Avrupalılar tarafından getirildiğini düşünerek bir anlığına karanlığı ışıkla *Neden biberiye?*

Ateş söndü. Gözlerim loş ışığa alıştı. Canavar ilgimi çekmişti, gözlerimin içine bakıyordu.

Katıldığım törenlerin çoğu gün doğumunda ya da gün batımında başlardı. Kuşluk vakti değil. Çoğu oruç tutmayı ve tadı çürümüş ıspanak gibi olan bitkisel şeyler içmeyi içeriyordu. Hepsinde ateş, duman, otlar ve bolca dinleme vardı. Ben pek iyi dinlemem. Çatışmacı olduğum söylenir.

Gölgelerin arasında durarak kardeşimi ve büyükanne dediğim kadını inceledim, kaba ve kavgacı olma arzumu bastırdım. İçeri girdiğimde Ayatas FireWind guru pozisyonunda oturuyordu, dizleri çaprazdı ve yavaşça ayağa kalktı, çıplak bacakları zarifçe açıldı. Bu gerçekten haksızlıktı. İkimiz de skinwalker'dık ve o zarifti, ben ise daha çok sakardım. Aynı zamanda kıdemli bir özel ajandı ve İç Güvenlik Bakanlığı'nın Psikometrik Kanun Uygulama Bölümü'nün bölge müdürüydü.

"*Igidoi*," dedi usulca. *Kız kardeş*, iyelik hali, *kız kardeşim* gibi. Bu buluşmanın havasını belirledi. Buraya bir polis olarak değil, bir kardeş gelmişti.

Cevap vermenin birçok yolu vardı, *kardeşim demenin* birçok farklı yolu. Son bir haftadır uygun hitap şekilleri üzerinde çalışıyordum ama şu ana kadar bir tanesine karar verememiştim. *Karşı cinsten kardeşim* anlamına gelen ve aynı zamanda sahiplenici olan "*Agidoi* "yi seçtim. Burada kavgacı kelimeler yok. Hayır, hayır, hayır.

Adres seçimim üzerine başını salladı ve saç örgüleri öne doğru sallandı. İki örgü takmıştı, ikisi de düzgün, sade ve mükemmeldi. Saç örgümü saklamak için arkama atmak istedim. Cherokee'lere göre kişinin saç örgüsünün durumu pek çok şeyin göstergesiydi ve benimki özensiz dikkatsizdi. Ama kendimi tuttum.

Ayatas yanında getirmiş olması gereken bir pantolon giymişti, çünkü renkli bir pantolondur ve kutulardakilerin boyasız pamuklularından değildi. Bu aynı zamanda geleneksel bir Cherokee örtüsüydü ve onu son gördüğümde giydiğinden daha muhafazakârdı. Bacaklarının arasından geçen, önden dizlerine kadar sarkan ve belini pas rengi ikinci bir kumaş parçasıyla bağlayan parlak kırmızı dokuma bir kumaştan oluşan bu pelerin, aynı zamanda ilaç çantasını da bir kalçasında sabitliyordu. Kalçalarını çoğunlukla çıplak bırakıyor ama temel ihtiyaçlarını örtüyordu. Sıcak havalarda ağır işlerde çalışmak, balık tutmak ya da avlanmak ve tören için uygun bir kıyafetti.

Alevler çıplak göğsünün ve yüzünün üzerinde titriyordu. O da benim gibi sarı gözlü, uzun boylu, fazla zayıf, kasları belirgin biriydi. O da , ben ise ... ilginçtim. Bazen çarpıcıydım. Asla güzel değil.

Gözlerimi şeref yerinde, aşağı yukarı kuzeye bakan noktada, kütük koltukta oturan yaşlı kadına çevirdim. Yere alçaktı ve dizleri bükülmüş, rahatlamıştı. Oldukça kırışıklı, örgülü saçları yoğun siyah ve çelik grisi karışımıydı, saf beyazla çizgiler halindeydi. Sarı gözleri ateş ışığında , bakışları bana kilitlenmişti.

Onu en son gördüğüm an aklımdan geçti ve kayboldu. Beyaz adamın Gözyaşı Yolu'nda beni öldürmeye çalıştığı geceden daha yaşlı görünüyordu. kurtarmak için vaşak formuma zorlamış ve yaşamak ya da ölmek üzere bir kar fırtınasının içine itmişti. Benim gibi kanlar içinde ve kırık bir çocuğa göre o hep yaşlıydı, ama bu 170 yıl önceydi. Şimdi yaşlı görünüyordu.

O da benim gibi dışarıdaki plastik kutudan çıkan keten bir şalvar giyiyordu. Yanında küçük, geleneksel bir davul, su için bir ibrik ve havan tokmağı ile kuru ve taze otlardan oluşan bir sepet vardı. Benim için yaptığı hiçbir şeyi içmeyecektim.

"*Enisi*," dedim ona. *Büyükannem* anlamına geliyordu, iyelik belirtilmesi de ima edilmişti. Temkinli, resmi olmayan, saygılı.

"*Vgilisi*," dedi. *Kızımın çocuğu* anlamına geliyordu, ancak ilişkiler konusunda daha az belirgindi. *Benim torunum* değildi. "*Jaladi*." *Oturmanın* kibar bir şekli.

Onun karşısına, güneye oturdum, elimden geldiğince zarif bir şekilde eğildim. Aya da oturdu ve dizinin dibinde boş bir tahta fincan vardı. Birbirimizi inceledik. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Halkın konuşmasını pek hatırlamıyorum. İngilizce konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

Daha çok Hayalasti Sixmankiller olarak bilinen *Enisi* salladı ama dudakları sert ve düz bir hal aldı. "Anladığım kadarıyla ailenize iki erkek evlat edinmişsiniz." Ateşin üzerine taze bir biberiye dalı attı. "Önce kabile liderleriyle konuşmalıydınız. Bu kararlar ilgili anlaşmazlıklar olabilir."

Ahhh. Bu daha iyiydi. Kışkırtma başa çıkabileceğim bir şeydi. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Anlaşmazlıklar olabilir," diye kabul ettim. "Yaşlılar yüz yetmiş küsur yıldır beni hiç umursamadılar. Şimdi ne düşündüklerini neden önemsemem gerektiğini söyle bana."

"Yardım istiyorsun."

"Kardeşim," diye duraksadım ve Aya'ya baktım, "*evlatlık* kardeşim, sen değilsin, deri değiştiren büyülerimi daha iyi yönetmeyi bana öğretebileceğine inanıyor."

"Yer değiştirmeleriniz kontrolsüz," dedi.

"Kontrol etmek daha da zorlaştı," diye çekindim, ki bu yeterince doğrudu.

"Aileleri iyileştirmek için törene - Tam Çember törenine - gideceğiz. Sen de katılacaksın.

Tsu Tsu gibi sen de bana boyun eğeceksin. Sana öğreteceğim ve seni yöneteceğim."

Aya'nın gözleri büyükannesine kaydı. Yüz ifadesi değişmedi ama parmakları birazcık gerildi. Evet, . Tam Çember ateşinin etrafında kabul edilebilir bir dil değil. Bir *Tsalagi* konsepti değil. Tsutsu'nun ne olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

"Tam Çember her zaman gönüllülük esasına dayanır," dedim. "Büyüklerim, Aggie One Feather, annesi *Uni Lisi* ve Savannah Walkingstick, bana bu konuda emir veremeyeceğinizi söylerlerdi."

"Bana itaatsizlik eder miydin?" "Gözümü kırpmadan."

Hayalasti Sixmankiller'ın gözleri tekrar parladı. İnsandan daha iyi olan burnum biberiyenin altında belli belirsiz bir koku yakaladı. Nahoş bir koku. Sonra da kayboldu.

"Sen. Boyun eğeceksin. Yield," dedi.

Canavar, öldürücü dişlerini göstererek hoşnutsuzlukla tısladı.

Leo Pellissier'den bir ses çaldım ve yumuşak bir kahkaha attım, sesin skinwalker büyüm boyunca dalgalanmasına izin verdim. İçimde Beast'in kulakları dikildi. Dışında, gümüş ve kömür rengi deri gezgini enerjileri havaya saçıldı, hepsi de yüzlerce karanlık güç motifiyle doluydu. Ben/biz büyüsü. Birlikte olduğumuz yaratığın büyüsü - Canavar.

Benim büyüm arttıkça büyükannemin büyüsü de artıyordu. Büyüyü sadece Canavar'ın görüşüyle görebiliyordum, kendi görüşümle değil, bu da Aya ve Büyükannemin muhtemelen hiç enerji görmediği anlamına geliyordu. Eğer görseydi, gücünü gizlerdi. Enerjileri siyahtı ve kırmızı zerreciklerle doluydu. Işıksız enerjilerinin hissi derimi küçük bıçaklar gibi kesiyordu. Kara büyü . . .

"Hayır," dedim. "*Teslim* olmayacağım. Muhtemelen sizinle birlikte çalışacağım. Ama bana hükmedilmeyecek." Dokundum

le breloque. "Ve sadece ben değil. Karanlık Kraliçe teslim olmayacak."

Hayalasti'nin gözleri tekrar parladı ve bu sefer onlara iyice bakabildim. Gözlerindeki garip ışık ateşin yansımasıydı ama ateş değildi. Onun gözlerinde kükreyen bir ateş vardı.

savaş ve muharebe. Kokunun kokusunu tekrar aldım, kışkırtıcı bir şekilde tanıdıktı ve sonra kayboldu. Gücü uzun parmaklı bir ele dönüştü. Bana doğru uzandı.

Cebimdeki Küre ısındı, kırmızı sıcak ve hızlı. Enerjileri berrak, kristalimsi ve bir ağ gibi, bir çiçeğin açılması gibi yayılıyordu. Enerjiler onların bile görebileceği bir ışık parıltısıyla aramızda bulundu. Siyah güç şekilden şekle girerek küçük siyah bir kasırgaya dönüştü ve cebime doğru ilerledi. Glob gücü tuvaletteki pisliği çeker gibi emdi.

Büyükanne geri çekildi, sanki halat çekme oyunundaki ipmiş gibi gücünü çekti. Gücü yıpranmaya, yarılmaya, ince iplikler kopmaya başladı. Kırmızı başının etrafında bir daire çizerek dönmeye başladı.

"Dladladla!" gibi Cherokee diline göre çok yüksek, anlaşılmaz bir ses çıkardı. Sanki güç kaybı onu incitmiş gibi göğsünü .

Aya şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle bir ileri bir geri baktı. "Ben kimseye boyun eğmem," dedim.

"*Gigadanegisgi* seni satın almaya çalıştı. Seni ona satmalıydım," diye tükürdü.

Aya hiç beklemediğim bir şekilde kontrolünü kaybederek sarsıldı. "*Gigadanegisgi*?" diye fısıldadı. "Biri bana söylesin-" diye başladım.

"*Gigadanegisgi* kan alıcı demek," dedi Aya. "Seni, torununu, kız kardeşimi bir *vampire* satacaktı."

Bu beni şaşırtmalıydı. Ama şaşırtmadı. "Boktan krakerler," dedim. Büyükanne tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve ateşin üzerinden bana doğru sıçradı.

BÖLÜM 5

Mızrak Parmak, Ciğer Yiyen ve U'tlun'ta

Her zamanki gibi dünya yavaşladı, güçlü bir savaş alanı hazırlığı ve savaşın o tuhaf zaman kayması. Etrafımdaki dünya kalınlaştı, sanki zamanın kendisi soğuk pekmeze dönüşmüştü.

Ayağa kalkıp saldırısını karşılayacak zaman yoktu. Canavar bir şey yaptı. Savunmak için sol kolumu kaldırdım. Acı omurgam boyunca, omuzlarımda, kollarımda ve ellerimde paramparça oldu. Parmaklarım yandı. Vücudum yer değiştirdi. *Hızla*. Yarı biçime.

Hâlâ sıçramanın ortasındaydı.

üstüne doğru sallandım. Ondan uzaklaştım. Ayağını topuzlu bir elimle yakaladım ve onu , yanımdan fırlattım. Doğu duvarına çarptı.

Beast meydan okuduğunu haykırdı. Geniş pençelerimin/ayaklarımızın üzerinde durdum. "Teslim olmuyorum!" diye bağırdım. Büyükanne ayağa kalktı, genç bir jimnastikçi kadar esnekti, keten elbisesi yana çekilmişti.

Durdu. Sarı gözleri üzerimdeydi. Ağzı açık kalmıştı. Büyükanne, benim az önce olduğum gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti. karşıya geldik, ben tereddüt ediyordum, Büyükanne şok içinde donup kalmıştı.

Konuşmak için bir nefes aldım ve biberiyenin maskesini düşürdüğü tuhaf kokuyu yakaladım. Daha önce yaşlı kadın çok hafif bir cadı büyü kokuyordu. Şimdi daha güçlüydü. Ve bunun altında, o kokuyordu

-

U'tlun'ta. Ciğer yiyen. Skinwalker'lar kara büyü yaptıklarında ve yaşayan bir insanın canını ve etini aldıklarında yaratık.

Ölenler ve yakılanlarla dolu bir savaş alanı gibi kokuşmuş.

Güçlü biberiyenin sebebi buydu. Kokuyu gizlemek için.

Boynuna bağlı bir tılsım vardı, vardiyasının büküldüğü yerden görülebiliyordu.

Göz ucuyla Aya'nın yavaşça çömeldiğini gördüm ama savaşmak için ayağa kalkmadı. Büyükannesinin yanan çürümüş bir ceset gibi kokmasına tepki vermiyordu. Sanki kokuşmuş alamıyormuş gibiydi. Sanki kararsızlık ve kafa karışıklığı içinde donup kalmıştı. Ya da Sixmankiller'ın gücüyle donmuştu.

Büyükannenin büyüü tekrar saldırdı, yıldızsız bir geceden daha siyah, cehennemin derinlikleri kadar soğuktu. Küre ısındı. Bu Skinwalker büyüü değildi. *U'tlun'ta* büyüü de değildi. Kara büyü gibi

görünüyor ve hissediliyordu, ki bu da cadı büyüsüydü. Sixmankiller bir cadı değildi. Güç çalınmış olmalıydı. Daha fazla kara güç , cebimdeki Küre tarafından engellendi

Saldıran enerjiler göğüs kemiğinin üzerinde duran ve boynuna bağlı olan muskadan geliyordu. Bu bir ilaç çantası değildi. Başka bir şeydi.

Glob saldırıyı beyaz bir köpekbالیğının avını yutması gibi emdi. Büyükannenin boynundaki tılsım ısınmış çelik gibi donuk bir kırmızı renkte parlamaya başladı, sonra daha da parlaklaştı. Glob ışığı da tüketti. Büyükanne çığlık attı. Yanık, çürümüş et kokusu aldım.

Yaşlı kadın sağ ayağıyla iterek tekrar üzerime atladı. Sol elinde yontulmuş taştan bir bıçak vardı.

İleriye doğru bıçakladı.

Geriye doğru eğildim ve sol elimle bıçaklı elini engelledim, yukarı doğru ittim ve bir dönüş hareketiyle etrafımda döndüm.

Açıktaki kalan kolumu ısırıldı. Beni ısırıldı. Dişleri derimi sıyrıyordu.

U'tlun'ta. Ciğer yiyen. Skinwalker'ın kötülüğü, yaşayanları yemek ve onların şeklini almak. Jane Yellowrock olmak istiyordu.

Karanlık Kraliçe olmak istiyordu.

Glob tılsımın son gücünü de emdi. *Le breloque* bir şey yaptı.

Büyükanne dondu kaldı.

Pençelerimle yüzüne vurdum. Çenesinin kenarını yakaladılar. Boğazından aşağı. Büyükannenin boynundaki tangayı yakaladım. Tılsımını kopardım. Kanı üzerime sıçradı.

U'tlun'ta'nın pis kokusu terleme evini doldurdu. Büyükanne yere düştü, dizlerinin üzerine kıvrıldı ve yer değiştirdi. Bir buçuk saniye içinde. *Bubo bubo oldu*.

Vardiyası düşerken kapıya doğru uçu. Pençeleri ve vücudu kapıyı dövüyordu. . Kapı açıldı ve kız gün ışığına uçu.

Bubo bubo. Avrasya .

Kıpırdamadan durdum, büyükannemin tılsımı pençelerime takılmış, sallanıyordu. Baykuş bu kıtaya özgü değildi.

Uçmam gerektiğinde, puhu kuşu batı yarımküreye özgü bir kuş olmamasına rağmen tercih ettiğim kuştı. Kemiklerini bulmak zor olmuştu. İmkansız değil, sadece çok zordu.

Bubo bubo kartal baykuşları, dış klan rahibesi Sabina tarafından bana anlatılan bir kehanetin parçasıydı. Ateş Yayıcı tarafından yakılan. Bir keresinde büyükannemin üzerime atlayıp bana tavşan dediğini görmüştüm. Tavşanlar baykuşlar için seçkin yiyeceklerdi.

Her zaman *Bubo bubo* kehanetindeki baykuşun ben olduğumu düşünmüştüm, ama ... bu ve anı ... Sabina ve büyükannemi bir Cherokee savaş konseyinde hatırladım. Sabina bir *gigadanegisgi* idi. Kan alıcı. Sabina ben daha küçük bir çocukken beni satın almaya çalışmış mıydı?

"Jane?" Aya fısıldadı.

Aya PsyLED ile çalışan bir kanun adamıydı. Burada gerçek bir sorunumuz olduğunu biliyor olmalıydı ve bu onun departmanının üstesinden gelebileceği bir sorun değildi. büyük, yarı biçimli elime aldım ve inceledim. Bir ceviz yarısı büyüklüğünde, deri kayışlarla düğümlenmiş kaba bir elması.

Elmas.

Her şey bir araya geldi.

Elmas. Benim Glob'um gibi. O da bir elması, kırmızımsı kanlı bir elmas, cadı çocukların kurban edilmesinin büyüyle doluydu. Büyükanne büyüünü yönlendirmek için elması mı kullanıyordu, yoksa enerji elmasının kendisinden mi geliyordu? Bu, dış kafalıların her zaman tılsımlardan biri miydi? Büyükanne bunu nasıl elde etmişti? Vampir beni satın almaya çalıştığında Sabina'dan mı çalmıştı? Bir Skinwalker çocuğu için kan bedeli bu muydu?

Tılsım soğurken "Vay anasını," diye fısıldadım. Sesim canavar gibi alçak ve gürdü.

"Jane?" diye tekrar sordu. "Hareket edemedim. Nasıl . . . Ne yaptı?"

Tılsımdan Ayataş'a baktım. Açıklama yapmam gerekecekti ve hangi kelimeleri kullanacağımı bilmiyordum.

Vücudunun duruşuyla ilgili bir şey değişti ve Aya'yı değil, Ayatas FireWind'i görmeye başladım. "Büyüyü gördün mü?" diye sordu.

"Gördüm, kokladım. Mızrak parmak, ciğer yiyen ve *u'tlun'ta* hakkındaki hikâyeleri hatırlıyorsun." Aya başını salladı. "Ve bir tanesini öldürdüğümü de hatırlıyorsun." Küçük bir polis başını salladı. "O *u'tlun'ta* . . . Büyükanne gibi kokuyordu."

Aya içine çekti ve kaşlarını çatarak burnundan çenesine doğru uzun oluklar ve kaşlarının arasında iki keskin çizgi oluşturdu. "Kokladığım şey bu mu? Şişte pişen çürümüş et gibi mi?"

"Evet. Ve pis koku bir *u'tlun'ta ile* son karşılaştığımdan daha kötü. Bununla kara büyü -kara *cadı* büyü- yaptı" - muskayı gösterdim- "ve değişiyor, Aya. *U'tlun'ta*'ya , türümüz yaşlandığında hepimizin dönüştüğü yamyam şeytani yaratığa. Bu değişimi cadılardan aldığı büyülerin arkasına saklıyor. Ve bana bununla saldırdı." Ölü tılsımı topuzlu parmaklarımla tuttum. "Bu bir elmas. Ya da öyleydi. Şimdi siyah ve"-durdum. Glob'u çektim ve onunla Altı Adam Katili'nin taşına vurdum. Elmas çatladı ve iç matrisi avucumda paramparça oldu-"ölü. Hâlâ sağlam ama yerinden çatlaklar akıyor, hücresel seviyeye kadar mahvolmuş."

"Nedir o?" Aya çirkin silahım hakkında sorular sordu.

"Kurban edilen cadı çocukların kanı, Kan Haçı'nın bir parçası, Golgotha Spike'ından eritilmiş yuvarlak bir külçe, vampir kanı elmaslarından biri ve yıldırım çarpması sonucu etim ve kanım birbirine mühürlendi."

Aya'nın kaşları çatıldı ve yerini belli belirsiz bir gülümsemeye bıraktı. "Uzun ve büyüleyici bir hayat yaşadın, kardeşim." Bu bir suçlama olabilirdi ama değildi. Polislerin birbirleriyle konuşurken kullandıkları o ses tonuyla söylenmişti.

"Sanırım senin de var, küçük kardeşim."

Aya'nın gözleri ve duruşu tekrar değişti, polis düştü. "Bana *küçük kardeşim* dedin, hakaret etmek için değil. Ve ... daha önce bana Aya dedin."

"Evet, evet, bana ağlamaklı davranma. Ciğer yiyen büyükannemiz aile olmamızı istediğini söylemişti." Omuz silktim, *Tsalagi*'ye özgü bir kürek kemiği kaldırma hareketiyle, ama şimdi bu hareketin bir kısmı belirsizlik, bir kısmı da rahatsızlıktı. "Ama biz zaten öyleyiz. Aile. Artık yaşamak ya da ölmek üzere karların içine atıldığım için üzölmeyi bıraktım."

"Abla," dedi, ses tonu ve gözleri resmi ama yine de eğleniyordu, "Sen daha beş yaşında bir çocukken ben senin kahramanlık hikâyelerini büyüdüm. Bir süper kadının gölgesinde büyömek zordu. Kalbim senin yaşadığından asla şüphe etmedi."

"Neden düşündün ki?"

"Böyle bir geçmişin varken nasıl hâlâ yaşamayabilirsin? Ama sonunda karşılaştığımızda, uzun zamandır unuttuğum çocuksu kıskançlığımı tanımak ve çözmek zorunda kaldım."

Rahatsızlığım arttı. "Her neyse. Büyükanneme dönelim. Onu bana bunu takarak getirdin." İçten parçalanmış elması ona doğru salladım. "Neden? Belli ki büyü bir . Pisliğin tekisin ama tam bir pislik değilsin."

Ayatas parmak ucuyla yıkık tılsıma dokundu. Başını iki yana salladı. "Bunu daha önce hiç görmemiştim. Öldürdüğün *u'thun'ta'yı* ilk öğrendiğimde ve yarı insan, yarı kılıç dişli aslanla dövüşüp onu yendiğin güvenlik görüntülerini izledikten sonra, yarattığın ne olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için görüntüleri birlikte izledim. Bilmediğini iddia etti ama *görüntülerle aşırı ilgiliydi* diyelim."

"Polis muhabbeti," dedim. Bu Rick'in biz çıkarken yapacağı türden bir yorumdu. "Gerçekten de ne olduğunu bildiğini ve yalan mı söylemek istiyorsun?"

Başını onaylarcasına eğdi. "Hayatımın yarısından fazlasında kolluk kuvvetlerinde çalıştım. Videoyu onlarca kez izledi ve bir kopyasını istedi. Ona hayır dedim ve gözlerinde ateş gibi bir şeyin parladığını gördüm. Reddedilmenin verdiği yoğun tepkiyi gizleyemedi. Bir gün sonra flash belleğim kaybolmuştu ve birisi bilgisayarına girmeye çalışmıştı. Büyükannemi izlemeye başladım. Bir şeyler farklıydı." Gözleri hâlâ harap olmuş tutan elimdeydi. "Ve sen bana büyü görme yeteneğine olduğunu söylemiştin, ki bende bu yetenek yok. Senden büyükannemize ve onun büyülerine bakmanı istedim." Bana tekrar baktı, çok tanıdık sarı gözler, büyük burun, daha güzel, daha rafine bir beni gösteren bir aynaya bakmak gibi. "Onun sihirlerini görmeni istedim, sana zarar vermeye çalışacağını düşünmedim. Ve şimdiye kadar *bunu hiç görmemiştim*."

"Belki de ilaç çantasında saklıyordu. İçinde karışık bir kümesi olduğundan oldukça eminim. Koku için ayarlanmış bir illüzyon ya da cazibe büyü, muhtemelen çalışan bir şaşırtma ve birkaç tur büyük anne saldırı büyü."

Aya *Tsalagi* dilinde anlamadığım bir şey söyledi. Cherokee küfür etmezdi ama kulağa öyle geliyordu. Uzanıp çenemi bir kez okşadı, sanki kedi kürkünün gerçek olup olmadığını merak ediyormuş gibi. Tamamen oraya gömülmüştüm, teninin kürkümde yarattığı şok etkisi yaratmıştı. "Yaşlı kadını yıllardır seviyor ve ondan korkuyorum," dedi. "Senin bu yarı-formuna dönüştüğünü gördü. Bu yeteneği, bu gücü isteyecektir. Eğer *u'thun'ta ise*, onu senden almaya çalışacaktır. Seni ısırma çalıştı."

bir yumruk gibi çarptı. "Büyükannemizin bedenimi alması çok kolay olurdu. Zaten genetik olarak birbirimize bağlıyız." Her şeyin merkezindeki yılanı -DNA'mı- kullanarak geçiş yapmak onun gibi yaşlı bir deri gezgini için çocuk oyuncağı olurdu. Pençelerimi yüzüme yaklaştırdım. Kokusunu gizleyen büyü ortadan kalktığına göre kanı orada sıkışmış, fena halde kokuyordu. Yavaşça, o kadar sordum ki Aya'nın duymak için eğilmesi gerekti, "O hâlâ çocukken tanıdığın kadın mı? Hâlâ Hayalasti Sixmankiller mı?"

Keder ve dehşetin yerini çelik bir kaplama gibi bir ifade aldı. Aya aynı sessizlikle, "Hayır, o değil," dedi. Sesi değişti, kabile masalcılarının eski masalları ya da bilgeliği anlatırkenki konuşma tarzına benzer bir tempoya büründü. "1985'te Oklahoma'daki Kızılderili Bölgesi'nin kalıntılarında uzun süre kalmak için geri döndüğümde, o farklıydı. Daha soğuk. Daha zalim."

O çok uzun zamandır farklıydı-" Durdu, sözleri bıçakla kesilmiş gibi keskin bir şekilde kesildi ve yüzünde sanki *elisi*, büyükannesindeki değişiklikleri kabul ediyormuş gibi bir keder ifadesi vardı.

Bir daha konuşmadı ve beni rahatsız edecek kadar zaman geçtikten sonra sordum, "Eski hikayelerin herhangi birinde, *u'tlun'ta*'daki değişiklikleri tersine çevirmenin bir yolundan bahsediliyor *mu*? Herhangi bir bağlama, zoraki tören, belki bir vampir onu tersine çevirebilir?"

Aya gözlerini kırıştıtarak bana baktı ve tekrar kendine geldi. "Hayır. Eski hikayelerde öyle değildi. Vampirler bizim türümüzü öldürdü, deri değiştirenleri öldürdü çünkü biz bağlanamadık. *U'tlun'ta* olmak bir seçimdir. Bir karardır. Bu yolda ilk adım atıldığında" -sesi kısıldı- "eski masallar bize geri dönüşün olmadığını söyler. Elbette eski hikâyelerde sizin taşıdığınız silaha erişim yoktu."

"Ona Glob deniyor," dedim, aklım başka şeylerdeydi. *Bruiser* . . . Ya onu bağlayabilseydi? Glob'u kullanarak bir ciğer yiyeni sihirli bir şekilde kurutabilir miyim? Bir Skinwalker'ı yolları tersine çevirmeye zorlayabilir miyim? "Glob. Elbette," dedi hafifçe eğlenerek. Sonra keyfi kaçtı.

Kardeşimin gözleri benimkileri tuttu, zaten kederliydi, sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi.

"Eğer onu başka bir insanı yemeden önce yakalayabilirsek," dedim, "herhangi bir türden başka bir bilinçli varlığı, önerebileceğim bazı şeyler var." *Bruiser* . . . Ondan denemesini istemeye cüret edebilir miydim? "Büyükanne bir vampir olsaydı, etkisiz hale getirildiğinden emin olmak Karanlık Kraliçe'nin görevi olurdu. Bizim özel paranormal türümüzle ilgili olarak neyden sorumlu olduğumdan emin değilim. Ama bir kez öldürdüğünde... bir kolluk kuvveti olarak bulup getirmek ve insanlardan uzak tutulduğundan emin olmak sizin göreviniz."

Aya bana doğru kaldırdı, çenesi öne doğru, agresif bir duruşu vardı. Kendini çelikleştirmiş gibiydi ve konuştuğunda kelimeleri tınısızdı. "Başka hiçbir paranormalin ona karşı etkili olması mümkün değil. Eski hikâyeler bize *u'tlun'ta'nın* aile ve klan büyüklerinin olduğunu söyler. Hüküm vermek onların sorumluluğundadır. Bu da işim dışında benim sorumluluğum demektir."

"Ben de aileden ve klandanım, küçük kardeşim. Ben en büyükleriyim. Ben bir savaş kadınıyım, görevim hüküm vermek. Eğer yakalayıp durduramazsam, o zaman bunu yapmak zorunda kalacağız. Ve yakında."

"Ne yapacaksın-" Durdu ve baştan başladı. "Hangi büyü manipülasyon ve kısıtlama yöntemlerini denerdiniz?"

Bu ilginç bir ifade tarzıydı. Null kelepçeleri askeri ve kolluk kuvvetlerine ait bir araçtı ve benim bunlara erişimim olmaması gerekiyordu ve polislerin hepsinin insan hukuku ve insan kontrolü dışında var olan null hapishaneleri ve scion kafesleriyle aşk-nefret ilişkisi vardı. Tedbiri elden bıraktım ve dedim ki, "Önce fiziksel kısıtlama ve null kelepçeler. Sonra belki, eğer cadılar izin verirse, null hapishanesinde bir oda. Bu işe yaramazsa, bir vampirin bir insana yaptığı gibi ama daha büyük ölçekte büyü bağlama." *Bruiser*'ın bağladığı vampirlere yaptığı gibi. Ve bende de Roberes vardı. Üç Onorios birlikte çalışarak kimsenin hayal edemeyeceği bir şey yapabilir.

Ama kimsenin hayal etmediği pek çok şey vardı.

Monique'in ruh evinin kanlı gövdesinin görüntüsü göz kapaklarımda yanıp söndü. Evet. Monique'in yaptığı buydu. Kendi seçtiği bir savaşta savaşmak ve vampirlere ihanet etmek için Onorios'tan oluşan bir kabalayı bir araya getiriyordu.

"Daha büyük ölçekli," dedi Aya, tam olarak bir soru değildi bu.

"Evet." Dikkatimi şimdiki zamana geri dönmeye zorladım. "Yüksek arkadaşlarım ve soydaşlarım var." Benim de Glob'um ve tacım var. Bu sözler ve düşünceyle başımın üzerinde *le breloque* ısındı.

Aya topuzlu parmaklarımı avucunun içine aldı, yarı biçimli eklemlere ve geri çekilmiş pençelere baktı. "Eski hikâyeleri sormuştun. Derler ki, 'Ruhunu kaybetmiş birini zincire vurmak ve onu dağın tepesine çıkarıp aşağı atmak deri değiştiren yaşlılar için nadir ama gerekli bir şeydir. Eski skinwalker hikayeleri böyle der."

"Bu berbat bir şey." Hüzünle gülümsedi.

Küçük kardeşim Halkın Yaşlıları'ndan biriydi. Teknik olarak daha yaşlı olmama rağmen, Büyük Kedi formunda yaklaşık 170 yıl geçirmiştım. Karşılaştırıldığında ve kayıp , ben bir çocuktum. Bunu hatırlamam ve eski yöntemlere göre ona danışmam gerekiyordu. Vampirlerin resmiyetinden yararlandım ve dedim ki, "Küçük kardeşim, büyükannem baykuşa uçabilir. Senin bilmediğin muskaları ve büyüleri var. Geceleyin bir ruhu nasıl yakalarsın?"

"Mmmm. Belki de bir B planına ihtiyacımız olacak." "Öyle mi dersin?"

Gerçek bir gülümseme ile gülümsedi.

"İkiniz de uçarak mı geldiniz?" Çünkü eğer uçarak geldiyse, bu kadar küçülmesi için bir yerlerde bir taşın üzerine kütle bırakması gerekirdi.

"Hayır. Ben geldiğimde buradaydı. Dağdan *wahya-kara* kurt olarak geldim ve yanımda beni idare edecek kadar kurutulmuş et atıştırmalık çubukları taşıdım."

"Demek ki bir yere kütle bırakmış. Eğer o yeri bulabilir ve onu bekleyebilirsek, açlıktan ölmek üzereyken ve güçsüzken onu ele geçirebiliriz." *Ya da zihnimin arkasındaki küçük bir ses, o geri dönmenden önce kayıp kütleli yok edebileceğimizi ve muhtemelen öleceğini* söyledi. Bunu söylemedim.

Aya başını salladı. "Kütlesini yakınlarla bırakmış olması pek olası değil."

Hâlâ tuttuğu elini yana yatırdım ve kedi gibi pençelerimi uzattım. "Ama imkânsız değil." Uzaklaştım, testiyi kaldırdım ve ateşin üzerine su döktüm. Cızırdadı, tüttü ve tükürdü. Aya öğleden sonra güneşinde beni takip etti ve düşün ve giysi kutularının olduğu küçük oyuga girip pençelerimi bir bezle silmemi izledi. Rütbe kanını cebime attım. İnsanları kanlarından takip edebilen büyüler vardı ve en iyi arkadaşım bir cadıydı. Büyükannemin vardiyasını bir kutuya koyup mühürledim, pençemi buzlu suyun altında yıkadım ve göstererek geri çekildim. "Misafirim olarak, lütfen önce tesisleri kullanın."

Terleme evinin arkasındaki dereye doğru yürüdüm. Duş açıldı ve soğuk su ona çarptığında şok olmuş bir nefes aldığını duydum. Giyinmesi için onu orada bıraktım ve terli önlüğümü giyip, cebimde büyükannemin kokmuş kanının olduğu bezle dereye doğru yürüdüm. Sonbahardı ama soğuk değildi. İklim değişikliğiyle birlikte Kasım ayının başları genellikle ılık

Biz sohbet ederken kısa bir süre yağmur yağmıştı ve benim tuhaf, kare patilerim çamurda ezilmişti. İleride, yuvarlak taş tepeleri gördüm, kırılmış ya da parçalanmış hiçbir şey yoktu. Taşların ona insan formunda bir kazandırmak için kullanıldığına ve *Bubo bubo*'ya döndüğünde bu kütlenin daha fazla kırık taş olarak geri biriktiğine dair hiçbir belirti yoktu. Aya büyük olasılıkla Büyükannenin uçarak geldiği ve saklı ve uzakta bıraktığı asıl kütleli almak için geri döndüğü konusunda haklıydı. Biriktirmiş ve

Yaşlı kadının benim sahip olduklarımın çok ötesinde bir güce ve büyüye sahip olduğunu düşündüren uzak bir mesafeden kütleyi yeniden aldı. Muhtemelen benim altın külçemle yaptığım gibi o da kendini bir taşa bağlamıştı. Uzandım ve boynumda, çift telli altın zincirde asılı duran külçeye dokundum. Jane'e ilk dönüşümde beni kayaya bağlayan altın parçasını nadiren fark eder ya da düşünürdüm. O da ellerim ya da dişlerim kadar benim bir parçamdı. Onlar yok olana kadar fark edilmedi.

Yapraklar dökülmeye başlamıştı, altın sarısı, kırmızı, donuk kahverengi. Gizlenmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Burası benim toprağım, benim evimdi, her yer gibi. Terli vardiyamın içinde durup bir metreden daha aşağıdaki dereye baktım. Durgun ve kıkırdıyordu, kışın ve ilkbaharda karların erimesi ve şiddetli yağmurla birlikte olduğu gibi gürül akmıyordu. Ağaçlar hâlâ yağmur suyu alıyordu ve çok az akıntı vardı. Yolun karşısındaki kumsalda her türden hayvan izi kuma gömülmüştü. Beast avlanırken genellikle en yakın su birikintisinden başlardı. Tepemde güneş bulutların arasından süzülüyor, yaprakların ve dalların üzerindeki yağmur damlalarında yansıyarak gölgeler oluşturunuyordu. Dünya canlı ve temiz kokuyordu. Bir parçam neredeyse uzaktan çan sesleri duyduğumu sanıyordu. Glob'u boş cebime koyup beklemeye başladım.

Bir an sonra, kocaman siyah bir kurt bana katıldı. Boynuna bir gobag takmıştı ve nefesi kurutulmuş et kokuyordu. Bana baktı, gözleri parlıyordu ve yumuşak bir ses çıkardı.

"Bu köpek 'Sonra görüşürüz' demek mi?"

Tekrar kıkırdadı, elime burnuyla vurdu ve akıntıya karşı döndü. Kardeşimin dere boyunca benden uzaklaşmasını izledim. Şekil değiştirmesi hızlı olmuştu, büyükanneminki kadar hızlı değildi ama benim her zamanki uzun dakikalarımın daha kısa sürmüştü. Kıskanmışım. Sonra benim de iki saniye ya da daha kısa bir sürede yarı-şekle dönüştüğümü hatırladım. Canavar'ın çılgın yetenekleri vardı. *Teşekkürler*, diye düşündüm ona.

Canavar en iyi avcıdır. Jane avlandı.

Nefesimi yavaş ve sabit tuttum. *Öyle mi? Şu anki gibi mi?*

Işık ejderhası izliyor. Jane'in üstündeki ağaçlarda.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi müzikal ama huysuz bir ses. "Neden bu kadar yürüyen aynı yerde?" Ses sağımdan ve yaklaşık yirmi adım ötemden geliyordu. Bu Storm', muhtemelen benim sorumluluğumdaydı, varlığı bana baş arcenciel Soul tarafından hediye edilmişti.

Başımı kaldırıp bakmadım ya da şaşırdığımı belli etmedim, ama bildiğim kadarıyla arcenciel'ler kalp atışlarını ve kan kimyasındaki ani değişimleri okuyabiliyor olabilirlerdi. Başımın etrafındaki altın korona ısınıyordu. *Le breloque'a la corona* da deniyordu ve gökkuşağı varlıkları için bir önemi vardı. Fırtına'nın varlığına tepki mi veriyordu yoksa sadece kafamı yakmayı mı planlıyordu bilmiyordum. Bir parmağımla altın defne yaprağı tacı ittim. Sıkıca bağlı kaldı ve beni haşlayacak kadar ısınmadı, yani bu iyiydi. Yarıktan geri döndüğümde beri *Le breloque* farklıydı. Ya daha az güçlüydü ya da zamanını bekliyordu.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu.

"Seni duydum. Biz Aylaklar bizim ailemiz." İçlerinden birini öldürmem gerekebilir. Midem aniden asitli ve boş hissetti. Yer değiştirmiştim ve hiçbir şey yememiştim. Adrenalin beni ayakta tutmuştu ama şimdi yemek yemem gerekiyordu.

"Aile, insan kadınların yavrularını karınlarında taşıdığı bir dünya kavramıdır. Yumurtalar çok daha etkilidir."

"Evet. Ben de aynı fikirdeyim. Doğum karmaşık olabilir."

Kitssss, Beast bana öyle düşündü.

"Senin hakkında pek çok soru sordum," dedi Fırtına. "Yaşlılar senin Yarık'ın Vereni olduğunu söylüyor. Koronanın şimdilik senin olduğunu söylüyorlar. Koronaya bir *yürüyenin* sahip olması gerektiğine dair şikâyetimi kaydettim."

"Kime kayıtlı?"

"Yarığı Sahiplenen Kadınla."

Yarığın Ruh Olduğunu İddia Eden Kadın. "Evet. Ne kadar tatlısın." Stormun iğnelemeyi anlayacak kadar uzun süredir dünyada olmadığını merak ettim.

"Benim yok," dedi. "Tadım tuzlu."

Başımı kaldırdığımda onu ağaçta insan formunda otururken gördüm, tüllü elbisesi gri ve lavantanın her tonundaydı, saçları da lavantaydı. O bir şekil değiştiriciydi, saf enerjiden oluşan varlıktı, madde halini ve istediği her şekli alabiliyordu. Çoğunun büyük dişleri ve pençeleri vardı. Aynı zamanda olgunlaşmamıştı, yerinden ve sınırlarından emin değildi, yine de fikirlerle doluydu ve agresif bir şekilde somurtkandı. Tıpkı benim gençliğimde olduğum gibi.

Onu zincirlemeye asla karşı koyamamıştım. "Tuzlu. Bildiğim iyi oldu. Acıkırsam diye."

Fırtına hakarete uğramış gibi geri çekildi. Güldüm ve Ayatas'tan son bir iz var mı diye nehrin yukarısına baktım. O gitmişti, ben de terleme evine geri döndüm. Ateşi iki kez kontrol ettim ve büyükannemin giydiği boyanmamış elbisenin bulunduğu plastik kutuyu aldım. Cebimden çıkardığım kanlı bezi içine attım. Büyükannemin bugünlerde DNA ile neler yapılabileceğini bilip bilmediğini merak ettim.

Duş aldıktan, postumu kuruladıktan ve yeniden giyindikten sonra, kendi vardiyamı ayrı bir kutuya koydum, Monique'in yanmış kanlı kumaşını bir fermuara koydum ve onları hanın içine taşıyarak Alex'in alanına doğru ilerledim. Yolda buzdolabından kalan kişleri aldım ve mideye . Fırından çok olmamıştı ve hâlâ sıcaktı. Isırdım ve çiğnedim. *Cennet* gibiydi. Bir sonraki dilim karidesli olacaktı.

Alex masasında oturmuş esniyordu, dirseğinin dibinde bir fincan espresso vardı.

"Alex, bunların hepsini DNA testi için Leo'nun Teksas'taki laboratuvarına gönderir misin? Üç örnek." "Senin laboratuvarın," dedi. "Leo öldü."

"Güzel. Yanık kanlı olan Monique Giovanni'ye ait. Kanı yanmamış olan ise 'Bilinmiyor' olarak listelenecek. O büyükannemin."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Hayalasti Sixmankiller? O büyükanne mi?"

"Tek ve ." Üsttekine vurdum ve ekledim: "Bu benim." Alex bakışlarımla karşılaştı, bakışlarında spekülasyon . "Bunu yapmak istediğine emin misin Janie?"

"Hayır. Ama bir karşılaştırmaya ihtiyacımız var ve kardeşim peştemalini geride bırakmadı."

"Sorun değil." Çöp kutumu bana geri itti. "Bunu yıka. Senin ve Ayatas FireWind'in DNA'ları zaten elimizde." Ekrana geri döndü.

En iyi Hristiyan çocuk terbiyemle dikkatlice yutkundum ve "Affedersiniz?" dedim.

Alex başını eğdi, gözleri ekranlardaydı. Parmakları beş klavyeden üçü arasında gidip geliyordu. Koyu teni ekranlardan yeşilimsi bir renk alıyordu ve spiral bukleleri gözlerine çarpıyordu.

"Alex?"

Parmakları titredi. "Yani fuuu . . hiç adil değil." Öfkeli bir iç çekti. "Ayatas'ın geldiği ilk günün hatırlıyor musun? Hani sen onu bayılttıktan sonra tekrar nefes almaya başladığında yemek yemiştik?" Durdu.

"Dinliyorum."

"Senin kaşığı ve Ayatas'ın çatalını topladım ve ... İyi. Onları Leo'nun laboratuvarındaki doktora gönderdik. de inceledi. Yani elimizde ikinizin de kaydı ."

"Ve bunu benimle paylaşmanın önemli olduğunu düşünmediniz mi?"

"Acil değildi. Dr. Northern'a kimin olduğunu söylemedik. O da onları diğerlerinin yanına koydu ve teknisyen onları bir sonraki partiye birlikte çalıştırdı. Bu biraz zaman aldı. Sonra Sangre Duello ve kanser çıktı ve ... ummm." Bir nefes verdi ve küçük spiral bukleler dalgalandı. "Ve sonuçları aldık. Ama bize bilmediğimiz bir şey söylemediler. Ayatas senin biyolojik kardeşin ve ikinizin de DNA'sı karışmış."

Raporu benim için basitleştirdiğinden emindim. "Rift'te bulundum. Benimkini tekrar çalıştırın ve benim yenim ile eskim arasında, ayrıca Gramma'nın ve Ayatas'ınkilerle karşılaştırma yapmalarını sağlayın." Başının arkasına bir tokat attım ve o da dışarı fırlamak isteyen sırtışına karşı koydu. "Küfür yok. Ve bu sefer karşılaştırma raporunu okumak ."

"Evet, Mooom," dedi, kelimeyi bir hakaretmiş gibi söyleyerek. "Bil diye söylüyorum, acil olarak göndermezsek ya da uzman bir genetik laboratuvarına göndermezsek karşılaştırma yapmak haftalar sürer."

"Acil deyin. Şirket içinde kalsın. Ve bana ölüyormuşum gibi davranmayı bırak." "Kırılması zor bir alışkanlık. Bizi korkuttun."

"Ben de seni seviyorum, kardeşim. Biraz daha yemek yiyip biraz . Birazdan görüşürüz."

* * *

İyi uyuyamıyordum ve bu formdayken fazla dinlenmeye ihtiyacım yoktu, yine de uykuya dalmanın bedenimin insan formuma geri dönmesini sağlayabileceğini umuyordum. Öyle bir şansım yoktu. Öğleden sonra geç saatlerde uyandığımda hâlâ yarı formdaydım ama rahatsız edici taç çıkmıştı, bu iyiydi. Bruiser'ın kokusu havadaydı ve ben uyurken beni kontrol ettiğini haber veriyordu. İçime huzurlu bir sıcaklık yayıldı. "Coolio," diye mırıldandım, yataktan yuvarlanarak çıktım. Sevmeye ya da insanların beni alışık değildim. Hâlâ tüm bunların pratiğini yapıyor ve aile olmanın mutluluğunu yaşıyordum.

Terleme evinde duş almıştım, bu yüzden hızlı davrandım, dişlerimi fırçaladım, temiz yoga pantolonumu ve yıkanmış kot mavisi renginde uzun kollu tişört giydim. Makyaj yapmak, hatta ruj sürmek bile kısmen yağmur altında kalmış bir yüzle imkânsızdı ve ben hâlâ o şeyleri konusunda berbattım. Aynada kendimi kontrol ettim. Ayaklarım hâlâ pençeliydi, bu yüzden ayakkabı giymek zaman kaybıydı. Yansıyıp bakıp omuz silktim. "Gitmeye hazırım," dedim kendi kendime.

Canavar gitmeye hazır. Nereye gidiyoruz? Avlanmaya mı? Canavar avlanmak istiyor! Bu formda hiç avlanmadım. Pençeler kısa. Jane'in kit-fangleri var. Jane beyaz adamın silahını ve bıçağını almalı. Avını vurup etini kesebilir ve yiyebilir. Jane çiğ eti sevecektir.

Erp. Avlanmak yok. Çiğ et yok. "Gitmek için iyi" sadece bir deyiş.

Beast'cevabımdan öğrendiği hissine kapıldım ama cevap vermedi. Merdivenlerden ana kata inerken Alex'in "George ve Eli'a mesaj attım. Şimdi Janie'ye mesaj atıyorum. Biraz bekle." Eli cep telefonunu cebine koyarak arka kapıdan içeri girdiğinde uyluk cebimdeki cep telefonum çaldı. Vücut mekaniği savaş alanına uygun ve harekete hazırdı. Bruiser da cep telefonunu cebine koyarak ön kapıdan girdi. Bu iyi bir şey olamazdı.

Ofise ilk ben ulaştım.

"Hey, Janie. Nerede-neyse boş ver." Bir düğmeye dokundu. "Çetenin hepsi burada, Wrassler." Bize ekledi, "Merkez güvenliği FaceTime'da. Görmeniz gerek."

Çocuklar arkamda ve yanlarımda durdular. Ekranda pikseli bir görüntü oluşmaya başladı, soluk krem rengi ve siyah titriyordu, bir köşesinde yeşil bir leke vardı. Video temizlenip sabitlendi ve New Orleans tarzı, beyaz bir araba yolu boyunca sıralanmış anıt mezarların bulunduğu bir mezarlık ortaya çıktı. Çerçeve yavaşça etrafı tarayarak vampir mezarlığını ortaya çıkardı; tüm anıt mezarlar Outclan rahibesi Sabina'yı yakan ve saklanmasına neden olan yangında kavrulduğu için ve ayrıca son aylarda bu sahneyi sık sık incelediğim kolayca tanımlanabilirdi. Her küçük binanın tepesindeki savaşçı heykelleri kırılğanlaşmış ve çatlamıştı, kolları ve elleri yoktu ve birinin başı yoktu, kılıçlarının ve süslemelerinin ana metali erimişti. Kameraman şapelde, daha doğrusu bir zamanlar şapelin olduğu yerde durakladı. Artık yoktu, sadece bir temel vardı, bloklar kararmış ve çatlamıştı. New Orleans'ta kimse Sabina'dan haber alamamıştı. Son sözleri, son derece güçlü ve ileri yaşta olmasına rağmen, gerçekten ölecek kadar kötü bir şekilde yandığını gösteriyordu.

Bruiser'a doğru eğildim. Şaraphanenin kokusunu alıyordu; hasat ettiği, sıkıdığı ve diğer dağ bağlarından topladığı üzümlerle karıştırdığı ve şimdi devasa paslanmaz çelik fiçilerde mayalanmakta olan üzümlerin tatlılığı. Nefesindeki yeni şarabın tatlılığından, Josue ile birlikte kırmızı tadına baktıklarını, Bruiser'genç adama talimatlar verdiğini çıkardım. Bruiser'ın kolu ortama dolandı ve bana sıkıca sarıldı. Bunca zaman sonra bile, benden uzun bir adama yakın olmak hâlâ tuhaftı.

Ekrandaki görüntü değişti ve yavaşça bir anıt mezara, kararmış ve ısıdan zarar , taşları çatlamış ve kırılğan görünümlü Pellissier mahzenine geri döndü.

Wrassler, "Sizinle bu yüzden irtibata geçtim Queenie," dedi. Wrassler küçük binanın etrafından yoldan ve şapelden gizlenen tarafa doğru yürürken ekran değişti. yangından kaynaklanmayan bir delik vardı. Daha da yaklaşarak hasara ve şöyle dedi: "Yaklaşık iki üç metre. Görünüşe göre dışarıdan, belki de kısa bir yıkılmış."

"Neden kapıyı kullanmıyorsun?" Ben sordum.

"Ateş onu mühürledi. Alevler o kadar sıcaktı ki farklı malzemeleri ısıttı ve onları birbirine kaynaştırdı. Sonuç, kapının duvarlardan daha güçlü olduğu anlamına geliyor."

Biri içeri girmiş diye düşündüm. *Kimse içerideki tabutları tırmalayıp kaçmadı. Leo hayatta değildi.* Ölümden tekrar umduğumdan değil. Hortlaklar oradan geliyordu ve kuduz kurtlar kadar tehlikeliydiler ve haydut-vampir avcıları tarafından yok edilmeleri gerekiyordu. Karanlık Kraliçe işine bulaşmadan önce olduğum gibi. "Ne zaman?"

"Gardiyan her altı saatte bir tur atıyor. Öğlen böyleydi ve beni aradı. Size haber vermeden önce kontrol etmek istedim."

"Enkazı dağıtmadan," dedim, "telefonu içeride tutup tabutları görmemize izin verebilir misiniz?"

Başka biri hücre fenerini yakarken biraz uğraşıldı ve her iki hücre de deliğin içinde tutuldu. İçerideki tabutların hepsi dışarıdan duvarlara nüfuz eden ısı nedeniyle kararmıştı. Enkaza bakılırsa, beş adet aşırı ısıtılmış çimento mahzeni vardı ve içindeki tabutlar çıkarılıp yere atılmıştı. Kasalar parçalara ve toza dönüşmüştü; tabutlar harap olmuş, kararmış, kömürleşmiş ve çoğu açık, boştu. burada vampir kalıntıları vardı, kömürleşmiş iskelet parçalarından başka bir şey değildi. Cesetlerin daha az bozulmamış olmasını beklerdim. Vampirler kolayca yanardı.

Hücreler etrafı tararken, Bruiser'ın beni tutuşu gerilmişti. Leo'nun primo'sunun dikkatle kontrol ettiği ses tonuyla Bruiser, "Hangisinin Leo'ya ait olduğunu anlamanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Wrassler, "Onunki üstteydi," dedi. "Alttaki tabutlar üsttekilere göre daha az yanmıştı. Yani bu," parmak görüş alanına girdi, "ya da bu. İçeri girip emin olabilirim." Leo'nun alındığından değil, yakıldığından emin olmayı kastediyordu.

"İçeri girme," dedim düşünmeden önce. "Sabah olmadan orada oluruz." Wrassler'ın hiçbir şeye dokunmasını istemiyordum. Kendim görmek istedim.

Bruiser hâlâ aynı tonda, "İki gün erken orada olacağız. Yellowrock Klan Evi'nin temizlendiğinden ve havalandırıldığından emin olun ve Jane'in kişisel konutu da üst kattaki yeni odalar da dahil üzere hazırlansın."

"Evet, Konsolos. Hazırlanmaları için ekipler gönderiyorum."

Bruiser, "Mezarlığa iki tam zamanlı muhafız, gümüş cephe, tahta kazıklar, gümüş bıçaklar ve gümüş bir kafes koyun," dedi. "Yanmış olsun , kendilerine yaklaşılabilecek her Mithran'ı vurma ve kazığa oturtma emri aldılar. Böyle bir durumda cesedi kafesin içine atacaktılar ve Mithran'ın fotoğraflarıyla birlikte doğrudan benimle temasa geçecekler. Emirleri ben vereceğim. Bu emirler kafa kesmeyi de içerebilir. Muhafızların bunu anladığından emin olun."

"Olsa bile-"

"Ustam öldü. Ama bu doğru olmasa bile, kafası kesildi. Bir hortlak olarak dirilecekti. Bu durumda devam etmesine izin vererek onun şerefini lekelemeyeceğiz."

"Evet, . Eğer izinsiz giren bir insansa?"

"Eğer Ateş Yayıcı ise, onu infaz edin. Diğerleri için muhafızlar kendi takdirlerini kullanabilirler. İnsanları etkisiz hale getirebilecek ölümcül olmayan silahlarla donanmış olduklarından da emin olun."

"Evet, Konsolos."

Video sona erdi ve Bruiser yanımdan uzaklaştı. "Kraliçem, toparlanmayı bitireceğim ve jetinizi uçuşa hazırlayacağım."

Toparlanıyoruz. Wrassler ve Jodi'nin birkaç gün sonraki düğünü için tüm bavullar yere yığıldı. *Doğru* ya. Ve Wrassler'a düğün hakkında tek kelime etmedim. Ben bir aptalım. "Evet. Tabii. Tabii. Teşekkürler." Bruiser arkasına bakmadan odadan çıktı, ayak sesleri merdivenleri tıkırtıyordu. Eli beni izliyordu. Gözlerini hissedebiliyordum. Ben ona doğru bakmayınca, "Leo'ya *efendim* dedi" dedi.

"Duydum," dedim, daha bir dakika önce Leo'nun saygısızlığa uğramış mezarının görüntülendiği ekrana bakarak.

Eli, "Keder tuhaf bir şeydir. Bir anda ortaya çıkıp ayaklarınızı yerden kesebilir. Sizi başka bir zamana ve mekana geri . Kendinizin başka bir parçasına."

Başımı salladım ama bilgeliğine cevap , onun yerine konuyu değiştirdim. "Onorio'nun zihnini okudum.

Monique'in, Bruiser'ın değil."

Eli başını çok yana eğdi, benim aşırı çevresel görüşümde görülebiliyordu. "Nasıl?"

"Glob'a ve tacıma onun kanından biraz sürdüm ve ona dokundum." "Tahmin mi? Ya seni geçirseydi?"

Omuz silktim ve "Ben olsam boynunu kırardım"

dedim. "İyi cevap. Yine de. Bu aptalcaydı."

"Evet. Bir dahaki sefere orada olduğundan emin olacağım. Ama koli bandıyla bağladığım boş kelepçelerle güvendeydi. Ve bilgi aldım."

"Dinliyorum."

Eli'ye döndüm ve esirimizden öğrendiklerimi ona anlattım. Savaşa yakışır bir gülümsemeyle, "Monique Giovanni'yi de almalıyız. Firestarter'ı ortaya çıkarmak için yeterli bir yem ."

Kıkırdadım ve sesim yorgun ve yıpranmış çıksa da eklemeyi başardım: "Öyle olsun, bir numara. Oh. Sedyeye ihtiyacınız olabilir. Sanırım onu kırdım."

Eli bana inci gibi beyaz dişlerini göstererek o nadir, dolu dolu sırıtışını yaptı. "Güzel. Biz , bebeğim.

Her şey girecek." Buna inanmamıştım. *Efendim* Bruiser'ın dudaklarından bu kadar kolay dökülen kelimelerle değil. Sessizce merdivenleri çıktım ve süitimize girdim. Bruiser eşyalarını toplamıyordu. Pencereden tepelere bakıyordu, kollarını ortasından kavuşturmuştu. Kapı aralığında durup onu izledim. Omuzları, başının açısı, dışarı ve aşağı bakışı.

"Onun ölmesini istiyorum," dedi Bruiser, sesi Eli'in bahsettiği kederin yumuşaklığıyla doluydu. "Leo' ölmüş olmasını istiyorum çünkü eğer ölmediyse ve bir hortlak olarak dirildiyse, onu öldürmek zorunda kalacağım."

Büyükannem hakkında düşündüklerimin hemen hemen aynısıydı. Ama *Bruiser*'ın neden "Leo'yu öldürme işi" olduğundan emin . O benim .

Odayı geçip yanına gittim, omzum degecek şekilde durdum. Birlikte sessiz, huzurlu üzüm bağına ve ötesindeki tepelere baktık. İnsanlarda sevginin nefrete dönüşmesi hakkında pek şey bilmiyordum ama bunu yeterince sık görmüştüm. Konuşmasına izin verdim.

"Onun bir hortlak olarak ölümü, eski primosu olarak bana düşecekti. Görevi kabul ettiğimde bu sorumluluk bana verilmişti ve onunla yaptığım sözleşmenin bir parçasıydı."

"Peki ya akli başına gelirse?" Ben sordum.

"Eğer Leo iki kez dirilmiş, üç kez doğmuş ve akli başında biriyse, doğrudan Mithran Konsey Odaları'gider ve muhtemelen şehrini geri almanız için size meydan okurdu." Bruiser kendini bıraktı, döndü ve beni yavaşça kollarına çekti. "Yine de hiçbir şey yapmadı. Ortaya çıkmadı. Katliamları beslediğine dair hiçbir rapor yok. Şehirde gücünün yerde ortaya çıkmadı." Kolları beni sıkıca sardı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. O benim arkadaşımdı." Sanki başı ağrıyormuş gibi bir eliyle bir süre şakaklarına masaj yaptı, sonra kolunu tekrar bana doladı ve başını benimkine koydu. "Onu bir zamanlar sevmiştim ama bu çok uzun zaman önceydi. Eğer sana zarar çalıştığını düşünürsem işini bitiririm. Eski efendimi kölem haline getireceğim. Ve bu da ..." Hafifçe titreyen bir nefes aldı. "Bu beni ya kıracak ya da tıpkı onun gibi yapacak."

Ona sıkıca sarıldım.

BÖLÜM 6

Whoopie Dang Do

Gün batımından bir saat önce, Bruiser ve Eli bagajları bir banliyöye yüklediler, havaalanına götürülmek üzere giysileri ve teçhizatı hazırladılar. Onlar terleyip homurdanırken ben de onları izliyor, parmaklarımı oynatıp dişlerimi . Karanlık Kraliçe'nin resmi işlerinden ve *gerçek* işlerinin olmamasından gerçekten nefret ediyordum. Bavul taşımak istiyordum. Ki bu aptalcaydı.

Sıkıldığımı fark ettim. Bu da dişlerimi daha çok gıcırdatmama neden oldu. Ben DQ'ydum. İstedığımı yapabilmeliydim. Ama yapamadım. Beni güvenli bir şekilde odamda bırakarak havaalanına uzaklaşmalarını izledim. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Bir düzine yumurta ve büyük bir kâse yulaf ezmesi kulağa hoş geliyordu. Protein ve kompleks karbonhidratlara ihtiyacım vardı. Belki yulaf ezmesinin üzerine bir yığın şeker koyabilirdim.

* * *

Vampirler günbatımında uyandıklarında otele dönmüşlerdi ve herkesi SUV'lara yükleyip havaalanına doğru yola çıktık. Öndeki iki Suburbans'ta aç vampirler vardı-Kojo ve Thema, Koun, Tex ve onların insan kahvaltıları. Hâlâ "Kojo ve Thema içiyor ama iyileşmek için kanlarını paylaşmıyor" meselesiyle uğraşmak zorundaydım. Ortadaki SUV'de Bruiser, Younger kardeşler ve ben vardık; Asheville yolunda saldırıya uğrama ihtimalimize karşı hepimiz ağır silahlıydık. Hala bilinci yerinde olmayan ve güvenli şekilde zincirlenmiş olan Monique Giovanni ve korumaları dördüncü araca bindi. Son araçta ise kalan bavullar, herkesin almayı unuttuğu ve *mutlaka* alması *gereken* eşyalar *vardı*. Beş araçlık kafile engebeli yollarda . Learjet'in bizim ve tüm eşyaların ağırlığıyla gökyüzünden düşmemesi bir mucize olurdu.

Lear'a binmememiz dışında. Durduğumuzda, daha büyük bir uçağın önündeydik.

Bruiser, "Bu bir PC-24, Pilatus charter jeti. Bizi ve tüm valizlerimizi taşıyabilecek kadar büyük. Ve içi neredeyse Lear'ınız kadar süslü," diye ekledi. " bakalım. Bir göz atın. Biz bekleyeceğiz."

Dışarıdaki merdivenleri tırmandım ve içeri adım attım. Orada beni bir insan karşıladı ve kürklü ve kaslı , geniş omuzlarımı ve yumru eklemlerimi görünce sadece biraz irkildi. Ve tüm silahları. Biraz korkutucu görünüyordum, bu yüzden onu bunun için suçlamadım.

"Dave Hines," dedi adam başını hafifçe eğerek -muhtemelen tuhaf bakışlı benimle el sıkışmak yerine. "Bu uçuşta kaptanınız ben olacağım." Beş sekiz yaşlarındaydı, düz siyah saçları vardı.

Bir santim uzunluğunda saçları, koyu teni ve epikantrik kıvrımları olan şekilde gözleriyle muhtemelen karışık bir etnik kökene sahipti. Kendi halinde sakinliği hoşuma gitmişti. Acil bir durumda kendini iyi idare edebilecek birine benziyordu ki bu iyi bir şeydi. Benim jetlerimdeki pilotlar genellikle çatışmalarda tehlikeyle karşılaşır. "Hepiniz toplandığınızda uçuş ekibini size tanıtacağım."

"Olur," dedim ve çocuklarımın evinin arka planını çizerek "Tanıştığınıza memnun oldum," dedim.

Bana her yerde bej deri, pelüş halı, birden fazla video ekranı ve katlanabilir masaların bulunduğu kabini işaret etti. "Arkada iki uyku kabini var," dedi Hines, "tam donanımlı bir mutfak ve banyo da var."

"Okaaay," dedim kelimeyi . "Etkilendim, Kaptan."

"Bu durumda, yakıtımız dolduruldu, uçuş öncesi kontroller yapıldı ve son bagajların yerleştirilmesi ve yolcuların uçağa binmesi için hazırız." Kokpite girdi ve kapıyı kapattı. Hatch. Her neyse.

Tekrar etrafıma bakındım ve tamamen dolu barı, Rus tarzı semaver çaydanlığı ve espresso makinesini gördüm. "Avantajlar," diye mırıldandım kendi kendime. DQ işinin avantajlarını gerekiyordu. Para mutluluğu satın almıyordu ama güzel şeylere sahip olmamı sağlıyordu. Ve NOLA'ya bisikletimle dönebileceğimden çok daha hızlı dönecektim ve Lear'da kalabalık olmayacaktım.

Metal uçak kuşunun karnında uçmak istemiyorum, diye düşündü Beast. Uçmayı hiç sevmiyorum. Jane'i uçuşuna pişman edecek. Jane'i çamurda al-gator ile uyandıracak.

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama gerçekten iyi davranırsan, NOLA'dayken yaban domuzu avlayabiliriz.

Canavar . *Koca domuzu mu?*

Elbette. Neden olmasın.

Canavar en iyi avcıdır. , ama uçarken uyur.

Merdivenlerden inip yere ve orada duran gruba doğru geri adım attığımda hafifçe gülüyordum. Monique'i son bavullarla yerde yığılmış halde gördüm. Yarı Bruiser'ın çikolata rengi gözleriyle karşılaştım ve "Güzel. Çok güzel. Arkadaki yataklardan birine talibim. Kaptan Hines binebileceğimizi söyledi."

Monique hareket etti. *Vampir hızıyla.*

Her şey soğuk bal gibi yavaş ilerledi.

Kedi görüşümü bana doğru iterken gece, canavar görüşünün yeşil ve gümüş rengiyle aydınlandı. Parlak. Kristal.

Monique Bruiser'a doğru hamle yaptı. Elleri omuzlarına dolandı. Kendini ona sardı. Düşmeye başladılar.

Eli düşen ikisinin üzerine atladı. Thema ve Kojo Monique'in üzerine atladı.

Düşünmeden önce elim hareket etti. Dokuz milimetre çekti. Nişan aldım. Sıktım. Silah sesi gecenin içinde yankılandı. Monique düştü ve Bruiser'dan uzağa yuvarlandı. Kafasından vurdum. Yere düşerken vücuduna tekrar ateş ettim. Ve tekrar. Eli, Thema ve Kojo saldırının ortasında durmuştu. Vampirler olağanüstü bir şekilde hareketsizdi. Eli bana döndü.

Başka kimse kımıldamadı.

Beast en iyi avcıdır, dedi Beast aklımın bir köşesinde.

Silahını çekmiş ve ateş etmişti.

Bunun hakkında konuşacağız, düşündüm.

Canavar sohbet etmez. Ve o gitmişti.

Bruiser çömelerek ayağa fırladı ve gözleri irileşmiş ve şok olmuş bir halde geri çekildi. Eli hafifçe gülüyordu, bir savaş meydanı kahkahası, alaycı bir neşe "Yürü Janie."

Kojo ve Thema Onorio'yu beslemek ve iyileştirmek için acele ettiler. Silahı kılıfına koydum. "Bu iş yaşlanmaya başladı," dedim. "Bırakın ölsün."

"Ama Ateşoku'nu bulmak için o gerekli," dedi Thema. "Konsorsiyum bize her şeyi açıkladı."

Yere uzandım ve cesede dokundum. Monique nefes almıyor ya da gözlerini kırpıyordu, açık gözleri karanlık gökyüzüne bakıyordu, kafatası çıkış yarasından dolayı şekilsizdi. Görünüşe göre bir Onorio'yu öldürmek için üç gümüş kompozit mermi yetiyordu. Bağırsakları ve mesanesi tekrar gevşemişti ve gelişmiş burnuma pislik gibi kokuyordu. Televizyon ölümün gerçekten iğrenç kısımlarını göstermiyor.

Beast bunu yapmıştı, o fotoğrafları çekmişti. Ben asla . Hata için sıfır marj vardı. Kendi insanlarımı öldürme olasılığım çok yüksekti. Gecikmeli olarak, adrenalin kan dolaşıma karıştı. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Başka bir gümüş null kelepçe seti," dedim. "Elimizdeki her şey. Ve bir mandayı zincirleyecek kadar güçlü bağlar. Ve onu bagajla birlikte depoya koymadan önce hortumla yıkayın. Bağırsak kontrolünü kaybettiği için kokuyor."

Bruiser'ın gözleriyle karşılaştım ve gözlerinde Monique'in ondan daha güçlü olduğunun farkındalığını görebiliyordum. Ona karşı bir savaşı kazanamazdı. Monique daha büyük bir . Ölü canavar.

Dağdan inen araçların hiçbirinde bulunmayan Brute, Monique'in cesedinin yanında belirdi. Başında kırmızı kanatlı çizgili bir kertenkele, sırtında ise neon yeşili bir grindylow . Monique'in üzerine eğildi ve küçük nefes patlamaları kokladı, burun sıvısı Monique'in üzerinde homurdandı. Bana döndü ve merdivenlerden yukarı çıkıp uçağa binmeden önce hırlayarak uyardı.

"Buraya nasıl geldin ve seni kim davet etti?" seslendim. Cevap vermedi.

* * *

Yumuşak bir yere indiğimizde küçük ama süslü uyku kabininde uyandım, motorlar yavaşladıkça kükrüyordu. Saat henüz gece yarısı değildi; hafızalı köpük üzerinde insan şeklinde ve yalnızdım, oda küçük, karanlık ve rahattı, ipek çarşaflı bir puma ini gibiydi. Jet pistten taksi yapıyordu, titreşim sabitti, jet motorları hala gürültülüydü. Sesler duvarlardan duyulabiliyordu.

ve Canavar formuna ve yarı forma geçişlerimi düşündüm. zamanlar sadece belirli zamanlarda form değiştirirdim. Yani, genellikle. Canavar'ın ne zaman ve nasıl şekil değiştirdiğimi bir ya da iki kez olmuştu. Şimdi ise uyurken şekil değiştiriyordum ve acı beni hiç uyandırmıyordu. Ben uyurken, kontrol genellikle Canavar'daydı. Bu düşüncenin içime yerleşmesine izin verdim. Ben uyurken görünüşte tesadüfi yer değiştirmelerimi Canavar mı kontrol ediyordu? Bu çok kötü olurdu.

Canavar bana eskiden yapabildiğimden daha hızlı hareket etme yeteneği vermişti. Uçağa binerken

silahımı çekecek ve Monique ile Bruiser piste önce ona ateş edecek kadar hızlıydım. Önce

vampirler ve Eli ateş alanımı istila edebilirdi. Hareket halindeki hedefimi ıskalayıp kazara Bruiser'i vurmayacak kadar hızlı ve sabit. Vampir hızlı.

Canavar vampir kanını sever, diye düşündü.

Vampirlerin DNA'sını aldın ve kullandın, değil mi? Beni daha hızlı yapmak için vampir kanı. Vampir kanı.

Tıpkı daha iyi bir koku-burun elde etmek için köpek DNA'sı aldığınız gibi.

Jane, u'tlun'ta olmadan her şeyin, hala yaşayan şeylerin merkezinde yaşayan yılanı alamaz. Ciğer yiyen. Canavar Jane değil.

Vay anasını. Doğrudum, ipek çarşaflar üzerimde titriyordu. Sen yaptın. Vampir DNA'sı aldın. Ve sen .. İstedğin zaman yer değiştirebiliyor musun? Yapabiliyor musun?

Canavar uyku değişimlerini kontrol edemez. Canavar Monique'i vurdu. Canavar Jane'i seviyor. Beast'in meleği Jane'i seviyor.

Yani melek bize bir şey yaptı. Anlaşıldı. Yataktan kalktım ve jette giydiğim kıyafetleri giydim, sadece normal savaş botlarımı giydim. Benim üzerimde mi pratik yapıyordun? İnsan olarak kalmak için kısa süre sınırı ne olacak? Ona sordum.

Beast ve Hayyel geçmişte bunu düzeltmeye çalıştılar ve başarısız olduk, diye düşündü.

Oh güzel. İşgüzar ama yardımsever bir melek, duyarlı bir dağ aslanına son şekil değiştirme sorunu. Ne yanlış gidebilir ki?

Jane'in silaha ihtiyacı var. Öldürücü pençeler ve beyaz adam silahları. Jane tehlikede.

Bu da tamamen farklı bir durum için farklı bir cevaptı.

Halkım üzerinde nasıl bir etki yaratmak istediğimi tartıştım. Konular. Her neyse. Muhtemelen düşman topraklarına iniyordum, bu yüzden küçük savaşımı başlatmaya yetecek kadar, havaalanına giderken taktığım silahları hâlâ kuşanmıştım. Eli'nin savaşçılara komuta etmekle ilgili önceki talimatları ve yorumları aklımdan geçti. O haklıydı. Bu benim için asla kolay olmayacaktı.

Küçük tuvalette, küçük tuvalet rafının üzerindeki minik aynanın önünde durarak dişlerimi fırçaladım ve kırmızı ruj sürdüm. Saçımı yeniden ördüm. Uzun ve siyahtı; bu kez örgü düzgün ve karmaşık değildi, bir omzumun üzerinden kalçama kadar inen sıkı, ince bir kuyruktu. Küçük tuvaletten çıkmadan önce Aya'ya mesaj atıp NOLA'da olduğumu söyledim ve büyükannem hakkında bilgi verip veremeyeceğini merak ettim.

Tek kelimelik bir cevap gönderdi: "Teşekkürler." Ayatas FireWind benimle pek konuşmadı. PsyLED'deki ekibiyle konuşup konuşmadığını ya da onları uzak tutup tutmadığını merak ettim.

Vampirleri sabah güneşinden korumak ve diğer herkesi ait oldukları yere götürmek zorundaydım. Ve karargâhı gezmeliydim. Karanlığın Oğlu'nu HQ'nun bodrumunda öldürdüğümünden beri ilk kez. Wrassler ve Jodi'nin düğünü çok yakın olduğu için, sorunlarımın hiçbirinin şenliklerini gölgelemeyeceğinden emin olmalıyım.

Kot pantolon, tişört ve kot ceket içinde, göğsümde bıçaklar ve koşum takımında üç yarı otomatik tabanca ile belalı görünerek uyku köşesinden çıktım. Ana alan boştu, vampir ve endişe kokuyordu. Jetin kapısı geceye açıktı. Lear'ı ve helikopteri tuttuğumuz özel havaalanı yerine ticari havaalanına inmiştik. Daha büyük bir uçağın daha uzun bir piste ihtiyacı vardı. Sağ tarafa. Dışarıdan sıcak, yapışkan ve ıslak bir hava geliyordu. Yanmış jet yakıtı ve araba egzozu kokuyordu,

ve Meksika Körfezi'nden gelen tuzlu su. Ve idrarın, baharatın, kahvenin, insanların, seksin ve New Orleans'ın yavaş uyuşukluğuyla karışık acil enerjinin o kendine özgü, eski şehir kokusu.

Bu şehir gerçek bir ev değildi, dağlar gibi değil. Ama yine de. Başka türlü bir evdi. Açık kapı aralığında durmuş, Eli ve Bruiser'ın vampirleri ve insanları belirli araçlara yönlendirmelerini ve anlıyor gibi göründükleri bir plana göre bagajları yüklemelerini izliyordum. Benim katkım olmadan. geldi. Bu sadece bir düğün ve Sabina ile Leo'nun bedeni hakkında ne bulabileceğimizi keşfetmek için değil, aynı zamanda keşif, iç gözlem ve dostluk de bir yolculuktu. Ve Karanlık Kraliçe, Yellowrock Klanının Kan Efendisi ve Şehrin geçici Efendisi olduğumu kanıtlamak içindi; kurtulmaya çalıştığım ama güvenilir olduğunu düşündüğüm hiç kimsenin istemediği tüm işler. Eli bana baktı, merdivenin başında , mükemmel bir hedefti. Kaşlarını çattı ve ben aşağıya, kabin ışıklarının siluetinden çıkmaya başladım. her şeyi taradı.

İnerken ayaklarım metal merdivenleri tıkırdattı. Burada savaşmak zorunda kalabilirim. Burada ölebiliyim bile. Ama bunu asla yalnız yapmayacaktım. Sevdiğim insanlarla birlikte olacaktım. Ve bu kez sağlıklı ve bütündüm ve tuhaf yer değiştirme sorunumun bir çözümü olabileceğine dair umudum vardı, Beast ve meleğinin sıkıca ellerinde tutabilecekleri bir sır. Paw. Her neyse. Bruiser, Eli ve Alex'e sahip olacaktım. Ve klanım. Bu gerçekten eğlenceli olabilirdi.

Yedi araç yakınlarda park etmişti, hepsi de zırhlıydı ve hepsi de karargâha aitti. Bruiser hiç tartışmadan, sanki benim hem başhemşerim hem de Eşimmiş gibi devralmış ve herkesin nasıl seyahat edeceğini yönetiyordu. Bu tür şeyler hayati önem taşıyan kararlardı ama sıkıcıydı ve buradaki herkes sıkıcı şeylerden nefret ettiğimi bilirdi. Hayati önem taşıyan ayrıntılardan sorumlu olmak zorunda olmamak da bir başka Karanlık Kraliçe avantajıydı. Aferin bana, olumlu yönlerimi görüyorum.

Eli ve Bruiser ağır bir torbayı bir cipin arkasına attılar. Hortumla temizlenmesini emretmişim ama buradan bile çanta kan ve dışkı kokuyordu. Monique fermuarlı bir spor çantasının içinde. Brute hırladı ve Bruiser durup kurt ceset torbasına baktı.

Asfalta ulaştığımda, kendime güvenerek başımı dik tuttum. Ne de olsa ben Karanlık Kraliçe'ydim. Öyle davranmaya başlamanın zamanı gelmişti.

* * *

"Tex, Alex," dedi Bruiser, "lütfen köpekleri, kurt adamı, kertenkeleyi ve eşyalarımızın çoğunu Janie'nin özel konutuna götürün." Orası benim bedava evimdi. "Binanın güvenliğini sağlayın ve iletişim kanallarını doğrulayın. Sonra Tex'in merkezde bize katılmasını istiyorum."

Eli, "Alex bizim evde, ben de karargâhtayken kanalları doğrulayıp güvenli hale getirebilir, mevcut protokolleri gözden geçirebilir, gözetleme taraması yapabilir ve oradaki tüm elektronik cihazların çalışır durumda olduğundan ve karargâhla ve diğer klan evleriyle entegre olduğundan emin olabiliriz," dedi. İnsan halimle bana baktı, plansız vardiya yüzünden karnım gurulduyordu. "Bizim evde bol miktarda et var, Janie."

Ağzım sulandı. "Cochon'dan pastırma mı?"

"Andouille, tasso, pastırma ve bir çift capicola sipariş ettim." Capicola, İtalyan pişirilmiş bütün domuz omuzlarıydı. Gelmiş en iyi et.

"Ve her zamanki kızartmalar, biftekler ve biraz somon fûme," dedi. Ağzım sulanmaya başladı ve Eli kıkırdadı. "Ve daha az etobur olanlar için normal yiyecekler."

Bruiser, "Kojo ve Thema, eşyalarınızı toplayın. Karargâhta misafirsiniz. Wrassler'a size orada güvenli bir oda bulması için emir verdim."

Kojo, "Kara Kraliçe'yle kalmayı tercih ederiz," dedi.

"Siz onun soyundan değilsiniz," dedi Bruiser. "Ona yemin etmemeyi seçtiniz. Sizi Acton House'a, Mithran'ın yerleştirebiliriz ama beslenecek kan hizmetkârınız yok." Bruiser'ın ses tonu birinci sınıf hassasiyetten, gerçeğin tüm ağırlığını ve yaşam tarzı seçimlerinin sonucunu başlarına yıkan birinin merhametsiz tonuna dönüşmüştü. Onlar istenmeyen misafirlerdi. İyi davranıyorduk ama kendi şartlarımızla. "Mithran Konsey Odalarında, muhtemelen kendilerini size sunacak birkaç efendisiz insan var."

Kojo'nun yüzü düştü. Thema siyah öfkeli gözlerini bana çevirdi. zamanlar ona gülümseyebilir ya da en azından biraz ilgi göstermek için omuz silk. Ama ben DQ'ydum. Onların sadakati ve bağlılığı geçiciydi ve o zaman geçti. Şu anda yemin etmemişlerdi. Benim bölgemde yaşıyorlar. Bana insanlardan içiyorlardı. Onlara hoşgörü gösteriliyordu, hoş karşılanmıyorlardı.

Ayrıca, karargâhta onlara göz kulak olacak birilerinin olacağını ve geri için tehlike oluşturacak kadar yakın olmayacaklarını düşündüm. En güvendiğim Mithranlar tarafından kanı akıtılmamış ve okunmamış misafirlerin benimle yaşamasına izin verilmeyecekti.

"Koun," diye devam etti Bruiser, "çantadaki cesedi merkeze götür. Cesedi, boş kelepçeler ve şeritler hâlâ yerindeyken scion odasına yerleştirecek, bir kafese kilitleyecek ve üzerine bir güvenlik kamerası yerleştireceksin. Cesette Brute'u tedirgin eden bir şeyler var, bu yüzden işi şansa bırakmayacağım. Sonra Kraliçem'le birlikte evimize dönebilirsin. Tavan arasında sen ve Tex için iki güvenli, penceresiz oda var."

"Peki biz kraliçemizi korurken bizi kim besleyecek?" Koun sordu. "Evde kan hizmetkârlarımız için yer yok."

Bruiser yan gözle bana baktı. "Biz tatildeyken Vieux Carré Komisyonu ile gerekli tüm izinleri ayarladık ve eski Katie's Ladies Bordello ile Jane'in kişisel konutu arasındaki tuğla duvarda bir kapı oluşturduk. Atlanta Şehrinin Efendisi Katherine'in izniyle, insanlarımız orada kalacak ve onlara bakacak bir aşçı ve bir kahya olacak."

Tex kolayca omuz silkerek onayladı. "Benim için iyi, ."

Koun başını eğdi. Soluk teni, siyah ve mavi girdaplı ve geometrik dövmeleri onu tehlikeli gösteriyordu ama asıl hikâyeyi anlatan soluk gözlerindeki ifadeydi; savaşı ve dövüşmeyi seven, vahşi ve ilkel bir avcı ve savaşçı. Çok uzun süre yaşadığı çok fazla kayıp verdiği için artık bir şeyi kalmamıştı. Yine de kendisini Yellowrock Klanı'nın Baş Stratejisti olarak atamıştı, savaş alanında onayladığım bir terfiydi bu. Ve bana sadakat yemini etmişti.

"Bu benim için kabul edilebilir," dedi. "Ama evleri, araziyi ve Karanlık Kraliçe'yi korumak için daha fazla Mithran'a ve dolayısıyla daha fazla kan hizmetkârına ihtiyacımız olacak." Küçük bir tebessüm etti. "Kraliçemiz güçlü iradeli ve kontrol edilmesi zor biri. Kaçınılmaz olarak başını belaya sokacaktır."

"Ne diyeyim? Ben mi? Başımı belaya mı sokayım?"

Eli üzgün bir şekilde, "Bebeğim. ."

Koun, o küçük gülümsemesi hâlâ yerinde, başını resmen eğdi. "İzninizle, eski genelevde geçici olarak kalmaları için karargâhtan ilave sayıda Mithran, kan hizmetkârı ve insan savaşçı seçeceğim."

"Baş stratejistin önerdiği gibi," dedi Bruiser, hâlâ primo modundaydı ama bu sefer küçük bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Eşim." Koun alçak sesle eğildi. " Kraliçem, Majesteleri." Dik , solgun gözleri sinsi bir eğlenceyle parlıyordu. "Size teşekkürlerimi, sadakatimi ve hizmetimi sunuyorum."

Belli ki benimle dalga geçiyordu. Homurdandım, Bruiser'ın beni yönlendirdiği SUV'ye bindim ve Benelli'yi kucağıma alarak kendimi bağladım. Gözlerimi ayırmadan havaalanına baktım, bir uçak inerken bir diğeri kalkış için taksi yapıyordu.

Pek sempatik değildim. Ya da çekici. Ya da güzel. Çok asil olmadığımından da emindim. Ama yine de etrafımda bu harika insanlar vardı. Küçük de olsa *bir şeyleri* doğru yapıyor olmalıydım. Belki de . . . Belki bunu yapabilirdim. Ve eğer her şeyi doğru yaparsam, biraz vampir kıcı tekmeleyebilirdim ve bu her şeye değebilirdi.

* * *

Kojo ve Thema arkamızdan gelirken, Eli ve Koun ceset torbasını taşıyarak bizden önce geldiler, biraz ıslanmışlardı ve Bruiser yanımdaydı, NOLA vampir karargâhındaki kurşun geçirmez hava kilidine doğru merdivenleri tırmandık. Merdivenlerin döndüm ve benim olan şehre baktım. Benim şehrim. Çünkü ben istesem de istemesem de şehrin efendisiydim.

Mississippi'nin yakınlarından yoğun bir sis yükseliyordu. Sis sokak lambalarını gölgeliyor, neon ışıklarını bulanıklaştırıyor ve Fransız Mahallesi'nin alçak binalarını gizliyordu. Alçak bulutlar trafik seslerini, bar ve restoranlardan gelen caz ve blues tınlarını bastırıyordu. Hareket halindeki araba ışıkları, ağır havada parlayan peri sisinin büyüğü küçük küreleriydi. Buradaki kokular su, her yerde su, kahve, likör, baharat ağırlıklı kızarmış yemektir. Evet. Dağlarımdan farklı bir ev.

Harry Potter'dan fırlamış gibi duran küçük, kar beyazı bir baykuş sokak boyunca süzüldü, kanatlarını bir kez çırpıtı, ölüm kadar sessizdi. Bir an sonra gözden kayboldu. Küçük bir hayvan acı içinde çığlık attı. NOLA'da karlı baykuş yoktu. Burası yeterince soğuk değildi, özellikle de sonbaharda. Bu bir alamet ya da kehanet gibiydi. "Bu ürkütücü değil," dedim. "Hiç de değil."

Eli o kuru, duygusuz, komik ve iyi bir şey ifade etmeyen sesiyle kıkırdadı. Birlikte döndük ve merdivenlerden yukarı çıktık.

Konsey odalarının ön giriş sistemi görünüşte mütevazıydı. İlk "cam" hava kilidi kapısından geçtik ve iki yanında daha fazla cam bulunan ikinci cam kapı setiyle karşılaştık. Tüm camlar görüldüğünden çok daha fazlaydı. Üç camlı polikarbonat kurşuna dayanıklı camdı. Küçük bir roket kadar çoğu cephaneyi durduracak kadar güçlüydü. Artık bize ulaşmak için çoğu çetenin, haydut vampirlerin ve kan büyüğü yapan cadıların sahip olduğundan çok daha fazla mühimmat gerekecekti.

Dış kapılar arkamızdan kilitlendi ve bizi tavanı ve tabanı çelik desteklerle ve yapısal zırhla kaplı, hava geçirmez, şeffaf bir kafesin içine hapsetti. Burada bir kez bombalanmıştık. Biz

kayıtsızlığımızdan ders aldık.

Thema ve Kojo, kapılar vınlayarak kapandığında neyle karşılaşacaklarını bilmeden gerildiler ve çömeldiler, elleri silahların üzerindeydi. Vampir kokusu, çiçeksi ve bitkisel, havada onlardan yükseldi. İkisi de nefes almıyordu; karanlık gözlerin parıltısı dışında ikisi de hareket etmiyordu. ama her şeye hazırıldılar.

Camdan fuayeye baktım ve Cowbird Protokolü'nün uygulandığı sırada alınan güvenlik önlemlerini fark ettim. Cowbird sadece dışarıdan gelecek saldırganlar için endişelenmediğimiz, aynı zamanda halihazırda karargahın içinde bulunan kötü adamların da tehlikede olabileceği anlamına geliyordu ve ben de yanımda daha fazla bilinmeyeni getiriyordum. Dört güvenlik görevlisi hava kilidi kapılarına yaklaştı ve küçük tabancalarını çekip doğrudan kapılara doğrultarak yarım daire oluşturdular. Wrassler fuayedeki ikincil video ve güvenlik kontrol köşesinden dışarı baktı ve sadece ifadeleri ve silahları değil, vücut dilini ve o ince sorun göstergelerini de değerlendirerek gözlerimle buluştu. Ona tek bir parmak kaldırdım ve o da küçük odaya geri çekildi.

O ve güvenlik kameralarından girişi izleyen diğer adam hoş karşılandığımızdan, kendi irademizle orada bulunduğumuzdan ve zorlanmadığımızdan emin olduklarında iç kapılar açılacaktı. Eğer güvenlik tatmin olmazsa, tüm silahlarımızı çıkarmamız, tüm ceplerimizi , gömleklerimizi kaldırmamız ve ayakkabılarımızı çıkarmamız istenirdi. Öyle de oldu, kapılar hızla açıldı ve duvarlara yerleştirilmiş yüksek teknolojlili metal detektörlerden izin verildi. Merkezin içinde sessiz bir alarm çaldı ve her birimiz taranırken toplam silah sayımız kaydedildi.

Wrassler, alarma rağmen protez bacağının üzerinde hafifçe topallayarak bize doğru ilerledi. Üzerinde Leo Pellissier'in kanlı hizmetkârlarının giydiği güvercin grisi takım elbise değil, koyu kömür rengi takım elbise ve elbise ayakkabıları vardı. Thema ve Kojo'ya yaklaştı ve "Merkezdeyken tüm misafirler takip cihazı takacak" dedi. Her birinde küçük bir kristal yüz bulunan siyah silikon bantları uzattı. "Sol kollarınız lütfen."

Birisi onları prosedür konusunda uyarmış çünkü konukların ikisi de sol kollarını uzatmıştı. Wrassler takip bantlarını yerine kilitledi ve geri çekildi. On iki adım ötede durdu ve sanki bir şey bekliyormuş gibi hareketsiz kaldı.

Ona doğru ilerlemeye başladım ama Bruiser elimi tutarak beni durdurdu. "Bekle," fısıldadı.

Eskisinden farklı fuayeye baktım. Hâlâ bir sürü beyaz ve gri mermer ve süslü ahşap işçiliği vardı. Ama şimdi, gri mermer zemine yerleştirilmiş Pellissier arması yerine, tacım gibi defne yaprakları, kuvarsdan Glob'un bir görüntüsü, kahverengi mermerden bir tüy ve beyaz mermerden bir puma dişi olan altı ayak çapında basit bir pirinç daire vardı. Ambлемler sancağımdakilerle aynıydı ve benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Tacım. Gücüm. Şehrim. *Whoopie dang do*.

Silahlı muhafızlar geriye, gölgelerin içine çekildi. Her yöndeki açık koridorlardan ve bir sonraki kata kavisli merdivenlerden vampirler ve insanlar gelmeye başladı, neredeyse bir tür dans eder gibi yavaş adımlarla yürüyorlardı. Bir düzine kadar. Daha fazlası. Ve arkalarında daha da fazlası. Fuayede toplandılar, ayaklarını sürüyerek, boğazlarını temizleyerek.

Vampir kokuları da onlarla birlikte havaya karıştı; biber, yenibahar ve karanfil gibi baharatlı ve acı kokular cenaze çiçekleriyle karıştı. Seks ve kanın üst notası kokuların üzerinde geziniyordu, iğrenç ama parlak ve keskin. Klan üyelerimi, sevdiğim ve güvendiğim insanları ve güvenleri şüpheli olduğu için arkadaştan daha yakın tuttuğum diğerlerini gördüm. Çok fazla insan, partideki her biri

Elbiseler, smokinler ya da siyah takım elbiseler beni beklenmedik ve alışık olmadığım bir şeyle, kot pantolonumun içinde ne yazık ki yetersiz giyinmiş olma hissiyle sıkı.

Saçına uygun olarak koyu kırmızı giyen Shiloh Everhart Stone, bir vampir cadı ve en iyi arkadaşımın yeğeniydi. Shiloh'un primosu Rachel da aynı tonda giymişti. Wrassler'ın nişanlısı Jodi Richoux ve NOPD'deki ortağı Sloan Rosen, NOPD üniforması ve siyah elbise giymişlerdi ve Wrassler'ın yanında duruyorlardı. Katie'nin eski aşçısı ve şu anda Konsey Odaları şeflerinden biri olan Deon yeşil renkli bir smokin giymişti. İçeri girdiğinde bana bir öpücük verdi. Katie'nin vampir genelevindeki eski kadınları içeri girdi: Christy, Tia, Ipsita, Rachel (Shiloh ile birlikte), Indigo, Najla ve hatta Bliss- diğer Ailis Rogan- her zaman olmayı reddettiği cadı olmayı öğreniyordu. Hepsi soyum, klan üyelerim ve şu ya da bu ölçüde arkadaşlarımdı. Hepsi de korumaya yemin ettiğim insanlardı.

Arkalarında Gee DiMercy, benim İnfazcım, daha az güvendiğim bir sırdaşım, hoplayıp zıplıyordu. En solda yerini aldı. Büyüleyici bir Anzu'ydu ve Longfellow omzuna tünemişti, uçan kertenkelenin çizgili kuyruğu adamın boğazına dolanmıştı. Brute, Gee'nin dizinin dibinde duruyordu, omzunda da bir grindylow vardı - Bezelye ya da Fasulye, belki de Filiz. Onları birbirinden ayırmak imkânsızdı.

Gee'nin sağında NOLA'nın diğer klanlarının üyeleri, vampirler ve tanıdığım insanlar duruyordu. Bunu hiç beklemiyordum, bu her neyse.

Laurent Klanı'nın lideri Bettina, cinsel cazibesi bir kadındı. soyundan gelen iki kişi ve birkaç insan vardı. Bouvier Klanı'nın *anamchara* Kan Efendileri Innara ve Jenna, varisleri Roland, hayal meyal tanıdığım iki scion ve altı insanla birlikte oradaydı. Brandon ve Brian Robere, Onorio B-ikizleri, her ikisi de siyah smokin giymiş, sopa üzerinde seks gibi görünüyorlardı ve açıkça Arceneau Klanı'nın efendisi Grégoire'ın yerine geçiyorlardı. Blondie şu anda Avrupa'da benim adıma düellolara katılıyordu ama yakında burada olacaktı. En son giren Klan Efendisi Ming Zhane'di, siyah saçlarını asla taklit edemeyeceğim süslü bir topuzla örmüş, siyah altın ve kırmızı bir cübbe giymişti. Ufak tefek, narin ve güzeldi. Ming'in gerçekten öldüğü ilan edilmiş, bulunmuş, kurtarılmış ve tamamen sağlığına kavuşturulmuş. Klanı Leo tarafından yeniden kurulmuş ve ben ayrılmadan önce benim tarafımdan finanse edilmişti. Vampir terimleriyle, bu bana sadece sadakat değil, aynı zamanda sürekli bir nimet borçlu olduğu anlamına geliyordu, bu da vampir terimleriyle istediğim veya ihtiyaç duyduğum her şey anlamına geliyordu.

Kan Efendileri klanının arkasında, merkezin mali işlerini yürüten Ernestine-Raisin duruyordu. Her zamanki gibi sinirli ve suratsız görünerek ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Yaşlı kan hizmetkârı o kadar kırıkmıştı ki mumyalanmış bir Shar-Pei yavrusuna benziyordu. Onun arkasında odaların çalışmasını sağlayan personel geliyordu: aşçılar ve temizlik ekibi, güvenlik görevlileri, IT elemanları, kalan sekiz Tekila ve Votka Çocuğu, Derek Lee'nin doğrudan ordudan devşirdiği güvenlik ekipleri. Leo'nun eski uşağı Larry ve Leo'nun şarap görevlisi ve şarap garsonu Quesnel vardı. Kat hizmetlerinden insanlar, bahçıvanlar, mutfak yardımcıları vardı. Leo için yemin etmiş ve o öldükten sonra da burada kalarak şehrin yeniden NOLA dışında iş yapmak isteyen yeni bir MOC'si olana kadar burayı ayakta tutmuş insanlar.

Düzinelerce adamım yavaşça toplanarak geniş fuayeye girdi. Thema ve Kojo arkamızda kenara çekildiler. İlk düşüncem onların korkak olduğuydu. Sonra kalabalığın enerjisi yükseldi, ısırıldı ve cızırdadı, donmuş bıçaklar kadar keskindi. Derim ürperdi ve sıçradı, kaslarım titredi. Bunu daha önce de hissetmiştim. Bu *Vay* anasını. Bu bir *toplantıydı* ve bir Kan Efendisi değildi.

yaratmıştı. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Beni yerimde tutan tek şey Bruiser'ın eliydi. *Korkak* kelimesi aklımdan çıkmamıştı. Ona baktım, yüzü ciddiydi ve koyu renk sakalıyla daha ciddileşmişti.

Wrassler ve Bruiser (ve fuayenin arka tarafına doğru ilerleyen Kojo ve Thema) dışında büyük fuayeye doluşan herkes bana baktı. Başlarını eğdiler ve diz çöktüler, dalgalar halinde düşüyorlardı. Koun ve Eli kanlı ceset torbasını diz çöktüler. Kurt adam Brute, serin mermerin üzerine uzandı. Gee, başı neredeyse yere degecek şekilde özenli bir selam verdi. Kumaş sesleri ve insanların nefesleri dışında tüm sesler kesildi. Sessizlik, her zaman çok büyük ve cereyanlı hissettiren ve şimdi tamamen çok küçük ve klostrofobik hissettiren bir alana yayıldı. Antrenin bu kadar büyük olmasının nedeni buydu. Aynı zamanda bir karşılama odasıydı. Bir *toplama* odası.

Kaçmayacağımdan emin olunca Bruiser elimi bıraktı ve Eli'dan küçük bir çanta aldı. Bruiser içinden *le breloque*'u çıkardı ve başıma yerleştirdi. Anında yerine oturdu, ama bu sefer o kadar sıkı ve sıcak oturmuştu ki, neredeyse kabaracaktı. Bruiser bana gobagı uzattı ve içimde Glob'un enerjilerini hissettim. Bunu beklememiş ya da bu olasılığı planlamamış olabilirdi ama benim yanımdaydı ve uygun protokolleri biliyordu. Yanımda diz çöktü ve ben de büyümlü silahı çantadan çıkardım. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde titreşiyordu.

İçimdeki Canavar *bir araya gelmekten* büyük bir zevk duyuyordu.

Wrassler hâlâ ayaktaıdı. "New Orleans Şehri' Kan Efendisi, Mithranların Karanlık Kraliçesi. Mithran Konsey Odalarına hoş geldiniz. Emrinize amadeyiz."

Ayak parmağı reçelli bir kovada pislik.

Bunu yapabileceğime dair tüm güvenim kayboldu. Kusacağımı sandım. Avuçlarım terliyordu. Sonra Derek güvenlik köşesinden çıktı. Diz çökmedi ve yüzünde bana diz çökmeden önce beni vuracağını söyleyen bir ifade vardı. Onu suçlamadım, hem de hiç. Ve bu bakış beni sabit tutmaya yardımcı oldu.

Vampir resmiyetini deneyebilirdim ama başarısız olurdum. Bu yüzden kendim olurdum, muhtemelen uzun süredir devam eden bazı vampir protokollerini çiğnerdim. Biraz saldırgan olmakta en iyisiydim. "Aman Tanrım, hepiniz. Ayağa kalkın. Gerçekten. Ayağa kalkın. Birbirimizi görmemizi istiyorum."

Kafaları tamamen karışmış bir halde ayağa kalktılar. Wrassler toplananlara baktı ve muhtemelen geri döneceğimi bildiği için haftalardır onlara *toplantı* görgü kurallarını uygulattığını fark ettim. Her zamanki gibi, planlama komitesinin düzenlemelerini berbat etmiştim. Mearkanisli Ming ayağa kalkarken siyah, düzgün biçimli bir kaşını kaldırdı. Beyaz yüz boyasının altında hafifçe gülümsüyor olabilirdi.

"Tamam, mesele şu," dedim. "Grégoire ya da Katie ya da Edmund Hartley senin MOC'un olmalıydı. Bu kadar hızlı olmasaydı, Avrupa'da savaş olmasaydı, EuroVamps buraya savaşmaya gelmeseydi ve Katie Atlanta'yı yönetmek gönderilmeseydi onlardan biri *olurdu*. Yani Avrupa'nın imparatoru Eddie, NOLA'nın hem de imparatorun hükümdarı olmaya karar verene kadar bana mahkumsunuz. Şu andan itibaren DQ ve MOC olmaktan onur duyuyorum. Ama"-oksijensiz kaldığımı hissederek derin bir nefes aldım-"bildiğiniz gibi, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Herkes aynı fikirdeymiş gibi güldü. Önce vurup sonra konuşma konusundaki ünüm herkesçe biliniyordu. Kahkahalarla birlikte enerjiler yükseldi ve Glob aniden o kadar ısındı ki onu diğer elime ileri geri ettirmek zorunda kaldım.

"Ben sadece Jane Yellowrock'um. Her zaman olduğum kişiyim. Her birinizin işinizi en iyi şekilde yapacağınıza ve sorunları önceden belirlenmiş prosedürlere göre ele alacağınıza güveniyorum. Sorunlarınız varsa, kime biliyorsunuz. Bir şeye ihtiyacınız olursa, kime soracağınızı biliyorsunuz. O yüzden her zaman yaptığınız gibi devam edin. I . . ." Durdum ve etrafımdaki kadın-erkek, her ırktan ve onlarla paylaşmadığım kan bağıyla birleşmiş ciddi yüzlere baktım. en yabancı olan bendim. Ve sonra Ming gülümsedi, bir insan gülümsemesi, küçük ve ... *kutsal bok*. Nazik. Gözlerim yaşardı. "Bu gece paylaştığınız enerji ve güç için size teşekkür ederim. Enerjilendim ve umut doluyum. Bana olan inancınızı onurlandırıyorum. Her birinizi ve NOLA'yı ayakta çalışır, vampir merkezini açık ve güvenli tutarak yaptığınız işi onurlandırıyorum."

Birisi kıs kıs güldü. *Vampir merkezi* demiştim, doğru başlık değil. Bu arada Glob daha da ısınmış, odadaki enerjiyi emmeye başlamıştı. Bruiser her zaman taşıdığı mendili kaldırdı ve ben de Glob'u bir tencere tutacağı gibi ona sardım.

Korumam gereken bir itibarım vardı. geri dönmeliyim.

"Edmund ve Grégoire taç giyme töreni için eve dönene kadar hepimizin yapması gereken işler var. Bir vampir yeni diş kafalı MOC olana kadar." Onlara sıırttım ve şöyle dedim: "O zamana kadar, kışının tekmelenmesine ihtiyacı olan varsa, yakın gelecekte bir noktada spor salonunda antrenman yapıyor olacağız. Vampir ama , sinsiyim ve güçlüyüm. Ve her zaman kazanırım." Göz göze gelip insanların tepkilerini izlerken bir süre bunu düşünmelerine izin verdim.

"Wrassler," dedim, "en kısa zamanda hızlı bir güvenlik toplantısına ihtiyacımız var. fazladan koruma gönderin. Deon, eğer mutfakta senin vardıyan varsa, gerçek bir New Orleans kızarmış karidesi ve iyi bir yerel bira *ölüyorum*."

"Queenie," dedi Deon, ada aksanı kasıtlı olarak güçlenmişti. "Şimdiye kadar yapılmış en iyi po'boys'lardan biri yirmi dakika içinde bulunduğun yere teslim edilecek." Etrafına bakındı ve elini kalçasına koydu. "Ve diğer herkes için de ağır ordövrler gelecek. Bütün gün *yemek* pişirdik. Bismark ve Coco? Mutfaklara, hanımlar." Parmaklarını şıklattı, iki eliyle de, bıçak tıkırtısı gibi keskin sesler çıkarıyordu. "gereken bir ziyafet var."

Deon bana göz kırıp hızla uzaklaştığında gülümsedim. İki adam onu takip etti ve Deon'un yeni arkadaşlar edindiğini hissettim. Bu iyi bir şeydi.

"Hepsi bu kadar, millet," dedim. "Ummm. gibi mi? Ve tüm bu şeyler? Belki de biri barı açmalı? Görüyorum ki bunun için giyinip kuşanmışsınız, öyleyse ... bir parti verelim mi?" Bu doğru geldi. Sesimi yükselttim, "*Laissez les bon temps rouler*, millet. Müziğin sesini açın ve dans edelim!"

Ve bununla birlikte, enerjiler düştü. *Topluluk* üzerindeki baskısını kaldırdı.

Glob'u gobagın içine soktum ve Koun'a döndüm. "Cesedi scion odasındaki bir kafese atın, güvenlik hızlı bir güncelleme ve bilgilendirme yapın." Ceset torbasının altındaki dağınıklığı işaret ettim. "Temizlik için oda temizliğini aramak isteyebilirsin. Sızıntı yapıyor. O zaman partiye katılalım."

Koun'un gözlerinde daha önce görmediğim garip bir kıvılcım vardı. Yumuşak bir sesle, "*Kraliçemin* emrettiği gibi," dedi. Kelimelere alışılmadık bir vurgu yapmıştı ama önemli bir şey gibi görünmüyordu

Onun dışında kimseye.

BÖLÜM 7

Leo Uzun Oyunu Oynuyordu

Müzik HQ'nun hoparlörlerinden , NOLA'nın favorileri, Neville Brothers, yerli müzik kahramanları ile başlıyordu. Eli hızlı güvenlik brifingi için sesi kısıtığında bile müzik iyiydi. Neyle karşı karşıya olduğumuz ve yaklaşan düğün için beklenen güvenlik değişiklikleri hakkında verdi. Wrassler'ın nikâhını kutlamak için ona sarılma şansım oldu ve ben iyi sarılamasam da o iyi sarıldı. Hem de çok iyi.

Toplantı bittiğinde Eli'nin silahlarımı taşımama yardım etmesine izin verdim -çünkü bir kraliçe bu tür şeyleri asla tek başına yapmaz- ve partiye hazırdım, hem de tahmin ettiğimden çok daha hazırdım.

Ben hâlâ sabunlanırken, Deon gazete ve kahverengi kâğıt peçetelerle kaplı tahta bir tepsiyle içeri girdi. Sanki bir kraliçeye sunulan bir ikrammış gibi oturdum ve po'boy ile birayı kabul ettim. . Lezzet ağzıma doldu, baharatlı, yağlı, karidesli, en iyi baharatlı mayonez ve - aman Tanrım

-Louisiana'da *gelmiş geçmiş en iyi yemekler* vardı. Aşık olmuştum. Çiğnedim, yuttum ve biraz daha yedim. Aylarca süren endişe ve belirsizlikten sonra rahatlamaya başlamıştım. Eli müziğin açtı, müzik daha da yükseldi, tüm po'boy'u yerken ve Deon'un bana uzattığı ılık nemli havluya ellerimi silmeden önce birayı bitirirken içimde uğuldadı. Ayağa kalktım, Deon'u yakaladım ve başının üstünü öptüm. "Dostum, bu cennetin küçük bir parçasıydı."

"Sana yemek yapmak için yaşıyorum," dedi, yüzü yumuşak ve neşe doluydu. "Sana bir tane daha yapacağım. Çok zayıfsın." Gitmeye başladı ve Joe Bonamassa'nın riffleri hoparlörlerden duvarları titretecek kadar yüksek bir sesle yayıldı. Deon durdu ve bana baktı. "Dans etmek ister misin?" Kalçaları sola doğru fırladı ve bir elini uzatarak döndü.

Eli ve Bruiser'a dönüp bakmadan, "*Her zaman* dans etmek istiyorum," dedim. Elini tuttum ve kalçamı öne doğru itip iki kez düşürdüm, kaymalarımı kontrol etmeye çalışırken sık sık yaptığım göbek dansı hareketleri, fiziksel aktivitenin kontrol eksikliğime yardımcı olacağını umuyordum. Ama olmadı. Dans sadece eğlence içinmiş gibi görünüyordu. Peşinden dans ettim, beni güvenliklikten çıkarıp koridora, partiye ve mutfığa götürmesine izin verdim; orada parmaklarımı taze biraya dolamadan önce elimin arkasına bir öpücük kondurarak beni bıraktı.

Birayı içtim ve balo salonundaki kalabalığa karıştım. Alkol bana hiçbir şey , çoğu skinwalker enerjileri tarafından sistemimden temizlenmişti, ama dans etmek? Dans etmek biranın asla yapamadığını yaptı. Dans etmek beni özgürleştirdi.

Hareket ettim, tüm vücudum steroid almış bir yılan gibiydi. Bunu, seslerin uğultusunu, yemek ve parti kokularını özlemiştim. Dans etmek için değil, seyahat etmek için giyinmişim ve önümüzdeki birkaç saat içinde bir noktada kot ceketimi ve botlarımı çıkardım ve kaybettim. Bir sandviç daha yedim. Ya da üç tane. Bir ya da üç bira daha içtim. Mutsuzluğum geçene kadar dans ettim, Roddy Rockwell'le coştum, Joe B. ve Beth Hart'ın çığ tonlarıyla süzıldüm. Koridorlarda, fuayede, kabul , spor salonunda, gittiğim her yerde insanlar dans ediyordu. Küçük gruplarda, büyük gruplarda, Ming ve sonra Bettina ile, Wrassler ve Jodi ile birden fazla partnerle dans ettim; adamın gözleri sadece sevdiği kadındaydı ve Jodi parlıyordu. Derek'le bile dans ettim, çoğunlukla onu Latin ritmine çekerek - ve bu adam *hareket edebiliyordu*. Ve ben yalnız dans ettim.

Çoğunlukla *dans* ettim.

Zaman zaman Eli ve Bruiser'ı görüyordum, güvende olup olmadığımı kontrol . Bazen de bir güvenlik görevlisi gülümseyerek ve başını sallayarak yanımdan geçiyor, Queenie'ye göz kulak oluyordu. Bu çok şirindi, çünkü yarı formdayken hepsinin hakkından gelebileceğimden emindim. Elbette insan formundayken çok uzun, çok sıska ve adil bir şekilde dövüşmek için çok az kasım vardı ve muhtemelen sinsi saldırılara başvurmak zorunda kalacaktım.

Ellerimi başımın üzerine koyarak, göğsümü kaldırıp kalçamla sekiz çizerek, gümüş kafesin zemininde yatan Monique Giovanni'nin cesedini kontrol etmek için filiz odasına doğru dans ettim. Ölmüştü. Ölüden de ölü. Leo'nun boş olan ofisine dans ederek girdim. Görmek ya da istediğim bir şey değildi. Resepsiyon odasına dans ederek girdim ve kızarmış ekmek somon fûme yedim. Terli ve yorgun olduğumda, bacaklarım yorgunluktan titrediğinde, kaslarım gevşediğinde ve bitkin düştüğümde, güvenlik odasına geri döndüm ve Bruiser'a doğru dans ettim, kollarım yukarıda, kalçalarım patlıyor ve dönüyor, omurgam ve karnım sürekli yukarı ve aşağı yuvarlanıyordu. Döner bir sandalyede oturuyordu, güzel elleri kollarında kıvrılmıştı. Sol elini tuttum onu dik tutup kendime çektim.

"Dans et benimle , " diye mırıldandım kulağına.

Kollarını bana doladı, tangodan bir hareketle kendi ellerimi arkama doğru çekti.

"Kraliçemin emrettiği gibi. Tek aşkımın istediği gibi." Beni yaklaştırdı ve boştaki eli omurgamda beni kalçalarına doğru çekti. Tahrik olmuştu, karnıma bastırıyordu.

"Evet," diye fısıldadım.

Birlikte kapıdan dans ederek çıktık. Gözlerim kapalı, müziğin ritmini, ritmin talebini hissediyordum. Bruiser'ın dudakları benimkilere dokundu. Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim.

Her nasılsa kendimizi alt girişte bulduk. Ve bir limuzinin içinde. Eller, kollar, çıplak ayaklar, diller ve çıplak etler. Ve sonra bedava evdeydik, gördüğümü hatırlamadığım bir battaniyeye sarılmıştık ve yatak odamın içindeydik, kapı kilitliydi.

Yatağın yanındaki halının üzerine düştük, hatırlamadığım yeni bir halıydı, havı o kadar derindi ki yastık gibiydi.

Dostum, diye düşündü Beast. Bruiser'ın Onorio büyüsünü ondan çıkarıp içimize çekti; yasemin, portakal ve karanfil kokan bir seks büyüsü. İçimde, içimizde titredi ve dünyayı aydınlattı.

Ve Bruiser içimdeydi. Ve dışımızdaki dünya yok oldu.

Çok kısa bir uykudan sonra sabah beş civarında yatakta uyandım. Garip bir şekilde hâlâ insan şeklindeydim ve bu da uzun zamandır insan olarak geçirdiğim en uzun süreydi. Altı saat mi? Bu mükemmeldi. Yalnızdım. Doymuştum. Tatmin olmuştum. Açtım. Taç gevşemişti, şükürler olsun. İçinde uyuduğum için kafatasımdaki çürükleri ovuşturdum. Yağmur camlara hafifçe vuruyordu ve dışarısı hâlâ çok karanlıktı, yağmur ve yoğun bulutlar şafağı geciktiriyordu.

O görkemli yataktan kaydım, başım Bruiser'in bana verdiği antika boks eldivenlerine çarptı, eldivenler o kadar eski terle lekelenmişti ki sonsuza dek aşkımın kokusunu taşıyacaktı. Ayaklarım üzerinde yuvarlandığımız halıya çarptı. Ve söylediği önemsiz sözleri hatırlıyorum.

"Kilimler handaki kilimler gibi, Tebriz aşiret kilimleri, özel koleksiyonumdan, mükemmel durumda."

"Halıların, şarabın ve Harley'lerin sahibisin." "Ve ben de senin sahibinim."

"Halıları severim. Ama çarşafklar daha iyi hissettiriyor." "Aşkımın istediği gibi."

Daha sonra geceyi yatakta tamamlamıştık. Yorgun ve ağrılıydım ve kendimi harika hissediyordum. Güneş pencerelerden geceyi grileştiriyordu. Havada pastırma ve diğer harika et kokuları vardı. Ayağa kalktım ve gerindim, kaslarım uzun zamandır hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Umarım temizlik görevlileri çarşafkları tekrar değiştirmeleri gerektiğini anlamışlardır. Anılara gülümsedim.

Yeni bir günle tanışma vakti gelmişti. Yeni sorunlarla. Dolabı açtığımda tüm giysi ve eşyalarımın paketinden çıkarılmış olduğunu gördüm. Kaçarken geride bıraktığım iş kıyafetlerim orada asılıydı. Siyah takımlar. Leo'nun parasını ödediği kıyafetler.

Gecenin neşesi ayaklarımın arasından yere düştü. Yapmam gereken bir mezarlık ziyareti vardı. Leo'nun mezarına. Daha önce, ölümünden kısa bir süre sonra, tabutunun içinde Leo'dan bir şeyler - herhangi bir şey- hissetmeyi umarak anıt mezara gitmiştim. Hiçbir şey yoktu. O ölmüştü ve zaman çizgilerindeki hiçbir şey bana farklı bir olasılık göstermemişti.

Derin bir nefes aldım ve kendimi bunu net bir şekilde düşünmeye zorladım. *Leo'nun mezarına gidiyorum.*

Tacımı dolabın rafına koydum ve ayaklarımdaki dansı ve vücudumdaki teri yıkamak için duşa doğru yürüdüm. Biz dağlardayken birisi banyoyu yeniden düzenlemişti. Bembeyaz mermer, aynalar ve makyajsızken bile muhteşem görünmemi bir ışıklandırma vardı. Duş suyu güçlü ve sıcaktı ve ben de serin fayanslara yaslanıp suyun acıyı atmasına ve saçlarımdaki dans eden teri yıkamasına izin verdim.

Görmek için bakmadım ama su bana su damlacıklarında asılı duran zamanı hatırlattı, bana seçenekleri ve olasılıkları, geleceğin ve geçmişin zaman akışını gösterdi. Her hareketin, her kararın potansiyel sonuçlarını. Başarıyı gösteren birkaç damlacık ile başarısızlığın sıvı mayın tarlası. Ve Leo'nun öldüğü zaman akışını hatırladım.

Ondan nefret etmiştim. Ondan korkmuştum. Şiddet yanlısı halkını durağan bir barış biçiminde tutma ve tüm paralar ile insanlar arasında gerçek barışı getirebilecek bir geleceği örme yeteneklerine saygı duymuştum. Küçük bir parçam, tüm entrikaları, sadakatleri ve oyunları kışkırtma ve sonra da düzgün tutma yeteneğine saygı duymuştu.

Ve ölmüştü. Her su damlasında milyonlarca kez. Ve gerçekte.

Gözlerimi açtığımda, su sadece suydı. Zaman çizgisi yoktu. Bir anı.

Zamanı balonlaştırmaya ya da içinde kayarak eylemlerin sonuçlarını değiştirmeye çalışmamıştım. Hâlâ bu yeteneğe sahip olup olmadığımı bilmiyordum. Yarıktan beri geleceği görmeye çalışmamıştım, zaman yürüyüşünün bana getirdiği kanserden iyileşmiştim. Böylesi daha iyiydi.

çıktığımda, birinin duş kapısına astığı yumuşak siyah bornoza sarınmış, saçlarımı havluyla toplamıştım, Bruiser yatağın ayak ucunda . Ben duş alırken birisi çarşafı değiştirmiş ve yatağı hazırlamıştı. Oda taze ve mis gibi Bruisery kokuyordu. Ona gülümsedim ve o da bana biraz kararsızca gülümsedi.

Dolaptan siyah bir takım elbise, siyah naylon bir tişört ve sağa sola saran ve bugün giymek istediğim tüm silahları saklamak için mükemmel olacak altın rengi bir üst çıkardım. Kayışları, tokaları ve yanlarından bağları olan bir çift su geçirmez, süslü deri botu yere attım ve giysileri havaya kaldırdım. Dedim ki, "Ne düşünüyorsun? Yeterince kraliçe gibi mi? Çünkü hiçbir zaman sıkıcı topuklu ayakkabılar, baldırlarıma kadar inen bir elbise ve hap kutusu şapkası giymeyeceğim."

Yumuşak bir , yüzünde hâlâ o tuhaf ifade, "Olması gerektiği gibi güzel ve korkutucu görüneceksin," dedi.

Yüz ifadesini ve ses tonunu düşünerek arkamı döndüm ve giysileri kapı pervazındaki küçük kancaya astım, daha önce orada olmayan bir kancaya. İçimdeki Canavar uzaklaştı. Saklanıyordu. Kaşlarımı çattım, yumruklarımı cübbenin ceplerine soktum, Bruiser'a döndüm ve dolap kapısına yaslandım. Bir şeyler ters gidiyordu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Dün gece harikaydı." Dikkatle ekledi, "Büyülü." "Ben de oradaydım."

"Onorio büyüsü kullandım. Senin üzerinde. Onorio seks büyüsü. Ve ben bunu fark etmedim bile," bir eliyle "sonra" şeklinde bir hareket yaptı.

"Oradaydım," dedim tekrar.

Gülümsedi, dudaklarında hüznü, hafif bir seğirme vardı. "Onorio büyüsü insanları bana bağlıyor."

Aklıma geldi. Suçlu hissediyordu. Utanıyordu. Vücut dilinde kaçmak üzere olduğunu gösteren bir şey vardı. Kendi iyiliğim için beni terk etmek üzereydi. Bunu fark ettim çünkü ben de öyle yapmıştım; işler sarpa kaçmıştım. "Beni bağlamayı hiç denedin mi?"

Başını kaldırdı. "Hayır. Ama dün gece-"

"Dün gece Beast sihrini senden çekti."

Gözleri uzaklara daldı, odaklanamadı, hatırladı. "Olan bu muydu? Bu yüzden mi hatırlamıyorum?"

"Evet. Bence beni bağlamaya çalışmalısın. Hemen

şimdi." Bruiser kafasını kaldırdı. "Hayır. Asla."

"Neden olmasın?"

"Leo'nun yaptığı . Leo'nun sana yapmamı istediği şey. Ben *değilim*. Asla sana sahip olmaya çalışmayacağım."

"Monique seni bağlamak istiyordu. Beni bağlamak istedi. Ya bir vampirin başaramadığını bir Onorio başarabilirse?"

"Bizi bağlamak istediğini nereden biliyorsun?"

"Onunla kulübesinde yaptığım o küçük konuşma mı?" Dans gecesinde her şeyi itiraf etmiştim. Bruiser Monique'le konuşmamdan memnun olmamıştı ama mutsuz da olmamıştı, yani bu iyiydi. Tabii ki bazı şeyleri . "O zaman denedi."

Bruiser'ın ağzı gerildi.

Çaresiz bir omuz silktim. "Gücünü sınırlayan null kelepçeler takıyordu ve beni zihinsel olarak kavrayamadan onu kırdım. Ama ya tam ve ben zayıflamışken bana ? Bunu bilmemiz gerek."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Peki ya Beast *sana* sahip olmaya çalışırsa? Leo'nun yaptığı gibi? Beast seni ele geçirmeye ve sana istediğini yaptırmaya çalışsaydı?"

"Dün gece yaptığı gibi mi?" Gözleri yerde yattığımız yere kaydı. Gülümsemesi yayıldı. "Sanırım köleliğin daha kötü biçimleri de var."

"Hayır, yok. Bu en kötüsü olurdu. O yüzden beni bağlamaya çalış." Odayı geçip yatağın üzerinde yanına ve bir elini aldım. Harika elleri, bakımlı tırnakları ve uzun parmakları vardı, tıpkı yetiştirildiği İngiliz beyefendisi gibi. "Dene."

"Ama-"

"Dene. Ben de seni bağlamaya çalışacağım." "Neden?"

"Dün gece bir *toplantıya* katılabileceğimi keşfettim. Bu ancak bir vampir olsaydım ve oradaki herkesle aynı kanı paylaşıyaydım mümkün olabilirdi. Karanlık Kraliçe'nin gerçekte hangi güçlere sahip bilmiyoruz ve bildiğimiz kadarıyla Onorio Eşi olan bir Karanlık Kraliçe hiç olmadı. Bilmemiz gerek. Cidden. *Bilmemiz gerek.*" Benim de Bruiser'ın Büyükanne'yi bağlayıp bağlayamayacağını bilmem gerekiyordu. Bilmediğim çok şey vardı ve Leo gittiğine göre artık bana öğretecek kimse yoktu. Bruiser dışında. Ve deri değiştirenler için, Aya ve kaçık, et yiyen büyükannemiz.

Hızlı bakışlar bana bakmayan gözleri yüzüme dikildi. "Emin misin?" "Sen benim Eşimsin. Yani evet. Güçlü ve zayıf yönlerimizin neler olduğunu bilmemiz gerekir. Ne "Ya birlikte birden fazla zihinsel saldırıyı aynı anda durdurabilirsek?" *Ya birlikte Büyükanneyi bağlayabilirsek?*

Bruiser kollarını bana doladı ve beni öptü. Büyüsü yükseldi, bu sefer kedi nanesi kokuyordu. Kasıtlı bir cazibe denemesi. Kendi büyüm -benimki, Canavar'ınki değil- onu karşılamak için yükseldi. Enerjiler birbirine karıştı, koku, tat ve mutluluktan oluşan sıcak bir demleme. Buluştular, güçleri eşitti.

Bruiser Skinwalker savunmamı zorladı. Hafif bir baskı olarak başladı, sonra daha da sertleşti. Elleri sıkılaştı, beni daha yakına çekti. Dili ağzımı yağmaladı. Geri , dişleri boynumu ısırıyordu. Ama büyü beni delip geçmedi. Bunun yerine güçlerimiz birbirine sarıldı. Birleşti. Daha güçlü hale geldi. Gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Güldü, nadir, neşeli bir ses. "Seni bağlayamam."

"Ve seni bağlayamam. Daha iyi hissediyor musun?"

"Dün gece ne oldu?" Yatağı okşadı.

"Bence Beast senin büyülerini çekip istediği şey için kullanabilir. Ve dün gece benden seks yapmamı istedi. Bir sürü harika seks."

"Ama beni bağlamaya çalışmadı."

"Hayır," dedim hayıflanarak. "Mutlu olmak için seni kullandı ama bence ikimiz de zaten bu yolda ilerliyorduk."

"Ben yatakta senin hizmetçinim, Jane. Asla efendin değilim."

"Aynen öyle. Şimdi," elimin tersini eski bir filmdeki aktris gibi alnıma götürdüm, "beni beslemezsen bayılabilirim."

Bruiser iyi , yumuşak bir homurtu çıkardı. "Giyin. Eli ortalığı epey dağıtmış."

Bruiser beni yatakta otururken bıraktı. "Beast?" Bruiser'a her şeyi anlatmadığımı bilerek fısıldadım.

"Bu bağlayıcı olmayan şeyin ne kadarı sensin ve ne kadarı senin meleğin?"

Beast cevap vermeye tenezzül etmedi. Ve içimde bunun kötü bir şey olabileceğine dair bir his vardı.

Leo beni bağlamaya çalışmış ve kısmen başarılı olmuştu, ancak ben de onu bağlamıştım. Sonunda onu ruh evimden ve hayatımdan nasıl atacağımı bulmuştum. Ya da Beast'in meleği Hayyel bana bu yeteneği vermişti.

Aya ve büyükannemin bağlanıp bağlanamayacağını merak ettim. Eğer değilse, o zaman *Bubo bubo* kehaneti *tüm* Skinwalker'larla ilgili olabilirdi çünkü biz bağlanamazdık. Onorio / *u'tlun'ta* / *senza onore* / *Naturaleza* planı, her neyse, ile dünyamızın kaybı arasında duran tek şey Skinwalker'lar olabilirdi. Klan dışı rahibelerin deri değiştirenler hakkında bunu bilip bilmediklerini ve Sabina'nın büyükannemden bir deri değiştiren çocuk satın almaya çalışmasının nedeninin bu yetenek, bu savunma mekanizması olup olmadığını merak ettim.

Havluyu saçlarımdan indirdim ve parmaklarımla tarayarak yüzümden geriye doğru çektim. Normal insanlar için hiçbir anlam ifade etmeyen katmanlar, motivasyonlar ve niyetlerle vampirlerin yaptığı gibi düşünmeye çalıştım. Bu 4 boyutlu satranç oynamaya çalışmak gibiydi: yukarı, aşağı, geri, ileri ve ayrıca zaman içinde.

NOLA'da, Grégoire'ın evindeki artık yanmış bir duvar resminde görülen başka bir skinwalker daha vardı. Ka N'vsita. Onu buraya gerçekten kim getirmişti? Adan Bouvier olması gerekiyordu, köleleştirilen ve zamanı çalıştırmak için bir jeotta arkencelleri yakalamaya zorlanan hava cadısı-vampir. Ama . . .

Korku elektrik gibi içime işledi. Sabina Ka N'vsita'yı bulup çocuğu Adan'a getirmiş olabilir miydi? Büyükanne sonuçta bir Skinwalker çocuğu mu satmıştı? Eğer öyleyse, Ka'yı mı? Ka daha uysal olduğu için mi? Yoksa babam ya da annem reddetmiş miydi? Vampirler Ka'yı bağlamanın bir yolunu mu bulmuşlardı, çünkü o daha uysal bir çocukken ellerinde miydi? Ona gerçekten ne olmuştu?

Yeterince bilmiyordum. Hiçbir şey hakkında.

Belki NOLaya nasıl gittiği kadar önemli olan bir şey de, Ka ile Immanuel'in ciğer yiyicisi tanışmışlar mıydı? ne olduğunu biliyorlar mıydı? Sabina biliyor muydu? Vampirler katmanlar halinde, çarpık zaman çizelgeleriyle çalışır ve planlar yaparlardı, bu yüzden Soul ve arcenciel eskileri de bunu yapmış olabilirlerdi. Her nasılsa, birisi New Orleans'ta üç Onorios olmasını ayarlamıştı. Ve üçünü de Bethany yapmıştı. Şehirde üç Onorios olmasını mı planlıyordu? O kadar ilerisini planlamış mıydı? Elbette planlamıştı. Bethany ölene kadar, iki tane de klan dışı rahibe vardı. Ve Edmund ve Grégoire, dünyanın en iyi kılıç ustalarından ikisi. Ve ben. *Çetenin hepsi burada*, diye düşündüm. Birinin ya da birilerinin ipleri elinde tutmaması için bir yerde çok fazla güç var. Leo. Leo olmalıydı.

Ayağa kalktım ve banyoya gidip saçlarımı taradım ve gevşek bıraktım. Tuvalet işlerimi hallettim ve

biraz rimel ve allık sürdüm, ruju kahvaltı sonrasına sakladım. Yatak odasına döndüğümde

giyindim ve botlarımla ceketimin nerede olduğunu merak ettim. Ve silahlarımın. Eli onları partide , bu yüzden güvende olduklarını biliyordum.

Giyinirken aklıma son bir tuhaf düşünce geldi. Adan Bouvier New Orleans'tan kovulmuş ve utanç içinde Avrupa'ya geri gönderilmişti. Daha sonra Le Batard için çalışmaya başlamıştı çünkü adamlarından bazıları esir tutuluyordu. İçimi soğuk bir ürperti kapladı. Adan köleliğin yasal olduğu bir dönemde Ka'ya sahip olmuştu. Ka'nın ölmüş olması gerekiyordu. Herkes öyle söylemişti. Ama . . . Ama ya ölmediyse? Ya Monique'in gövde şeklindeki ruh evindeyse?

Bu aptalca bir umut konuşmasıydı. Ama.. Ya bu aptalca umut doğru olabilirse? Ya Ka gerçek bir ölü değilse? Ve ... ya NOLA'yı neredeyse batıran büyü bir fırtına yarattığı cezalandırılmak üzere Leo'ya teslim edilen Adan Bouvier hâlâ buradaysa ve birilerinin emirlerini yerine getiriyorsa?

Dizüstü bilgisayarında oturum . Hızlıca yazarak Immanuel, Ka, Sabina ve Gözyaşı Yolu için bir zaman çizelgesi oluşturdum. Klanın evi yanmadan önce Grégoire'in duvarına çizilen duvar resminin bir fotoğrafı vardı bir yerlerde. Ka N'vsita, NOLA'da kan hizmetkârı olarak yaşadığını duyduğum tek . Ama deri değiştirenler bağlanamıyorsa ve vampirler onun öldüğünü düşünüyorsa, belki de ölmemiştir. Ona ne oldu? Yerel vampirler onun gönderildiğini ve öldüğünü söyledi. Ama bu dedikodudan ibaretti, gerçek değil. Ka'nın bugün olanlar üzerinde herhangi bir etkisi var mıydı? Adan Bouvier bir EuroVamp tarafından tuzağa düşürülüp zamanı değiştirmeye zorlandığında bir şey mi kaçırmıştım? Ka hâlâ hayatta mıydı ve hâlâ tutsak mıydı? Monique'in tutsağı. Bunu kaçırmış mıydım?

Dizüstü bilgisayarda duvar resminin fotoğrafını buldum ve vampirleri inceledim, hepsi soyunmuş durumdaydı, bazıları artık gerçekten ölmüştü. Ve Ka, yüzü , yalnız ve içine kapanık, sanki kendi kafesinde yaşıyormuş gibi.

Geldiğimden beri New Orleans'ta olan her şey, Leo'nun sözde oğlu Immanuel ile başlamıştı, o aslında bir deri gezgini olan *u'thun'ta'ydi*. Ama Immanuel'in, deri değiştirenlerin ve vampirlerin katmanlı tarihi bundan çok önce başlamıştı. De Allyon adında bir işgalci olan bir İspanyol'un vampire dönüşmesi ve Cherokee deri gezginlerini yüzlerce kez katledip kanlarını içmesiyle başlamıştı. Atlanta'yı ele geçirdi ve yüzyıllar boyunca orada saklandı, gizli bir kötü vampir olarak.

New Orleans'taki ilk birkaç haftamda Immanuel kılığındaki deli şekil değiştireni öldürdüğümde, de Allyon NOLA'yı ele geçirmeye çalışmak için Atlanta şehrinden ayrılmış ve Pellissier Klanı'na saldırmıştı. Elinde küçük demir diskler vardı. Onu öldürdüm. Kısa bir süre sonra Natchez'e gittim ve Golgotha'nın demir Spike' yapılmış demir disklerle oluşturulmuş cep saatlerine sahip oldum. Külçelerin üzerinde deri kanı vardı. Kanlı disklerden bazıları hâlâ bendeydi. Ve deri değiştiren kanı, benim , Glob'u yarattı.

Zaman çizelgesi tüyler ürperticiydi. Bunun ne anlama geldiği ya da bugünle ilgisi olmayan, aslında tarih olan bu konuda ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alex'e *La Historia de Los Mithrans en Los Americas'ın* çevirisi için mesaj attım. De Allyon'un hikâyesini, kahramanlıklarını, kötülüklerini anlatıyordu ve de Allyon'un çizimleri ile ölü ve ölmekte olan deri gezginlerinin yığınları vardı.

Uzun oyun.

Leo, Atlanta'nın Efendisi'ne karşı uzun bir oyun oynuyordu. Ve benim sayemde Leo kazanmıştı. O zaman. Ancak bu galibiyet diğerlerini kendi uzun oyunları üzerinde çalışmak için serbest bıraktı. Gerçek 4D satranç,

yaşayan, nefes alan insanlarla, kutsal insanlarla, kalelerle, şövalyelerle, krallarla ... ve kraliçelerle.

Tüm bu oyuncular arasında Monique ve Firestarter da vardı. Firestarter, Onorio Aurelia Flamma Scintilla ile illüzyon yoluyla yüz yüze bir görüşme yapmışım. Aurelia'nın Monique'in ruh imgelemindeki kadınlardan biri olduğundan neredeyse emindim ama başkaları da vardı. Biri Cherokee olabilir miydi? İçimdeki o korku titreşimi genişledi.

Ka'nın hâlâ hayatta olması mümkün müydü? Monique'in kanlı gövdeli ruh evinin dibindeki insanların gözlerini görmemiştim. Ka'nın gözleri benimkiler gibiydi, bir deri gezgininin sarı gözleri. Monique'in zihnindeki bağlı yaratıkların önemli olduğunu düşünmemiştim ama belki en önemlileri onlardı. Ve eğer Ka oradaysa, o zaman deri , bazı deri gezginleri bağlanmış olabilir.

Aptalın tekiydim.

Ölürken NOLA'yı terk etmiş ve yüzyıllar önce kurulan oyundan uzaklaşmışım. Şimdi geride kalmışım ve New Orleans'ın hayatına yeniden bağlanmak kolay değildi. Arayı kapatmak ve neler olup bittiğini hızlıca anlamak zorundaydım. Alex'e Adan Bouvier'in yerini bulması için bir istek ekledim. Kaçık vampirle samimi bir tartışma yapmamız gerekiyordu. Bir zamanlar beni kan hizmetkârlarının izini sürüp onları esaretten kurtarmamakla suçlamıştı. Denemiştik ama onları hiç bulamamıştık. Yani eğer Ka o tutsak kan hizmetkârlarından biriye ve Monique'in elindeyse, bu, gövde şeklindeki ruh evindeki bağlı insanları serbest bırakmayı daha da zorunlu hale getiriyordu.

Sonunda pastırma kokusu beni araştırmamdan uzaklaştırdı ve kahvaltı için mutfığa gittim. O kadar uzun süre oyalanmışım ki herkes yemeğini yemişti ve ben de düşüncelerimle baş başa kalmış, masada oturmuş, bana kilo aldırarak bir ziyafet çekiyordum. Ben yemek yerken Eli bulaşıkları yıkıyor, evin yakınındaki kaldırımda silahlı bir muhafız yürürken gözlerini ön pencereden ayırmıyordu. Bizi güvende tutmak için yürüyen silahlı güvenlik görevlilerini görmek çok garipti. Eli da silahlıydı. Her zaman silahlıydı.

Korunuyordum. Bu artık benim hayatımdı. Kısıtlamaları ve gücü kabul edebilir ve bunlardan iyi bir şey çıkarabilirdim ya da sızlanıp yine kaçabilirdim.

Koşmayı bırakmışım.

Son krepleri yerken cep telefonum çaldı. Jodi Richoux'nun numarasıydı. Sandalyeme geri oturdum ve cevap verdim. "Günaydın, Jodi."

"Dün geceki parti için teşekkürler. hareket edebildiğini bilmiyordum." Ben konuşmaya başladım ama o devam etti. "Düğünümü mahvedersen derini canlı canlı yüzerim. Anladın mı?" Ben cevap veremedi telefon kapattı.

Ben bunu düşünürken Bruiser içeri girdi ve koltuğa oturdu. "Wrassler aradı. Garden District yakınlarında şafak vakti yürüyüşe çıkan iki Mithran, Bir Numaralı Lafayette Mezarlığı'nda saldırıya uğramış ve öldürülmüş. Gelmek ister misin?"

"Oh," dedim, Jodi'nin iletişim bilgileri olan hücreye bakarak. "Tehdit bu yüzden."

"Biri seni tehdit mi etti?" Eli talep etti.

"Jodi. Düğününü mahvetmemek için." Sandalyemi geri ittim. "Tamam. Gidip olay yerini görelim, sonra da Leo'nun mezarını görmeye gideriz."

Yavaş bir yağmur altında, etrafımızda şırıldayan sularla, Bruiser ve ben Garden District'teki mezarlığın yanında durduk. Bu kadar çok vampir olayının mezarlıklarda ya da yakınlarında olması garipti ama çoğunlukla ölü olduğunuzda, belki de diğer takılırken kendinizi evinizde hissediyorsunuzdur.

Güvenliğimiz park ederek caddeyi kapattı ve dışarı çıktığımızda insan beni bir şemsiye ve yumuşak bir sesle "Kraliçem" diyerek karşıladı. Açık şemsiyeyi başımın üzerinde tutarak beni korudu, sanki bunu kendim yapamayacak kadar zayıfımışım ve yağmurda eriyebilirmişim gibi. Ya da ıslanmasına izin verilemeyecek kadar önemliydim.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve ona gülümsedim. "Teşekkür."

Bruiser bana katıldı ve şemsiyeyi alarak silahlı adamı önümüzde uzanan beton patikadan aşağıya doğru yönlendirdi. ABD'nin çoğu yerinde defin işlemleri yerin altına yapılırdı, ancak NOLA gibi birkaç yerde su seviyesi, tipik altı ayak altına gömme işlemine izin vermeyecek kadar yüksekti. Burada mezarlar genellikle yerin üstündeydi ve bu da mezarlıklarda eski dünya hissi yaratıyordu.

Sessizce aile mezarları arasında yürüdük, yağmur her yerde birikmişti. Kasvetli ve karanlıktı ve ben, "Hala cesetlerimizin olması için yeterince karanlık mı, yoksa şafak ışığında çıtırdadılar mı?"

"Anladığım hala sağlamlar. Temizlik ekibi caddenin aşağısında bir minibüste bizim gelmemizi bekliyor ve yağmur dinmeden ve bulutlar cesetleri ışıktan kurtarmayı umuyoruz."

İleride kan sıçramış bir anıt mezar yağmurdan korunduğu bir yan duvar boyunca ve suyu vişneli Kool-Aid rengine dönüştürdüğü su birikintilerine kadar kırmızı sprey. Renkli su patika yol boyunca ve her iki taraftaki çimenlerin içine akıyordu. Cesetler iki mahzenin arasındaydı. Başları hiçbir yerde görünmüyordu.

Bruiser ve ben yukarı çıktık ve alanı koruyan karargâh güvenliği geri çekildi.

Birlikte loş ışıktaki cesetleri inceledik. Başsız vampir cesetleri sürpriz değildi ama genellikle bir kılıç ya da bir vampir öldürücü tarafından hasar verilirdi. Burada ise kafaları koparılmış gibi görünüyordu. Muhtemelen üzerlerinde çok fazla kan vardı ama sağanak yağmur eti temizlemiş ve çoğu Mithran vampirinin kansız rengi olan soluk bir renge boyamıştı. Kalpleri son kanı da dışarı pompalarken boyun tendonları ve kan damarları da geri çekilmişti. Vampir tek göstergesi parmaklarının ucundaki . Öldüklerinde vampirlikten çıkmışlardı ve tırnakları geri çekilmemişti.

"Gezintiye çıkmışlar gibi görünüyor," dedi gardiyanlardan biri. Tekila Çocukları'ndan biriydi, Mavi Voodoo ve dün gece yüksek sesli ve Latin bir şeyle çılgınca samba dansı yaptığımızdan emindim. Başımızı salladık. "Görünür bir savunma yarası yok," dedi. "Cesetleri aramadık. Ceplerini kontrol edeyim mi?"

"Evet," dedi Bruiser.

Mavi Voodoo etraflıca bir arama yaptı, Bruiser'a hücreleri verdi ve yere iki dokuz milimetre, fazladan şarjörler, dört dişbudak kazık, hepsi John Smith adına olan kredi kartları ve bir paket nane şekeri koydu. Yakalarını kontrol etti ve "Brooks Brothers, de." dedi.

Bruiser diz çöktü ve tüm parmakları hücrenin parmak izi düğmesine karşı kontrol etti. Parmakların hiçbirisi çalışmadı.

Bir ses "Bir kafa buldum!" diye bağırdı.

Bruiser ve ben yağın yağmurda sesi takip ettik yüz metre yeni güvenlik görevlilerinden biriyle karşılaştık. Bir kafanın üzerinde duruyordu. Oldukça ama

Kırık dişleri, yırtık dudakları ve kırık burnuyla bile bir vampir olduğundan şüpheliydi. "Onu tanıyan var mı?" Bruiser sordu.

Kimse cevap vermedi.

Bruiser, "Telefonundaki yüz kayıtlarının erişimimize izin vereceğini umuyordum," dedi. "Diğer kafayı buldum!" diye seslendi bir kadın.

Bu seferki farklı bir açıdan cesetlerden uzaktaydı. Su geçirmez botlarımı giydiğime . Ayaklarım sulandırılmış vampir kanıyla kaplıydı ve pantolonum sırlı sıklamdı.

Bu kafa da bir vampirdi ama tüm hasarı kafasının arkasından almıştı. "Onu tanıyan var mı?" Bruiser sordu. Yine kimse cevap vermedi. "Plastik bir torbanız var mı?" Bruiser muhafıza sordu. Kadın başıyla onaylayınca Bruiser, "Poşete koyup arabaya götürün lütfen. Temizlik ekibine de haber verin, buraya gelebilirler."

SUV döndüğümde botlarımı dezenfektan mendillerle temizledim ve şoförün bana uzattığı bir bezle pantolonumun paçalarını kuruladım. Ben havluyla kurulanırken Bruiser ilk hücreyi ölü kafanın üzerine tuttu ve telefon açıldı. "Modern güvenlik önlemleri," diye mırıldandı Bruiser takdirle, çevirip dokunarak. "Burada pek bir şey yok. Yakıcı telefon."

Durdu, bir fotoğrafa bakıyordu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Ekranı bana doğru çevirdi. Bir parşömen parşömeninin resmiydi, çok eski, saklı vampirlerin resmi bildiriler, talepler ve davetiyeler için kullandıkları türden. Altında balmumundan yapılmış bir mühre benzeyen kırmızı bir leke vardı. İki parmağıyla kaligrafi tarzındaki yazıyı okumak için fotoğrafı büyüttü. Kolunun üzerine eğildim ve okudum. Bu bir adres listesi idi. En üstteki üç adres eski Rousseau Klan Evi, şimdiki Yellowrock Klan Evi, Grégoire'ın yeniden inşa ettiği Arceneau Klan Evi ve benim bedava evimdi. Aşağıda NOLA'daki diğer vampir klanlarının evleri vardı.

Bruiser'ın yükselen öfkesinin kokusunu alabiliyordum. "Bu bir saldırı listesi," dedi, sesi vampir yumuşaklığında ve vampir ipeksiliğindeydi.

Beast güç ve duygunun seksi olduğunu düşündü. Ses tonu karşısında yuvarlandı ve karnını gösterdi.

Aşağı, kızım, düşündüm.

Eğlenerek güldü. *Güçlü dostum. Canavar, Bruiser'ı seviyor.*

Parşömene geri döndüm. En altta "Melker Klanı Kan Efendisi" yazıyordu, ardından da kıvrılmış parşömenin fotoğrafında pek iyi görünmeyen üç harf geliyordu. "Melker," dedim hatırlayarak. "Legolas'ın gerçek adı."

Bruiser, "Mühür ve mektubun tarzı çok şey anlatıyor," diye hemfikir. "Baş harfler SML ya da SNL, hatta SNQ bile olabilir. Her kim olsun, o bir Kan Efendisi, emirler için el yapımı kağıt ve balmumu mühür kullanacak güçlü ve yaşlı biri. O ya da o size saldırmaya hazır. Burada size karşı plan yapıyorlar, bir emir parşömenindeki baş harfler. Olan biten her şeyin arkasındaki nihai gücün bu olduğundan şüpheliyim ama bir ast bile güçlü bir vampir olabilir." Bruiser kendi kamerasıyla resmin bir fotoğrafını çekti ve IT sihirbazını aramadan önce Alex gönderdi.

"Ne?" Alex talep etti. Sözü kesildiğinde kullandığı hırçın ses tonuydu bu. "George, al.

Alex, herhangi bir görüntü mü?"

Alex özel güvenlik kamera sistemlerine sızmak için çok gizli programlar yazmıştı ve hepsinin son hızla ilerlediğinden hiç şüphem yoktu. "Dört farklı güvenlik şirketindeyim ve programlarımın yapabildiği kadar hızlı ilerliyorum. Mezarlığı çevreleyen sokaklardan herhangi adamların görüntülerini . Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadım."

"Size bir vampir kafası ve onun cep telefonunu getiriyoruz. Erişime ihtiyacımız var." "Evet, güzel. Getirin bakalım."

"Bruiser'ın gönderdiği listede en üstte," dedim, "yeni tadilattan geçmiş Arceneau Klan Evi'nin adresi var. Fanghead'lerin öldürüldüğü yere yakın." Alex cevap vermedi. "Alex?"

"Sana bir şey gönderiyorum," dedi. "Güvenlik videosu. grenli."

Bruiser telefonu titrediğinde "Anladım," dedi. Ekranda, iki vampirin mezarlığın girişinde durmasını izledik. Kıpırdamadan durdular, konuşmadılar, hiç hareket etmediler. Kömürleşmiş, yanmış, iskelet halindeki bir yaratık üç kolunun üzerinde onlara doğru ilerledi. Hareket etmediler. Yaratık serbest koluyla uzandı ve bir kolunu aşağı çekti. Neredeyse kayıtsızca, vampiri . Sonra diğerini. Yaratık çitten atladı ve içleri boşaltılmış vampirler de onu takip etti. Ortadan kayboldular.

Bruiser tekrar , ikimiz de dikkatle izliyorduk. "Erkek mi dişi mi?" Bruiser sordu.

Ama asıl kastettiği, bir hortlak olarak dirilen Leo muydu, yoksa Sabina mıydı? Outclan rahibesi vampir mezarlığındaki yangında yanmıştı. "Tekrar izle," diye mırıldandım.

Ama üç kez daha izledikten sonra bile vampirin sarsıntılı hareketlerini tanıyamadım. Herhangi birini, herhangi bir cinsiyeti kanıtlayamaz ya da göz ardı edemezdim. Vampir iki kan emiciyi içti, onları takip etmeleri için büyüledi ve kafalarını kopardı. Birinin akşam yemeğini böylesine vahşi bir şekilde öldürmesi bir hortlak eylemiydi.

Kurbanların insan ya da klan vampirleri olmaması dışında. New Orleans avlanma bölgesindeki düşman vampirlerdi. Bu da hortlakların göstermediği bir seçim ve nedene işaret ediyordu.

Sanki düşüncüyü paylaşmışız , Bruiser sadece benim kulağıma fısıldadı, "Ya Leo'ysa? Ya dirilmişse ve hortlak *değilse*? Ya sadece kafası karışıksa ve düşmanlarına karşı savaşa gidiyorsa?"

"Bu, çıtır yaratığın Sabina değil de Leo olduğunu varsayıyor. Eğer öyleyse, nedir o? Daha iyi bir şey mi?"

Daha kötü bir şey mi? SOD kanı içti. Ve kafası kesildi, ya da fark edilmeyecek kadar yakındı."

"Bilmiyorum. O her zaman uzun vadeli ," dedi Bruiser, benim son düşüncelerimi yankılayarak.

"Yani Leo onun hayatta kalacağını mı varsayıyordu? Yoksa öleceğini mi varsayıyordu?"

"İkisi de, oldukça eminim."

Şoföre, "Vampir mezarlığını görmemiz gerekiyor," dedim.

Arkamızda bir minibüs durdu. Vampir temizlik ekibi alanı sterilize etmek ve cesetleri vampir cenaze evine tam kimlik tespiti için göndermek üzere gelmişti. Yağmur dinmeye başlamıştı. Beyaz üniformalar, yüz maskeleri ve eldivenler giyen temizlik ekibi güneşi yenmek için koşuşturuyordu. Şoförümüz kaldırımdan ayrıldı ve sabah trafiğinde ilerledi, silecekler serpintilere ve sise karşı çalışıyordu.

Arabaya servis yapan bir kafede durduk ve benim için yeterli bir chai latte yaptılar, Bruiser da hindibalı bir kahve sipariş etti. İşlemleri şoför halletti. Yolculuğumuzun yönüne rağmen, ücretli hizmetçilere sahip olmanın avantajlarına alışabilirdim.

Sessizce, yudumlayarak nehri geçtik ve vampir mezarlığına doğru ilerledik.

Yanmış dişlek mezarlığına, kömürleşmiş türbelere, kavrulmuş yıkıma gelmeyi hiç istememiştim. Benim zamanımdaki *Tsalagi*'ler ölenlerin dinlenme yerlerine saygı göstermezdi. Mezarın başına gidip ölümlerle konuşmazdık. Ama araçlarımız mezarlığın önündeki yolda ağır ağır ilerlerken meydana gelen yangının boyutu beni derinden etkiledi. Cehennem o kadar sıcak yanmıştı ki, mahzenlerin duvarları parçalanıyordu. Heykellerin üzerindeki metaller uzun siyah dereler halinde erimişti; mermerler çatlamış ve yarılmıştı. Kavrulmuş toprakta yeni otlar filizleniyordu, kendi kendine ekilmiş yabancı şeyler. Orijinal çimler köklerine kadar kömürleşmiş, ısı şurada burada kumu sırlamıştı. Anıt mezarlar arasında uzanan beyaz kabuklu yürüyüş yolları yangının sönmemiş kirece dönüşmüştü, yakıcı ve potansiyel olarak tehlikeliydi. Şapel, yükseltilmiş temeline kadar yanmıştı. Temel tuğlaları ve basamaklar dışında geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Kapı açıktı ve Pellissier mahzenine ve orada park etmiş iki cipe yaklaştık. Wrassler küçük binanın yan tarafında bizi ve mezarın hasarlı tarafını görebileceği bir yerde bekliyordu. Park ettik ve sanki bir cenazeye katılıyormuşuz gibi hareket ederek ona doğru yürüdük. Benim için bu bir cenaze *töreniydi*. Tüm o şatafatlı, gösterişli ve kanlı gerçek cenazeyi kaçırmıştım. Öldüğü adada iyileşmeye çalıştığım sırada . Daha sonra mezarına yaptığım kısa ziyaret de aynı şekilde olmamıştı.

Wrassler bizi gülümsemeden başını sallayarak selamladı, ben de mahzende dolaşmaya başlamadan önce ona karşılık verdim.

Bu anıt mezar sıcaktan nasibini almıştı. Duvarlar kararmış, bir zamanların güzel taşları çukurlaşmıştı. Kapı sıcakla birlikte genişlemiş ve kıvrılmış, sıkıca sıkışmıştı. Bir sonraki mahzene en yakın olan hariç duvarlar sağlamdı. O da hasar görmüştü. Dar alana girdim ve çömeldim.

Tıpkı Wrassler'ın videosunda gösterdiği gibi, duvar blokları yangın söndükten çok sonra, yakın zamanda deliğin içine devrilmişti. Leo kaçmış olsaydı, içeriden dışarı itilmiş olacaktı. Yakındaki mahzen duvarına baktım. Standart bir koçbaşı kullanacak yer yoktu. Belki yumruk gücü, vampir tarzı?

Ayağa kalktım, ceketimi çıkardım, Wrassler'a uzattım ve ondan ağır hizmet tipi bir el feneri aldım. Işın kör ediciydi. Bu enayi büyük, ağır, dengeli bir silahtı, iyi bir darbeye bir zombinin başını kesmeye yeterdi. Bu düşünceye neredeyse gülümseyecektim.

Yere doğru eğilerek ördek yürüyüşüyle taşların arasından geçip içeri girdim ve ayaklarımı yerdeki molozların arasında sürüyerek ayakta durdum. Dağınıklıkta sadece bir kişilik yer vardı.

Yerde dün ceset parçalarının olduğu yerde küller vardı. Güneş onları yakmaya yetmişti ve havada asılı duran duman, yanmış taş ve kemik tozu kokusu bir hapsirik getirdi. Sonra birkaç tane daha.

Onlar geçerken ışığı etrafa tuttum. Tahta tabutlar mahzenlerinden atılmıştı. Amaury'ninki, iki çocuk boyunda tabut, üçü de uzak duvara dayalı. Leo'nun taş isim levhasının olduğu tabutu aradım ve köşede, çarpık kapının yanında buldum. Kapak kapalıydı. Tabutu itip kaktım ve ışık huzmesi tabutun üzerinde oynasırken yanmış çürümüş kanın pis kokusu yüzüme vurdu.

yüzeyi. Ahşap bir zamanlar güzel bir damara sahipti; şimdi parmaklarımın dokunduğu yerde kabarık ve pürüzlüydü.

"Jane?" Bruiser dışarıdan sordu.

"Bir dakika içinde," dedim.

Tabutu gerçekten açmak istemiyordum ama bilmek zorundaydım. Parmaklarımı çatlağın etrafında kaydırdım ve sanki biri levye kullanmış gibi oyuklar buldum. Kapak artık mühürlü değildi. çıktım, eğildim, el fenerimi ve sol gözümü çatlağa doğrulttum. Pis koku dışarı taşıyordu. Ahşap tabut dikişsiz bir metalle kaplanmıştı ve cesedin üzerinde durabileceği kabarık saten bir şey yoktu. Kavrulmuş kan ve kömür tabakası vardı.

Ama ceset . İçimden hafif bir şok ürpertisi geçti.

Leo defnedilmeden önce tabutu düşmanlarının kanıyla doldurulmuş, bir tür garip vampir haracı olarak zorla akıtılmıştı. Bu kanın bir vampire üç kez doğma -ölümden ikinci kez şansı vermesi gerekiyordu, öyleyse neden kumaş üzerinde israf edilsin ki? Alttaki kan kurumuş, pişmiş ve o kadar çürümüştü ki Beast ondan uzak durdu.

Hiç kül yoktu. Kemik yoktu. Ceset yoktu.

Leo'nun cesedi kayıptı.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim, duygularım donmuş ve sanki onlara sıkıca tutunmuş gibiydi. Tabutu tamamen açtım, ışıkla ve inceledim, nazikçe, eski kana dokunmadan ama hızlı hareket ederek, güneş ışığı onu tutuşturmadan önce. Tabutun altındaki kömür, Leo'nun hareket ettiği gibi . Yanmış kanın alt katmanında sadece bedenin izi vardı.

Tabutun iç tarafında uzun bir mandal vardı, üç kez doğanların yeterli güçle geri gelmeleri halinde tabuttan çıkabilmeleri için bir yol. Levye yüzünden ağır hasar görmüş olsa da bu mandal hâlâ kilitliydi.

Bir şey dikkatimi çekti. Sürgü mandalının tüm uzunluğu boyunca metal üzerinde çizikler vardı. Parmaklarımla dokundum. , üzerlerine kan bulaşmamıştı.

Aklımın bir köşesi vampir tırnaklarının metali çizebilecek kadar sert olduğunu fısıldıyordu. Ama Leo tamamen birikmiş kanla kaplanmıştı. Vampir pençelerinin her yerinde ve altında olmalıydı. Bu çizikler temizdi.

Birisi cesedini çalmış ve sonra da ikinci kez ölümden dönmüş gibi görünmesi için sahnelemiş miydi? Tüm tabutu tekrar gözden geçirdim ve kayda değer bir şey bulamadım. Daha fazla bir şey başaramayacağımdan emin olarak tabutun kapağını indirdim ve ördek yürüyüşüyle dışarı çıktım.

Gün içeri girdiğimden çok daha aydınlıktı ve Bruiser'a feneri uzatırken gözlerimi kısıtım. "Kendin görsen iyi olur," dedim.

Tereddüt etti, sonra karanlık deliğe sürünerek girdi. Karıştırma seslerini ve Bruiser'ın hareket duyabiliyordum.

Wrassler yüz ifadesiyle beni sorguladı, kaşları yukarı kalktı.

Başımı salladım. "Bırakın ne gördüğüne kendisi karar versin."

On dakika sonra Bruiser sürünerek dışarı çıktı. Pantolonunun dizleri toz ve kül içindeydi, yüzüne bulaşmıştı. Parmakları kirli, yağlı ve eski bir kan tabakasıyla kaplıydı.

Güneş ışığında kan alev aldı ve kayboldu. Cildi zarar görmemiş , bu garipti çünkü durduğum yerde sıcaklığı hissedebiliyordum.

Bruiser sessizce, "Eğer bu gerçekse ve sahnelenmediyse, o zaman Leo ve mandalı çekemezdi. Ama benim şüphelerim var."

"Ben de."

"Çiziklerde kan yok mu?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Evet. Hadi. Gitmeden önce şapeli kontrol edelim."

Dış klan rahibesi Sabina ya şapelde yaşamış ya da burayı sakladığı emanetler için bir depo olarak kullanmıştı. Ancak şimdi ne şapelden ne de mahzenden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ateş Yayıcı her şeyi yok etmişti.

Karnıma bir yumruk yemiş gibi, şapele ilk kez geldiğim zamanı hatırladım. Rick LaFleur ile birlikteydim ve ikimiz de ölümün kıyısından dönmüştük. O olayın anısı içime işledi.

Şapel uzun bir odaydı: beyaz boyalı duvarlar ve sıra sıra dizilmiş arkalıksız ahşap banklar. Gece vaktiydi ve ay ışığı kırmızı camlı vitray pencerelerden süzülerek her şeyi sulandırılmış kan rengine boyamıştı. Ön tarafta uzun bir masa, üzerinde bir mum ve havayı biberiye, adaçayı ve acı kafur kokusuyla dolduran bir kâse tütsü vardı. Masanın yanında sallanan bir sandalye ve üzerinde mermer ellerini göğsünde kavuşturmuş, yüzükoyun yatan bir heykelin alçak bir taş mezar vardı. Bu taş kadın Sabina'ydı.

Eğilerek ve Canavar'ın gücünden yararlanarak taş kapağı ittim ve taş taşa çarparak ağır bir sesle hareket etti. Birkaç yüz kilo ağırlığındaydı ve birkaç santim bile hareket ettirmek için uğraşmak gerekiyordu. Rick sigara çakmağıyla mumları yaktı. Birini tutarak bana katıldı ve dar açıklıktan mahzene doğru baktık.

Sandukada tabut yoktu; taşın üzeri püsküllü beyaz ipek ve kutularla kaplanmıştı. Açtığım dar yarıktan üç kutu çıkardım ve bir parşömen parçasını ortaya çıkardım. O kadar eskiydi ki dökülüyordu. Kutuyu kapattım ve açtım. Kadife astarlı iç kısımda Amerika'daki Kan Haçı'nın en büyük parçaları, telle sarılmış ve haç almış eski ahşap çubuklar duruyordu.

"Benden çalmaya cüret mi ediyorsun?" Dönmeme fırsat kalmadan Sabina üzerime çullandı, dişleri boğazımdaydı.

Pençeler etimi yırtıyor.

Şu anda bile kalbim küt küt atıyordu. Hiç bu kadar yaşlı ve güçlü bir dişlekle karşılaşmamıştım.

"Hırsız," diye tıslamıştı. Rick silahını çekmiş ve ateş etmeye hazırlanmıştı. Ama Outclan rahibesi onu zihniyle hareketsiz hale getirmişti. Nefes bile alamıyordu. Bu şekilde tutulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Adrenalin yüklü dehşeti.

Hayatta kalmıştık. Zar zor.

Kendimi dehşet anısından uzaklaştırdım ve bir zamanlar şapelin bulunduğu boşluğa baktım. Sertçe yutkundum.

Sonra ön verandayı hatırladım. Rick'le birlikte verandadan geçerken botlarımızın sesi şapelin diğer döşemelerinden biraz daha mı çukur ? Temelin üzerine eğildim ve alçak duvarların içinde duran çamurlu su karmaşasına baktım. Bir zamanlar sundurmanın bulunduğu alan daha ıslak ve kaygandı. "Wrassler? Küreğin var mı?"

". Ama Kara Kraliçe bu pisliği kürekle temizlemeyecek."

"Egzersize ihtiyacım var," dedim. "Kürekle."

Bruiser ve Wrassler bakiştılar ve ikisi de omuz silkti. Temeli işaret ettim ve "Oturun" dedim.

Köpek eğitmeni tarzı komutla eğlenerek, yaptılar.

Güzel su botlarımla bir egzersiz yaptım ve süslü iş ilk on beş dakika içinde mahvettim. Şu andan itibaren kot pantolon ve gündelik kıyafetlerime geri dönüyordum. Ben gerçekten de oturup insanların benim için bir şeyler yapmasına izin vermek için yaratılmamıştım. Resmi olmayan günlerde, Leo ve kaderin beni yarattığı gibi değil, gerçekte olduğum gibi giyinmeliydim. Adamlar duvarda oturmuş beni izliyor, ellerinde bir kürek ve su dolu toprakla eğleniyorlardı.

Çamur çökmeye devam etti ama sonunda su yüzeyinin altına indim ve küreğim çürümüş tahtaya çarptı. Wrassler ve ben aletlerimizi değiştirdik ve kazmayı kaldırdım. Hoşuma gitmişti. İyi dengelenmiş ve bir düşmanın beynini dağıtacak kadar ağırdı. Baltayı iki elimle kaldırdım ve tahtaya indirdim. Sırtımı darbeye . Tahta yarıldı ve parçalandı. İki vuruş daha yaptım ve su altında bir tuğla duvarla su belirdi. Su herhangi bir bataklık gibi bulanıktı. Geri çekildim, terliyordum ama kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Yıllardır olmadığım kadar kendim gibiydim.

"Tünel," diye nefes nefese kaldım.

Wrassler açtığım deliğe bakarak, "Küf yok, küf yok, tuğlada balçık yok," dedi. "Ateş taşı zemin seviyesine kadar kavurmuş ama altına inmemiş. Belki de burası Sabina'nın çıkış yolunu kazdığı yerdir?"

"Sanmıyorum," dedi Bruiser çamurlu alana bakarak. "Bozulmuş gibi görünmüyor."

Wrassler, "Bu, beşinci bodrumda olduğu gibi çalışan bir su cadısına benziyor. Belki de bir *durağanlık*

ve kuru tutmak için bir büyü. Görünüşe göre başarısız olmuş ya da kasıtlı olarak yok edilmiş." Kazmayı kısa çukurdan dışarı fırlattım ve "Dalgıç bulabilir miyiz?" sordum.

Takip edilemeyecek kadar hızlı bir sırayla, siyah su patladıBir şey boğazıma sarıldı. Pençeleri içeri girdi. Ve beni altına çekti.

BÖLÜM 8

, Bacaklar

Bir saniye içinde anladım. *Sabina*. Yanmış, kömürleşmiş bir kabuk, pençeleri tıpkı ilk seferki gibi boğazımda. Bilinmeyen vampirlerin kafalarını koparan yanmış çıtır yaratığı hatırladım.

Güçlü bir şekilde yüzerek beni su dolu bir tünel boyunca çekti, cehennem çukurundan daha siyah ve daha soğuktu. Su kalın ve ağırdı ve bedenim suyun içinde tuhaf bir şekilde hareket ediyordu. Nefes alamamıştım ve nefes almam gerekiyordu. Ciğerlerim yanıyordu. Parmaklarını çekmeye çalıştım ama titanyumu da tutuyor olabilirdim.

Havaya ihtiyacım vardı. Panik oluştu. Çırpındım, vücudum ileri geri savruluyordu. Boğulmamın imkânı yoktu çünkü boğazım sıkılmıştı. Midem bulandı. Eğer o yapmazsa kusabilir ve aspire edebilir, kendi kahvaltıda boğulabilirdim-

Beni kalın suyun yukarı çekti ve bedenimi itti. Sonra bıraktı. Havayı içime çektim. Sıradan, nemli, korkunç, harika bir hava. Ayaklarım tekmeledi, su o kadar ağırdı ki sanki yağa gibi hissettim. Boğazımı sıktım, öksürdüm. Nefes alıyordum. Öksürüyordum. Öğürüyorum. *Nefes alıyorum*.

"Yellowrock," diye homurdandı.

Sabina.

Bahçe Bölgesi'nden buraya nasıl geldiğini sormak istedim ama o bir dış klan rahibesiydi. Dönüştürülmeden önce bir çeşit cadı büyüsü ve eğitimi almış. Zamanda yürüyebildiğine dair bazı kanıtlar vardı. Ve suda sihir vardı, tenimde parlıyordu. Çok fazla büyü.

Vücudum kaymaya başladı. *Nonononono*, diye düşündüm. Eğer Canavar olursam, boğulabilirim. Skinwalker büyüm yükseldi, daha koyu güç motifleriyle gümüş rengine büründü. Kemiklerim çatırdadı, patladı ve omurgamdaki bir şey acıyla büküldü. Ama geçiş yarı formda durdu, doğal formlarımdan çok daha güçlü bir form. Sabina tekrar üzerime gelirse, yarı yarıya şansım olabilirdi.

Haklısın. Elbette olurdu.

boğazımdan tutup kaldırdı ve bir şeyin üzerine oturttu. Suyun altında bir kiriş ya da yarım bir duvar gibi. Beni bıraktı ve neredeyse düşüyordum, kokuşmuş havayı bir kez daha içime çektim. İki bacağım ve bir elimle tüneğime Diğer elimle de gözlerimdeki suyu sildim.

"Yellowrock," dedi tekrar. Başının arkasında, içi su dolu cam bir kürenin içinde soluk pembe bir ışık vardı. Pembemsi ışık alttaki bir tılsımdan geliyordu ve hareketsiz görünmesine rağmen sanki su hareket ediyormuş gibi dalgalanıyor ve .

Hâlâ , vardiyanın acısı ve savaş ya da kaç kimyasalları içimde şiddetlenirken, karnıma başka bir acı saplandı. *Açlık*.

"Evet," dedim, sesim neredeyse onun yanmış ses telleri sertti. "Beni neredeyse boğduğun için teşekkürler." Ona odaklandım. Kömürleşmiş ve iskelet gibiydi, gözleri kocaman ve siyahtı, dişleri küçük menteşelerinin üzerindeydi, vampir gibiydi. Tüysüzdü. Görebildiğim kadarıyla çıplaktı. Siyah, çatlak bir deriyle kaplanmış kemikler gibiydi.

"Kutsal emanetleri sakladım," dedi. "Hepsi burada, şapelin altında, bu tünelin dışındaki çamurun içinde gömülü." Diğer elini sudan çıkararak tünelin duvarlarını ve ötesindeki çamura bulanmış toprağı işaret etti. Pençeleri tamamen açılmıştı, obsidyen kadar siyah, çelik bıçaklardan daha keskindi. Parmaklarının etrafında bir düzine küçük tılsımla sallanan altın bir zincir vardı. "Onları korumalısın."

"Tamam. Ama *Bubo bubo*- hakkında sorularım var."

Uzandı ve avucunu alnıma koydu. Parmakları başımın üst kısmı boyunca uzandı. Pençeleri beni yerimde tutuyordu. Görüşüm değişti.

Zihnim imgelerle, anılarla, kavramlar ve duygular olabilecek bir şeylerle doluydu, ama hepsi karmakarışık, kafası karışık ve çılgıncaydı. Alçak duvardan suya doğru kaymaya başladım. Sabina beni sabitledi. Beynim tekrar fırlamak istedim.

Sabina'nın anılarından Ateş Yayan'a, Aurelia Flamma Scintilla'ya bakışlar. Sert bir kadın, öfke bloğundan yontulmuş taştan bir heykel. Rahibe siyah cüppeler giyiyordu, göğsünde gümüş bir haç vardı. Kadının bir grup vampire ateş topu fırlattığı bir görüntü. Eski bir anı. Eski ölüm. Yanan eski dostlar. Yanan vampir etinin pis kokusu. Ölen vampirlerin delici ulumaları.

Ka N'vsita'nın hayali, siyah saçları kalçalarına kadar inen bir çocuk. Sarı gözlü. Ka, benim gibi bir deri değiştirendi. Büyükanneyle bir şekilde akraba olan Ka. Benim yerime büyükanne tarafından Sabina'ya *satılan* Ka. Büyükanneyle avucunda şingirdayan muska ve para sesleri. Sabina ve Ka'nın, çocuğun eli vampirinkine kenetlenmiş halde uzun bir evden çıkıp doğru yürümeleri. Yaşlı vampirin içini dolduran şefkat. Sevgi. Zaman kadar eski koruyucu içgüdüler. Ka, onunla ilgili düzinelerce anı, hepsi sönüyordu. Ka, beyaz kadınların yaptığı gibi ata yandan binmeyi öğreniyordu. Korse, kombinezon ve ağır bir elbise giyerken nasıl dans edileceğini. Bir cadı çemberinde durup büyü yapmayı. Ka büyümüş, Adan Bouvier'nin yanında durmuş, gözlerinde sevgiyle ona bakarken, Sabina'nın kalbinde onu kaybetme düşüncesiyle büyüyen korku.

Sabina'nın anılarından biri somutlaştı. Ka'yı, Ateşçi Immanuel'i ve yüzü başka tarafa dönük sarışın bir adamı görüyordu. Haçsız, meleksiz bir mezarlıkta duruyorlardı. Bana NOLA'daki Yahudi mezarlığını hatırlattı. Kadınlar konuşuyorlardı, üzerlerinde 1950'lerden kalma giysiler vardı. Ka Aurelia'nın elini tuttu. Ağaçların arasında bir baykuş vardı.

Bir Avrasya , *Bubo bubo*. *Büyükanne* . . . *Sabina*. *Aynı yerde*.

Anılar tekrar dönmeye başladı. Daha yeni bir mezarlığın görüntülerini gördüm, huzurluydu, ay ağaçların arasında sallanıyordu. Ka ay ışığında vampir mezarlığındaki bir anıt mezarın yanında duruyordu.

Kalbim göğsümde zıpladı. *Ka*. Modern kıyafetler, kot pantolon, tişört ve koşu ayakkabıları giyiyordum.

Sabina şapelin verandasına doğru yürüdü ve misafirinin ne istediğini görmek için bekledi.

Ka başını kaldırıp Sabina'yı gördü. Gözleri buluştu. Aralarındaki bağ elektrikliydi. Beklenmedikti.

Yanlıştı.

Skinwalker ona doğru koştu. Onu yakaladı. Dövuştü. Pençeler ve dişler. Kan ve hız. Kan ve hız.

pis kokular ve öfke. Sabina onlarca yıldır düello yapmamış ya da göğüs göğüse dövüşmemişti. Belki de yüzyıllardır. Ama güçlüydü. Ka'yı fırlattı ve şapele koştu. Kapıyı çarptı ve kirişi girişin üzerine düşürdü.

Ka yaşıyordu. İçimden bir şok dalgası geçti. Canlıydı ya da onun gerçekten iyi bir illüzyonuydu. Bu mümkün müydü?

Sabina kırmızı pencerelerin ardından olanları izledi. Firestarter ön tarafta, mezarlığın uzak tarafında duruyordu. Aurelia kollarını kaldırdı. Bütün bu sahnenin ne zaman gerçekleştiğini anladım. Sekiz ya da dokuz ay önce Leo'nun mezarlığında yangın çıktığı geceydi.

Ka, korktuğum gibi, Firestarter'la çalışıyordu.

Aurelia'nın ellerinden alev küreleri kükredi ve sonra her yerden içeri girdi. Ateş kasırgaları, yükselen rüzgarla havalanan ateş şeytanları gibi yükseklerde dönüyordu. Ağaçlar arka planda patladı. Türbelerin taşları kömürleşti ve yarıldı. Her birinin tepesindeki heykeller kırıldı ve eridi. Bir tanesi paramparça oldu, erimiş metal ve taş parçaları her yere yağdı. Şapeli hedef . Magma gibi sıcaktı, o kadar sıcaktı ki her şey anında alev aldı. Sıralar, kürsü, küçük masa. Alevler üzerinde patlarken sallanan sandalye sallanıyordu. Sabina. Beyaz cübbesi yanıyordu. Saçları . Teni yanıyordu.

Ateşte büyü. Ateşte nefret. Ateşte lanetler.

Sabina yanarak, çığlıklar atarak mahzenin kapağını açtı ve orada sakladığı tüm kutsal emanetleri topladı. Kutular, çantalar ve mühürlü kaplardaki kitaplar, hepsi daha büyük bir yanmaz çantaya atılmış ve yanarken bile mahzenin arkasına atılmıştı. Sabina açtığı boşluğa sürünerek girdi ve ağır taş örtüyü çekti. Şapeldeki ateş . Yanmayan bir şey kullanarak vücudunu tüketen alevlere vurdu.

Acısını hissedebiliyordum, çığlıklarını duyabiliyordum, ölmekte olan bir vampirin ulumasını. Ama o ölmemişti.

Tükenmemişti.

Ama yanan binanın ısısı artıyordu. Taşın içindeki sıcaklık yükseliyordu. Mezarın dibine doğru sürünerek ilerledi ve parmakları küçük bir oyuk bulana kadar tabanı yokladı. İçinde küçük bir metal halka vardı. Onu çevirdi. Ağır tonozun tabanını zorlayarak, zeminde gizli bir kapıyı iterek açmaya başladı. Ama vampir gücüyle bile bu çok uzun sürdü.

Isı taş a nüfuz etti, yarıklar oluştu, ince çatlaklar. Kaya kırıldı, parçalandı ve patladı. Aşırı ısınmış taş parçaları onu delip geçti. Vücudu tekrar alevlerle sarıldı. Sabina acıyla inledi, sesi ateşin uğultusuyla boğuldu.

Onunla birlikte çığlık atıyordum. Onun acısı, benim acım.

Yerdeki çatlak genişledi. Sabina ve kutsal emanet çantası karanlığın içine düştü. Altındaki toprağa çarptı. Taşı tekrar üzerine çekti.

Mezarının altındaki toprakta yuvarlanarak vücudundaki alevleri söndürdü. Yuvarlanıyor, yuvarlanıyor, alevler ölüyordu. Zorlukla nefes alarak, mahzenin taş zeminini, kasanın taş tabanındaki metal halka tıklayarak kapanana kadar çekti. Bana bir kez daha yanarak yaşayamayacağını söylemişti. Bu seferki öncekinden çok daha kötüydü. Sabina kendi mezarını kazar gibi toprağı kazdı. Bir parça sihir arıyordu. *Burada olmalı. Tam burası,* diye düşündü. *Sağdan dört adım ötede.*

temel duvarının köşesine. Ama ahşap sadece birkaç santim yukarısında yanıyordu. Taş tonozun altındaki ve başının üstündeki zemin çökmeye başladı. Isı aşağıya kaynamıştı.

Sonra bir büyü ürpertisi hissetti ve tüm gücüyle kazdı. Kazdı ve kutsal emanet torbasını peşinden çekti. Üzerini toprakla örterek toprağı tırmaladı. Sıcaktan uzağa. Yüzyıllar önce hazırladığı tünelin içine. Yukarıdaki ateş büyüdü, taş temeli çatlatacak ve tünelde çalışan son eski suyu kıracak kadar sıcak yanıyordu. Louisiana'nın yüksek seviyesinden gelen su içeri sızmaya başladı ve altındaki toprak çamura dönüştü.

O gece sadece birkaç santim su vardı ama kış serinliğindeydi ve Sabina içinde yuvarlanarak vücudundaki korkunç sıcaklığı hafifletmeye çalıştı. Ağlıyordu. Acıdan ve başarısızlıktan ağlıyordu çünkü Ka'yı çok uzun zaman önce kaybetmişti. Deri gezginini kara büyü'nün kanıtları arasında Adan Bouvier'ye kaptırmıştı. Çocuğu güvende tutmayı başaramamıştı. "Ka," diye fısıldadım, bir elimle Sabina'nın yanmış kolunu tutuyordum, iki kemik parmaklarımın altında çelik kadar sert hissediliyordu.

Sabina'nın anıları yine içime düştü. Mezarlığın yandığı gece, Sabina kutsal emanetleri temele gömdü ve tüneldeki su yükselmeye devam ederken bile çamurun içinden sürünerek uzaklaştı. Sonra başka bir yerde ve başka bir zamandaydı. New Orleans'ın içinde bir insan mezarlığı görüntüsü gördüm. Her yerde kırık taş melekler vardı.

Sabina'nın eli başımda sıkılaştı, vampir pençeleri kafa derimi kesti. Kan, sıcak ama soğuk, kafa derimden aşağı aktı ve nemli suya damladı.

Bilmediğim bir dilde yazılmış bir mektubun görüntüsü vardı. Ama Sabina'dan, mesajın ona ne söylediğini biliyordum. Ka yaşıyordu. Paris'in dışında bir şatoda yaşarken bulunmuştu. Mektup, kendisi de bir Onorio olan Ka'nın bir *senza onore* ile güçlerini birleştirdiğine dair resmi bir bildiriydi.

Kısa bir süre önce ikisi birlikte Fransa'da vampirlerle dolu evleri yakmış, Ka'nın düşman olarak gördüğü Mithranları öldürmeyi ummuşlardı. Ka başarısız olmuştu. Mektup imzasız ama tarihsizdi, üzerinden sadece bir yıl geçmişti. Fransa'da uyurken kimin ateş saldırısına uğradığını biliyordum.

"Edmund," diye fısıldadım. Saldırıya uğramış ve kaldığı ev yerle bir edilmişti. Edmund Hartley, Avrupa İmparatoru unvanına sahipti ve Leo'nun tasarladığı karmaşık bir ilişki içindeydi. Leo'nun entrikalarından daha fazlası.

İhanet her yerde, diye düşündü Sabina bana, sözleri şimdi beynimde gümbürdüyor, pençeleri . *Ka'nın ruhunda intikam vardı, hayatı boyunca ona zarar veren herkese karşı nefretle doluydu. Ka beni öldürmeleri ve kutsal emanetlerimi çalmaları için onları bana yönlendirdi.*

"Ne istiyor?"

Ka senin sahip olduğun şeyi istiyor. Sen ki bir klanın Kan Efendisi ve bir Şehrin Efendisi olan ilk Mitran olmayan kişisin. Sen ki yüzyıllardır birkaç günden fazla yaşayan ilk Karanlık Kraliçe'sin. Eğer tüm bunları yapabiliyorsan, o zaman Adan'la birlikte çalışmış olan, benim için kaybolmuşken yıllarca Adan'a isteyerek sadakat yemini etmiş olan derigezen Ka tüm bunları senden alabileceğine inanıyor. O çok güçlü ve öfkesi mantığını bozmuş.

Başıma bir ağrı girdi. Kafatasıma saplanmış bir buz kıracağı gibi bir acı. Yine fırlayabileceğimi düşündüm.

Ka kendi uzun oyununu oynuyordu. Ama neden şimdi saldırıyordu?

Bana ait olmayan bir başka anı beynime saplandı. Sabina saklanmış, Adan Bouvier ve Ka'yı izliyordu. On iki metrelik siyah bir kareyle belirlenmiş beton bir zeminde duruyorlardı. Siyah karenin kenarlarının hemen içinde tahta ve demirden yapılmış bir cadı çemberi vardı. Cadı çemberleri neredeyse hiçbir zaman demirden yapılmazdı. Grup geçen yüzyılın başından giysiler içindeydi; Adan bir yelek ve beyaz bir gömlek giymiş, elinde bir kılıç tutuyordu, Ka ise açıkta bırakan, spagetti askılı, kılıflı bir gecelik giymişti.

Ka yaklaşık on beş santim uzunluğunda dar bir demir çiviye tutuyordu. Golgota'nın demir kazığının bir ucunu tuttuğunu hemen anladım. O . . . *Ka zamanı bükmeye çalışıyordu.*

Adan adım geri çekildi, hâlâ çemberin içindeydi. Kılıcını Ka'ya . Ka çığlık attı.

kan fışkırdı. İhanet ve dehşet yüz ifadesini doldurdu.

Sabina karanlıkta saklanmış, yüzünde gözyaşları, Adan'ın Ka'yı ve çiviye yakalayışını izledi. İkisini de tutarak dişlerini kadının boğazına, şahdamarına geçirdi. Ka savaşıma da, hayatından kanlar aksa da onu tüketti. Ka gevşedi. Yine de Adan içmeye devam etti. Ve içmeye. Lamba ışığında Ka'nın bedeni solgunlaştı. Sonra kül rengi.

Adan yere yatırdı ve üzerindeki kıyafetleri kesti, hızlı hareket ediyordu, bıçağı şimdiye kadar fark etmediğim mumların ışığını yakalıyordu.

Bethany çemberin uzak tarafındaki karanlıktan çıktı. Çıplaktı. Adan eliyle bir şey yaptı ve güç çemberi düştü. Bethany cadı çemberinin içine attı Adan dışarı çıkıp çemberi kapatarak gücü tekrar . Bethany Ka'nın ölü bedeninin üzerine uzandı.

Bunu daha önce de görmüştüm. Bethany Ka'nın Onorio'ya geçişini başlatıyordu.

"Biliyordun," diye fısıldadım Sabina'ya. "Ne yapmak üzere olduklarını biliyordun ve yine de yapılmasına izin verdin. Ka onu tehlikeye atmak üzere olduğunu biliyor muydu?"

Aniden görüntüler tekrar dönmeye başladı. Ağrı kafatasımı deldi, tüm migrenlerin anasıydı. Sabina bana her ne yapıyorsa beynim için kötü olduğuna dair bir his vardı içimde. Acı dindiğinde, her yerde kırık taş meleklerin olduğu bir NOLA mezarlığı görüntüsü vardı. Görüntü tekrar değişti ve bir yığın kırık melek kanadı ve melek kanadı gördüm. Yanıyorlardı. Taşlar simsiyah parlıyor ve çatlıyordu.

Ve sonra öldürdüğüm vampir de Allyon'un görüntüsü geldi. Tüm Skinwalker'ları öldüren vampir. Ama burada, bu anıda, diğerleriyle yüz yüze geliyordu, sırtları bana dönüktü ve hepsi modern kıyafetler giyyordu. Vampir zaman çizelgelerine göre bu çok yeniydi. Belki beş yıl önce, Atlanta'dan ayrılmadan ve Amerika'daki en güçlü vampiri öldürmek için Leo'nun bölgesine geçmeden önce. Yanındaki vampirlerden biri pozisyon değiştirdi ve yüzünü gördüm.

"Shaun MacLaughlinn," diye fısıldadım. Şafakla birlikte yanmaya mahkûm edilen Dominique'in zihni bağlı *anamchara*'sıydı. Eğer yaşıyorsa bile şu anda muhtemelen beyin ölümü gerçekleşmiştir. "Vay anasını."

"Kutsal. Evet. En kutsal. Bu sonuncuyu görmelisin ki anlayabilesin." Sabina bir anıyı içime itti. Bir acı patlaması onu takip etti, yoğun, alevli. "Ölümsüz olduğum an. Çok uzun zaman önce dönüştüğüm an. Bunu seninle paylaşıyorum." Parlak bir ışık vardı. Yanıp sönen beyaz, yeşil ve yoğun mavi. Bir adam kollarını açmış ona doğru yürüyordu. *Kurtarıcı*, diye düşündü. *Ruhumu kaybettiğim an.*

Görüntü kör edici bir hal aldı. Mutlak bir sevinç duygusu onun ve benim içimi kapladı. *Cennet*, diye düşündü bana. *İnci kapılar ve altın sokaklar değil. Ama aydınlık ve karanlık, sevgi ve bağışlama. Cennet.*

Hafızasında, adam durdu, kollarını indirdi. Arkasını dönmüş. Tekrar bedenine itildi. Işık söndü. Yüksek sesle şöyle dedi: "Her Mithran bu görüntüyü görür. İşte bu yüzden yas tutuyoruz. Bir kez dönüştükten sonra, ister Mithran ister Naturaleza olsun, hiçbir vampir bunu bir daha göremez, üç kez doğmuş bile. Sadece dönüştürülürken ilk ölüm anında cenneti bir anlığına görebiliriz. İşte *bu* yüzden kederleniyoruz. Devoveo'nun, zihnimizi yok eden kederin nedeni budur."

O zaman Mithranların bana birkaç kez *fame vexatum*'dan, doya doya içmemekten, insanları öldürmemekten bahsettiklerini hatırladım. Ciddiydiler, niyetliydi ve ... inanç doluydular? Bunun nedeni ilk vampirlerin Golgotha'daki haçların tahtaları, çivilerin demirleri ve Karanlığın Oğulları'nın kız kardeşinin kanıyla yapılmaları mıydı? Mithrans Katili'nin gölgesi olan kız çocuğunun ölümüyle mi? Fanghead'ler her zaman ruhları olmadığını söylerdi. Nedeni buydu. Onların dünyasında her şey üç şeyden ibaretti: zaman, ölüm ve yeniden diriliş.

Mithranlar ve Naturaleza'nın ölümden sonra bir yaşamı yoktu. Kurtarılamazlardı. Bu yüzden kederlendiler. Sonsuza dek kaybolan o tek huzur anısı için.

Sabina'nın anılarında gördüklerimi düşünerek geri çekildim. Kirişten kaydım ve neredeyse bir ciğer dolusu su emiyordum. Sabina beni tekrar yakaladı ve yüzeyin üzerinde tuttu.

Ka zaman yürüyüşünü denemek için satılmış, beslenmiş yetiştirilmişti ve sevmeye başladığı vampir Adan tarafından ihanete uğramıştı. Sonra Adan daha güçlü bir vampir tarafından alınıp hizmetkâr yapılmış, arcenciel'leri yakalamış, zaman yürüyüşü yapmaya çalışmış ve New Orleans'a fırtınalar getirmişti. Ve ben bu planlara müdahale etmişim. Adan'ın tutsaklığı sırasında Ka neredeydi? Onu kim kontrol ediyordu? Ne acılar çekmişti?

Vampirlerin elinde Firestarter'ın hayatının kayıtları vardı. İki kadının da zaman çizelgeleri büyük boşluklarla doluydu, Ka ve Aurelia'nın eşleşebilecekleri zamanlar ve yerler vardı. Ve Ka hem deri-gezen hem de Onorio göre, hangi güçlere sahipti? Ateş Yayıcı'yla nasıl tanışmıştı? Ve Monique. Adan'ı serbest bırakıp Leo'ya verdikten sonra mı?

Kılıç gibi bir acı beynime saplandı. Sabina'nın geri çekildiğini hissedebiliyordum. Sorularım vardı. Çok fazla soru. Kafam ikiye ayrılmadan önce, "Hangi kalıntılar var?" diye sordum.

"Çok. Uzun yaşadım ve çok şey biriktirdim. Ve bu." Elime bir metal parçası tutuşturdu ve suyun altına daldı. "Hayır-" Başladım. Ama ağızıma su doldu ve beni boğdu.

Kendimi kaygan kirişte yakaladım. Sabina'nın karanlığa yüzerken vuruşlarını ve tekmelerini hissettim. Öksürerek küçük alana baktım, ışığa göre nerede olduğumu belirledim. Metal parçasını bel kemerime soktum ve ağır, su dolu botlarımı çıkardım. Onları suya bırakarak, pembemsi ışık küresini yakaladım ve yüzeyin altına daldım, ışığı kullanarak hangi yönden çıkacağımı belirledim. Suyun altındayken kalıntıların olduğu çantayı aradım ama blok zeminde biraz çamur ve eski süslü botlarımdan başka şey bulamadım. Yüzeye çıktım. Çok ağır olan suya sertçe basarak birkaç nefes alıp verdim. Sonra sürüklendiğim yöne doğru yüzmeye başladım, küre yolumu aydınlatıyordu. Her kulaç olması gerekenden daha sertti, sanki yağın içinde yüzyordum.

Tünel, boğulduğumda düşündüğüm kadar uzun değilmiş. Ve -gerçek anlamda- tünelin sonunda yerde bir ışık vardı. Daha sert tekmeledim.

Küre söndü.

Karanlık bana çarptı, soğuk ve şok edici. Daha bir dakika önce çok ağır olan su, sıvı ve yumuşak bir hal aldı ve uzuvlarım aradaki farkı yakalayana kadar çırpındım. Nefesimi tutarak ışığa yüzmeye devam ettim. Büyük bir sıçrama ilerideki parlaklığı değiştirdi ve biri suya atlayıp etrafına ışık tutup bana odaklandığında baloncuklar deliği kararttı.

Çok parlak ışık beni kör etti. *Bruiser*. Vücut hareketleri hem güçlü hem de çılgınca, bana doğru yüzdü.

Bana doğru geliyordu, kolu boğulmaktan kurtarmak için boğazıma dolanmıştı. "*Aptal adam!*" diye bağırarak istedim. Ama nefes almam gerekiyordu ve sadece su vardı. Beni ışığa doğru çekti ve temiz havayı içime çektim. Wrassler uzandı ve beni sudan çıkardı, protez bacak ve diğer hasarlara rağmen hala Wrassler- TV-güçlüydü.

"Yarı biçimlisin," dedi Wrassler, çekişin ortasında. "Nasıl-"

"Sabina'yla konuştum," diye araya girdim. "Yer değiştirdim. Bir hava var." Yumuşak bir zemine indim.

Kıyafetlerimden pis sular akıyordu.

"Hayır," dedi Bruiser suyun içinden. Wrassler onu da yukarı çekti. Su yere yayılmış, üzerinden akıyordu. "Senden hemen sonra suya atladım."

"Asla olmaz. I-" Durdum. Ağır, kalın suyun verdiği hissi hatırladım. Küredeki küçük ışık sönene kadar yüzmenin ne kadar zor olduğunu hatırladım. Suyun nasıl değiştiğini, hafıflediğini, daha kolay hareket ettiğini. Küreye baktım. İçinde küçük pembe bir taş vardı. Küreyi döndürdüm ve temel duvarına çarptım. Küre paramparça oldu. Pembe taş düştü ve çamura çarptı. Onu aldım. Anında ne olduğunu . Ne olması gerektiğini.

Bu, uzun zincire vurulmuşları akıl sağlığına kavuşturmak için kurban edilen cadı çocukların ölüm enerjilerini toplamak için kullanılan taşın, kaba, kesilmemiş, kanlı elmasın orijinal parçasının bir parçasıydı. Glob'u taşın bir parçası.

"Jane?" Bruiser sordu.

Bu düşünceyi kaybetmek istemediğim için bir parmağımı kaldırdım, Sabina beni yakaladığında hissettiğim büyüü, yüzerken hissettiğim o yoğun su hissini hatırladım. Sabina bu tılsımla zamanı çarpıttıyordu. Bununla bir zaman balonu yaratmıştı. Glob'a yaklaşmadığından emin olmalıydım. Ne olacağı belli olmazdı.

Sabina'nın bana verdiği metal şeyi belimden çıkardım. Demir olduğunu sanmıştım ama altın ve diğer metallerden yapılmış, uzun, ince ve kıvrımlıydı. Kanatları kısmen kıvrılmış minik bir ejderha yaratığıydı. Metalden yapılmış minyatür bir arcenciel kopyası gibiydi. İçimi soğuk bir ürperti kapladı. Tılsımı güneş ışığına doğru eğdim ve ejderhanın her tarafına gömülmüş bir sürü minik şey gördüm: küçük donuk koyu gri metal diskler, kırmızıya çalan minik parıltılı şeyler ve bazılarının altında küçük baloncuklar vardı. Tılsım çizgili görünecek şekilde yerleştirilmişlerdi ve böylece ışık vurduğunda tıpkı gerçek bir arcenciel gibi . Muskayı ileri geri çevirdim ve baloncuklar hareket etti. Pırıltılı disklerin altında her ne varsa sıvıydı.

"Neden biri ..koysun ki?" Durdum.

"Janie?" Wrassler sordu.

Parmak ucumu yavaşça tek bir metal diske dokundurdum. Güç dokunuşumu karşıladı. Kırmızımsı, yanardöner, şeffaf şeylerden birine dokundum. Üzerinde bir parlaklık vardı ve sihir onun altında da karıncalanıyordu, dokunma hissi garip bir şekilde, benzer şekilde yanardönerdi.

Bildiğim, gördüğüm ya da duyduğum şeylerin küçük parçaları bir araya geldi.

Ne gördüğümü, ne hissettiğimi . İçine gömülü metal, Golgotha'nın demir kalıntılarıydı. Parıldayan şeyler arcenciel pullarının parçalarıydı. Her bir pulun altında tek bir arcenciel kanı damlası vardı ki, kanlarını ilk kez gördüğümde erimiş cam gibi görünüyordu.

Sırılsıklam pantolonumun kemerini ve yüzerken dinlenmiş olan tenime baktım. Etim çukurlaşmış uçan bir kertenkele şeklinde kızarmıştı. dokundum. Herhangi bir yabancı enerji hissetmedim. Bana bir şey yapılmış gibi hissetmedim. Ama de . . .

"anasını," diye
mırıldandım. "Jane mi?"

Bruiser sordu.

"Bu arcenciel tabanlı bir sihirli tılsım." Görmesi için havaya kaldırdım. Güneş ışığı pullara vuruyordu ve çoğunun kırmızı olduğu belliydi. Kırmızı pullar. Çizgiler halinde . . .

Gee'nin kertenkelesi Longfellow'a çok benziyordu. Kim bilir ne kadar zamandır kanını yudumladığı ölü bir vampirden aldığı kertenkeleye. Gee'nin bakımı altında kanatları çıkmış ve çok daha büyümüştü. Artık 30 kiloluk bir köpek kadar büyüktü. Bir bağlantı var mıydı? Tesadüf mü? Orada olmayan bir şeyi mi okuyordum?

anasını. Arkencieller küçük ve kanatsız olarak mı yumurtadan çıktılar ve büyüdüler? Yaşlandıkça kanat mı geliştiriyorlardı? Longfellow'un dönüşümüne vampir kanı içmek mi sebep oldu? *Vay anasını.* Longfellow minyatür ya da bebek bir arcenciel miydi? Ama bu zaman çizelgesi işe yaramadı. Belki de Longfellow gökkuşağı ejderhalarıyla akraba bir türdü, tıpkı eşeklerin atlarla ya da kurtların köpeklerle akraba olduğu gibi?

Gee bana küçük tanrıça demişti. Zaman yürüyüşü yapabilen arcenciel'lere verdiği isme benzer bir isimdi bu. Ben de bir zamanlar zaman yolculuğu yapabiliyordum. Tekrar zaman yolculuğu yapmamın imkanı yoktu.

Ama belki de bunu bir şekilde kullanabilmem gerekiyordu? Bir şeyler yapmak için? Peki ya su küresindeki elmas?

"Lanet olsun," diye tekrar söylendim. "Bu şeylerin neden hiç kullanma kılavuzu olmaz ki?"

Metalik kertenkeledeki gücü hissedebiliyordum; hapsolmuş bir arcenciel içeren bir kristalden yayılan enerjiyle aynı türden bir enerjiydi. Vampirlerin zaman atlamak, zamanı bükmek, zamanda ileri ya da geri gidip tarihi yeniden yazmak için kullandıkları türden bir enerji. Vampirlerin yaptığı gibi bir zaman atlamasına yardımcı olmak için kullanılabileceğini iddia ediyordum. Çivinin vampirleri kontrol edebildiği söylenirdi. Kanlı elmas ne tür enerjiler için kullanılırsa kullanılsın çok güçlüydü. Sabina'nın zaman baloncuğu ya da zaman sıçraması yapabilmesine şaşmamalı. Taktığı tılsımlı bileziği hatırlayınca, yeryüzüne inerken yanında başka hangi ıvır zıvırları ve kalıntıları götürdüğünü merak ettim. Gözlerimi önce Bruiser'ınkilere sonra da yarım yamalak temelin üzerine diktim ve bahsettiği uzak köşeyi işaret ettim.

Queenie sesimi açtım, ses tonum Leo'dan çalınmıştı. "Orayı kazıyoruz. Elimizle. Suyu emmek

dışında büyük ekipman yok. Şu büyüklükte yanmış gri bir çanta arıyoruz." Çantayı gösterdim.

boyutlarını ellerimle ölçtüm. "Eğer bulursan, kazmayı bırak ve beni ara. Muhtemelen tehlikelidir. Ama onu Firestarter'dan önce bulmalıyız."

"Birinin mezarlığı yakmasının nedeni bu torba mı?" Wrassler sordu. "Çantayı almak için mi?"

"Kısmen, evet. Ve sonra birisi Leo'nun cesedini çaldı. Ve hayır. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama öğreneceğim."

Wrassler orada bulunan adamlara emirler vermeye başladı ve güçlü destekli takviye çağırmak için hücrelerini çekti.

"Wrassler?" Sözünü kestim. "Buranın başına güvendiğin birini koy; seni bizimle istiyorum." "Tamamdır, Legs."

* * *

Eve dönerken Popeyes'ta durduk ve su altı vardiyasının ödemek için bir kova tavuk aldım. Deri koltuklara ve yere çamurlu su damlatırken ve ben on parçalık cennet kutusunu çıtır çıtır yerken Bruiser'a olanları anlattım. Kertenkele tılsımını inceledik ve Sabina'nın kalıntılarını isteyebilecek tüm paranormal yaratıkları ve nedenlerini tartıştık. Ve onun gömülü simgelerinin neler yapabileceğini.

"Onları Glob ve *le breloque*'tan uzakta tutacak güvenli bir yere ihtiyacım var," dedim. Hepsi bir gelirse ne olur bilmiyorum."

Bruiser sessizce, "Dünyayı ateşe vermek mi?"

dedi. "Her ne olursa olsun bunun iyi olacağından şüpheliyim."

Ücretsiz eve Eli yeni tılsımları silah kasasına koydu ve Bruiser'la ben temizlendik; Bruiser üst katta duş alırken ben de kendi odamda duş aldım. Postum ve uzun saçlarım yüzünden yarı formda duş almak her zaman Bruiser'dan daha uzun sürerdi. Bu bana düşünmek ve Sabina'nın bana gösterdiklerini söylediklerini hatırlamak için çok zaman veriyordu.

Sabinadan uzaklaşan Tanrı , benim bildiğimi sandığım Tanrı'yla uyuşmuyordu. Onun imgelemi, kendilerine kötülük *yapılan* insanları cezalandıran bir Tanrı'ydı. Sabina ilk birkaç vampirden biri tarafından, bir vampir olarak yaşamının ne anlama geleceğini tam olarak bilmeden, hatta belki de isteği dışında dönüştürülmüştü, ancak ona öbür dünya şansını kaybetmiş, o kısa anın ötesinde cenneti görme şansını kaybetmişti. Molly'nin yeğeni Shiloh Everhart Stone gibi vampirler de ruhlarını kaybetmişler miydi? Eğer öyleyse, bu Eski Ahit'teki bir Tanrı'nın cezalandırmasıydı, sevgi dolu bir Tanrı'nın "günahkârlar kurtarılabilir" ruhunun değil. Yani ... belki de yanılıyorlardı? Belki de onlara öbür dünyayı geri vermenin bir yolu vardı. Belki de ruhları bir yerlerde bir cep evrendeydi ve bedenleriyle yeniden birleşmek ya da yollarına devam etmek için güç bekliyorlardı. Bir keresinde bir zaman/uzay cebi görmüştüm, içinde bir vampir ve bir cadı sıkışıp kalmıştı, kehribar içindeki bir sivrisinek gibi ölüm anına yakalanmışlardı. Belki vampirlerin ruhları da böyleydi. Yok olmak yerine garip bir durağanlık içindeydiler.

Vampirler Tanrı'dan isteyebilir. *Doğru. Elbette isteyebilirlerdi.* Tanrı bir vampirin dualarını duyuyor muydu? İlahiyatçı olma konusunda ama ilahiyatçılar bile bu konuda aynı fikirde değildi.

Shiloh, Koun ya da Tex'i arayıp ruhlarının kaybını sormayı düşündüm ama bu tuhaf bir şekilde

kişisel bir soruydu. Saldırgan bir saygısızlık olarak mı değerlendirilirdi? Muhtemelen.

Saçlarım temizlenip örüldüğünde ve yağmurdan ıslanan yerlerim nihayet kurduğunda kot pantolon ve tişört giydim. Normalde üzerinde yazılar olan tişörtler giymeşdim ama Alex bana Mardi Gras tişörtü almıştı, üzerinde parti maskesi ve boncuklar takmış, şampanya kadehi ve magnum şişesi taşıyan sarhoş timsah vardı. Ağzından beş inçlik kırmızı bir stiletto giymiş bir kadın ayağı çıkıyordu. Kraliçe gibi değildi. Ya da süslü. Kumaş biraz cızırtılıydı. Ama gerçekte kim olduğum ve bugün nasıl hissettiğim hakkında bir şeyler söylüyordu. Ve belki de ileride nasıl devam edeceğimi.

Kapıyı açtığımda oturma odasındaki çocukların konuşmalarını duyabiliyordum: Eli, Alex, Bruiser ve Wrassler. Pencerelerden dışarı baktım ve her yerde yürüyen korumalar gördüm. Güzeldi. Cowbird Operasyonu tüm gücüyle devam ediyordu. Yalınayak -çıplak pençeli- mutfağa girdim ve çay için bir kupa seçtim. timsah olan bir tane seçtim. Uyuyan timsah baş aşağı duruyordu, tabii ki sarhoştı ve yanında çıplak bir kadın uyuyordu, o da sarhoştı. Her yerde votka şişeleri vardı. Başlıkta "NOLA'da olan NOLA'da kalır" yazıyordu. Kaba bir şeydi. Benim gibi. Timsah da tişörtüme uyuyordu.

Katie'nin çay odasından / uşağın kilerinden aldığı eski çaydanlıklardan birinde taze bir demlik çay vardı. Yeşil çay gibi kokuyordu, hafif narenciye kokulu ve tatlıydı. Bardağı ağzına kadar doldurdum ve bir fis limon ekledim. Çok lezzetliydi.

Mutfaktan çıktığımda Eli güldü. Diğerleri de dönüp bana baktılar.

Wrassler bana başını salladı ve neredeyse normal sırtışına, çok şey kaybetmeden önceki sırtışına geri dönen bir sırtış yaptı. Bruiser, kot pantolonu ve dar tişörtüyle bir çubuğun üzerinde seks gibi görünüyordu, telefondaydı ve gülümsedi.

Eli, "Seni tekrar görmek güzel, bebeğim." dedi.

"Geri dönmek güzel. Alex, senin için bir işim var. Ka'nın ve Firestarter'ın hayatlarının zaman çizelgelerini takip et. Ve Adan'ın hayatının. Bak bakalım Bethany'nin, Sabina'nın ya da de Allyon'un zaman çizelgeleriyle örtüşen bir yer bulabilecek misin? Ayrıca Leo'nun oğlu Immanuel'in Fransa'ya yaptığı ve Immanuel'in müstakbel eşiyle tanıştığı geziyle örtüşen bir şey var mı diye bakın. Bakalım Adan'ın yerini bulabilecek misin?"

"Tamam." Alex enerji içeceğinin sağlıklı bir versiyonunun kapağını açtı. "Bütün bunları neden ?"

"Immanuel Fransa'ya gitmeden çok önce *u'tlun'ta* idi. ondan çok daha önce değiştirilmişti. Immanuel'i yiyen ve onun yerini alan şey Cherokee olarak başladı. Aklıma Ka'yla tanışmış olabileceği geliyor. Ayrıca muhtemelen büyükannemi de bir noktada tanıyordu."

Odadaki herkes sessizliğe gömüldü.

Bruiser, "Tekrar arayacağım," dedi ve aramayı sonlandırdı. "Tüm bunların -son aylarda ve yıllarda olanların- Mithran ve Naturaleza dünyasını yeniden yapılandırmaya yönelik ayrıntılı bir planın parçası olduğunu düşünüyorsun. Tüm bunların Immanuel'in planlarına göre birbirine bağlandığını düşünüyorsunuz. Ancak Immanuel bu kadar katmanlı zaman çizelgesi tabanlı planlar yapabilecek kapasitede değildi. Orijinal Immanuel tembeldi. Tembeldi. Yerine gelen kişi odaklanmış ve azimli olabilirdi ama Leo'nun gerçek oğlunun siyasetle pek ilgisi olmadığı için yerine gelen kişi etkileşim olduğu siyasi yapılar hakkında hiçbir şey bilemezdi. Bir öğretmeni ."

"Sanırım birileri Immanuel'in ciğer yiyicisinin de iplerini çekiyordu," dedim. "Ama ikinci Immanuel ondan daha zeki olduğunu düşünüyordu. Kendi hedeflerini geliştirdi, bu da efendisinin hedeflerini değiştirdi."

orijinal planları gerçekleştirme yeteneği. Sonra ben geldim ve onu öldürdüm. Bence en eski vampirler yüzyıllardır, hatta Amerika'yı bilmeden çok önce bile uzun bir oyun oynadılar. Bence birden fazla oyuncu tarafından hazırlanmış çok katmanlı planlar var. Bir ya da daha fazlası Immanuel'i kullanıyor olabilir - ve ilk düşündüğümüz gibi sadece nişanlısının ailesini değil, daha güçlü birini. Bence bir zaman çizelgesi bulmak, neler olup bittiğini ve tüm bunları durdurmak için kimi alaşağı etmemiz gerektiğini anlamamıza yardımcı olabilir. Bu tıpkı bloklarla oyundaki gibi, alttan bir blok çekip üste koyuyorsunuz, blokları hareket ettirip başka yerlere yerleştiriyorsunuz, ta ki biri bir kilit taşı bulana ve her şey bir olana kadar. Leo benim joker olduğumu, her şeyi sarsacak kişi olduğumu söyledi. Ama belki de *tek* joker ben değildim. Bakalım neler olacak, sonra da her şeyi yeniden sarsmaya başlayayım. Görünüşe göre en iyi şey bu."

"Ve en kötü olduğun şey kılıç kullanmak, ki işler kötüye giderse buna ihtiyacın olabilir. Kılıç pratiğine ihtiyacın var," dedi Eli. "Sen ve Bruiser antrenman odasına gidin ve birbirinize tahta sopalarla vurun. Wrassler ve ben de düğün için güvenlik hazırlıklarının üzerinden geçelim."

"Teşekkürler," dedi Wrassler. "Jodi, Jane'in şehre birlikte tüm işlerin tuvalete gitmesinden korkuyor."

"Hardy har ," dedim.

Ama yüz ifadesinden şaka yapmadığı anlaşılıyordu.

* * *

Her harekette ayaklarımın nereye gittiğini hatırlayamıyordum. Dirseğimi ne kadar yükseğe kaldırmam gerektiğini. Hamle yapmadan, hamle yapmadan, hamle yapmadan önce ne kadar sağa ve sola savrulduğumu. Beceriksizdim, aklım başka şeylerdeydi. Konsantrasyonum bozulmuştu.

Ya da Bruiser Latin müziğı açana kadar öyleydi. Ritim pençelerimde tıngırdadı, beynimi uyandırdı. Bruiser yanımdan geçerken popoma vurduğunda güldüm.

Pozisyon aldı, uzun tahta yukarıda, kısa kılıcı vücudunun üzerindeydi. Düello ringleri dışında daha önce gördüğüm bir dövüş pozisyonu değildi. "Hadi dans edelim," dedi, gözlerinde eğlenmek olduğumuzu bildiren bir parıltıyla.

Onun pozisyonunu taklit ettim.

"Sol dirsek daha yukarıda. Güzel," dedi. "Kendini savun."

Eğlenceli, diye düşündü Canavar, mırıldanarak, Bruiser'ın gözlerine yansıdığını gördüğüm altın bir parıltıyla gözlerimin arasından bakarak. Saldırdı.

Tahta çıtalar yavaş ve dikkatli bir şekilde takırdıyor, ses üçüncü katın çıplak duvarlarında ve zemininde yankılanıyordu. Sonra daha yüksek. Daha hızlı. Bu haldeyken bile terliyor ve zor nefes alıyordum. Ve bu muhteşemdi.

Ama vampir kılıçları *acıtıyordu*. Şikayet ettiğimde, Bruiser dedi ki, "Öyle olması gerekiyor. Çürükler zihnine ne olursa olsun öğretir. Acı, vücuduna acı içinde bile hareket etmeyi öğretir."

Bana asıl öğrettiğı şey, yarı formumun daha hızlı refleksleri ve daha büyük gücüyle bile bu işte berbat olduğumdu. Ama bunu bir dans olarak görmek beni daha zarif yaptı. Daha dikkatli.

Beast ve narin, diye düşündü bana. *Jane'in Beast için söyledikleri*.

Canavar çürük bir kedi, diye düşündüm, şiddetli bir kafa darbesini zar zor engellerken.

Beast en iyi pusu avcısıdır. Devraldı ve bizi çömelmeye bıraktı. Bruiser'ın dizlerine vurdu, yandan da karnına sapladı. İki sopa da yere indi. Bruiser bir nefes verdi ve topallayarak dans etti.

Tamam, düşündüm. Evet. Bu işte oldukça iyi olmaya

başladık. Ben/biz Jane ve Koca Kedi'den daha iyiyiz.

Tekrar vurduk. Ve tekrar. Birdenbire tek bir yaratık gibi, harmanlanmış reflekslere sahip tek bir zihinle birlikte savaşmaya başladık, tıpkı Monique'i öldüren silahı ateşlediğimiz gibi.

Hızlı hızlı vuruşlar yaptık. Bruiser ooffladı, ooffladı ve dans etti.

"Acıması gerekiyordu," diye alıntı yaptım ve güldüm. "Çürükler, Beast ve ben ne yaparsak yapalım, zihnine mücadele öğretir. Acı, vücuduna acı içinde bile hareket etmeyi öğretir."

Gözleri tekrar parladı. "Sen ve Beast birlikte mi dövüşüyorsunuz? Güzel. O zaman ben de Onorio'nun hediyelerini zorunda değilim."

İşte tam da bu -ve buna eşlik eden çürükler, darbeler ve acı- bana iğneleyici ağzımı kapalı tutmayı öğretti.

BÖLÜM 9

Jane'in Kutsal Suyu İhtiyacı Var. Kutsal Su Yeri'ne git.

Daha sonra ağrıyan kaslarımı çalışırken "Ah," diye . Hepimiz tipik bir Louisiana öğleden sonra kahve molası için mutfaktaydık, görevli beignet'ler ve çok sayıda sıcak içecek vardı. Her önünde basılı bir kopya olmasına rağmen kimse Alex'in zaman çizelgesine bakmamıştı.

Alex çarşafı masanın üzerine koyup oturduğunda buna "eski usul" . Rahatlatıcıydı, özellikle yeni şöminedeki ateş neşeyle yanarken ve yağmur yağarken. NOLA'da dokuz ay yaz, bir ay sonbahar ve ilkbahar (aşağı yukarı) ve iki hafta kış (ama hepsi aynı anda değil) yaşanırdı. Çılgın sıcaklıklar standart New Orleans sonbaharıydı: bir an sıcak, bir an soğuk.

Sözlerine şöyle devam etti: "Bilgiler çoğunlukla Reach'in eski dosyalarından derlenmiş. Bunu güncelleme zahmetine hiç girmedim."

Çayımı yudumladım, bir beignet yedim ve Immanuel Pellissier'in madde işaretli zaman çizelgesini okudum, Leo'nun bedeninden olan oğlu, insani yollarla çoğaltılan ve güçlü bir vampir ailesinde doğan çocuk. Vampir benim türümden biri tarafından yenildi ve yerine bir taklitçi, bir *u'tlun'ta* doppelgänger geçti. Sonra da New Orleans'a geldiğim ilk ay benim elimle öldürüldü. İlk birkaç satırın sonunda, tüm bu olaylarda neden joker olduğumu anlamaya başlamıştım, çünkü aklımda her türlü olasılık dolaşıyordu ve hiçbirisi iyi değildi. Başlangıçta Immanuel'in nişanlısıyla buluşmak için Fransa'dayken yenildiğini ve değiştirildiğini düşünmüştüm ama yüz yıldan fazla yanılmışım.

- Immanuel: 1800'lerin başında doğmuş, Reach'in dosyalarında kesin bir tarih belirtilmemiş. Daha erken olabilir.
- Immanuel, bildiğimiz kadarıyla ilk kez 1825 yılında nehrin yukarısına çıktı.

Not almıştım. Ben 1830'da doğmuşum. Onun ciğer yiyicisi ben çocukken hayatta olabilir ve hala *Tsalagi*'ler arasında yaşıyor olabilir. Akraba olabilir. Büyükanne mi arayıp o dönemde başka deri değiştirenlerin olup olmadığını soramamam çok kötüydü. Ama belki Aya bilir ve bana anlatırdı. Hatta elinde diğer deri değiştirenler hakkında PsyLED kayıtları bile olabilir. Bizim gibi başkaları olup olmadığını, başka deri-gezenleri tanıyıp tanımadığını ona hiç sormamıştım. Neden sormadığımdan emin değildim, bir yandan birbirimizden uzak dururken bir yandan da daha yakın olmak istediğimiz kardeşlik ilişkimiz dışında. Aptal aile meseleleri. Listeye geri döndüm.

- Reach'e göre, Immanuel 1915'ten önce birçok kez nehrin yukarısına gitmiştir. Fransa'da dönüştürülmüş olma ihtimalini göz önünde bulundurduk, ancak böyle bir nehir gezisinde Immanuel yerine ciğer yiyenin geri dönmüş olması da mümkün. Leo şehri yönetmekle meşgul olduğu için oğlundaki koku değişimini fark etmemiş olabilir ya da Immanuel bunu değiştirebilmiş olabilir. Koku değiştirme muskaları var, yani bu da bir olasılık.
- Outclan rahibesi Bethany (artık gerçekten ölü) tarafından sağlanan en iyi tahmin edilen zaman çizelgesine göre, Immanuel, ilk Karanlığın Oğlu bir arcenciel tarafından ısırılmadan ve vampir karargahının beşinci bodrumunda zincirlenmeden önce nehrin yukarısına yolculuk yaptı.
- Ailesi, Jane'in büyükannesi ya da Ka'nın babası olduğunu iddia eden biri tarafından 1803 civarında on bir yaşındayken Adan Bouvier'e satılan N'vsita, 1803-1804 civarında NOLA'ya girmiştir. Yaklaşık 1790 ya da 1795 doğumlu olabilir mi? B-ikizleri "hizmete girdiğinde" olgun bir kadındı.
- Ka Adan'ın primosu oldu ama primoların bağlanması gerekir. Çatışma mı? Yoksa başka bir şey mi?
- Ka, Jane'in çok eskiden akrabası olabilir. Kuzen, ikinci kuzen, büyük teyze? Daha yakın biri.
- Leo 1912'de NOLA'nın başına geçti. • George Dumas (Bruiser) 12 yaşındaydı.
- George 16 yaşında Leo'ya bağlandı.
- Leo başa geçtikten sonra Adan'ı açıklanmayan bir kötülük için Fransa'ya geri gönderdi ve Ka da onunla birlikte gitti. Ya da öldü. Raporlar farklı. Leo herkese Adan'ın öldüğünü söyledi. Ama belli ki ölmemiş ve Adan bir vampir tutsağı olup arcenciel'leri bir jeoda hapsetmeden önce tekrar bir araya gelmişler (Jane'in yok ettiği).
- Amelie (Immanuel'in nişanlısı) ve Fernand (kardeşi) kan hizmetkârlarıydı ve Leo her ikisini de Immanuel'e bağlamalarını isteyerek dönüştürdü. İkisi de de Allyon tarafından Immanuel'e yönlendirilmiş olabilir. Ya da arka planda ipleri elinde tutan gizemli vampirlerimiz. Belki de birden fazla vampir Immanuel'in sırrını saklamak için birlikte çalıştı.
- Alex'in notu #1: Bir ciğer yiyen canlı bir varlığı yediğinde, bedenini ve anılarını alır, ancak Immanuel hiçbir zaman politik bir varlık olarak görülmedi. Aptal olduğunu söylemiyorum ama dahi olarak da bilinmiyordu. Muhtemelen birisi Immanuel'in iplerini çekmiştir. Muhtemel adaylardan biri de Allyon, ama o öldü, yani o da var. Arabayla gidip kibarca soramayız.
- Alex'in notu #2: Üç çok güçlü vampirin bağlanamayan primoları ya da İnfazcıları vardı ... Adan, Leo ve Grégoire. Anlamı ne?
- Jane İnfazcı'ydı. Tüm primolar (Ka, George Dumas ve Roberes), artık gerçekten ölü olan Outclan rahibesi Bethany tarafından Onorio'ya dönüştürüldü.

Parmak uçlarımı kâğıttaki kelimelerin üzerinde gezdirdim, sanki dokunsal bağlantıdan bilgelik elde edebilmişim gibi. Aynı şekilde düşünüyor olmamız ilginçti. Deri değiştirenleri bağlamak bu kadar zorsa Ka nasıl Adan'ın primosu olmuştu? Gönüllü müydü? Zorla mı? Yoksa Adan'inkine benzer bir ilişki mi?

Robere ikizleri ve Grégoire'ın paylaştığı bir şey mi? Onu seviyorlardı, bu yüzden ona hizmet etmek her zaman bir seçim olmuştu. Araştırmaya geri döndüm.

- Eğer deri-gezenler bağlanamıyorsa, de Allyon ya da bir EuroVamp erkek deri-gezen Immanuel üzerinde nasıl bir etkiye sahipti ve neden Leo'nun oğlu rolünde bir yüzyıldan fazla kaldı?
- Jane (skinwalker), başka birinin ajanı olan Immanuel'i (skinwalker ciğer yiyici) öldürdü. • Immanuel öldü. Jane Leo için çalışıyor.
- Immanuel'den sorumlu olan Vampir uzun oyununu kaybetti. Şimdi kızgın. • Rick ve Jane takıldılar.

İğrenç görünümlü doğal enerji içeceklerinden birini daha höpürdeten Alex'e ters ters baktım. Dudakları kıpırdadı ama gözlerini kendi sayfalarından ayırmadı.

- Damour'lar Molly'nin çocuklarını alarak uzun süredir zincire vurulmuş olan çocuklarını akıl sağlığına kavuşturmak için bir girişimde daha bulundular.
Zamanda yürüme girişimlerini kanlı kara büyülerinin bir parçası olarak mı değerlendirdik?
- Kurt sürüsü NOLA'ya gelmeden önce Rick ve Jane'in birkaç haftası vardı.
- Gee Rick'i takip etti. Siyah leopar ısırığını durduramadı. Rick'in yerini kimseye bildirmedi.
- Gee Rick'ten kurtulmaya çalışmış olabilir. Leo'nun Rick'in görevden alınmasını çok önceden onayladığını ve bunun gerçekleşmesi için işleri yoluna koyduğunu varsayalım. Eğer öyleyse, bu pek çok şeyi değiştirir çünkü Rick daha sonra PsyLED'de Soul ile ortak oldu. Rick arcenciel'lere bir hediye miydi?
- Grindylow ısıranı anında öldürdü (Rick'i zaten siyah bir leopara dönüştürmüştü) ama kurt sürüsünü hemen öldürmedi. Neden öldürmedi? Posit - bu yarımkürede Rick'te kara panter lekesi olduğunu bilen tek kişi. Ve insanları öldürdükleri için değil, sadece için yargılıyorlar.
- Gee, kurtlar tarafından kaçırıldıktan sonra Rick'in yerini yeniden keşfetmiş ancak Jane'e hemen söylememiş olabilir. Yine Leo'nun entrikaları ihtimali var.
- Jane çok sert çıktı ve kurt sürüsünü öldürdü. Kraliçeleri olan sürtük öldü.
- Rick'in aradan çekilmesiyle saha Leo'ya kalmıştı (Leo'nun Rick'in aradan çekilmesini istediğine dair yukarıdaki pozisyona bakın).
- Jane, İnfazcı statüsü talep ederek Leo'nun onu bir kez daha ele geçirmesini sağladı. • De Allyon'ın İnfazcısı Jane tarafından öldürülür.
- Bir iblis ardından Melek Hayyel tarafından ilk büyük görünüm.
- De Allyon, vampir vebasıyla diğer vampirlere saldırarak dünya (ya da azından ABD vampirleri) egemenliği için harekete geçti.
- Jane onu öldürdü. Kafasını kesti. Her neyse. • Natchez'de zaman yürüyüşü çemberi.
- Natchez'de cep saatlerinin içinde Golgotha Spike'ından demir külçeler bulduk. Bethany ve Sabina kanı tutabilecek bir "kaptan" söz ediyorlar-Kutsal Kase mi? Yoksa vampir gibi davranıp, açıklanamaz bir şekilde başka bir şeyden mi bahsediyorlardı?

- Öümcek vampirlerin (dış iskeletli) ilk ortaya çıkışı Natchez'de olmuştur.
- İlk kez Natchez'de bir zaman yürüyüşü çemberi bulduk ve bu çok sayıda cadıyı öldürdü. • Le Batard şehre geldi. Grégoire onu öldürdü. Kafasını kesti. Her neyse.
- Adan arcenciel'lerin vampir zaman çizgilerini yok etmek istediğini biliyorsa, bunun olmasını engellemek için onları tuzağa düşürmeye ve kullanmaya istekli olabilirdi. Ya da kendi amaçları için tuzağa düşürülmüş arcenciel'leri elde etmek için hapsedilmiş gibi davrandı. Ya da kim bilir Leo ne planlıyordu. O sinsi bir piçti.
- Ka muhtemelen düşmanın tutsağıydı ve Adan'ı onların emirlerini yerine getirmeye zorluyordu. • Şimdi Ka geri döndü, diğerleriyle birlikte. Adan'ın da döndüğünü varsayarsak.
- Cevapları almak için Gee'ye işkence etmeyi öner. Şaka yapıyorum. Pek sayılmaz.

Son kısmı görmezden geldim. Bunların bir kısmı tarihi, bazı tarihler Sabina ve kendi büyükannem tarafından yalanlanmıştı ama küçük şeylere takılmamak için bana doğru gelen yeterince şey vardı. B-ikizleri Brian ve Brandon Robere'bir keresinde bana Ka N'vsita'nın "iyi bir çocuk" olduğunu ve yirmili yaşlarda öldüğünü söylediklerini hatırladım. Robere'ler Ka'yı tanıyacak yaşıydılar ama Ka onlar üzerinde pek bir etki bırakmamış gibiydi.

Gee bir keresinde yaşlıların hiç şeyleri hatırladıklarından bahsetmişti. Tüm bunları kime soracağımı bulmaya çalıştım. Raisin, karargâhta, bu zaman diliminde hayatta olacak kadar yaşlıydı. Benden pek hoşlanmazdı ama ona turta ya da beignet getirirsem belki Ka hakkında konuşurdu.

Ya da Koun. O daha da iyi olabilir. Saati kontrol ettim. Hâlâ uyuyordu. Koun'a, Raisin'e ve B-ikizlerine sahip olabilecekleri herhangi bir bilgi için mesaj attım. Batı yarımkürenin yaşayan en eski kan hizmetkârı Coreen'in numarası bende ve doğru hatırlıyorsam zaten telefonlara da çıkmıyordu.

NOLA vampir tarihinde o kadar çok insan vardı ki, zaman, güç ve konumla ilgili o kadar çok iplik vardı ki. Leo tüm bu katmanlara, ipliklere ve dokumakta olduğu goblenin derinliğine nasıl ayak uyduruyordu? Ve perde arkasındaki güç simsarlarını görecektik kadar nasıl çözebildim?

Resme girdiğimden beri pek çok kişi ölmüştü: Karanlığın Oğulları, Le Batard, de Allyon, Louis VII ve İspanya Kralı Charles II - hepsi VIV'ler - çok önemli vampirler. Dünyanın dört bir yanındaki ülkelerin ve şehirlerin efendileri. Onların yerini kim almıştı? Varisleri kimlerdi? Geriye kim kalmıştı?

Her zaman bir varis vardı. Neredeyse her zaman. Leo, Immanuel'i yaklaşık yüz yıl boyunca atamadı, bu yüzden Leo bu konuda aykırı biriydi. Çoğu vampir yeni bir güce ulaştıkları anda ya da bir önceki varis gerçekten öldüğü anda bir varis atardı. Bir vampirin hem büyüleri hem de siyasi gücünü kabul edecek biri olmalıydı. Ancak tüm varisler, güç dengesini korumak ya da daha fazla güç elde etmek ihtiyaç duydukları şekilde gücü ya da idare edemezdi. Bir hayatı genellikle kısa sürer ve şiddetle sona ererdi.

Peki sorun çıkaran varisler zaman yolculuğu ile ne yapmak istiyordu? Vampirleri değiştirmek sadece on yıl sürüyordu ama eski vampirleri değiştirmek imkânsızdı. Eski vampirler bir kez öldüler mi, artık *ölü* sayılırlardı. Aklıma tuhaf bir düşünce geldi, daha önce de aklıma gelmişti ama pek somutlaşmamıştı. Ya sorun çıkaran vampir geriye dönüp kendi türlerinin yaratıldığı anda çalışan orijinal kara büyüü değiştirmek isterse? Ya kendi türlerinin yaratıldığı andaki

Ruhlarını koruyup öbür dünyayı yeniden kazanmak mı? Gündüz yürüyüp insanlar gibi yaşamak için mi? Belki de yaşamak için insan kanı içmek zorunda kalmamak için?

Aynı ana, o kara büyü eylemine arcenciel'ler de geri dönmek istiyordu, ancak amaçları vampirler yaratılmadan önce Karanlığın Oğulları'nı yok etmektir. İki paranormal grup vampirlerin başlangıcına geri dönmeyi düşünürken savaş ufukta belirmiş olabilir.

Zihnim Sabina'nın Bethany ve Adan'ın Ka'yı öldürmesini izlediği sahneye geri döndü. Demir bir cadı çemberinin içinde duruyorlardı. Zaman çizelgesinin o anki sayfasını çevirip beton zemindeki siyah karenin bir çizdim ve demir cadı çemberinin yanına yerleştirdim. Boyutları göstermek için çubuk figürler ekledim.

İşim bittiğinde, Bruiser'a uzattım. "Hiç böyle bir demir cadı çemberi gördün mü? Siyah bir kare içinde?"

Yüzü düşünceli bir ifadeyle asıldı. "Hayır. Belki?" Çenesini avucuna dayadı, dirseğini masaya dayadı.

Kolları yukarı doğru itilmişti ve kolundaki ince tüyler Beast'in neden oldu.

Dostum... düşündü.

Bruiser, "Hayal meyal, demir bir çizgi olan siyah mermerden kare bir karo parçası gördüğümü hatırlıyorum. Bir yerde. Ama sadece bir karoydu. Bütün bir daire değil. Bu önemli mi?"

,"" dedim.

Yüzü daha da aşağı çekildi. "Düşünmeme izin ver."

* * *

Kendimi huzursuz hissediyordum. Ve morarmış. Ve ne bilmediğim bir şeye ihtiyacım vardı. Dışarıda yağmur . Gün ışıdı, ki bu insan şekline dönüşmek için imkânsız bir zamandı, en azından benim için. Ama Beast'in benim sahip olmadığım sırları ve yetenekleri vardı. Geçmişte gün ışığında şekil değiştirmişti.

Kolyemdeki altın külçeyi ayarladım ve bütün gün oyalanmak ve kedi olmak isterse diye orada asılı duran kedi dişini çıkardım. Genelde buna ihtiyacı olduğundan değil, ama bu günlerde şekil değiştirdiğim için, sahip olabileceği her türlü avantajı ortadan kaldırıacaktım.

İçimde, Beast hırladı ve burnundan sertçe üfledi, tiksinti dolu bir kedi hırıltısı.

Kabullen, düşündüm.

Giysilerimin ıslanmasını umursamadan, yeni dar kapılardan birinden yan verandaya çıktım. Bitsa, benim piç Harley'im, eve yaslanmıştı. Yanında da Bruiser'ın Indian'ı duruyordu. Çocuklardan biri motosikletlerin teslim edildiğini görmüştü, çünkü onları en son Bruiser'la birlikte dağlarda üç günlük bir yaz ortası gezisine çıktığımızda, ucuz otellerde kalıp dünyamı gördüğümde görmüştüm. Harikaydı.

Bisikletime dokundum. Özgürlük içimde kabardı, ona duyduğum ihtiyaç, ona duyduğum arzu. Bir gün tekrar özgür olacağımdan, DQ olmak zorunda kalmayacağımdan, sadece bir Klanın Efendisi olacağımdan, kendi insanlarıma öncelik verebileceğimden emindim. Belki biraz eğlenebilirdim.

Elimi çektim. O gün bugün değildi.

Bahçeye yürürken Bruiser'ın emriyle yapılan değişiklikleri inceledim. Katie'nin arka bahçesine açılan tuğla çitteki kapı, küçük bir arabayı park etmek ya da bir arabayı döndürmek için asfaltlanmış alan. Katie'nin fiskiyesi temizlenmişti ve haznesi yağmur suyuyla doluydu. it duvarları boyunca yere boy boy saksılar içinde çiçekler ekilmişti. Sonbahar yeşillikleri, Katie'nin New Orleans'a ilk geldiğimde buraya koyduğu kayalardan geriye kalan yarıklara sıkıştırılmıştı. Kayaların çoğu parçalanmış ya da kırılmıştı, ihtiyaım olduğunda toplu değişiklikler için kullanılıyordu ama bir tanesi hâlâ büyük ölçüde sağlamdı. Çıplak penelerimle yağmurdan kayganlaşan kayanın üzerinde manevralar yaparak, birilerinin çok  zen gösterdiği bitkilerden kaçındım ve üstüne oturdum.

Gözlerimi kapattım ve ilk meditasyon egzersizlerime geri döndüm - karanlık bir yerde bir mum. Birkaç nefes aldım ve bıraktım, her nefes bir öncekinden daha yavaş ve daha derindi. Karanlıktaki tek ışık olan mumu tuttum.

*Canavar mı? Jane olmak
istiyorum. Neden? Jane
zayıftır.*

Beast yanımda olduğu sürece asla zayıf olmayacağım. Ben/biz Canavar'ız.

Karanlığın içinden çıkan Canavar, mumun ışığına doğru ilerledi. Altın rengi gözleri benimkilerle buluştu, ağzı kısmen açıktı, öldürücü dişleri görünüyordu. *Daha önce olduğumuzdan daha fazlasıyız ve değiliz*, diye düşündü.

Yapacak çok işimiz var. Bazen bir forma bazen de diğerine ihtiyaım oluyor. Ve şu anda merkeze gidip oradaki işleri kontrol gerekiyor.

Jane'in ruhu hala kırık. Jane'in kutsal suya ihtiyaı var. Kutsal suyun olduğu yere git, Canavar değişecek. Tamam. Anlaştık. Anlaştık. Ama değişimi şimdi istiyorum.

Canavar bir pençesini uzatıp elimin üzerine koydu. Yer değiştirmeye başladım. Acı pençesinden yukarı, koluma, omzuma ve doğru süzüldü.

* * *

Dondurucu, davul gibi çalan bir yağmur fırtınasının içinde, insan şeklindeki kayanın üzerine uzanmış halde uyandım. *Lanet kedi*, diye düşündüm. Ama sevecendi, sinirli değil. Ancak giysilerim parçalanmıştı ve timsah tiş rt m  gerçekten çok sevmiştim.

Buz gibi ellerimi altıma aldım ve Eli'nin verandada battaniye ve havluyla durduğunu görmek oturur pozisyona geçtim. Çamurlu ıplak insan ayaklarımın üzerinde ona doğru çömeldim ve beni battaniyeye, saçlarımı da havluya izin verdim. "Ayaklarını paspasın sil. Git sıcak bir duş al. ıktığında yulaf ezmen hazır olacak."

Başımı salladım, battaniyeye sarılmış haldeyken kot pantolonumu çıkardım ve yerleri kirletmemek için ona uzattım. Pantolonumu sıkması için onu yalnız bırakarak içeri girdim. Ben emirleri uygularken onun kıkırdamasını duymak iyi hissettirdi.

Bruiser ve Wrassler bir sorunu halletmek için karargâha gitmişlerdi ve ben de kuruyup çoğunlukla düzgün g r nd ğ mde ince bir tişörtün üzerine onun üzerine de bir sweatshirt geçirdim. Beast kutsal suya ihtiyaım olduğunu söyledi ve NOLA'da vaftiz suyu alabileceğimi bildiğim sadece birkaç yer vardı. Biri havuzu kirlettiğim için artık kapıdan içeri girmeme izin vermiyordu, diğeri ise

Daha önce hiç ibadet etmediğim yeni bir kiliseye. Çocuklara nereye gittiğimi söylemeden önce modası geçmiş kutsal su şişelerimi boşalttım ve bir kadehin içine .

"Yalnız değil," dedi Eli. "Ben sürerim."

"Bunu yalnız yapmalıyım," dedim. "Lütfen."

Tereddüt etti ve Alex mırıldandı, "Kardeşim, aylardır gitmediği kiliseye gidiyor. Artık yemekte bile dua ettirmiyor. Onu biraz bırak. Kahretsin."

Alex'in bunu fark etmesine şaşırarak kapının yanındaki kancalardan anahtarları aldım. Dışarıda fob'a bip sesi verdim, serpintiler arasında cipe doğru koştum ve içine tırmandım. Arabayı sürerken güvenlik görevlilerine salladım. Eli'nin bana destek olmak için başka bir cipe koştüğünü görmemiş gibi davrandım. Aşırı korumacı bir aptaldı ama *benim* aşırı korumacı aptalımdı.

Bir zamanlar gittiğim kilise daha iyi bir yere taşınmadan önce bir vitrindeydi. Burayı yeni bir kilise devralmıştı ve ben caddenin aşağısında bir park yerine çekmiştim. Kilisenin önüne baktım, düşündüm ya da belki de sadece bir sisin içinde oturdum ve düşünmedim, bir sıradaki insanların içeri girip geri çıkmasını izledim. Evsiz olduklarını fark ettim, sırt çantaları ve yatak örtüleriyle giriyorlar ve aynı şekilde ama aynı zamanda yiyecek torbalarıyla . Cipten ayrıldım, vitrine ve artık içinde yaşayan yeni küçük kiliseye yaklaşırken kilitledim. Her ırktan ve yaştan evsizlerin ve bazı çocuklu ailelerin oluşturduğu yavaş ilerleyen sıraya katıldım. adama ve arkamdan gelen sıırıslık kışık paltolu yaşlı kadına başımı salladım, ilerlerken onlarla birlikte sabırla bekledim.

İçerisi çok hareketliydi. Eskiden orta koridorlu iki sıra sandalyenin olduğu yerde, sandalyeler bir duvara doğru katlanmış, masaların kurulduğu ve arkalarında beş kişinin sandviç yaptığı ve öğle yemeklerini bir araya getirdiği geniş bir alan oluşturmuştu. Başka bir masada birisi özenle katlanmış giysi yığınlarını gözden geçiriyor, gömlek, kot pantolon ve ara sıra yağmurluk dağıtıyordu. Son masada ise üç halkalı bir klasör ve eski bir dizüstü bilgisayar olan bir adam, ihtiyaç sahiplerine yardım eden duş, sağlık testi ve diş hekimleri sunan temel hizmetleri ve adresleri araştırıyordu. Önde vaiz çift vardı, katılmak isteyen herkesle birlikte dua ediyor, küçük bir gruba kutsal metinleri öğretiyorlardı. Evsizlerin çok azı bu gruba katılıyordu ama burası benim olmam gereken yer gibi görünüyordu.

İkinci sırada bir sandalyeye oturdum ve parmaklarımı birbirine geçirerek başımı eğdim. Erkek vaiz kurtuluşun doğası hakkında konuşuyordu. Bunun kozmik bir tesadüf mü, Tanrı'nın benimle konuşması mı yoksa adamın her zamanki mi olduğunu bilmiyordum. Her iki durumda da evrenin tuhaf bir mizah anlayışı vardı.

Vaiz adam, "Kurtuluş hem inanç hem de eylem gerektirir ve hiç kimseden esirgenmez," dedi. Ama Sabina'nın ruhunu kaybettiği o parlak ve göz kamaştırıcı anı hatırladım ve merak ettim. Kısa mesaj ve İncil okumasının ardından toplantı sona erdi ve çift katılımcılarla sohbet etmeye başladı. Arkalarını döndüklerinde perdenin arkasından vaftiz havuzuna doğru yürüdüm.

Geçen seferki vaftiz havuzu değildi. Bu yeni, oval, kızılağaçtan yapılmış, kenarlarındaki bankları kaldırılmış bir Japon jakuzisiydi. Kenarından eğildim ve kutsal su şişelerimi yeniden doldurdum, onları güvenli bir şekilde gobag'a yerleştirdim. Orada elli dolarlık bir banknot buldum. Her zaman yanımda nakit para ve bir yerde çıplak ve yalnız kalma ihtimalime karşı yedek kıyafetlerle seyahat ederdim ama elliliği hatırlamıyordum.

"Yardımcı olabilir miyim, kardeşim?" dedi arkamdan bir ses. Döndüm ve kadın vaizi gördüm.

"Belki," dedim, kendimi şaşırtarak. "Kocanız kurtuluşun kimseden esirgenemeyeceğini söylemişti. Ama düşmüş meleklerin kurtarılamayacağı söyleniyor." Beynim olasılıklarla dolup taşı. "Peki vampirler? Peki diğer paralar lanetli mi? Peki ya kendi iradeleri dışında dönüştürülen yaratıklar? Peki ya cadılar?" *Peki ya ben?*

"Kefaret karmaşık bir şeydir," dedi nazikçe. "Düşen melekler tek gerçek Tanrı'ya karşı bir savaş verdiklerini şüphesiz biliyorlardı. Kefaret, inanan ama yine de günah işleyen insanlara sunulmaz, sadece tövbe edip değişenlere sunulur. Cadılar ne olabilir ya da yapabilirler. Kefaret istiyorlarsa, bu onların hakkıdır. Vampirler de yaratıklar gibi uzun , bazıları insanlığı bir ebedi gençlikle takas etmeyi seçerler." Biraz omuz silkti. "Onların hayatta kalması Elohim'in elindedir."

Elohim. Tanrı'nın en eski İbranice isimlerinden biriydi, Tanrı için kullanılan çoğul bir terimdi ve *tanrılar* anlamına geliyordu. Bunu kullanması ilginçti. "Peki ya iradeleri dışında dönüştürülen vampirler ve yaratıklar?" diye sordum. İstekleri dışında istismar edilenler?" *Rick gibi mi?* düşünce kafamın içinde bir gong gibi çınladı ama söylemedim. Tüm kusurlarına rağmen Rick'in masumları korumaya yönelik derin ve köklü bir ihtiyacı vardı. Hafif bir tereddütten sonra sözümü bitirdim. "Cennet için bir şansları var mı?"

Üzüntüyle iç çekti. "Vampirlerle konuştum. Bazıları bilmedikleri için korkunç acı çekiyorlar. Onlara söylediğim gibi size de söyleyeceğim: Bilmiyorum. Bu Tanrı'nın elinde. Ama umut edebilirler. Her zaman umut edebilirler."

Ben söylemedim ama Sabina iki bin yıldır ruhunu bulmayı umuyordu. Bir noktada bu umudun sönmesi gerekiyordu. Çoktan sönmüş olabilir. Tekrar küvete baktım. İçindeki su dokunulamayacak kadar sıcaktı. Kan gibi. Bu ürkütücü bir şekilde mantıklıydı, çünkü kanın yerini alması gerekiyordu. Acaba bir vampir hiç vaftiz olmaya çalışmış ve suda yanmış ? Kirlettiğim havuzu hatırlayarak kaşlarımı .

"Siz Jane Yellowrock', değil mi?" dedi, sesi alçaktı. "Seni televizyonda görmüştüm." Başımı salladım ve o da devam etti. "Vampirleri öldürdün. Onları cehenneme gönderdiğin için endişeleniyor musun?"

"Eğer artık ruhları yoksa, cehenneme gidebilirler mi?"

"İlginç bir teolojik soru. Ama sanırım burada bulunma sebebiniz teoloji üzerine bir tartışma değil."

O haklıydı. Bu boşa kürek çekmekti ve gerçekte ne için burada olduğumu gizliyordu. "İnancımda bir eksiklik var," dedim. "Kefarete, Tanrı'ya ya da herhangi bir şeye karşı olduğumdan değil. Sadece ..." Parmaklarımı suyun içinde gezdirdim ve sudan duman çıkmadı, kıvılcım çıkmadı ya da kükürt gibi kokmaya başlamadı. Bu iyi bir başlangıçtı. "Tanrı'dan uzaklaştım ..."

"Seni ve sevdiklerini kurtaracak kadar büyük ya da güçlü olmadığı için mi?" diye sordu. "Hayır."

Ama zahmet etmediği için. Çünkü ben de vampirlerin yaptığı şeyi yaptım. Ben de Öldürüldüm çünkü kendi yolumun doğru, tek yol olduğunu düşünüyordum ama bazen başka bir yol olduğu ortaya çıktı. Kurtarılabılır olup olmadığımın emin değilim. Tanrı'nın beni isteyip istemeyeceğinden bile emin değilim, çünkü düşmüş melekler gibi, başka bir yol olduğunu öğrendikten sonra bile yaptığım şeyi yapmaya devam ettim. Öldürmeye devam ettim."

Kadın omzumu okşadı ve "Siz de bu şehir için harika şeyler yaptınız. Bir zamanlar evsizleri avlayan vahşi vampirleri dizginledi. Onları kendi kanlarıyla daha iyisini yapmaya zorladın-

hizmetkarlar. Yeni kan kölelerinin yaratılmasını yasakladı. Jane Yellowrock, katkılarının Yüce Tanrı tarafından fark edilmediğini düşünme. Bizim tarafımızdan da fark edilmediler."

Hiç beklemediğim bir anda gözlerim doldu. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da nasıl . Tepkimi gizlemek için yüzümü başka tarafa çevirdim.

"Burada istediğin kadar oturabilirsin." Omzumu tekrar okşadı ve bu sefer bir lütuf ya da kutsama gibi hissettirdi. "Sandviç yapma sırası bende."

"Tüm bunlar ne kadar mal oluyor?" Beklemediğim duygusal bir tepkiyle sesim sertleşerek sordum. Gözlerine baktım ve sessiz, sakin bilgeliğine düşündüğümünden daha genç olduğunu fark ettim; belki de yirmili yaşlarının sonundaydı, koyu tenli, kızıl saçlı bir kadındı. Küçük kilisenin içine doğru el salladım. "Sandviç yapmak, giysileri temizlemek ve saklamak. Elektrik. Kira. Maaşlar."

"Yılda yüz binden fazla. Son zamanlarda daha fazla, çünkü vampirler onları yemeyi bıraktığından beri New Orleans'taki evsizlerin sayısı hızla artıyor." Gülümsedi. "Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor. Ama geri gelmek istersen, her gün altıda dua toplantımız var."

Ona elli dolarlık banknotu uzattım ve "Teşekkür " dedim.

Gözleri parladı. "Teşekkür ederim, kardeşim." Beni küvetin yanında bıraktı.

Başımı eğdim ve herhangi bir insanın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde fısıldadım, "Özür dilerim. Benim için yeterli olduğundan şüphe ettim. Birine değer verdiğinden şüphe ettim. Ama yarığı bulmama izin verdin. O mülkü ona bu kadar yakın bir yerde satın almam bir tesadüftü. Belki de yarık yanımda getirdiğim sihirli şeyler yüzünden açılmıştır. Yani. Belki de beni oraya sen gönderdin? Bütün bunları sen mi ? Uzun bir oyun biri varsa, o da sensin. Bilirsin, tüm o her bilen güce ve cra-ah'a sahip olduğun için."

Tanrı cevap vermedi ama zaten benimle hiçbir zaman bazı insanların kendileriyle konuştuğunu söylediği şekilde konuşmamıştı. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. Ve yine kimse cevap vermedi. Acaba bu, kendi kararlarımı vermemin Tanrı için sorun olmadığı anlamına mı ?

Kapıdan çıkarken kadın vaize bir el kaldırdım ve aracıma yöneldim.

Eli cipimin kapısına yaslanmıştı, yüzü gülmüyordu ama sinirli de görünmüyordu, yani bu iyiydi.

Dedim ki, "Hey, kardeşim. Burada evsizleri mi korkutuyorsun?" Kulaklığına dokundu ve gözlerini bana dikti.

Hiçbir şey söylemedim. Hiç tepki vermedim.

"Seni takip ettiğim için kıyameti koparmıyorsun," dedi. "Hayır.

Sadece işini . Anlıyorum."

Eli bir gülümseme verdi. Bir çeşit seğirme.

"kaç kişi daha getirdin?"

"Sadece üç tane. Bloğun her iki ucunda iki cip bulunuyor."

Ona uzattım. "Kutsal su. İhtiyaç duyulan yerlerde paylaşıldığından emin ol. Alex'e de kişisel hesabımdan kiliseye on bin dolar göndermesini söyle. Kıt kanaat iyi işler yapıyorlar."

"Karargâha mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Sen sür, biz sohbet edelim, güvenlik görevlilerinden biri de diğer aracı eve götürsün."

Bu sefer daha gerçek bir gülümseme aldım. "Kulağa hoş
geliyor."

* * *

Merkezin arka tarafına yanaştık ve masaları, katlanır sandalyeleri, çarşafları ve diğer çeşitli düğün gereçlerini indiren  kamyonun arkasına park ettik. Eli beni porte cochere'in altından çıkardı ve Derek yan tarafa yönlendirerek sanki bir misafirmişim ya da teslimatılardan gibi güvenlik önlemlerinden geçirdi.

"ok şirin," dedim ona.

"Karanlık Kraliçe'nin emirleri," dedi alaycı bir sırtışla. zerinde siyah bir kot pantolon ve tişört vardı ve takip edilebilmem için bileğime bir güvenlik bandı takarken yüzünde o alaycı ifade vardı. İtiraz etmedim. Ne de olsa tüm güvenlik protokollerinin oluşturulmasına yardım etmiştim. Takip edilebilir hale geldiğimde Derek geri çekildi ve "Gnaydım, Legs." dedi.

Ve bu kalbimin tellerini ısıttı. *Bacaklar. Kraliçem* ya da başka aptal bir şey değil.

Balo salonunun girişini göstererek, "Hazırlıkları kontrol edin. Wrassler içeride, dokuz kuyruklu bir kedi kadar gergin. Belki onu biraz daha sakinleştirebilirsiniz, gerçi Deon'u yardım etmesi için göndermekle akıllılık ettiniz. Onun hem düğün planlayıcısı hem de şef olduğunu bilmiyorduk."

Deon düğün planlayıcısı mıydı? Deon'u ben mi gönderdim? Hayır, hayır. Deon'u eşim gönderdi. Teslimatıları balo salonuna kadar takip ettik ve açık kapıda durdum. st kemerlerdeki vitraylar parıldıyordu, st üste yığılmış teslimatların, sütunların ve balo salonunun zemininin üzerine parlak bir ışık saçıyordu. Vitraylar güneşe açık değildi. "Pencereler", vampirler için güvenli olan odada güneş ışığı varmış gibi görünmesi için kemerlerden oluşan alçak bir tavana yerleştirilmişti ve üzerlerinde ışıklar vardı. Ortasında geniş bir koridor bulunan iki bölümde sıra sıra metal koltuklar vardı. Kot pantolon ve tişört giymiş bir kadın sandalyelere tek parça kıyafetler giydiriyor ve küçük mavi fiyonklar ekliyordu. başka kadın da masaların yerleştirilmesini yönetiyor, adamlara bir talim çavuşu gibi emirler . Wrassler köşede duruyordu, kolları gevşek bir şekilde sarkıyordu, yüzünde kederli bir ifade .

Onun yanında durdum. "Düğün ncesi gerginliği mi, Wrassler?"

"Bunun için şehirde yerli ve yabancı fanghead'ler var. Bir sürü cadı. şehirdeki tüm polisler de burada olmak istiyor. İçki barıyla yok ama kan barı gelinimi mutlu etmeyecek."

Hoparlörlerden bir vals müziği yükselmeye başladı ve Gee DiMercy bir oyukta belirdi. Bir dakika önce orada olmadığından oldukça emindim. Konuşurken gözümü ondan ayırmadım.

Omuz silktim. "Deon'a kan barının spor salonuna taşınması gerektiğini söyle." Wrassler gözlerini bana dikti. "Gerçekten mi?"

"Bu senin düğünün. Karargâhta olup bitenlerden sen sorumlusun zaten. Sadece misafir vampirlerin bara kadar eşlik edilmeleri gerektiğini ve hayırın hayır anlamına geldiğini anladıklarından emin olun. Bu etkinliği bir açık büfe olarak görmeye ya da insanları yuvarlamaya izinleri yok."

"Ya ilerinden biri çizgiyi aşarsa?"

Düşündüm. "aşan vampirlerin kafasını kesmeyi seviyorum. Ve Karanlık Kraliçe olarak, kanın görünmesi umurumda değil."

Wrassler bir kahkaha patlattı ve bana kocaman sarıldı. "Seni seviyorum, Janie." "Ben de seni seviyorum, koca adam."

Kapı aralığından bir ses, "Adamımı çalmaya mı çalışıyorsun?" diye .

Wrassler beni bıraktı ve Jodi'ye topallayıp ona da sıkı sarılmadan önce bana göz kırptı, öyle ki Jodi şaşkınlıktan ciyakladı. Onu bıraktığında bana bağırdı, "düğünümü mahvetmeye kalkma, kadın."

"Her şeyin mükemmel olması için elimden geleni yapacağım." Verilen sözler arasında bu oldukça berbattı ama elimden gelenin en iyisi .

Wrassler haklıydı. Bu özel düğün kombinasyonu kötü olasılıklarla doluydu. Ben izlerken Gee talimatlar veriyor, Wrassler da onun yarısı kadar olan ve hâlâ beylik silahını taşıyan Jodi'yi kollarına alıyordu. Gee el ve kol pozisyonlarını düzeltirken ve Wrassler protez bacağı mükemmel bir denge sağlamasa da itaat için çok çabalarken, vals yapmaya başladılar.

Göz kapaklarımın altından yaşlar süzüldü. "Bu çok tatlı. Muhteşem olacak," diye mırıldandım hâlâ yanımda duran Derek'e.

"Evet. İyi iş çıkardın, Janie. Balo salonu harika görünüyor. Homer onu hiç görmediğim kadar mutlu."

"Homer?" Dedim, kaçarak odanın içinde dans eden çifti izliyordum. "Homer Perkins. Wrassler."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Wrassler'ın adı Homer mı?"

"Homer Perkins. Söylentiye göre, çocukken her türlü saçmalığı Çocukken bu konuda çok saçmalamış." Derek'in ağzında yumuşak bir gülümseme vardı, daha önce bana yöneltilmiş bir gülümseme değildi bu. "Sonra çok büyüdü ve artık kimse onunla uğraşmıyordu ama yine de isminden nefret ediyordu. Ona Wrassler adını vermen onun için yaptığın en iyi şeydi. Evet. Bir de onu Jodi'yle çıkmaya zorlaman."

Ona kaşlarımı çattım. Derek benimle konuşuyordu. Normal insan konuşması. Aşağılayıcı, kaba ya da küçümseyici bir şey yoktu. "Dördüncü bodrum depoya gitmem gerekiyor."

"Seninle yürüyeceğim. Düğün için güvenlik konusunda sizi bilgilendirebilirim."

Derek benimle yürüyecekti. Tamam. Ya beni vurup cesedimi saklayacaktı. Ya beni vuracak ve cesedimi - muhtemelen duvarlara gömülü cesetler vardı - ya da biri onunla yer değiştirmişti. *Invasion of the Body Snatchers*, Pod People, belki. Asansöre bindik ve kapılar kapandı, ben diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Derek asansörü için kart anahtarını soktu ve ellerini önünde kavuşturup ayaklarını omuz genişliğinde açarak bir tür geçit töreni dinlenmesi gibi durdu. Köşeye sinmiş, çelik yansımaların içinde ikimizi izliyordum. Asansör aşağı inmeye başladı. Dedi ki, "Pislik gibi davrandım. Umarım özrümü kabul edersiniz."

Kendimi göz kırparken gördüm. Saldırmak için mükemmel bir zaman olabilirdi çünkü oldukça şaşkındım. Gözlerimi kısarak yansımasına baktım. "İlk tanıştığımız andan itibaren benden nefret ediyordunAdamlarından birinin keskin nişancı tüfeği omurgama nişan almıştı."

"Ona ateş etmesini söylemedim. *Nefret* çok ağır bir kelime oldu. Son derece hoşlanmadım. Daha fazlası." Koyu renk gözlerinde bir pırıltı ve dolgun dudaklarında hafif bir kıvrım vardı. Neredeyse bir gülümseme.

"Uh-huh. Benden hoşlanman için hiçbir şey yapmadım. Geçen gün buraya geldiğimde bana hançer gibi bakıyordun. İnsanlar ya çok çalışmadan ya da hayatlarını değiştirecek bir travma yaşamadan değişmezler."

Derek, "Travma. Yoldan çıkarıldım, dövüldüm, bitkin düştüm ve yarı canlı bir şekilde vampir karargâhına geri sürüklendim. Ölmemeye çalışırken düşünmek için çok zamanım oldu. Sanırım bu hayat değiştiren travma olarak nitelendirilebilir."

Bunu düşünerek başka baktım. Derek neredeyse ölüyordu. Hem de benim gözetimimde. Bu korkunçtu. Ve garipti. Ve beni delirtti. "Tamam. Peki. Ama neden hayatını değiştiren olay bana iyi davranmanla sonuçlanıyor?"

Derek homurdandı. "İkiyüzlü olmayı bırakmam için gereken şey Canavarlardan nefret ederdim. Sen bir canavardın. Şimdi ben öyleyim. O gün beni hayatta tutan şey buydu. Canavar olmak. Bir insan ölmüş olurdu. Ve yüzden içeri girdiğinde öfkeliydim. Bu gücü kötüye kullanmanı bekliyordum ama yapmadın. Ve bir şekilde bu beni de kızdırdı."

Asansörün kapıları dördüncü katta açıldı ve ikimiz de dışarı çıktık. Kapılar kapandı. Bana saldırmadı. Dedim ki, "Özrünü kabul ediyorum. Ben de bir pislik gibi davrandım."

"Bu bir özür mü?"

"Bunun için çalışıyorum."

Derek bir kahkaha attı. Asansör bir üst kata çıkarken ikimiz de asansörden uzaklaşmadık.

"Seni kışkırttığım, güvensiz ve kararsız hissettirdiğim için özür dilerim. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Alaycı bir tavırla, "Ve senden daha iyi bir dövüşçü olduğum için." diye ekledim.

Derek başını salladı, düşündü, aynı zamanda erkek gibi. "Şu anda senden daha büyük bir canavar . Dövüşmeliyiz. Ve belki de seni ne kadar hızlı alt edebileceğime biraz para yatırmalıyız."

"Bunu bir kez yapmıştık. Kıçını tekmelemiştim. Tekrar bir kıza yenilmek istediğine emin misin?"

"Artık çok daha hızlıyım, *kızım*. Yarı puma olmak nasıl bir duygu? Postun kaşındırıyor mu?"

Sakince, "*Ahhh*. Çöp konuşması." Hoşuma gitmişti ama söylemedim. "Gardırop seçimlerimi ciddi şekilde kısıtlıyor. Bacaklarım elbiselerin içinde tuhaf görünüyor."

Derek niyetlendiğim gibi güldü. Omzuma bir yumruk . Ben de ona karşılık verdim.

"Annen nasıl?" diye sordum. Kanserdi ve Leo iyileşmesine yardımcı olmak onu besliyordu.

"O iyi." Gülümsemesi daha da yumuşadı. "İyiden de öte. Artık kemoterapi yok. Hâlâ kansersiz. Leo'nun kanı tüm farkı yarattı. Canavarlardan nefret etmeyi bırakmak için bir neden daha. büyük canavar annemi kurtardı. Ondan nefret etmek oldukça ikiyüzlüce olurdu."

Ben de öyle düşündüm ama kabul etmek kabalık olabilirdi. Onun yerine yumuşak bir "Mmmm" sesi çıkardım.

"Peki burada ne arıyoruz?" Derek beni depo odasına götürerek sordu.

"Kitaplar. Özellikle günlükler, günceler, bu tür şeyler, tercihen 18. yüzyılın başlarından."

Etrafa baktım. Birisi temizlemiş ve düzenlemişti. Bir duvar boyunca sandıklar, biblolar ve pahalı sanat eserleriyle dolu raflar, raflarda asılı vakumlu poşetlerde giysiler vardı.

Türlerine göre düzenlenmiş mobilyalar vardı: bir alanda karyola, başka bir alanda üst yığılmış masalar, üst üste yığılmış ya da duvarlardaki mandallara asılmış sandalyeler. Rulo yapılmış kilim yığınları. Derek'i kitap raflarına kadar takip ettim.

"İsme göre sıralanmışlar, sonra da tarihlere göre," dedi. "Kimi ?"

"Adan Bouvier, Ka, primo'su, Bethany, Sabina, Leo ve son iki yüz yıldan kayda değer olduğunu düşündüğünüz herkes. Tercihen İngilizce."

"İlginç bir karışım. Tamam." Odanın ucundan bir merdiven çekti ve sonra bir sandık açtı. Boştu ve altı temizdi. Göz hizasındaki bir raftan spiralli bir defter çıkardı ve sayfaları çevirerek küçük uğultular çıkardı. Memnun olmuş gibi görünerek defteri yerine koydu, merdiveni tırmandı ve bana dört deri günlük uzattı. "Bildiğim kadarıyla ve bu odanın tuttuğu kadarıyla Ka ve Sabina, ikisi de burada günlük tutmadılar. Adan tutardı. Bethany de tuttu ama akli başında değildi, o yüzden bir anlam ifade etmeyebilir. Ve çoğunun İngilizce olacağını da sanmıyorum."

Günlükleri bagaja yerleştirdim. Bana dört tane daha uzattı. "Leo'nunki 1800'lerden. Altı tane daha uzattı. "Amaury'ninkiler de aynı yüzyıldan, 1912'ye kadar." O yıl Leo'NOLA MOC'luğunu amcasından devraldığı yıldı.

Onları da bagaja yerleştirdim. "İhtiyacım olabileceğini düşündüğün başka bir şey var mı?"

Raflara baktı, yukarı tırmandı ve iki dergi daha çıkardı. Aşağı inerken, benim açımdan göremediğim bir köşeye uzandı ve Leo'nun çerçeveli bir dagerreotipini uzattı. İlk yıllarda fotoğrafların hepsi gümüşle çekiliyordu ve vampirler iyi fotoğraflanamıyordu, hatta hiç fotoğraflanamıyordu, genellikle lekeli ya da yüz­süz görünüyorlardı. Ta ki bir fotoğrafçı, Ernest J. Bellocq, diş kafalılarının hem dagerreyotiplerde hem de daha sonraki ıslak kolodyon işlemleri fotoğraflarda kullanılan gümüşü yansıtamamasına rağmen, dönemin bazı ünlü vampirlerini fotoğraflamayı başarana kadar. Bildiğim kadarıyla kimse bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Bu onun çalışmalarından biriydi ve Leo, Katie ve başka bir adamla kol kola duruyordu. Çok hareketsiz, gülümsemeyen, resmi. Çerçevenin önündeki 1840 yılı yazıyordu. Bruiser'ın hoşuna gidebileceğini düşündüm ve onu da son iki günlükle birlikte bagaja attım.

"Bu kolay oldu," dedim. "Bu odayı kim düzenledi?"

"Votka Boys. Angel Tit ve Chi-Chi sorumluydu. Ayrıca alt-üç'teki depoyu da onlar organize etti."

"Büyülü bir şey buldun mu?"

Merdivenden inerken bana baktı. "Birkaç şey var. Kasanın içindeler. Eğer ilgileniyorsan."

"Şimdi olmaz. Ama bir şeye ihtiyacım olursa diye günlüğün bir kopyasını Alex'e misin? Beni bir yolculuktan kurtarır mısın?"

"Bilmiyorum, Janie. Benim heyecanlı sohbetimi kaçırırsın." "Bu bir kayıp, doğru. Büyük kız külotumu yukarı çekip anlaştırmam gerekecek."

Asansör kapıları kapandığında hâlâ kıkırdıyordu ama yüzü gerildi ve kartını güvenlik yuvasına sokarken kulaklığına dokundu. "Lee, Yellowrock'la birlikte. Yoldayız." Yüzünde tanıdık bir ifade vardı. Savaş alanı hazır. Bir şeyler gitmişti.

BÖLÜM 10

Wrassler Yerdeydi, Güvenlik Kuyusunun Hemen İçinde, Yan Yatıyordu

Derek'in liderlik etmesine izin verdim. Esaretten ve ölümün kıyısından döndükten sonra çok fazla vampir kanı içmek onu daha hızlı yapmıştı ve kendimi fazla tutmama gerek yoktu. Onu ana güvenlik odasına kadar takip ettim ve çift kapıdan geçerek alana girdik. Kahve, biber ve kızarmış deniz ürünleri kokusu yüzüme .

Büyük masa odanın çoğunu kaplıyordu ve orada dizüstü bilgisayarları açık dört güvenlik görevlisi oturuyordu. Kimse yukarı bakmıyordu. Tepedeki ekranlar araziye ve merkeze girişleri gösteriyordu. Hava kararmıştı. Düşündüğümünden daha uzun süredir buradaydım. Bedenim her an insan formundan başka bir forma ki bu talihsiz bir durum olabilirdi. Ve utanç verici.

"Güncelleme," dedi Derek, arkadaki bir silah kasasını açarken.

Tequila Blue Voodoo, hayal meyal tanıdığım bir kadınla birlikte ana istasyondaydı.

Voodoo, "Güvenlik ekranlarında bir şey var. Bölgede en az bir sıcak nokta var. Duvarlar güneşten dolayı hala sıcak, bu yüzden takip etmek kolay değil."

Sıcak nokta, kişinin kızılötesi kamerada görüldüğü, yani vampir olmadığı anlamına geliyordu.

"Arka köşe," dedi Voodoo, ana ekrana bir kamera görüntüsü koyarak, "bahçenin arkası."

Ekranda bir hareket parlaması oldu, kırmızımsı ışık, insan şeklinde. "Hareket sensörlerinde ya da düşük ışıkta başka birine dair bir belirti yok."

"Ön kapı kilitli mi?" Derek sordu. Bir savaşçı gibi silahlanmıştı. Otuz saniyeden az sürmüştü. Ama zırh giymemişti.

Mavi Voodoo ana güvenlik panelinden "Tank gibi," diye cevap verdi.

"Hangi takım hazır?" Derek bana başıyla onay verdi ve kapıdan hızla çıkarak aksiyona doğru ilerledi. "Tango aşağı iniyor. Teslimatçılardan birinin geçme ihtimaline karşı koridorları temizliyorlar.

sensörler ve muhafızlar."

Onlarla gitmek istiyordum ama onlarla eğitim almamıştım. Yük olurdum. Bunu anlıyordum ama yine de nefret edebilirdim.

Tepedeki ekranlarda, altı kişilik Tango ekibinin koridorlarda koşuşturmasını, kesişme noktalarında ayrılıp birleşmelerini, üç mini gruba ayrılmalarını, her üçünün de farklı bir merdiven setini kullanmalarını, sahip olduğumuz kablolu Wi-Fi iletişim güçlendirici sistemi aracılığıyla iletişim

kurmalarını izledim

birkaç yıl kurulmuş. Sonra arka girişin yanındaki iç ve sekiz kişiydiler. Eli ve Derek'in de ekibe katıldığını fark ettim. Kardeşimin ara sıra Eli'nin görevlerini getirdiğini hayal meyal fark etmiştim.

Derek mikrofonuna ve Voodoo'ya, "Anlaşıldı. Tango yerinde. Işıklar." Girişin içindeki ve dışarıdaki, porte cochere'in altındaki ışıklar karardı. Derek sanki pantolonu gibi havalandı. Hava karardıktan sonra kullandığı vampir güçlerinin aksine hepsi insan olan adamları ve kadınları arka çıkışa doğru hızla ilerledi. Durdular. Teker teker kapalı alana girdiler. Güvenlik ışıkları kapalıyken, kızılötesi , düşük ışık ekranında ve evi, araziye ve her birinin taktığı takip cihazlarını gösteren konumsal yerleşim ekranında görülebiliyorlardı. Derek'le iletişim kurarak dağıldılar. Kulaklık takmıyordum ve kimseyi rahatsız etmek istemediğim halde "Ses açık" dedim.

Kimse konuşmuyordu. Konuşmacılar canlı yayına geçtiğinde mikrofon ve el işaretleriyle konuşuluyordu.

Işık azalıyordu. Vampirler yükseliyordu. Koridorlardaki kameralar onları yalnız ya da bir insanla odalarından çıkarken gösteriyordu. Bazıları gündüz aptalıydı ve uyanık olmak için beslenmek zorundaydılar. Diğerleri odalarından silahlarını kuşanmış olarak çıkıyordu ve bu az sayıdaki vampir, vampirler arasındaki savaşçılardı. Altı vampirden oluşan bir grup hemen dışında toplanmış, silahlarını ön girişe doğru doğrultmuştu. Wrassler fuayenin dışındaki ikincil güvenlik , onlar tarafından görülebiliyordu ve bir kameraya yansımıştı. Eliyle bir işaret verdi ve vampirler fuayeye yaklaştı.

Dört vampirden oluşan bir ekip alt kattaki ana güvenlik odasında toplandı, etrafımda bir araya geldi ve sadece bir vampirin konuştuklarını anlayabileceği kadar alçak sesle konuştular. Onlar Yellowrock Klanı vampirleri ve ziyaretçileriydi: Tex ve Koun gerçekten de zor nefes alıyorlardı. Ücretsiz evden Fransız Mahallesine vampir hızıyla geçmişlerdi. Thema ve Kojo da onlarla birlikteydi.

Ekranlarda vampir ve kan hizmetkârı güvenlik görevlileri arka bahçede iyi eğitilmiş ve alıştırılmış oldukları belli olan bir manevrayla çalışıyorlardı. Dışarıdaki çelik panjurlar için hâlâ pencerelerin üzerinde kapalıydı. Şanslı bir tesadüf. Telsizden biri "Geliyor!" diye bağırdı. Ekranlar aydınlandı. Kör edici. Vampirler ve ben başımızı başka yöne çevirdik, gözlerimizi kapattık.

Ekranlar o kadar parlaktı ki yavaş yavaş görüntülere geri dönüyorlardı. Bir ateş topu patlamıştı.

Hoparlörlerde, birbiriyle çakışan çok sayıda sipariş ve güncelleme vardı.

Dışarıda, birer saniye arayla, her biri biraz farklı bir yerden üç ateş topu daha patladı. Saldırgan aynı hem hareket ediyor hem de fırlatıyordu. Hoparlörlerden silah sesleri geliyordu. Muhtemelen bizim taraftan. Derek ve Eli dışarıdaydı. O ateş fırtınasının içinde.

Kapıya doğru bir adım attım ama Koun ve Tex birer kolumdan tuttu.

"Özür dilerim Kraliçem," dedi Koun, eli demir gibiydi. "Hayır. Sen artık bir değilsin. Sen artık *Kraliçe*."

Bir ateş topu arka girişi vurdu.

Sarsıldım. İçimden adrenalin fişkırdı. Puma'nın hüsrana uğradığı olabilecek bir ses . Koun'un tutuşu sıkılaştı.

Kurşuna dayanıklı cam çatladı ve erimeye başladı. Bu ateş ne kadar sıcaktı? Kaynağı büyülmeliydi. Ateş Başlatıcı olmalı.

Wrassler telsizden "Birden fazla saldırgan ," dedi. "Ateşler kızılötesi ve düşük ışığı bastırıyor. Elimizdeki tek şey lazerler ve normal ışıklı güvenlik kameraları."

Hoparlörlerden Derek'in şöyle dediğini duydum: "Delta Takımı, ön tarafa. Ateş pozisyonu alın. Hareket eden her şeyi vurun. Alex. Voodoo, Spieth. Bunun sadece bir olmadığını doğrulamamız gerek."

"Zaten çalışıyorum," dedi Alex, bedava evden çalışırken.

Dış ışıklar kapalıydı ve düşük ışıklı kameralarda erkek ve dişi vampirlerin korunaklı alanlarından çıkıp ön hava kilidinden çıktıklarını gördüm. Merdivenlerden aşağıya. Wrassler ve bir vampir kaldı ve ön merdivenleri ve girişi korumak için güçlendirilmiş duvarların arkasında pozisyon önce hava kilitlediler.

Arka tarafta, bu sefer üç saniye arayla üç ateş topu daha fırlatıldı. Atıcı her seferinde farklı bir yerdeydi, ancak eve daha yakındı. Ateş şeytanları yukarı doğru kükredi, alev kasırgaları oluştu. Arka tarafta park halinde duran araçlardan biri, sanki yangın çıkaran bir silahla vurulmuş gibi .

Voodoo, "Karargâh binasında düşman savaşçıları var," dedi. "Tekrar ediyorum. Düşman savaşçılar arazide. Ben üç tane saydım. Konumlar için karargâh çizim haritasına bakın. Kırmızı noktalar encom."

Alex, "Kraliçenin kişisel konutundaki ve Yellowrock Klan Evi'ndeki ekipler yüksek alarm durumundalar. Her iki yerde de düşman faaliyeti yok. Şimdi diğer Klan Evlerini kontrol ediyoruz."

Eli insanlara farklı pozisyonlar almalarını emretti. Ben burada durmuş parmaklarımı oynatırken.

Dışarıdaki yağmurlama sistemi devreye girdi ve ateşleri söndürmeye başladı. Arsa ekranına adamlarımın her birini yerleştirdim. Fıskiyelerle birlikte her şey durdu. Ateş topu yok, silah sesi yok. Kimse hareket etmedi.

"Bizimkiler mi?" Ben

sordum. "Ufak tefek

yanıklar," dedi Voodoo.

"Saldırgan nereye gitti?" Ben sordum.

"Bilinmiyor," dedi Voodoo. "Artık sistemde görünmüyor. Bekle. Bahçe kulübesinin

çatısı." "Yangın," dedim. Silah sesleri duydum.

Alttaki küçük bir ekranda, bir ateş topunun bahçe kulübesinin çatısından yükselerek ekranın dışına çıkmasını izledim. Başka bir ekranda, içerideki bir güvenlik kamerasından gelen, daha da küçük bir ışık, karanlık balo salonunu aydınlatarak çiçek açtı. Ateş topu tepedeki kubbeyi delip geçerken vitraylar ve ateş parıldayarak yere düştü. İçeride, tepedeki su fıskiyeleri girerek yangını söndürdü.

Ateş topu ve fıskiyeler düğün süslemelerini mahvediyordu. *Oh, kahretsin.* Jodi beni öldürecekti.

"Firestarter'ı aldın mı?" diye sordum.

"Olumsuz," dedi Derek, sesi lanet okur gibiydi.

Koun kolumdaki tutuşunu gevşetti ama . Etrafımızda daha fazla vampir toplandı. elinde silahlar, bıçaklar ve kazıklar vardı. Ben hariç. En son gelenler merdivenlerden yukarı çıkıp girişleri savunmak için iyi atış pozisyonları aldılar. Ama arka tarafta hiçbir şey olmuyordu. Ya da herhangi bir yerde. Jodi'nin düğün hazırlıklarını ıslatan yağmur suları dışında.

Bir alarm çaldı ve ben de haritadan alarımın yerini tespit ettim. Ön taraftan geliyordu. Şu anda karargâhın ön tarafına ayrılmış tek ekranda, "depolanabilir" kapıların

açık duruyordu. Dairesel park alanının ortasında, sadece iç ışıklarından görülebilen, hala çalışır durumda bir banliyö vardı. Kapıları açıktı. Camlar ciddi şekilde . Bir vampir arabası.

Wrassler küçük güvenlik köşesindeydi ve tepedeki büyük ekranda göremediğim birine ateş ediyordu. Wrassler. Arkadaşım. Bir keresinde neredeyse ölüyordu.

Ekranın bir köşesinde hareket belirdi. Ekranın sağ üst köşesinde ön taraftaki alınan görüntüleri gösteren iki ekran belirdi. Düşük ışıklı kamerada çalılıkların iki ceset vardı, kızılötesinde görünmüyordu. Soğuk bedenler öldürülmüş vampirler demektir. Başka bir vampir içerideydi, hava kilidi camındaki küçük erimiş bir daireden geçmişti. Wrassler'a ateş ediyordu. Wrassler fuayede kısıtılmıştı.

Savaş kimyasalları vücuduma doldu. Değişimin başladığını hissettim. "Şimdi olmaz!" Canavar'a bağırdım.

Canavar kollarımızı Koun ve Tex'in kollarından ayırdı. Herkesin beklediğinden daha hızlı. Koun'un elinden dokuz milimetreyi aldı. Merdivenlerden yukarı fırladı. Koun, Tex ve vampir koruma birimim arkamızdan saldırdı.

Bedenim değişmeye başladı. "Nononono!" diye bağırdım.

Vardiyayla savaştım. İhtiyacı uzaklaştırmak için yarıştım. .

Fuayenin bir girişinde, bir sütunun arkasından sola doğru koştum, sonra sağa, bir diğerinin daldım ve fuayeyi tam olarak görebildim. Wrassler yerdeydi, güvenlik köşesinin hemen içinde, yan yatıyordu.

Sütunun arkasından, Wrassler'ı sıkıştıran vampire üç el ateş ettim. Ben ateş ederken, Koun ileriye sıçradı, kılıcı parlayarak ateş hattımdan zar zor çıktı. Vampirin kafasını kesti.

Tek başıma Wrassler'a koştum. Silah ateşi yüzünden sağır . Kulaklığım da yoktu. Ama Tex telsizinden bağırdı, "Bir pislik içeri girdi. Belki birden fazla. Cowbird aramızda." Sadıklarımızla karışık düşmanlarımız vardı.

Wrassler'ın yanına çöktüm, onu kontrol ettim, kan var mı diye baktım.

Wrassler beni itti, göğsü kahkahalarla sarsılıyordu. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Ellerine dikkat , Janie. O tarafım Jodi'ye ait."

"Özür dilerim," dedim. *Vurulmamıştı.* bir rahatlama kapladı.

Vardiya bana çarptı. Çığ gibi sert ve hızlı. Ellerim patladı ve titredi. Omurgam geriye eğildi. Öne doğru kırıldı. Yerde kıvranan bir top gibi yuvarlandım. Nefesim kesildi. Başımı geriye attım ve çığlık attım.

Otuz saniye sonra, yarı formdaydım. Öğürüyordum. Öğürüyordum. Kör edici bir baş ağrısı ve çift görme. Kendimi oturur pozisyona ittim. Botlarım çıkmıştı. Wrassler onları tutuyordu. Giysilerim pençelediğim yırtılmıştı ama kızsız kısımlar örtülmüştü.

Ayağa kalkmama yardım etti ve ben de titremelerimi atmaya çalışarak zor nefes aldım. Wrassler duran küçük yiyecek deposundan bana bir Gatorade verdi ve ben de içtim. Yeni bir PowerBars kutusu açtı ve ben de üç tanesini yırtarak açtım, puma dişlerimle çiğnedim. Ben yerken ve acım hafiflerken, manzarayı inceledik. bir çatışma yaşanıyordu.

"Kulaklık."

Wrassler kulaklarımın pozisyonuna baktı, yukarıda ve tüylü, ve kıkırdadı. Raftaki bir kutudan bir kulaklık çıkardı ve şeklini ayarladı, iki lastik bant ve bir ekmek bağı ekleyerek tutturdu

Ben. Taktım ve ekmek bağına saçma dolayarak ayarlamasına izin verdim. Kutuda başka bir lastik bant daha vardı ve saçımı kuyruk yaparak yolumdan sağladım. Silah sesleri duydum.

Ekranı iki vampirimiz yere düştü. Ekranın kenarında tanıdık bir şekil belirdi - Bruiser'ın vücut mekaniği. Kalbim sıkıştı. Sıkıştırılmıştı.

Koun "Hava kilidi kapılarını aç, seni zampara keçi!" diye bağırdı. Güvenlik köşesinin kapısının dışında durmuş Wrassler'a bağıırıyordu.

Wrassler Bruiser'ı da görmüştü. Kontrollere uzandı.

"Bekle!" Sol tarafımızdaki silah dolabını çarptım, ekstra büyük kabızalı ikinci bir dokuz mil yarı otomatik aldım ve gümüş kurşun dolumları için gümüşle işaretlenmiş tam bir şarjörü eve çarptım. Vampir katilleri. Kotumun cebine fazladan iki şarjör daha koydum. Wrassler'a tüfeği uzattım, o da Taurus Judge'ının yanına yerleştirdi. Ona başımla selam verdim ve ön hava kilidine doğru ilerledim.

"Şimdi!" Dedim.

Hava kilidi kapıları açıldı, ancak dıştaki kapı ısıdan çarpılmıştı ve yarıya kadar açık kaldı. Koun omzuma bastırdı ve "Burada kal. Ölmeyeceksin."

"Bruiser ölürse, ben de ölürüm," dedim, sesim bir cenaze çanının kıyameti gibiydi. Koun muhtemelen çoktan ölmüş bir dilde küfretti.

Koşarak geçtim. Verandadan bir köşeye, karanlığın içine düştüm. Ölü bir vampirin üstüne düştüm. Cesedin üzerinden tökezledim. Dengemi buldum. İki taraftan korunuyordum. Karanlıktan vampir fırladı ve bana doğru silahını kaldırdı. Onu vurdum. Koun yanıma indi ve kafasını kopardı.

Üç vampir araçtan dairesel park alanına doğru koşuyordu. İçlerinden birini tanıyordum. Asheville'den. Kış savaşından. Karda Eli'a saldırmıştı. Kardeşim bir ağaçta asılı kalarak neredeyse ölüyordu.

"Merkez," dedim, kurbanıma sahip çıkarak. Onu yere serdim. Altı el ateş etmeme rağmen ölmemişti. Henüz ölmemişti. Ayağa kalkmaya çalıştı. Hâlâ tekmeliyordu. Bu onu yaşlı yapıyordu. "Merhamet yok," diye emrettim. Diğer iki vampir çoktan yere serilmişti.

"Kraliçem," dedi Koun. Hızla dışarı çıktı ve vampirin kafasını kesti.

Tex diğer ikisinin kafasını aldı. Üç atışım kalmıştı ve şarjörü değiştirdim. Göğsüne ateş ederek boşa harcamak aptalcaydı. İki tane göğsüne, bir tane de kafasına nişan almalıydım. Vardiya sinirleri.

Karanlıktan üç insan fırladı. Tex ve Koun onları indirdi.

Başka bir vampir açık arabaya doğru koştu. Vuruldu. Thema dışarı fırladı ve vampirin kafasını kopardı.

Ve bitti.

Gölgelerin arasında durdum, yine titriyordum. Kutsal suyun parmaklarımdaki hissini hatırladım. Merhamet benim inanç sistemimin bir ilkesiydi. Ve ben az önce bunu inkâr etmişim.

"Bruiser?" Mırıldandım. "O iyi, Kraliçem," dedi Koun.

Yan tarafta, Eşimin ölümlerini cesetlerini kontrol gördüm. Ayak parmaklarımdan başlayan rahatlamış bir iç çektim.

Koun ayaklarımdan dibinde diz çöküp kılıcını uzattı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Tehlikeyle yüzleşmene izin verdim."

"Kimse beni hayal kırıklığına uğratmadı," dedim. Ne emin değildim ama az önce yaptığımız bir şekilde yetersiz kaldığını düşündüğünü hissediyordum. Aklıma gelen tüm vampir ilimlerine başvurdum.

ama hiçbirini uymadı. Şunda kıldım: "Koun. şu şeyi. Güvende kalma konusunda berbatım ve ben Sana denemeyi bırakmanı emrediyorum. İyi iş çıkardın, dostum. Ayağa kalk."

Ayağa kalktı ve kılıcını kınına soktu ama hâlâ mutsuz görünüyordu. Tex bize katıldı ve tasmalı bir köpeği karanlıkta çalılıklarda keşif yapması için serbest bıraktı. Hırıltılı sesler çıkarıyor ve avın heyecanıyla hızla hareket ediyordu.

"Tamam," dedim mikrofonuma dokunarak. "Firestarter gitti mi?"

Başlığın üzerinden Voodoo'nun şöyle dediğini duydum: "Dışarıdan, arka çitin üzerinden tırmanan insan sıcaklığında bir formun kamera kaydını aldım. Ve daha fazla ateş topu görmedik."

Yani evet, muhtemelen gitmişti. Onoriolar, vampirler ve onların insanları Karanlık Kraliçe'ye savaş açmışlardı, tıpkı Monique'in kanlı ruh evini gördükten sonra beklediğim gibi.

Peşimizde ilk kez birden fazla grup yoktu ama bu grubun yapısı farklıydı. Leo'nun bana örnek olarak öğrettiği her şeyi uyguladım ve başlığa şöyle dedim: "Vampir düşmanlarımız Firestarter ile koordinasyon halinde. Bir sonraki kadar tecrit altındayız." Köpek keskin ve hırçın bir sesle havladı. Tex silahını çekmek için uzandı. Koun dönerek kılıcını kınından . Yeşilliklerin bir vampir çıktı. Silahını bana doğrulttu. Üç el ateş etti.

Mermilerin çok hızlı bir şekilde bana çarptığını hissettim, sanki büyük bir yumruk gibiydi. Vampir düştü. Yere baktım. "Bu berbat şey."

Bruiser bana doğru koştu.

Koun'a "Neden bu hiç kolay olmuyor?" dedim.

Ve düştüm. Malçların üzerinde yüzüstü yatarken, *neden* yer düşündüm. . *Şekil değiştirmeli ve yaşamalıydım.* Onun yerine ölüyordum. *Garip,* diye düşündüm, *daha önce de ölmüştüm. Ve Sabina gibi cenneti hiç görmemiştim. Neden ben değil de vampirler?*

* * *

Uyandım, gözlerim kapalı, yüzüm yastıklara gömülü, çarşafklar üzerimde, en üstte elektrikli bir battaniye. Leo'nun yatağıydı. Onun olduğunu biliyordum çünkü hâlâ biber, papirüs, kan ve seks kokuyordu. Ayrıca Bruiser, Eli, Koun ve Tex'in de kokusunu alıyordum. Özellikle de bu son ikisinin, çünkü beni kucaklamışlardı, kaşıklıyorlardı, her iki yanımda birer tane. Artık üzerimde kıyafetlerim yoktu, bu yüzden ... gerçek ... ?

"Buraya. Burada kanama var. Mermi parçalanmış gibi görünüyor. Hepsini çıkarmak için ameliyat gerekebilir."

Hayır, dedim. Ama hiçbir şey .

Bruiser'ın ellerini başımda hissettim, beni kavırıyordu. İçime garip bir güç itildi. Yeşildi, gül ve kedi nanesi kokuyordu. Dikenli ama yine de yumuşaktı, kaba yün ve angora gibi. Aynı hem sıcak hem de soğuk bir elektrik vızıltısıydı. Ağır ve uyuşuk.

Bir nefes aldım. Ciğerlerim garip hissetti.

"Nefes alıyor," dedi Koun. "Beni tekrar kes. Jane, iç."

Tekrar hayır demeye çalıştım ama ılık kan ağzıma doluyordu. Yutkunmak tartışmaktan daha kolaydı. Koun'un kanının tadı içtiğim diğer vampir kanlarından farklıydı, ama nedenini söyleyemiyordum, belki daha etli? Sanki kanında diğer vampirlerden daha fazla kırmızı hücre varmış

gibi?

Canavar içimde yükseldi, gözleri parlıyordu. *İyi vampir kanı. Canavar Koun kanını sever.*

"Beslenmem gerek," dedi

Koun. "Ona benimkini ver,"

dedi Tex.

Beni yuvarladılar ve Tex'in kanı ağızıma doldu.

Canavar iyi vampir kanını sever. Daha fazla. Canavar aç.

Fuayede şekil değiştirmiştim. Doğru ya. Enerji tüketimini karşılamak için PowerBars ve elektrolit içeceğinden daha fazla kaloriye ihtiyacım vardı ve Beast vampir kanı içmek için her fırsatı değerlendirdi. Bruiser başımı daha sıkı kavradı. Kavrayışında bir çaresizlik vardı. İçimden daha fazla güç geçiyordu. Rahatsız ediciydi, çok sıcaktı, çok pembe. Fazla bir şeydi. Ve sonra hatırladım. Hâlâ yarı formdaydım. Canavar'a ya da insana dönüşmemiştim. İyileşmemiştim. Değişmeliydim. Ama yapmadım. Öldüm. Ya da sayılmayacak kadar yakın. Bruiser'ın en kötü kabusu. Ve beni geri getirdiler. Vites değiştirmem kontrolden çıkmıştı. Bu en kötü senaryonun doğru olmamasını ummuştum ama . Ölümcül bir yara almıştım ve şekil . Etrafımdaki herkes için gerçekten tehlikeliydim çünkü beni güvende tutmak artık çok daha zordu. Eğer aptallık edip tekrar savaşa , beni korumaya çalışırken kendi insanlarımı öldürtecektim. Ve Koun'a geri emretmişim. *Lanet olsun.*

"İşte bu yüzden bir Infermieri'ye ihtiyacımız var," dedi Koun, sesi buz gibi ve öfkeliydi. "Jane'le birlikte bir düzineye ihtiyacımız var."

Vücudum garip hissediyordu. Soğuktu.

Ama saldırganları hatırladım. Elimi kaldırdım ve Tex'in bileğini ittim. Ağızımdaki son kanı da yuttum. Nefes nefese Bruiser'a kim olduklarını söyledim.

"Biliyorum," dedi, sesi korku ve öfkeyle doluydu. Ben ölmüştüm. Bruiser sinirlenmişti. Gerçekten, *gerçekten* sinirlendim.

Koun dedi ki, "Kraliçem. Biri hariç hepsini öldürdük. Ondan, Melker'in varisinden bir meydan okuma aldık. Yellowrock Klanı'nın Kan Efendisi ve New Orleans Şehri' Efendisi olmak için bir Sangre Duello meydan okuma talebiydi."

Tex bileğini bana doğru itti. Daha fazla kan aldım. Eski benliğim bu düşünceyle *çılıgına* dönmüştü. Yeni benliğim buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Bu varis Melker'den çok daha kötü bir yaratık," dedi Koun.

Konuşmasını sağlamak için iki parmağımla bir yuvarlanma hareketi yaptım.

"Melker'in varisinin adı Shaun MacLaughlinn," dedi Koun. "Senin için, senin adına meydan okumayı kabul ettim. Canavarla ben dövüşeceğim," diye homurdandı sesi. "Bu konuda bana katılacaksın. Kraliçem."

Son iki kelimenin sonradan eklendiğine dair bir his vardı içimde, daha az emir olsun diye. Koun vurulduğum için kendini suçluyordu.

Shaun MacLaughlinn. Bu ismi biliyordum. İçerken hafızamı yokladım. Bruiser bana güç verdi.

İçtikçe ve iyileştikçe adamın, vampirin kim olduğunu hatırladım. Shaun MacLaughlinn, güneş doğarken bir kumsalda yanarak ölmeye mahkûm edilene kadar Grégoire'ın varisi olan Dominique'in *anamchara*'sıydı. *Anamchara* zihne, bazen de ruha bağlı anlamına ama vampirlerin ruhu olmadığından artık oldukça emindim. Dominique şafak vakti Sangre Duello sahilinde ölmüştü. Onun ölümü Shaun'un aklını başından alıp onu saçmalayan bir sebze haline getirmeliydi. Bunun yerine, tıpkı bir

birkaç kişi daha vardı; *Anamchara* Shaun hayattakalmış ve Dominique'in katillerine karşı savaşan güçlere katılmıştı. Bize.

Shaun da Sabina'nın imgelemlerinden birindeydi. Zihin bağının kopmasından kurtulan diğerlerinin aksine, Shaun akli başında görünüyordu. Bu da Shaun'un herkesin düşündüğünden çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Ve netleşti. Shaun, Monique'in ruh evinde gördüğüm yüzlerden biri olabilirdi.
Kahretsın.

* * *

Leo'nun HQ'daki eski yatak odasında, Leo'nun yatağına kıvrılmışım, uyanıktım, çoğunlukla iyileşmişim ve etrafım çok öfkeli deneklerimle çevriliydi. Hiçbirine bakmıyordum, aslında onlar dışında her şeye bakıyordum. Ama havadaki öfke kokusunu alabiliyordum ve vücut dilleri de oldukça açıktı.

Hâlâ çıplaktım ve hareket ettiğimde postumu çatlatan kurumuş kanla kaplıydım. Kanın bir kısmı benimdi. En azından kanlı çarşaflar kaldırılmış yeni temiz pamuklu çarşaflar getirilip altına, etrafıma sıkıştırılmıştı. Elektrikli battaniye harikaydı. Ve kimse bana dokunmuyordu. Şu anda bu da harika hissettiriyordu.

Bir vampir yatak odası için sade bir yerdi; sadece bir yatak, küçük bir kanepe, üç sevimli sandalye, küçük masalar, köşede iki kişilik bir yemek alanı ve kitap rafları vardı. Halılar her yerdeydi ama Bruiser'inkilerden farklı bir tarzdaydı. Leo'nunkiler oryantaldi ve sadece ipeğin verebileceği bir parlaklığa sahipti. İki açık kapıdan bir ebeveyn odası ve bir dolap görebiliyordum ve dolaptaki giysiler . Artık merkezde bir odam olduğunu tahmin .

Özür dilemem gerektiğini de tahmin ettim. Bir kraliçe özür dilemeli miydi? Özür dilememek için şimdi bir kraliçe gibi davranıyorsam, bu her zaman bir kraliçe gibi davranmam gerektiği anlamına mı geliyordu? Yirmi dört-yedi saat kraliçe olmak zorunda mıydım, yoksa bu sıra yapabileceğim bir şey miydi?

Kızgın insanlar, vampirler ve Onorio'nun pis kokusuyla uğraşmak zorunda kalmamak için, "Shaun MacLaughlinn hakkında güncel bilgi istiyorum. Biri Alex'i çağırırsın."

"Öyle yaptık Kraliçem," dedi Koun. Sözleri aptal ve korkunç kraliçeyi ama ses tonu anlatıyordu. "O binada."

"Tahmini varış süresi otuz saniye," dedi Eli,

aynı sertlikte. "Tamam," dedim sessizce.

"Teşekkür ."

Bir an sonra Alex odaya daldı. Artık bir çocuk değil, bir yetişkindi ve hâlâ çelimsiz olsa da tamamen büyümüştü. Onu ben büyütmemişim ama dönüştüğü bu adamla aşırı derecede gurur . Kapıdan içeri adımını attı, durdu ve etrafına bakındı. "Bu sefer gerçekten . . bu sefer çuvalladın," dedi bana.

"Zırhsız, uygun koruma olmadan savaşa koştu. Ve. Öldü. Öldü," dedi Eli kelimeleri ısırarak.

"Ölü değil, yoksa nefes alıyor olmazdım," diye fısıldadım, Bruiser'ın olayların ortasında gördüğü manzarayı hatırlayarak. Sıkıştırılmıştı.

"Ve sen yer değiştirmedin," dedi Alex, sesinde yeni bir dehşet vardı. Benim için dehşet, neredeyse ölüyordum. Sesi sertleşerek devam etti: "Sana olabileceğini söylüyorduk ama sen yine de nden zorunda kaldın. *Aptal*." Eliyle battaniyenin üzerinden ayağıma dokundu, sanki gerçekten orada olduğumu hissettirmek ister gibiydi. "Bruiser'ı korumaya almıştık. Destek evin yan tarafından geliyordu. Sen de atlamak zorunda kaldın."

"Evet," dedim, tamamen utanarak. "Herkesten zr dilerim. Bir daha olmayacak." Umarım. Beast'in bazen kendi fikirleri oluyordu.

"En azından şimdi ne olacağını biliyoruz." Alex bir vampiri iterek geldi ve sırt üstü yatağa uzandı. Yorgunluk her hcremde hissedilirken, o  dizüstü bilgisayarını açıp üç farklı ekran koyarken ben çarşafları ve battanileri üzerime daha sıkı çektim.

"Birinci ekran," diyerek en solundaki ekranı gösterdi, "kan bağı. Grgoire, Arceneau Klanı'nın Kan Efendisiydi ve hâlâ da yle. DQ için Avrupa'da savaşmaya gittiğinde, Grgoire'in varisi Dominique, Arceneau işlerini burada NOLA'da yürütmeyi devraldı. Shaun MacLaughlinn, Dominique'in *anamchara*'sıydı. Dominique, Sangre Duello'da büyük bir hata yaptı ve güneşte yanarak ölmekle cezalandırıldı. Shaun lmeliydi. Zayıf vampirler ya ölür ya da delirir, bazı tanıdıklarınız gibi. Bunun yerine hayatta kaldı ve buraya gelen Avrupalı vampirlere meydan okumaya başladı. Güçlü takipçilerden oluşan uzun bir liste oluşturmayı başardı ve Legolas Melker'in varisi olmak için savaşarak rütbesini yükseltti." Alex bana baktı. "Shaun NOLA'daki herkesi tanıyordu. Karargâhtaki ve protokollerimizdeki tüm değişiklikleri biliyordu. ABD ve Avrupa'dan güçlü, hoşnutsuz, ayrışmış, mutsuz vampirlerden oluşan büyük bir klan yarattı."

Ayrıca Monique'in köle gemisi ruhundaki evinde zihni de bağlıydı. Muhtemelen Dominique de yleydi. Vay be. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. "Zihin kırılmasının üstesinden gelmesine ne yardım etti?" diye sordum.

Alex ortadaki ekranı göstererek, "Sanırım eski bir tılsımın kontrolünü ele geçirdi," dedi. "İşte bu."

Ekranın ortasında, kolun st kısmına takılan türden, yılan şeklinde bir kol vardı. Bu tür bir tılsımı daha önce de görmüştüm. Aslında bende de buna benzer iki tane vardı ama benimki artık sadece bir parça g içeriyordu. Bunun sırtında birkaç parıltılı benek vardı. Tıpkı Sabina beni suyun altına çektiğinde aldığım uçan kertenkele tılsımındaki pırlıtlı noktalar gibi.

"Ah, dostum," diye mırıldandım. NOLA'da aynı anda Arcenciel kanıyla yapılmış iki tılsım. Tesadüf olması mümkün değildi.

Alex sadece başını çevirdi ve çok uzun sarmal buklelerinin altından bana baktı. "Evet, değil mi? Zaman çizelgesini devam ettirerek Firestarter'ı buna uydurmak."

Son ekrana ve bir parça güvenlik görüntüsüne işaret etti, dondurdu ve ekrandaki hareketsiz görüntüye işaret etti. Merkezin yan tarafındaki tuğla duvarı tanıdım. Bir zamanlar bu tuğlada Leo'nun ofisine giden çok da gizli olmayan bir giriş noktası vardı. şimdi içeriden mühürlenmişti ama orada toplanan küçük grup bunu bilmiyordu.

"Karargâha yapılan saldırı sırasında Shaun"-ekrana dokunarak bana vampiri gösterdi-"muhtemelen kolundaki tılsımı göstermek için tişört etrafta koşuşturan Shaun içeri girmeye çalışıyordu. Tahminimce bu"-diğer vampirleri işaret etti-"onun birinci ya da ikinci ve en iyi

savaşçılar. Ve burada-bir düğmeye bastı ve başka bir görüntü yerini aldı-"Firestarter'ın arkadaki saldırısını bitirdiği ve Shaun ile birleştiği yer."

Monique'in ruh evindeki bağlı varlıkları hatırlayarak, "Firestarter nefret eder," dedim. Ekranı aradım. Ka orada değildi.

"Düşmanımın düşmanı benim kısa vadeli dostum mu?" Alex sordu. "Şimdilik birlikte çalışıyor gibi görünüyorlar, çünkü o içeriden erişim sağlarken güçlerinizi önden ve arkadan çekmeyi amaçlayan saldırının bir parçasıydı."

"Bu berbat bir şey," dedim.

"Aman Tanrım, kadın," dedi kapıdan bir kadın sesi. "Isıtılmış ve iki kat daha tüylü bir ölü gibi görünüyorsun."

Ekrandan kapıya baktım ve gülümsedim, mutluluk kapladı. "Jodi."

"Sakın bana iyi davranmaya kalkma. Düğün alanımın havaya uçmasına izin verdiğini duydum."

"Özür dilerim," dedim, yüz ifadesinden bana gerçekten kızgın olmadığını anladım. Aslında kızmıştı ama bu kızgınlık erkek deneklerimin kızgınlığından farklıydı. "Hanımları kullanmam gerekiyor," dedim. "Siz erkekler, güvenliğe ve mürettebatı güncelleyin. Jodi, sen kalır mısın?"

"Kal ve ne? İşemene yardım mı edeyim? Tanrı olsun, sizin için yapmak zorunda kaldığım şeyler. Dışarı," dedi vampirlere, insanlara ve Onorio'ya. "Dışarı çıkın." Kimse kımıldamayınca, "Egzersiz kıyafetleri giyiyor olabilirim ama asla silahsız değilim. Beni sizi vurmak zorunda bırakmayın. Hanımefendinin biraz mahremiyete ihtiyacı var."

Tex, "*Hanımefendi*," dedi sertçe, "cehennemde vuruldu ve geri döndü, hanımefendi. Kanama görürseniz, Mithran'larından birini onu iyileştirirseniz memnun oluruz. Koun ve ben kapının dışında olacağız." İçeride şapka takmıyordu ama yine de bir şapka devirir gibi alnına dokundu. Bruiser ve Eli'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama Jodi'ye sığınarak hâlâ çok kızgın olduklarını bilmiyormuş gibi davrandım

Sadece Jodi ve ben kaldığımızda ve kapı erkeklerin üzerine kapandığında, çarşafı üzerimden çekti ve beni ayağa kaldırdı. İçime bir acı saplandı ve birden çıplak olduğumu umursamayacak kadar güçsüzleştim. Neredeyse düşüyordum ve kısa boylu, yuvarlak hatlı Jodi beni yakaladı. Ayrıca egzersiz kıyafetlerine kurumuş kan bulaşmış umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Kokuya bakılırsa: terli egzersiz kıyafetleri. Çağrıldığında polis dükkanında . Bu muhtemelen benim hatamdı. Beni banyoya doğru yürütmeye başladı.

"İtfaiyenin ve sekizinci bölgenin bu gece silah sesleri ve yangın nedeniyle çağrıldığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Şaşırmadım," diye fısıldadım.

"Ve hala hepimiz dışarıda, Dışişleri Bakanlığı düzeyinde bunun önemli olduğu ortaya çıkarsa siyasi sonuçları nedeniyle kimsenin bize vermeyeceği bir durma emri bekliyoruz."

"Özür dilerim," diye nefes aldım, neden halkımdan değil de Jodi'den özür dileyebildiğimi merak ediyordum. "Ölen tek kişi sen misin?" diye sordu.

Gülmeye çalıştım ama beni kapalı tuvalet kapağının üzerine yatırırken canım çok acıdı. "Hayır. Saldırıya uğradık ve çok sayıda saldırgan insan ve vampir öldü."

"biri mi?"

"Henüz bilmiyorum." Dehşet beni soğuk bir sel gibi ıslattı. "Kaç kişi saldırdı?"

"Arkada bir tane." Ona Firestarter'dan bahsetmeye başladım ama fikrimi değiştirdim. "Yangın çıkarıcı bir cihazla. Sanırım önde altı."

"Kaçı insandı?"

Jodi'nin beni sorguladığını fark ettim, bu da beni yordu ve biraz üzdü. "Soru sormayı kes, Jodi. Bunun Kara Kraliçe meselesi olduğuna eminim. Eğer sorgulama yapılacaksa, Dışişleri Bakanlığı bunu yapması için birini gönderebilir."

"Bu konuda diplomatik dokunulmazlık mı istiyorsunuz? Çünkü eğer , bu bizim işimizi çok daha kolaylaştırır."

Belki de bana bir şeyler sormamak için bahane arıyordu? Bu hiç aklıma gelmemiştir. "Seni bu gece bana bunu sormak için mi çağırdılar?"

"Evet," dedi ekşiyerek. "bu şehirdeki sivri kafalıların resmi irtibat kişisi oldum. Terfi aldım, zam aldım ve her şeyi aldım." Son cümlesi daha da ekşiydi, neredeyse acıydı. Terfiyi becerisiyle değil, beni tanıdığı için aldığını düşündüm. Bu beni üzmüş olmalıydı. Arkasını döndü ve duşu sıcak tutmaya başladı.

" bakalım," dedi ve beni ayağa kaldırdı. Bu da canımı *çok* yaktı. Ama duşta bir oturak vardı ve önce onun üzerine çıkmayı başardım. Leo'nun çok bir banyosu vardı ve uzak köşede üç ya da dört kişinin sığabileceği büyüklükte kocaman bir küveti vardı; Leo, Katie ve Blondieyi içinde uzanırken gördüğüm bir seferden çok iyi hatırlıyorum.

Jodi uzun parmaklı, topuzlu elime bir şişe su tutuşturdu ve "İç. Şu kocaman dolaptan sana giyecek bir şeyler getireceğim. Ben burada sana bakmıyorken sakın ölme."

Bana bebek gibi davranıyorsun. Doğru ya. Fayansa doğru yığıldım. Ki ısıtılmıştı. *Vay canına, bu iyi hissettirdi.* Su çarpıyor, damlıyor ve buharlaşıyordu. Kendimi yeniden sıcak hissetmeye başladım ve su şişesini yukarı kaldırıp gözlerim kapanmadan boşalttım. Çünkü hiçbir şekilde Jodi'nin emirlerine uymayacaktım. Kendime karşı dürüst , Jodi beni her zaman biraz korkutmuştu.

Şişe boştu, beyaz Carrara mermerine baktım ve karnımdan yavaşça taze kan damladığını gördüm. Bir şey . Bu iyi bir şey olamazdı.

"Jodi," diye fısıldadım. "Yardım et."

BÖLÜM 11

Posttan hoşlanmıyorum. Kaşındırıyor.

Jodi'nin kulaklarının bu kadar iyi işittiğini bilmiyordum ama yardım geniş banyoda yankılanmadan önce o da benimle birlikte duştaydı. Suyu kapatıp beni bir havluya sardıktan sonra Tex ve Koun'u çağırmak için bağırdığında anaç bir tip olduğunu da bilmiyordum. İki vampirim beni düşün zeminine yatırdı ve orada bana katıldılar, beni iyileştirdiler, bu da göstermek istediğimden çok daha fazla tüylü ve çıplak ten ve Koun'un etli kanından çok daha fazla içmemi içeriyordu.

Jodi adamların beni iyileştirmeyi bitirmelerini bekledi ve sonra onları dışarı çıkardı. Duş almama yardım etti, ipek iç çamaşırları giymeme yardım etti ve Madam Melisende tarafından yaratılan, içi sıcak tutması için yumuşak ve hafifçe fırçalanmış, dışı ise şık olan bir tunik ve tayt giymeme yardım etti. Ve farklı vücut şekillerime göre el yapımı olduğu için, bir eldiven gibi oturacak şekilde ayarlandı. Leo'nun banyosunun -artık benim banyom sanırım- her zamanki kan kırmızısı tonlarımdan birinde bir tüp kırmızı ruj vardı. Solgun yanaklarıma biraz sürdüm ve yaydım, sonra dudaklarıma sürdüm. Jodi korkunç bir şekilde karışmış saçlarını taradı.

"Örmemi ister misin?" O sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Daha sonra hallederim." "Düğün yerimi tamir misin?"

"Eğer tamir edilemiyorsa, kullanabileceğiniz bir malikanem var. İşinizi görür mü?"

"Yellowrock Klan Evi mi?"

"Evet."

"Bu da olur. Ama yeni kurallarım var." Ruj ve tarağı yerine koydu. "Düğüne ya da resepsiyona davetsiz vampirler gelmeyecek. Ölümsüz kargaşa yok. Sıcak ve soğuk koşan hortlaklar yok. Brute ve Rick hariç, eğer üzerinde çalıştığı davadan kaçabilirse, ki bu pek görünmüyor, yaratık yok." Rick, onun eski ortağı ve benim eski erkek arkadaşım, davet edilmişti. "Siz paranormal psikopatlar düğünümü mahvederseniz çok sinirlenirim. Ve sen de benim sinirlenmemi istemezsin."

Lavaboların üzerindeki aynada gözleriyle karşılaştım ve bunun Leo öldüğünden beri yeni bir eklenti olması gerektiğini fark ettim. Vampirlerin asla aynası olmazdı. Yansımada Jodi'nin ne kadar mutlu ve korkmuş olduğunu görebiliyordum.

Mavi gözlerinde aniden yaşlar birikti ve şöyle dedi: "Bazı insanlara mutluluk için sadece bir şans verilir. Ve Homer senin için çalışırken ölecek. Ayağa kalkacak ve kurşunu yiyecek. Ve ölecek."

Senin için."

Yumuşak bir sesle, "Wrassler bunu bilmiyor ama karargâhta güvenlik müdürlüğüne terfi etmek üzere. Eli evrak işlerini halletti bile. Bu masa başı bir iş Jodi, maaşında artış var ve bir sürü güç, şatafat ve gösteriş var. Bu benim size düğün hediyem olacaktı." Diğer şeylerin yanı sıra. Her şeyi planlamıştım. Sürpriz olacaktı ama ona söylemekte bir sakınca görmedim. Buna şimdi ihtiyacı vardı.

Gözyaşları göz kapaklarından akıyordu ve karargâhtaki silah seslerini duyunca fark ettim. "Peki buradayken seninle kim ilgilenecek?"

"Derek, klan evindeki koruma, kişisel evim ve tüm NOLA seyahatlerim de dahil olmak üzere çeşitli güvenlik detaylarımın başında olacak. Eli ve Alex başka yerlerde kişisel güvenliğimin yanı sıra diğer her şeyde ortaklarım olmaya devam edecekler. Koun ve Tex koruma görevini devralacak. Bu haftalardır planlanıyordu."

Kollarını bana doladı. Başının üst kısmı omzuma geldi. Garip bir şekilde bir elimle sırtını sıvazladım. Sarılma konusunda çok kötüydüm.

"Senden nefret ediyorum," dedi. "Seni ağlattığım için mi?"

"Bana daha önce söylemediğin için." Burnunu çekti, küt saçlarını geriye itti ve gözlerini sildi. Gözyaşları onları daha da mavi yapmıştı. "Ve tüm o muhteşem kıyafetlere sahip olduğun için. Gömme dolabında yirmi tane kreasyon olmalı."

"Kot pantolon ve tişört ya da kazak tercih ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözyaşlarının arasından güldü. "Ve her şeyin içinde muhteşem görünüyorsun. Kürk hariç." Boynumla omzumun birleştiği yerdeki postuma dokundu. "Bu beni deli ederdi."

"Evet," dedim. "Postundan hoşlanmıyorum. Kaşındırıyor."

Biraz daha güldü, ağlamaklı bir kahkaha. "Ve muhtemelen pireleri çekiyordur."

"Kaba olma," dedim, yüzümde ve sesimde bir gülümsemeyle.

"Kötü olmak için fazla tatlıyım," diye yalan söyledi. "Şunu bir arayayım da düğün yerime bir göz atalım."

Ateş topunun içeri girdiğini hatırladım. Ve fiskiye sisteminin . Korkunç olmalıydı. "Zorunda mıyız?"

"Evet. bakalım. "Kolunu benimkine doladı ve beni koridora, hepsi mutsuz, üzgün ya da kızgın görünen ve hepsi bana insan ve vampirlerin sıraya götürdü. "Bu arada," dedi da geçtikten sonra, "buraya geldiğimde sizinkiler neden bu kadar şirretti?"

"Oh. O. Ummm. Duştaki kan mı? Vurulduğum ve neredeyse . Ölmemem gerekiyor. Ölmeden önce yer değiştirmem gerekiyor."

Bir şey bana çarptı, sert ve hızlı. Babam ölmüştü. Zaman değişiminin ortasında . Belki de tüm deri değiştirenler zamanında yer değiştirmezlerse ölebilirler. Belki de yarıktaki iyileştiğimde, ölümün beni götürebileceğinden daha hızlı geri dönme özelliğimi kaybetmişim. Bu berbat olurdu. Ve DNA'm etkilendiğine göre, bu mantıklı olurdu. Eğer vampirler olmasaydı, şu anda ölmüş olurdu. Sessizce Jodi'yi takip ettim.

HQ'dan balo salonuna. Yavaş yürüyordu, ki bu iyi bir şeydi çünkü ölmek bir kıza çok kaybettirebilir. Çabucak soluk soluğa kalmıştım.

Balo salonu beklediğimden daha kötü görünüyordu. Vitraylar ıslak, rengârenk bir yığın halinde kenara itilmişti. Tüm sütunlarda yanık izleri ve yerde büyük bir yanık alan vardı. Sıra sıra masalar yanmış, sadece metal çerçeveler kalmış, üstleri kararmış cipsler. Balo salonu kimyasallar, duman ve garip bir şekilde yanmış saç gibi kokuyordu.

Jodi hiçbir şey söylemedi. Ellerini kalçalarına koydu, egzersiz ceketini geriye iterek göğüslerini öne doğru itti. Jodi tanıdığım en kum saati biçimli kadınlardan biriydi, ama benim polis duruşu olarak düşündüğüm duruşu takındığında minyon, yuvarlak ya da göğüslü görünmüyordu. Sadece kaba görünüyordu. Ama en azından kuru gözlüydü ve artık ağlamaklı değildi.

Ellerinde süpürgeler ve halı temizleyicilerle siyah suyu çeken dört üniformalı personel vardı. Daha fazla personel sandalyelerin çoğundaki yanmamış çarşafı temizliğe göndermek üzere söküyordu. Diğerleri ise harap olmuş masaları kaldırıyor ve gecenin karanlığında dışarıya taşıyordu.

En kötüsünü görmeyi bekleyerek yukarı baktım ama tavan tahmin ettiğim kadar kötü değildi. sadece kırılmış, vitray "pencerelerden" sadece biri kırılmıştı. Yine de. Düğün zamanına kadar çatıyı bir yolu yoktu.

Wrassler arkamızdan girdi ve Jodi'yi kollarıyla sardı. Boyut olarak, yavru bir şempanzeyi kucaklayan gümüş sırtlı bir gorile benziyorlardı. "Çok üzgünüm bebeğim," diye mırıldandı saçlarına.

"Töreni ve partiyi Yellowrock Klanı'nın evine taşıyoruz," dedi sert bir sesle ve fazlasıyla sakin bir şekilde. "Tüm konuklarla iletişime geçip onlara haber verecek birine ihtiyacımız var."

"Benim adamlarım bunu yapabilir," dedim.

"Evet. Yapabilirler. Ve daha iyi olurlar." O tatlı mavi gözlerini bana çevirdi ve neredeyse bir adım geri atacaktım. "Ve klan evi bir milyon dolar gibi görünse iyi olur. Ve fanghead'ler yangının yok ettiği her şey için yemek ve gelin malzemeleri dükkanına tazminat ödeyecekler."

"Evet, hanımefendi," dedim.

"Ya da," dedi Wrassler, "deliği bir parça kontrplakla kapatabilir ve NOLA cadılar meclisinin kayıp vitrayları süslemesini sağlayabiliriz."

"Oh," dedi Jodi. Tavana baktı ve kaşlarını çattı. "Bunu neden ben düşünemedim?" Bunu hemen düşünmeliydi, çünkü Jodi cadı bir aileden geliyordu. "Bu mükemmel," dedi. "Ve Jane bunu ödeyebilir."

"Bunu yapabilir," dedim. Wrassler'a şunu ekledim: "Hiçbir masraftan kaçınmayın ve şehirdeki tüm yemek şirketlerini ve çiçekçileri mekânı hazır hale getirmek için çalıştırın. Her şey mükemmel olmalı." Jodi'ye döndüm ve dedim ki, "Cadılar meclisi ne kadar . Ernestine açık çek yazacak."

"Tamamdır," dedi Jodi. Homurdanır gibi bir ses çıkardı ve Wrassler'ın kollarında döndü. Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece yarım dakika süren bir süre boyunca öylece durdular. Sonra Jodi onun büyük kolunu okşayarak bırakabileceğini söyledi ve odadan . Omzunun üzerinden, "Yetkililere bunun artık diplomatik bir durum olduğunu söyleyeceğim. Robere'leri ." Bununla birlikte, gitmişti.

Neyse ki Brandon ve Brian düğün için şehre gelmişlerdi ve her ne kadar neşeli geçmesi gereken bir tatili mahvetmekten nefret etsem de Jodi haklıydı. Bu iş için en iyi adamlar . Islık çalar gibi bir nefes üfledim.

Wrassler kıkırdadı ama bu hüzünlü bir sestir, odanın etrafına bakındı. Başını iki yana salladı. "Görüşmeniz gereken kişiler var."

Özneler. Bu kelimedenden nefret ediyordum, şimdi kanlı hizmetkârlarla, bana bir şey borçlu olan ve korumam gereken insanlarla eşleştiriordum. Hayır demek istedim ama bu fiyaskonun tamamen benim hatam olduğunu düşündüm, bu yüzden başımı salladım ve büyük patilerim döşemede sessiz bir şekilde dururken ana kattaki çay salonuna geri dönmesine izin verdim. "Vampir mezarlığından haber var mı? Sabina'yı ya da hortlakları falan gören var mı?"

"Hayır, Kraliçem," dedi Wrassler yumuşak bir sesle. "Tükenmiş insanlarla ilgili bir rapor yok. Mithranların saldırıya uğradığına dair bir rapor yok."

"Tamam. Beni bilgilendir lütfen."

"Haberdar edeceğim."

Durduğumuz oda küçük bir resepsiyon odasıydı, ortadaki masa dört kişilik çay için hazırlanmıştı. Wrassler beni içeri yalnız gönderdi. Oda boştu, çaydanlık da öyle ve ben açlıktan ölüyordum. Yazık oldu. Çay servisinin oraya gösteriş için mi konulduğunu, eğer öyleyse neden konulduğunu merak ettim. Bu toplantının ne kadar resmi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden tehlikeli düşmanlarla selamlaşıyor olsaydım oturacağım sandalyeye oturdum, omurgam köşeye, kapıya bakıyordu. Oturduğumda ellerim yorgunluktan titriyordu. Oda küçüktü, silahım yoktu, köşeye sıkışmıştım ve beni huysuzlaştıracak kadar açtım.

Canavar bana *kafes gibi olduğunu* düşündü. *Kafesleri sevmem.*

Evet, düşündüm, kabarık çiçekli sandalyede rahatlamaya çalışıyordum. Ne yazık ki giysilerin kumaşı, sandalye ve postum birbirlerine karşı çalışmaya ve yukarı çıkmaya başladı. Ve kaşınmaya. Bazen postumdan nefret ederdim.

Gizlice kapı çalındı ve kapı açılarak iki erkek ve iki kadın içeri alındı, Wrassler vardı. Kapıyı kapattı ve orada durdu, açıkça benim güvenliğim. Wrassler boğazını temizleyip "Mithranların Karanlık" diyene kadar diğer dördü ne yapacağını şaşırılmış görünüyordu. Size vampir cenaze evini devralan Dr. Pierre Paquet'i takdim edebilir ? O ve kendisi gibi Dr. Paquet olan eşi 1939 yılında Fransa'da doktor olmuşlar. Dr. Solange Paquet ile daha sonra bir tanışma ayarlayacağım."

Doktora elimi ama başımı hafifçe eğerek selam verdim. O da hızlıca başını aşağı yukarı salladı ama gözleri başımın üzerinde duran kedi kulaklarıma takılı kaldı. *Evet. Ben bir kediye. Ve senin kraliçenim.* Gözlerimi ona diktim.

"Majesteleri," diye başardı, sesi bayılacakmış gibi çıkıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, bu da bende gülme isteği uyandırdı ama bu komikliğe asla izin vermeyecektim.

"Kraliçem, bu beyefendi" -Wrassler bir sonraki adama devam etti- "Ming'in Cai'sinin ikinci sırasındaki güvenlikte bir kan hizmetkârıdır. Ona Uzun Bıçak derler. Kendisi bize Knoxville Şehri'nin Efendisi tarafından Firestarter'ın izini sürmemize yardımcı olması için ödünç olarak gönderildi." Ses tonunda adamın bir hediyeden daha fazlası ya da daha azı olduğunu söyleyen bir şey vardı. Ya bir ödül ya da bir baş belası. Ming'i tanıdığım için bana bir baş belası gönderdiğini düşündüm. Uzun siyah saçları, sıırım gibi bir yapısı ve Rusya'nın steplerinden gelmiş olabilecek gözleri vardı. Ayrıca kötü bir kavgacılık durumunu da saklamaya çalışıyordu, ben de bunu biraz kurcalamaya karar verdim.

"Knoxville'de kimi kızdırdın?" diye sordum.

Asyalı adam sertleşti. "Cai ve ben güvenlik konularında aynı fikirde değiliz."

"Öyle mi? Güvenlikten sorumlu Wrassler, Derek ve Eli ile iyi geçinecek misin? Seni kırık kemiklerle Ming'e geri muhtemelen ona hakaret edeceğim gerçeğine rağmen, iyi oynayamazsan tam da bunu yapacağım. Emirlerle uyma yeteneğin var mı, yoksa kendini kontrol edemeyen bir asabi misin?" Bu bir hakaretti. Öyle olmasını istemiştim.

Uzun Bıçak kaşlarını çattı. Yüzünün tamamını kaplıyordu ve her şeyden ve her şeyden sorumlu olmak istediği açıktı. Bir vampir değildi ama çok yaşlı ve çok iyi beslenmiş bir kan hizmetkârına benziyordu. Çok uzun süren bir sessizlikten sonra, "Karanlık Kraliçe'yi onurlandırıyorum," dedi. Aksanı bir Asya ülkesine ait değildi. Belki İsveçliydi, ki bu ilginçti. Ve soruma cevap vermedi. Bu da ilginçti.

"Öyle mi? Göreceğiz bakalım. Onları onurlandırarak beni de onurlandırabilirsin. Wrassler başka neyin var?"

"Majesteleri. Florence bir hemşire ve Infermieri." Infermieri. Şifacı bir vampir. Birkaç saat önce ben öldüğümde nerede olduğunu merak ettim. Wrassler'ın gösterdiği kadın vampiri inceledim. Beş beş yaşlarında, zayıftı ve bazı outclan rahibelerinin giydiği gibi beyaz rahibe elbiseleri giyiyordu. Gücü yumuşak, sıcak ve esnekti, kabuk gibi ve zorlu değildi. Başımı ona doğru eğdim.

"Florence klan dışından," diye devam etti Wrassler düşüncelerimi doğrulayarak, "bir Mithran'ın olabileceği bağımsız ve kendi kendine yetebilen biri. Onu kişisel hemşireniz olarak atamak istiyorum."

"Hemşire," dedim . Topuz yapılmış kestane rengi saçları, kahverengi gözleri ve başka bir zamandan, başka bir yerden gelmiş gibi görünen bir teni vardı. "Florence Nightingale'deki gibi Florence mı?"

"Talihsiz bir tesadüf," dedi, sesi hafif aksanlıydı. Belki İtalyanca. Belki de benzer bir şey.

Wrassler konuşmaya başladı ve kadın elini kaldırarak onu durdurdu.

"Kendi adıma konuşacağım," dedi. "İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Lincoln Shaddock tarafından dönüştürüldüm ve dört yıl sonra scion ininden ayrıldım."

Çoğu sivri dişlinin insanlar arasına karışacak kadar kana susamışlıklarını kontrol edebilmeleri için genel kural olarak on yıl tedavi görmeleri gerekiyordu. "Bu ... hızlıydı." Amy Lynn Brown hızlıydı. Ve Shaddock ne Leo'ya ne de bana devoveodan bu kadar çabuk geçen başka bir vampiri dönüştürdüğünü hiç söylememişti.

"Evet, hanımefendi. Çocuklarımı ziyaret etmek için Avrupa'ya döndüm ve İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla orada kısıldım, yaratıcıma geri dönemedim. Doktor olan oğlumun ardından yakın bir seyyar askeri hastanede hemşire olarak çalışmaya başladım. Oğlum bir bombardımanda öldüğünde, 1.027 askerin tıbbi bakımını üstlendim. Mithran kanım birçok kişiyi kurtardı. Savaştan sonra Lincoln Shaddock'a klan dışı olacağıma dair belgeler gönderdim ve klan dışı rahibe Susanna'nın altında hizmet ettim. O zaman da bugün de tarafsızım. herkesi kurtaracağım."

Linc'in soyundan gelen başka bir harika kan vampirinin olması ilginçten de öteydi. Bu kadın, bu odadaki tüm insanlar arasında açıkça en kendi halinde, en ve en yararlı olanıydı. Ne küçümsüyor ne de muhteşem kulaklarıma hayranlık duyuyordu.

"Yani bir düşman Mithran ve ben yaralansaydık," dedim, "yaşama en yüksek olana öncelik verir ve onu kurtarırdınız."

"Kraliçem hizmetimi kabul ederse ve bu Mithran savaşı süresince ona bağlı kalacağıma yemin edersem, ben bir başkasıyla ilgilenirken o kendi başına hayatta kalabilecek kadar iyi , yardımımı ilk olarak Kara Kraliçe alır."

"Uh-huh. Anladığım kadarıyla triyaj." NOLA'ya gelmeden önceki yıllarda acil tıp teknisyeni olarak bir kurs almıştım. Kurtarılabilir olanı kurtarmayı anlıyordum ama Wrassler'ın ifadesinden önerdiği şeyin kabul edilemez olduğunu anlayabiliyordum. "Ama düşmanımı kurtardıysan ve düşmanım sen beni öldürdüyse, bunun ne olur? Bu seni yeminli yapmaz mı?"

Başını eğdi ve kahverengi gözleri sorumu düşünürken kısıldı. Leo'nun altında boşuna çalışmamıştım. "Tüm Mithranların Karanlık Kraliçesi'ne hizmet ediyor olacaksın, birilerine değil" diye ekledim -onun zamanındaki bir kadının anlayabileceği bir kelime aradım ve buldum- "bir ayak takımına değil."

Dudakları büzüldü ve hizmet şartları için benimle pazarlık yapmak üzere görebiliyordum. "Önce Karanlık Kraliçe'yi, ardından da tüm insanları stabilize edeceğim. Sonra Mithran düşmanlarınızı stabilize edeceğim ve felçli kalmaları için onlara kazık çakacağım. Sonra da seni tamamen iyileştireceğim. Bu sırayla."

"Bu çok fazla kan gerektirir," dedim.

"Bir gecede seksen yedi insanı stabilize ettim ve sadece üç kez beslendim. Kurbanlarımı kurutmadım."

Wrassler'a baktım ve o da başını salladı. Bu kadın görüldüğünden çok daha fazlasıydı, güçlü bir kana ve inanılmaz bir öz kontrole sahipti. "Neden buradasın?" Ona sordum. "New Orleans'ta. Hemşirem olmayı teklif ediyorum."

"Avrupa İmparatoru Edmund ve tüm Fransa'nın Kan Efendisi Grégoire ile birlikte çalıştım, kendisi aynı zamanda sizin savaş lordunuz. Yeni bir yasaya bağlı olan Mithranların bu yeni dünyasında neyi başarmaya çalıştıklarını gördüm. Amerika'nın Vampira Carta'sını okudum ve onların yeni ve daha iyi bir zamanı başlatacak olan bu Kara Kraliçe'den bahsetmelerini dinledim. Avrupa'daki savaşları artık sona erdi ve resmen tanınmak için buraya gelecekler. Karanlık Kraliçe tarafından. Ben bu kraliçeye hizmet etmeye geldim. Size."

Bir hemşireye ihtiyacım vardı çünkü kırılabilir ve ölümlüydüm. Doğru ya. Wrassler'a baktım. "Bunu sen mi ayarladın?"

"Bir Infermieri istedik. Bir sonraki uçağa atladı. Edmund ve Grégoire ona kefil oldular."

"Tamam." Onun koyu kahverengi ve sakın gözleriyle karşılaştım. "Klan dışı şifacı Florence'ın hizmetini kabul ediyorum. Ancak, senin yaratıcın, Asheville Şehrinin Efendisi, seni dönüştüren vampir Lincoln Shaddock, bir Infermieri arıyordu. Savaş bittiğinde bunu aklında tut," öğüt verdim. "O iyi bir adam."

Kaşları havaya kalktı ve anladım ki yalakalar her zaman "iyi adamların" birlikte çalışmaya değer olduğunu düşünmüyorlardı. Sadece güçlü adamlar.

"Muhtemelen bunu biliyorsunuzdur ama o görüldüğünden çok daha güçlü ve siz Amy Lynn'e yakın olabilirsiniz." diye ekledim.

Florence sanki bunu anlamış gibi bir kez göz kırptı. Bir vampire göre çok etkileyici bir yüzü vardı. "Sonuncusu mu?" diye sordum.

"Kraliçem. Bu Quint. Quesnel'in yeğeni ve başarılı bir nedime, koruma ve sekreter."

Quesnel Leo'nun şarap garsonuydu. Benden hoşlanmazdı çünkü ben havalı şaraplar değil bira içerdim ama bazen burada kalan süslü vampirlerin damak zevkini tatmin etmek için HQ'da ona ihtiyaç vardı. Beynim durdu. "Ne? Bekleyen hanım mı? Neyi bekleyen?"

Wrassler'ın yüzü sanki bana sırtıtmamaya çalışıyor ama pek de başarılı olamıyormuş gibi görünüyordu. "Çeşitli görgü kuralları ve kraliyet davranışları konusunda eğitilmiş ve son bir yıldır sizin *en* kişisel yardımcınız ve güvenliğiniz olmak için çalışıyor. Uzmanlık alanları arasında *gardırop seçimi* de var" -cümlesini bitirmeden önce sesinden çok şüpheli bir gizleme-kahkaha hıçkırık sesi çıktı - "saç şekillendirme ve *makyaj*. Ayrıca asil ve kişisel bir takvim tutma, etkinliklerle ilgilenme, zahmetli ve gereksiz randevuları ve telefon görüşmelerini halletme ve önemli olanları sizin rahatınız için planlama konusunda da uzmandır." Sesi sabitleşti. "Dört dil biliyor, iyi bir nişancı ve tekvandoda yedinci dan siyah kuşak sahibi. Yetenekli bir aşçıdır, vahşi doğada mahsur kalmanız durumunda hayatta kalma becerilerine sahiptir, balık tutabilir, avlanabilir ve açık ateşte çeşitli yabani av hayvanları hazırlayabilir. Çeşitli formlarınızı biliyor. Korku duygusu yoktur."

Ufak tefek kadına baktım. Sıradanlığın özüydü. Benden bir baş , kaslıydı, saçlarını sarıya boyamıştı ve tırnakları güzelce boyanmıştı. Ama gözleri boştu. Tamamen boştu. Ve duygu yokluğu kokuyordu.

"Ne kadar iyi yalan söylüyorsun?"

Ona sordum. "Asla yalan söylemem."

"Ne sıklıkla doğruyu söylüyorsun?" diye sordum.

"Asla."

"Şarap mahzenine girip Quesnel'i öldürseydim, ne yapardın?" Sonunda gözleri hayata ve dürüstlüğe büründü. "Seni gözümü kırpmadan öldürürdüm."

Wrassler'ın tüm yüzü değişti ve takım elbise ceketinin altındaki sol kolunun altındaki silahına uzandı.

Tek parmağımı kaldırarak onu durdurdum. "Bana yemin edersen Quint, Quesnel'den başka kaç kişi benden önce gelir?"

"Hiç kimse."

Wrassler'a iki kaşımı kaldırdım ve "Quesnel dışında hayatında önemli olan kaç kişi ?" diye sordum.

"Hiç kimse." Neredeyse hırlıyacaktı.

"Benim için iyi. Sen ve diğerleri bana yemin edin. Tam burada, hemen şimdi."

Florence bir reverans kadar zarif bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Doktor da sanki ağrıyormuş gibi yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Uzun Bıçak diz çökmek istemedi ve isteksizliğini görebilmem için yavaşça aşağı indi. Quint tek dizinin üzerine çöktü ama bana bıçağını uzattı. Wrassler'ın onun bıçağını taşıdığından haberi olmadığı belliydi. Bıçağı aldım. Güzel, dengeli, on inçlik bir vampir öldürücüydü, gümüş kaplamalı, çok keskin bir çelikti. Quint sinsiydi. Muhtemelen bir sosyopattı. Ama o *benim* sosyopatım olacaktı. Leo onu kırpmadan kendisine bağlardı.

Bir vampir olmadığım ve kanımı onlarla paylaşmaya niyetim olmadığı için kısa bir tören oldu. Daha sonra onlar çıktı ve ben Wrassler'la kaldım. "Yani NOLA'nın cenaze levazımatçısı, Ming'in muhtemelen düzeltmemi beklediği kötü bir tavır bir ödünç alıcım, bir de aradaki farkı yaratabilecek bir hemşirem var" dedim.

Yaşamam ve ölmem arasında, eğer tekrar yer değiştiremezsem ve deli bir gardirop danışmanı. Bu insanların hepsi nasıl oldu da bu gece buraya geldiler? Bu oldukça şüpheli."

"Konsolos, Edmund'un aracılığı ile Floransa'ya ulaştı. Onun olası kontratını görüştü Kraliçem. Bir saat önce New Orleans'a vardı ve şimdi de buraya geldi. Florence bundan sonra size yakın olacak. Fazla kanlı hizmetkarlarınız ve ek güvenlikle birlikte Katie'nin evine taşınacak. Long-Knife, kanı akıtılıp okunduktan sonra başka bir klan evine taşınacak çünkü tam bir baş belası ve kimse onunla çalışmak istemiyor. Quint ..." Karşımdaki sandalyeye çöktü ve sanki başı, çenesi ve dişleri ağrıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu, elini gözlerine götürdü. "Onun hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Yanlış kokuyordu."

Wrassler elini gözlerinden kaldırdı. "Kokladım. İsa, Meryem ve Yusuf."

Wrassler'ı şaşırttığımı fark ettim.

İçimi çektim, çay masası çay için hazırlanmıştı ama demlik soğuk ve boştu. Çay alamayacaktım. Ya da yemek. Midem guruldadı. Ayağa , bu Wrassler'ın da ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü ben kraliçeydim. Doğru ya. Protokolden nefret ederdim. Kapıya doğru işaret ettim. Wrassler kapıyı açtı ve çıkmama izin verdi. "Yürüyüşe hazır mısın?" diye sordum. "Scion inindeki mahkûmu kontrol etmek istiyorum."

Wrassler kaşlarını çatarak beni koridorda takip etti. "Neden Monique'in kafasını almadın Janie?"

"Bunu düşündüm. Ama Leo bana düşmanlarımı tanımayı öğretti. Ve . . ." Aklıma ilginç bir düşünce geldi.

kafasını. Eğer Monique yaşarsa, Sabina'nın bana yaptığı gibi zihinsel bir bağlantı kurmak için yeni kertenkele tılsımı simgemi kullanabilirdim. Her şeyin arkasında kimin olduğunu öğrenebilirdim.

Scion ininde, Onorio insanlar için olan tek kafese zincirlenmişti, gümüş kaplaması olmayan bir kafese. Monique nefes almıyordu. Ağzı açıktı ve gözleri kurumuştı. Ölü gibi görünüyordu. Ama çürüyormuş gibi kokmuyordu. Yaşlı Onorios'larla konuşmam gerekiyordu, hem de hemen. Scion ininden ayrıldık.

Wrassler'a "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim.

Uyumsuz eski sandalyeler, küçük bir masa ve tek bir lambayla seyrek bir şekilde döşenmiş küçük bir bekleme odasının kapısını açtı. "Size çay getireyim. Dilimlenmiş biftekli sandviçler teslim edilmeyi bekliyor Kraliçem."

Kanepeye oturdum ve dedim ki, "Çayım bitti. Bir kolaya ne dersin? Ve Wrassler? Sadece biz olduğumuzda Janie olmak isterim," dedim. "Ya da Legs. Kraliçe olayını resmi olduğumuz zamana saklayabilirsin."

Bana politik olarak güçlü korkutucu olduğum zamanlardan hatırladığım en güzel sırtışını yaptı. "Elbette, Janie."

Kapı kapandı ve karargâhın dört bir yanına dağılmış küçük odalardan birinde tek başımaydım. Muhtemelen bir zamanlar özel beslenme odası olarak kullanılan divan ya da şezlonglarla döşenmiş odalardı. İğrenç.

Arkama yaslandım ve ne söylemek istediğimi düşündüm. Wrassler bir tepsi yemek getirdi ve dışarı çıktı. Kolanın kapağını açtım, içtim, yedim ve biraz daha düşündüm. Brandon Robere'i aradım.

Cevap verdiğinde, Wrassler'ın kullandığı unvanın aynısını kullandı. "Kraliçem, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İki şey var. Bir: Güçlü bir Onorio'yu başından vurdum. Kalbi atmıyor, nefes almıyor ve ölü gibi görünüyor. Ama ölü gibi kokmuyor. Ve iki: Onorios'u bağlamak hakkında bir şeyler bilmem gerek. Temel kural Onorios'un bağlanamayacağını söylüyor. Ama daha güçlü, daha yaşlı bir Onorio'nun daha genç, daha az güçlü bir Onorio'yu ya da birden fazla Onorio'nun bir Onorio'yu bağlaması mümkün mü?"

"Başından vurulduğunu duydum Kraliçem. İyi atıştı. Ve hayır. Eğer çürümüyorsa, zaman iyileşmeye çalışıyor demektir. Bu hiç işe yaramayabilir, ya da bir hortlak gibi karmakarışık bir beyinle geri dönebilir, ya da iyi bir şekilde geri dönebilir. Kimse bilemez. Eğer ölmesini istiyorsan, kafasını al. Eğer bir sebepten ötürü yaşamasını istiyorsanız, onu iyi korumalısınız."

"Tamam. Peki ya Onorios'u bağlamak?"

"Hem evet hem hayır. Bir Onorio'nun zorla bağlandığını hiç duymadım, ama gücümüz ve yaşam gücümüz bir başkası tarafından alınabilir, bu da bizi normal ölümlü şiddetiyle ölüme karşı savunmasız bırakır. Ayrıca birden fazla Onorio'nun türümüzden birini bağladığını da hiç duymadım."

Hiç duymamış olmak, olamayacağı anlamına gelmez. "Peki ya gönüllü olarak bağlanmayı kabul etmek?" Ona Monique'in ruh evinin kanlı gövdesindeki varlıkları anlattım. Bitirdiğimde bir süre sessiz kaldı.

"Geçmişte, *anamchara*'ya çok benzeyen *karşılıklı* bir bağlayıcılığı kabul eden Onorios'lar hakkında bir şeyler duymuştum. İmgeleminde gördüğün şey bu olabilir. Ama Monique'i vurduğunda, bağlanma kesintiye uğradı. Eğer bu karşılıklı bağa dahil olan başka Onoriolar da varsa, o zaman çaresiz kalacaklardır. Onu geri almak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Zihni sağlam olmasa bile, onlar için yararlı olacaktır." "Kraliçem" demeden önce tekrar tereddüt etti. Benim önerim celladınızın bu durumu ele almasıdır."

Monique'i öldür. Henüz değil. "Diğerlerini ortaya çıkarmak için onu kullanmak istiyorum. İyi korunduğunu göreceğim ve senin ve kardeşinin de ekstra önlemler almanızı istiyorum." Çünkü Monique NOLA'daki tek Onorio değildi. "Şimdi. Eddie'nin taçlandırılması meselesi. Ne durumdayız?"

"Tüm belgeler hazırlandı Kraliçem. Biz hazırız."

* * *

Şafak sökene kadar çalıştım, Monique'in iyi korunduğundan ve güvenli bir şekilde emin oldum. Cowbird Protokolü yürürlükteyken Monique'e bir şey olmayacaktı. Ama işi şansa bırakamazdım. Eli ve ben de güvenlik ekipleriyle zaman geçirerek düğün protokollerini gözden geçirdik. Yoğun bir işti ama acil ve gerekli bir işti.

Hâlâ yarı formdaydım ve süslü kıyafetin güzel yumuşak astarı postuma takılıp onu çekiyordu. Pantolon yukarı kalkıyor, arkası sıkışıyor ve gülünç görünüyordum. Her şey yerli yerinde ve sorunsuz görüldüğünde, Leo'nun odasına -benim odama- gittim ve kıyafeti yere bıraktım. Birinin arkamdan toplayacağından emindim, çünkü kanlı çarşaflar gitmiş, yatak düzgünce , duş ve banyo pırıl pırıl tertemiz olmuştu.

Dolapta kot pantolon ya da tişört yoktu. Rahat görünen tek şey eşofman takımıydı ve o da beyaz insan etinin çirkin bir tonuydu, mayonez gibi bir şeydi ve biraz da şeftali vardı. Bunu onlara söyleyeceğimden değil. Üzerime geçirdim ve postumun üzerinde de bir o kadar rahatsız ediciydi.

Canavar bana, "*Çirkin insan kıyafetleri*" diye düşündü. *Jane'in postu var. Güzel postunu örtmemeli. Üstümün yakasını çıkardım ve tüysüz göğüslerime baktım. Olmadı. Olmuyordu.*

Canavar kahkahalarla güldü.

Quint'in numarasının cep telefonuma eklenip eklenmediğini kontrol ve eklenmişti. Bu da Alex'in ve tüm ayarlarına erişebildiği anlamına . Şikâyetle bulunmayı düşündüm ama istediğim zaman kullan at bir telefon da alabilirdim. Hepimizin karşı karşıya olduğu tehlike göz önüne alındığında, Alex'in erişimi kaybolmam halinde beni takip edip bulmasına olanak tanıyordu. Kaşlarımı çatarak Quint'e kıyafet isteğimi mesaj attım. İlk işi gardırobumu değiştirmek olacaktı.

Bruiser'a eve gitmeye hazır olduğumu mesaj attım. Beni alt kattaki girişte karşıladı. Kapı hala yangın ve yanmış kimyasal kokuyordu ama kömürleşmiş çimento ve yanmış bir araba dışında beklediğimden daha iyi görünüyordu. Bir SUV'un arka koltuğuna sürünerek girdik. Limuzine yakışır bir mahremiyet paneli vardı ve ben de başımı baldızımın omzuna yasladım. Arka kapıdan çıkarken, Beast pençelerini beynime geçirdi. Yan camdan bir şekil . Hızla doğrulduk.

"Ne?" Bruiser sordu. Elinde zaten dokuz milimetrelik bir silah vardı.

"Bir şey. Bilmiyorum. Bir gölge mi?" İşaret ettim. "Bir tane daha." SUV'yi gölgeliyorlardı. Onları seçemiyordum ama ara sokaklarda crotch-rocket motosikletleri görüyordum. Bal demetime baktım. "Her hareketimi izleyen insanlar koymuşsun."

Silahını kılıfına soktu. "Suçluyum, aşkım."

"Mmmm." Tekrar omzuna sarıldım. "Peki vurulduğumda bana nasıl bu kadar çabuk ulaştın?" Adrenalinini yükselirken verdiği tepkinin kokusunu aldım, sıkıntının kokusunu.

"Yaklaşmıştım," dedi dikkatle. "Alex bana ön kapının kırıldığını söyledi."

"Yani ön tarafın saldırıya uğradığını biliyordunuz ve destek almadan dışarı kaçtınız. Önce sen kısırıldın. Çatışmada. Sonra ben dışarı koştum ve ben de sıkıştım." İkimize de yarı sinirliydim ve ses tonumdan bunu duyması gerekiyordu.

"Hiçbir zaman yakın bir tehlike içinde değildim," dedi, ses tonunu renklendiren öfke başlangıcıyla. "Ama sen hâlâ ölümsüz olduğunu düşünerek halkını savaşa götürmek zorundaydın. Artık bildiğimiz gibi, değilsin." Beni kendine çekti, yoğun duyguları İngiliz aksanını daha da güçlendiriyordu. "Orada olmaman gerekiyordu. Güvenlik odasında güvende olman . Sana olduğun *yerde kalman* söylenmişken *lütfen* meleklerin ayak basmaya korktuğu yere aceleyle girme."

Canavarın yardıma ihtiyacı yok. Canavar yerinde durmaz, diye düşündü bana. Ortak zihin alanımıza, avlanma, öldürme, devasa bir domuza saldırma görüntüleri gönderdi. *Canavar en iyi avcıdır.*

Bruiser'ın kanında dolaşan dehşeti düşündüm. Karanlık Kraliçe olmanın ne demek olduğunu düşündüm. Çok yumuşak bir sesle, her kelimeyi vurgulayarak, "Dışarı kaçtın. Sen. Düşmanların karşısında."

"Bu benimle ilgili değil. Neredeyse ölüyordun."

"Çünkü bana söylemedin. İletişim olmadan, en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım." "Sana söylemek mi? *Sormadın* ki." Kokusu keskin bir şekilde korkudan öfkeye dönüşüyordu.

"Bu berbat bir bahane," dedim, mesafe koyarak koltuğa kaydım. "Burası benim karargâhım. Benim işim. *Benim işim.* Bunu yapmama izin vereceksin."

Boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı ve bir haykırışa dönüştü. "Ölebilirdin!" diye bağırdı, gözlerinde öfke vardı. Bruiser'ın yumrukları sıkılaştı ve duygularının kokusu büyüdü. "Ölebilirdin! Seni kaybedebilirdim!"

"Evet. Berbat bir durum. Ve artık ölümsüz olan Leo'nun aksine benim ölümlü biliyoruz." İşte sorun da buydu. Leo öldü. Tabutu boştu. Bruiser başka bir kayıp olasılığıyla karşı karşıya. Ben.

Araba durmuştu. Beleş eve gelmiştik ve ben fark etmemiştim.

"Leo'yu koruduğum gibi seni de korumaya çalışıyorum." Ellerini zorla açıp kalçalarının üzerine koydu, öfke ve dehşet içinde nefes alıyordu. "Ama sen Leo değilsin. Leo'nun düşmanlarıyla savaştığı gibi sen de düşmanlarınla savaşılamazsın." Bruiser koltukta iki büküm oldu, kapıyı açtı ve kaldırma çıktı. "Seni kaybetmeye dayanamam," dedi. Kapıyı çarparak kapattı. Zırhlı araç gerçekten de sarsıldı. Bruiser öfke içinde titreşerek evin içine doğru .

Garip bir şekilde, onu öyle görmek beni mutlu etti. Normal bir insanın eve hışımla girmesi gibiydi. Yine de . . . Kendi kendime, "Leo'yu korumak zorunda olduğum gibi beni de koruyor. Bu berbat bir şey."

Gizlilik paneli aşağı indi. "Hepimiz Leo'yu koruduğumuz gibi seni de koruyoruz," dedi şoför. "Bu bizim işimiz. Eğer bir vampir gelip sizi öldürürse, sizce bunun acısını kim çeker? Biz insanlar ve ailelerimiz, sırf bu yüzden bir fatih tarafından öldürülebiliriz."

Yukarı baktım ve Shemmy'yi gördüm. Kontrol paneline baktım ve Bruiser'ın hoparlörleri kapatmadığını gördüm. Shemmy her şeyi duymuştu. "Aileleriniz mi?"

"Tamamen yok olmamızla aramızda duran tek şey sensin. Eğer bir pislik senin yerine geçerse, seni öldürürse? Bruiser, Eli ve Alex ilk gidenler olacak. Sonra tüm sadık güvenlik elemanların. Cadı dostlarınız ve müttefikleriniz? İlk giderler. Wrassler ve insan karısı Jodi? Temizliğin ikinci katmanında bir yerlerde. Tüm bunları bilmen gerekiyordu. Daha sonra klanınızın evi olacak olan evi gördünüz. Kaç kişinin öldüğünü biliyorsun ve bu sadece bir klan savaşıydı. Bu ölçülemeyecek kadar kötü olacak. Avrupa gibi olacak."

Savaşın sürdüğü ve ölü sayısının binin üzerinde olduğu bir yer.

Şok, buz gibi bir rüzgâr gibi içimden geçti. Leo bana kaos ve anarşi ile halkının güvenliği arasında durduğunu söylemişti. Benim işim onunkinden bile daha büyüktü. Karanlık Kraliçe olduğum an, gücüm tüm halkımı tehlikeye attı. Her . Ve onları korumak benim görevimdi. Bir orduya ihtiyacım olduğunu biliyordum ve ordu yaratmak için çalıştım. Ama daha büyük bir orduya ihtiyacım vardı.

"Ve hey, Legs? İş tanımlarımızı sen yazdın. Dumas sadece işini yapıyor ve sen ona yardım etmiyorsun."

Bu doğrudu. Kendiminki de dahil olmak üzere iş tanımlarını ben yazmıştım. Ama bunları yazarken, ölürsem yer değiştiremeyeceğimi düşünmemiştim. Sabina'nın yakılacağını ve Leo'nun bedeninin çalınacağını düşünmemiştim. Fetihçi bir vampirin sırf eğlence olsun diye halkımı öldürebileceğini aklımın ucundan bile geçirmemişim. Bu tür bir kafa kesen ev temizliği benim anlayışımın çok ötesindeydi. Karanlık Kraliçe olduğumda çok az sayıda düşmanım ortadan kaldırılmıştı ama toptan öldürme kavramı beni şaşırtıyordu. Daha da kötüsü, kas hafızam her zaman ne olursa olsun savaşa doğru koşmamı söylüyordu ve Beast Beast savaşmak istiyordu. Bunun için yaşadı. Beni savaşa kışkırttı.

her seferinde. İşleri eski yöntemlerle yapmaya çalışarak, Beast'i dizginlemeyerek, önce düşünmeyerek, güvende kalmayarak herkesi tehlikeye atmıştım.

"Yani ben bir ."

"Benim sözlerim değil. Sizin sözleriniz Kraliçem," dedi Shemmy.

Tamam. Dersimi aldım. Onlara öğrendiğimi söylemem . öğrendiğimi göstermeliydim. Ve bal grubumdan özür dilemeliydim, hem de büyük bir özür. İçimi çektim. "Teşekkürler, Shemmy. Tüm bunları duymaya ihtiyacım vardı."

Ve . . . Bruiser ve ben gerçek bir kavga etmiş olabiliriz. Şoförün önünde. Kendimi aptal gibi hissederken, bu beni garip bir şekilde mutlu etti ve bağlı olan insanların tartışmadığını fark bir anımı aldı. Bu tartışma bana normal olduğumuzu kanıtlamıştı. Normal bir çift olduğumuzu. Sınırları belirlemek ve bir ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi bulmak, tipik dişlek hayat yerine insanlar gibi.

"Jane'i öldür" ve "Jane aptal" gibi şeyler dışında.

* * *

Çocuklar üçüncü katta antrenman yapıyorlardı. Homurtular, gümbürtüler, nefes alıp vermeler, minik . Çok gürültülüydü. Spor salonu / dövüş ringi / antrenman odası, iki vampir uyku dolabı ve küçük bir banyoya dönüştürülmüş çatı katına çıkan merdivenleri tırmandım. Duvarlar boyunca Koun ve Tex durmuş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, hareketi inceliyorlardı. Brute köşede oturmuş, zevkten nefes nefese kalmış bir halde, dilini olan biteni izliyordu. Tex'in köpekleri de köşede uyukluyordu.

Pistin ortasında, tüm dikkatlerin odağında Eli ve Bruiser antrenman yapıyordu. Sıkı dövüşüyorlardı. Geri çekilmeden. Bele kadar çıplak, yalınayak, yumruklar gövdeye ve karına iniyordu. Yüze, böbreklere parmak darbeleri, dizlere tekmeler. Bloklar zamanın yarısında etkiliydi. Eli bol bir antrenman pantolonu giyyordu. Bruiser'ın elbise pantolonu vardı, bu da kapıdan kızgın girdiği ve Eli'in onun öfkesini üzerine aldığı anlamına geliyordu.

Eli el ele tutuşmada daha iyiydi çünkü sinsiydi ve kurallara asla uymazdı ama Bruiser daha hızlıydı. Ve daha güçlüydü. Ve bu kavgaya tamamen dahil olmuştu çünkü beni korumak için öfkesiyle, iktidarsızlığıyla savaşıyordu.

Eğlenceli, düşündü Beast. Kardeşin ve arkadaşınla oynamak mı?

Seçeneklerim vardı. Mücadeleye katılabılırdim. Yarı formda, vampir kanıyla dolu olarak, Beast ve ben ikisini birlikte yenebilirdik. Yeni iyileştiğim bu pek akıllıca olmayabilir. Ya da yüksek yolu seçebilirdim. İyi yolu seçme konusunda iyi değildim.

Eli boğazına bir yumruk indirdi ve dans ederek geri çekildi. Bruiser öğürdü, yumruk soluk borusunu ezmeyi kıl payı kaçırmıştı.

Bir anlık duraklamanın ardından "Özür dilerim!" diye bağırdım.

İki adam da durdu, gardlarını indirdiler. Önce bana, sonra birbirlerine baktılar. "Ne için?" Bruiser sordu.

"Bu kadar öldürülebilir olduğumu bilmediğim ya da düşünmediğim için," dedim. "Bir aptal gibi acele ettiğin için. Çoğunlukla öldüğünüz ve kanınızla geri getirilmek zorunda kaldığınız için," dedim vampirlere.

"Hepinizi tehlikeye için, sizi ve tüm halkımı ve onların ailelerini. Ben olduğum ve işleri yapmanın yeni bir yolunu öğrenmediğim için. Kraliçe olmakta berbatım."

Eli bir kahkaha attı ve Bruiser'dan uzaklaştı.

"Ama öğreneceğime söz veriyorum," dedim. "Asla bazı dangalakların ve onların hizmetkârlarının ihtiyaç duyduğu uygun protokol kraliçesi olamayacağım ama kendimi ve sevdiğim insanları dinlemeyerek öldürtmeye çalışmaktan vazgeçeceğim."

Bruiser duruşunu bozdu, eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Zor nefes alıyordu. Yüzü morarmıştı ve dudakları kan içindeydi.

Eli daha iyi görünmüyordu ama bizi değerlendiriyordu. Bruiser'a, "Bu zahmete değer." dedi.

Bruiser başını salladı ve hasarlı boğazından derin bir nefes almayı başardı. Dik durdu ve ellerini sıktı. "Öyle. Seni incittim mi?" diye sordu.

"Yaşayacağım. Biraz kan daha sonra işe yarayabilir. Bunu bitirmek ister misin?" "Düzgün bir yumruklaşma mı?"

"Hayatta olmaz." Eli yumruklarını kaldırdı ve bacaklarındaki kıvrımları dans ettirdi. "Ama belden aşağısı, dizler, boğazlar ve şakaklar yasak."

"Tamamdır." Bruiser saldırdı.

O itiş kakışın ortasında olmaktan mutlu olurdum ama Bruiser'ın çekip hissediyordum. Serbest kalmaya ihtiyacı vardı.

Mutfakta, yanımdaki masada taze bir fincan barutlu yeşil çay ile karargâha yapılan saldırının güvenlik videosunu izledim. Arkada ateş topları. Ön tarafta saldırganlar mermi kullanmış. NOPD SWAT, sekizinci bölgenin üniformalı üyeleri ve üç itfaiye aracı yolları kapattı. İnsanlar zırhlı araçların ve barikatların arkasında durmuş bekliyor, SWAT ekibi açık kapılardan nişan alıyordu. Vampirlerin ve insanların birbirlerine ateş etmek için yarışmalarını . Arkadaki ateş topları durdu. Ateş Başlatıcı olabilecek bir şey, eriyen balmumu gibi duvarın üzerinden kayarak karanlığa karıştı Cesetler ön merdivenlerden yukarı taşındı, benimki de dahil. Ön girişten kimse çıkmadı. Kapı açık kaldı. Jodi sanki gezintiye çıkmış gibi açık ön kapıdan geçip yukarı çıkana kadar hiçbir şey olmadan bir saat boyunca hızla ilerledim.

Şu andan itibaren şiddetten izole biliyordum ve bu benim hatamdı. Beast ve benim vücudumu ve vites değiştirmeyi tekrar kontrol altına almamız gerekiyordu. Eskiden gibi yer . Ruh evime gitmeli ve neyin yanlış olduğunu bulmalıydım.

Bu gerçekleşene kadar yudumladım ve mutfak penceresinden güneşin doğuşunu izledim. Daha sonra Derek'le birlikte dördüncü bodrumdan sandığı açtım. Leo'nun dagerreotipini Bruiser'ın yatağının yanındaki masaya ve plak kitaplarını boşalttım.

Tıpkı Derek'e sorduğum gibi, günlüklerin bazıları İngilizceydi ve pek çok tarih, kişisel düşünceler, genellikle çizimler ve hatta bazı eski fotoğraflar vardı, ancak Derek'in bagaja koyduğu deri ciltli küçük bir metin dışında mevcut durum için yararlı hiçbir şey yoktu. *Büyücülük ve Şeytani İşler Üzerine Kısa Bir İnceleme* başlığını taşıyordu. İngilizceydi ama garip yerlerde büyük harf kullanan, *S*, *F* ve diğer harfleri karıştıran yazısıyla okumak neredeyse imkânsızdı. "*Yaygın Olmayan ve Açıklanamayan Üç Kuralı*" yazan bir başlık aradım ve buldum.

Aklıma ilk defa Onorio Monique Giovanni, *senza onore, senza onore* Aurelia Flamma Scintilla ve gövde ruh evindeki diğer kadınlar üç Onorio tipi olabilir. Fakat

NOLA'da üç Onoro daha vardı-Bruiser ve B-ikizleri, Brandon ve Brian Robere. Yine bir tür *senza onore* olan Tau, benim tarafımdan konulduğu null hapishanesindeydi. Monique, Bruiser'ın üç kişilik grubuna katılmasını istemişti. Neden? Robere ikizlerini ve cadının boş hapishanesindeki Tau'yu da ekleyince üç kişi daha oluyordu. Monique'in onu bildiğini varsayarsak.

Bir de Sabina'nın tutarsız hayalleri ve saçmalıkları vardı. Ka'yla ilgili imgelemleri. Ka N'vsita'nın nesi bu kadar önemliydi? Ka'nın, Ateş Yayan'ın ve Immanuel'in sarışın adamla birlikte durduğu anı. Shaun MacLaughlin sarışındı. O olabilir miydi? Shaun en başından beri Immanuel'Leo'dan görevi devralma planının bir parçası mıydı? Giydikleri modayı hatırlamaya çalıştım ama hafızamı zorladıkça giysileri sisler içinde kayboldu. Sabina kıyafetleri ya da zaman dilimini fark etmemişti.

Ya . . . Ya Ka hâlâ hayattaysa ama artık şekil değiştiremiyorsa. Ya artık bir Onorio değilse.

Ya Adan'ın Ka üzerinde kullandığı büyü onun DNA'sının da benimki gibi bozulmasına yol ama sonuç farklı ? Ya bu yüzden daha fazla Onorios'a ihtiyaçları varsa? Bu çok mantıklı. Ve eğer Ka artık bir deri gezgini olarak işlev göremiyorsa, geriye kesinlikle *u'thun'ta* olan Büyükanne ve ben kalıyorduk. Ve Aya da bir deri gezginiydi. Gerekirse ekstralarla birlikte üçün katlarına sahiptik, Üç Kuralı'nın gücünden yararlanmak için bolca paramız vardı. İçimi bir korku kapladı ve Üç Kuralı'nın karesinin neler başarabileceğini merak ettim.

Ka'nın eski ustası Adan neredeydi? Ka'nın neye dönüşebileceğini biliyor muydu? Umursar mıydı? Bunun ne anlama geldiğini anlamış olsa bile, Adan bir vampir ve cadıydı. Ne isterse yapardı ve sonuçları ne olursa olsun.

Korkudan içim titrerken, oturma odasının sadece birkaç metre ötesinde masasında oturan Alex'e Adan'ın yerini . Hemen bana Alabama'da bir adres mesaj attı. Adan son görüldüğünde Mobile'daydı. Bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

Vampir hayatı, sadakatlerin sürekli itişip kakışması ve planların yeniden düzenlenmesiydi. Çözülmesi gereken karmakarışık ipler, bir araya getirmek için gereken tüm parçaları olmayan kırık bulmacalar. Tüm bunlar rastgele olamayacak kadar birbirine bağlıydı, sanki tüm bunlar uzun zaman önce biri tarafından yaratılmış ve yıllar yönetilmiş bir dokumanın parçasıydı.

anasını. Leo bütün bekliyordu. Tüm bunlar için *plan yapmıştı*.

Ve o lanet olası sivri dişli kan emici hepsini benim üzerime yıktı.

BÖLÜM 12

Küçük Kardeş Kurtarmaya Geliyor

Aya'ya olası saldırılara karşı dikkatli olması için mesaj attım ve Üç Kuralı hakkında çok az şey biliyordum. O da tek kelimelik bir mesaj attı: "Anlaşıldı." Kardeşim pek konuşkan bir tip değildi.

Ayrıca Brandon ve Brian Robere'e olası saldırı ve kaçırılma olaylarına karşı dikkatli olmaları için mesaj attım. Brandon, "Güvenli bir yerdeyiz ve iyi , ancak tetikte olacağız" diye cevap verdi.

Günlüklere geri , İspanyolca bir tane ve Fransızca iki tane gözden geçirdim. Okuması zordu ve tercüme etmem imkânsızdı ama isimleri seçebiliyordum. Bir yerde Adan Bouvier ve de Allyon isimlerinin aynı sayfada yer aldığını gördüm. De Allyon. Tüm Skinwalker'ları öldürüp kanlarını içen kişi. Onun zavallı kışını öldürüp kafasını almıştım. metnin bir fotoğrafını çektim ve Alex'e gönderdim, bölgenin dilini ve zaman çizelgesini birini bulup çevirmesini istedim.

Mesajı gönderdiğimde, vampir zaman çizelgeleri zihnimde neredeyse sesli bir şekilde birbirine geçmeye başladı. Gün ışıdı ve çaydanlığım boştu. Uzun ve karmaşık bir gecenin ardından yatağında olmalıydım ama beynim aşırı hızdaydı. Yeni bir demlik açarak, iki kat daha güçlü bir yeşil demlikle, kafeinle dolu güçlü ve acı bir çay yaptım.

Leo'nun şu anda Immanuel olarak bilinen ciğer yiyen oğlu ve Adan (ve sadakatle Ka N'vsita) bir grubun parçasıysa, 1900'lerde üçünün de bir şekilde de Allyon'un hizmetine girmiş olması mümkündü. Üç Kuralı'nın tuhaf bir versiyonu mu?

Daha sonra vampirlerden nefret eden Firestarter'la tanıştılar, ama ... eğer Onorios vampirlere ihanet edip yönetimi onlardan devralacaksa, Aurelia de Allyon'la bir ilişkiye girebilirdi. Başından beri ihanete mahkum bir ilişki olurdu, ama vampir yaşamı özetle buydu.

Ama kanıt yoktu. Tabii kanıt bu günlüklerde ya da karargahın diğer kayıtlarında yoksa.

E-postamı kontrol ettim ve Alex'in bana *La Historia de Los Mithrans en Los Americas*'ın çevirisini gönderdiğini öğrendim, böylece dolabımdan Glob'u ve odamdan tarih metninin orijinal versiyonunu içeren küçük kutuyu . İkisini de dikkatlice masanın üzerine yerleştirdim. Bana daha önce bir çeviri gönderilmişti ama ekranda tam metin ve masamda açık duran orijinal kitapla çalışmamıştım. Kutuyu açtım ve içindeki küçük, sıradan deri ciltli kitaba baktım. İlk dokunduğumda, giydiğim eldivenlerin içinden bile derinin sümüksü bir dokusu vardı. Şimdi

Elim çıplaktı ama korunuyordum, kitabı kaldırdığımda Glob, içine dokunmuş olabilecek tüm enerjileri çoktan emmişti. *La Historia de Los Mithrans en Los Americas* küçük ve çok ağırdı: de Allyon'un hayatı hakkında önemli hikâyeler içeren, vampirlerin Amerika'daki ilk yıllarının bir tarihiydi. Kâğıt kalındı, ağır bir kumaş içeriğine sahipti ve kenarlarında çizimler vardı.

İlk gördüğümde, Sabina 134. sayfayı ilgi çekici bulacağımı söylemişti. Tekrar o sayfaya ve bir çizmesi çıplak bir kabile adamının cesedinin üzerinde duran zırhlı bir İspanyol fatihinin döndüm. Ölü adamın saçları örülmemişti, yerde karışmıştı, boğazındaki büyük yaradan kan sızıyordu.

Elleri kürklü ve pençeliydi. Tıpkı babamın öldüğü zamanki gibi.

Diğer çıplak kabile insanları İspanyol'un ayaklarının dibinde yerde yatıyordu ve ikisinin gözleri benimkiler gibi sarıydı. Sadece biri canlıydı, kadının yüzüne korku siyah mürekkep çizgileriyle kazanmıştı. Yavaşça adını söyledim: "Lucas Vazquez de Allyon. "El Rival de la Muerte." Ölümün Rakibi.

Lucas de Allyon deri değiştirenleri biliyordu, deri değiştirenleri öldürmüştü. De Allyon'un adının altında, vampirin tamamen insan kılığında, gözleri ve saçları koyu, alnı geniş, burnu Romalı, Vandyke sakalı takmış küçük bir kalem ve mürekkep minyatürü . Sanatçı adamın gücünü, otoriter kişiliğini, dudaklarının acımasız kıvrımını yakalamıştı. Ve kendisinden olmayan her şeyi ve herkesi küçümsemesini. Fetihçinin ve onun canlı ölü avının çizimine döndüm, ayaklarının dibindeki dehşete düşmüş sarı gözlü kadına baktım.

Bir sonraki sayfada başka bir minyatür vardı; de Allyon kumaş pantolon , omuzlarında bir puma postu vardı. Pumanın kafası omzuna yaslanmıştı ve öldürücü dişleri görünüyordu. Ayaklarının dibinde biri insan başlı, diğeri insan elleri ve ayakları olan başka dağ aslanları vardı. Biri melanistik bir *Puma concolor*'du. Hepsi bağlıydı ve birçok yaradan kan kaybediyorlardı ama en büyük yaralar, dişlerinin onları parçaladığı boğazlarındaydı. De Allyon bir vampirdi ve benim türümü öldürüp kanlarını içmişti. Cherokee'lerin koruyucuları bir Naturaleza vampirinin kan iştahını doyurmak için yakalanıp katledilmişti.

Bir sonraki resimde, de Allyon vampirleşmiş, dişleri aşağıya inmiş, gözleri siyah ve kırmızıydı. Altın bir sandalyede oturmuş, elinde kanla dolu altın bir kâse tutuyordu. Ağzından ve çıplak göğsünden kan akıyordu.

Son çizim olmadan görülemeyecek kadar küçüktü. Ama ne olduğunu bildiğimden, bir elinde kılıç, diğerinde alev alev yanan bir haç tutan bir rahibin resmini seçebildim. Koşuyordu, koyu renk cübbesi arkasında uçuşuyordu. Siyah bir atın üzerindeki zırhlı bir adam tarafından kovalanıyordu.

De Allyon'un Golgotha'nın demir erişimi var mıydı? Zaman çemberlerine güç sağlayan diskleri yapan o ? Deri değiştirenlerin kanını kutsal demirle karıştıran o ? Küreye dokundum. Parmak uçlarımda . Kürenin içinde demir başaktan bir disk vardı. Ve bir sürü deri değiştiren kanım. De Allyon Glob gibi büyülü bir tılsım yapmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, neden?

Ka bir Onorio'ya dönüştükten sonraki yıllarda de Allyon onu ele geçirmiş miydi? Zihnimde kokuşmuş bir güveç gibi dönüp duran tüm kötü şeyler yüzeye çıktı: I

Canavar'la birleşirken kendi kara büyüm; Leo'nun oğlunun yenmesi ve Cherokee Skinwalker adamın herkesi Immanuel olduğuna inandırması; Ka ve Büyükanne arasında zayıf bağlantılar kurdum.

Sabina'nın imgelemlerini hatırladım. Sabina'nın, Ateşoku'nun ona saldırdığı ve şapelinin yandığı gece *u'tlun'ta'nın iğrenç* kokusunu almış olması mümkün müydü? Büyükanne orada mıydı, izliyor muydu, yardım ediyor muydu? Hafızamı canlandırabilmek için rahatlamaya çalıştım ama belli belirsizdi ve zihnimin önüne gelmiyordu. Sisi bıçakla kesmeye çalışmak gibiydi. Hatırlayamıyordum.

Yeterli bilgiye sahip değildim.

Üç Kuralı'nın üç hizalanmış Onorios'a ihtiyaç duyduğunu hatırladığımda korku kanıma buzlu su gibi damladı. Eğer korkum doğruysa, Bruiser'a ve belki de bir B-ikizine ihtiyaçları vardı ve düğün davetiyeleri benimle aynı hizada olan tüm Onorios'ların aynı anda bir kasabada olmasını sağlamıştı.

Daha da kötüsü. Çok, *çok* eski bir deri gezgini olan *u'tlun'ta* bütün bunların içinde nasıl bir rol oynayabilirdi? Ka ve Monique *u'tlun'ta* ile aynı hizadayken, Üç Kuralı için birden fazla kombinasyon için hatırı sayılır bir hareket alanı vardı.

Büyükanne çok yaşlıydı. Ciğer yiyenin pis kokusunu ne ? Ve Immanuel'in deri gezgini kaç ? Immanuel'in deri gezgini Immanuel'i yemeden önce kimdi?

Ve ... de Allyon'un ayaklarının dibinde yatan sarı gözlü kabile kadınının Büyükanne olması mümkün müydü?

Karanlık ve tehlikeli bir şey işledi; olasılıklarımın hangi kısmı doğru olursa olsun, hepsini bir araya getirmeye yakın ve bunun *kötü* olduğunu biliyordum.

Vampirler gibi düşünmeye çalışırken karşılaşılan sorun buydu. Tüm bağlam geçmişe bağlıydı.

Ben/biz en iyi avcıyız, diye düşündü Canavar bana. *Ben/biz avcıdan korkmayız. Ben/biz av değiliz. Evet*, ben *öyle* düşündüm. *Tamam*.

Büyükannemi arayıp tüm bunları sormam için artık çok geçti. O gemi beni ısırmaya çalışmadan çok önce yelken açmıştı. Ama belki Aya bulmacanın parçalarını bir araya getirmeme yardım edebilirdi. Ona her şeyi anlatmalı, kanıtları göstermeliydim. Bunu bir PsyLED vakası haline getirmeden aile içinde tutabilir miydi?

Sanki daha önce hiç görmemişim gibi masanın üzerine koyduğum cep telefonunu inceledim. Elimini telefonu alıp Aya'nın numarasını tekrar açmasını izledim ama aramanın gerçekleşmesi için dokunmadım. Henüz değil. Boştaki elimi ters çevirip yumruğumu esneterek, yumru eklemlerimi ve fazla uzun parmaklarımı açıp kaparken izledim.

İnsan parmaklarımın arasından süzülen kutsal suyu hatırladım. Paranormal bir katil olmama rağmen dün suyu kirletmemiştim. Belki de Tanrı benim gibi vahşi birini iyilik yapmak için bile kullanabilirdi.

Ölümün Rakibi de Allyon'u alaşağı eden Tanrı'nın eliydim. Onun kellesini almıştım.

Bu iyiydi. Tanrı'nın düşmanlarımızı sevmemiz gerektiğini söylemesi dışında. Bunda biraz kötüydim.

De Allyon'dan hâlâ nefret ediyordum, yakan ve acıtan parlak bir nefretle. Ölmüş olsa bile, tarih kitabında okuduklarım yüzünden ondan nefret ediyordum. Onun ölümü İntikamcı Kedi için asla yeterli olmayacaktı. Benim için asla yeterli olmayacaktı.

Aya'nın numarasını tuşladım.

"FireWind. Kara Kraliçe'ye nasıl yardımcı olabilirim?" dedi cevap verirken. Bunun işte ya da başka insanlarla birlikte olduğu anlamına geldiğini ve onlara kimin aradığını ve bunun resmi bir görüşme olduğunu söylediğini anladım. Bu kadar az kelimeyle bu çok şey.

"Özel olarak konuşmamız gerek."

"Bir dakika." Bir şeyin sessizce hareket ettiğini duydum, bir kapı kapanıyor, ikinci bir kapı açılıp kapanıyordu. Bir sandalyenin yumuşak gıcırtısı. "Özel olarak konuşabilirsiniz, kardeşim."

"Büyükanne mi gördün mü?"

"Hayır. Hayalasti Sixmankiller evine dönmedi. Kimse onu görmedi."

"Sana bir tarih kitabından bir dosya ve fotoğraflar göndereceğim, belki bir kısmı günlük, bir kısmı resimli kitap, yasal bir çatışmada öldürdüğüm bir dişlek hakkında. Sonra Büyükanne ve Ka N'vsita adlı bir deri gezgini hakkında ve iki *u'tlun'tas* birlikte çalışırsa neler olabileceği hakkında konuşmamız gerekiyor. Büyükanne ve Ka. Burada, NOLA'da."

Yumuşak bir tıkırtı duydum. "E-postama gönder. Kişisel dizüstü bilgisayarım açık. Bu özel bir şey. Herhangi bir kaydın parçası değil, doğru mu?"

Aya'nın iyi yanlarından biri de buydu. Tamamen iş adamıydı ve konu polis meselelerine geldiğinde tartışmacı değildi. Hoş olmayan olasılıkları düşünmeye istekliydi ve düşüncelerimi bana karşı kullanmıyordu. "Evet. Bunun gizli kalmasını isteyeceksin. Çünkü bu bizimle ilgili. Bizim türümüzle ilgili." İlgili çizimlerin fotoğraflarını çektim ve e-postasına gönderdim, ardından kitabın çevirisini ilettim.

"" diyene kadar sessizce bekledik.

Tsalagi beyazların yaptığı gibi küfretmezdi. Ama Aya dosyaları açtığında İngilizce, yumuşak bir fısıltıyla küfretti. O çizimleri okuyup incelerken ben de Allyon'un kitabını kapattım, küçük kutuya geri koydum ve kutunun kapağını yerine taktım. Konuşmaya başladım ve ona her şeyi anlattım. Tüm New Orleans yıllarımı. Ölüm, cinayet, ihanetler ve hatalar. Sonra tüm parçaları bir araya getirdim: "Shaun MacLaughlin orta sınıf güçlü bir vampirdi. Şimdi daha fazlası çünkü *Anamchara*'sını kaybettikten sonra hayatta kaldı. Ka, Firestarter ve Monique ile çalışıyor olabilir. Büyükanneyi de göz ardı edemem."

Bitirdiğimde sessizdi. Kâğıtların yer değiştirdiğini ya da anahtarların şakırdadığını bile duymadım. Soğuk ve boş çay bardağımdan başımı kaldırdığımda Alex'in masada benimle birlikte oturduğunu gördüm. Sessizdi. Tablet yok, elektronik eşya yok. Dünyadan haberdar olmak için kulaklık bile takmıyordu. Tamamen hareketsizdi, gözleri benim üzerimdeydi.

Aya sonunda, "Bunu sindirmem biraz zaman alacak, kardeşim," dedi.

"yaşadım ve hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Ya Ka ve Büyükanne *u'tlun'ta* iseler ve birlikte çalışıyorlarsa? Onların da Üç Kuralı'na ihtiyacı var mı?"

Aya mırıldandı, "Olabilir. Ve eğer öyleyse, üçüncü bir skinwalker isteyeceklerdir. Çalışan bir *u'tlun'ta* için seni ya da beni isteyeceklerdir. Ya da skinwalker kuzenlerden birini." Durdu. "Sana onlardan bahsetmedim. Oklahoma'da üç uzaktan kuzenimiz olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim ekşiyerek. "Daha o konuya gelmedin." Elbette ona uzun zaman önce batıda kokusunu iki kardeş-büyük-kediden bahsetmemiştim. Onlar büyük olasılıkla deri değiştirenlerdi. "Benim de sana söylemem gereken şeyler var. Tüm bunlar bittiğinde, deri değiştirenler hakkında dürüst ve açık bir konuşma yapacağız." O cevap vermeden önce ekledim, "Ve evet, buna yarı-form da dahil,

ancak bunun nasıl olduğu hakkında sana ne kadar şey söyleyebileceğimden emin değilim."

Aya kayıtsız bir ses çıkardı. "Eğer varsayımlarınız doğruysa, Üç Kuralı Onorio gücü için George Dumas'a ihtiyaç duyabilir. Bu Monique'in cesedi güvenli bir yerde mi? Ve ölülerin gerçek olmasını istemediğinize emin misiniz? Esir tuttuğunuz Onorio potansiyel bir tehdit ve toplanma noktası."

"İlkine evet. İkincisine hayır. Karargâhta bir hain var. O hain onu serbest bırakmak isteyecektir. Vücudunu izliyoruz, tam bir ekiple her an yanıt vermeye hazırız."

"Sizin çağrınız, elbette. Knoxville'deyim. Resmi izin ayarlayacağım ve ilk uçakla . Yola çıkıyorum. Kendinizi güvende tutun."

Telefon görüşmesi sona erdi ve *küçük kardeşin kurtarmaya* geldiğini düşündüm. Onun varlığının işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını merak ettim.

Ön kapıda bir ses duydum ve vücudumun savaş ya da kaç için gerildiğini hissettim. Cochon Kasabı'nın yemeklerini müjdeleyen o harika et ve baharat karışımının kokusu çarptı burnuma. Eli, koyu teni yağmur suyuyla parlayarak odaya girdi; Bruiser da yağmur suyuyla ıslanmıştı, onun arkasındaydı. Gökyüzü saatlerdir aralıklarla yağıyordu.

Eli masayı işaret , ben de toplayıp yatak odasına taşıdım. Geri döndüğümde masa et ve güzelliklerle doluydu. Ördek pastırması, köy sucuğu, kızarmış boudin, boğulmuş yeşillikler, peynirli makarna, haşlanmış yumurta, patates salatası ve yerel bir fırından alınmış iki somun ekmek vardı. Bruiser, Eli ve Alex erken bir öğle yemeği için tabakları başlamışlardı bile, ben de onlara katıldım ve benimkine her şeyden biraz koydum. Bir bıçak ve çatal kaparak yemeğe başladım.

Durdum. Kaşlarımı çattım. Alex artık teşekkür etmediğini . Cherokee ritüellerinin bir parçası olarak Hristiyanlar tarafından nehre batırılmış ve sonra defalarca kendi kendine batırılmış bir kabile kızının nasıl dua etmesi gerektiğinden emin değildim.

"Jane?" Bruiser sordu. Ses tonunda endişe vardı.

"Teşekkür etmem gerek," dedim yemeğe bakarak. Eli ve Alex sanki tam da bundan bahsediyorlarmış bakıştılar. Üçü de çatal bıçaklarını bıraktı ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve yarı kedi burnumla rahatlamalarının kokusunu alabiliyordum. Onlara göre bu, daha çok kendim gibi davranmaya anlamına geliyordu. Ya da eski halime. "Ben-" Durdum. "Artık nasıl olduğumdan emin değilim," dedim daha yumuşak bir sesle.

"Ben ," dedi Eli, bakışları ağırlaşmıştı. Bir sessizlik oldu ve kendi benim *erkekleşmemi* beklediğini anladım. Hafifçe başımı salladım. Yere bakmadan ya da gözlerini kapatmadan, "Güvenlik için minnettarız. Cömertlik için minnettarız. Yaşam için minnettarız. Kahkahalar için minnettarız. Birbirimiz için, ailemiz için ve klanımız için minnettarız. Amin."

Bu minnettarlık ifadesini düşündüm. Daha önce duyduğum hiçbir duaya benzemiyordu. *Tanrı* şöyle ya da *Tanrı böyle* değildi. Ama mısır ananın ya da güneş ve ayın adı da geçmiyordu. Bu bir gerçeğin, minnettarlığın ifadesiydi. Gelecekte bir noktada bunun benim için yeterli olmayacağını, ruh evimde Tanrı'yla konuşmam ve ruhani hayatımı bir tür rayına oturtmam gerekeceğini hissediyordum ama şimdilik bu bir başlangıçtı.

"Amin," dedim sessizce. Sonra sııttım ve ekledim: "Ve bize bu eti vermek için ölen domuz için minnettarız."

"Buna amin derim," dedi Alex. Sinirlenerek, "Artık yemek yiyebilir miyiz lütfen?" diye sordu.

Yemek yedik. Sessiz ve rahat.

Yemekten sonra, onlar kahvelerini yudumlarken ve ben de içinde peri-peri biberi olan bir chai içerken, çocuklara Onorio Ka'nın *u'tlun'ta* olabileceği, Firestarter'yemiş olabileceği ve aynı kişi olabileceği, Monique'in tamamen ölmediği ve karargâhtaki ortaya çıkarma planım, Shaun'un Firestarter'ışbirliği yaptığı ve Sabina'nın Büyükanne ile ilişkisi hakkındaki teorilerimi anlattım. Tüm paranoyak komplo teorilerim. Paranoyakların bazen haklı çıkması dışında. Ayatas Ateş Rüzgârı'nın buraya geldiği bilgisini vererek konuşmamı bitirdim. Konuşmam bittikten sonra çocuklar o kadar uzun süre sessiz kaldılar ki kalkıp kendime yeni bir demlik çay, onlara da kahve yaptım.

"Bu resmi bir PsyLED gezisi mi?" Eli sordu.

Aya ayrılmayı ayarlayacağını söylemişti. "Hayır. Bu Sanırım aile meselesi," dedim, Aya'ya atıfta bulunan bu kelimedenden rahatsız olmuşum.

Alex masasına dönerken, "Ona bir otel odası ayıracağım," dedi.

Bruiser ayağa sanki bir çocukmuşum gibi tepesini öperek, "Konsey Odalarına geri döneceğim," dedi, "ve Koun'un Shaun ya da şampiyonuyla dövüleceği Sangre Duello'nun kuralları için müzakerelere başlayacağım."

Oh. O kısmı unutmuşum. Beynimin içinde bir utanç parmağı kıpırdandı, o da bunu biliyordu, bu yüzden başımı öptüm. Ama Koun'un açık ara daha iyi bir savaşçı olduğunu biliyordum. Eğer o ölürse, ben çok şey kaybederdim ve arkadaşım da ölürdü. Koun kaybetse bile, halkım için güvenli geçiş pazarlığı yapabilirdim. Ben ölürsem, her şey berbat olurdu. Ben ölürsem, tüm şehir kaybedebilirdi.

Bitkin bir halde, kızarmış etin tadı hala dudaklarımda, kıyafetlerime ve postuma sinmiş bir halde, masayı ve temizliği başkalarına bıraktım, yatağa girdim ve uykuya daldım.

Son aklıma gelen düşün oldu. *Hay aksi*. Balo salonunun tamiratını kontrol etmemiştim. Sonra gittim.

* * *

Canavar uyandı. Geceydi. Bruiser Jane'in yatağında değildi. Jane'in yatağında değildi. Canavar yanık kokusu aldı ve evin içinde sıcak hava hissetti. Bu, postu olmayan insanların ısınmaya ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Canavar ve Jane'in yarı-form giysilerini Canavar'ın bedeninden çıkardı. Kokuları kokladı. Sesleri kulaklarıyla dinledi ve Jane'in tazı dediği çirkin-köpek-iyi-burun'dan çaldığı burnuyla kokladı. Evin dışında yürüyen koruyucuların sesini duydu. Evdeki vampirlerin kokusunu aldı. Alex evde.

Eli üst kattaki yatağından kalktı ve aşağıya yürüdü, ayakları insanlar için sessizdi ama Canavar tarafından duyuluyordu. Bir şey Eli'yi uyandırmıştı. Sonra çok yumuşak *bir tık-tık-tık* sesi duydu. Canavar'ı uyandıran şey buydu. Eli'yi uyandıran şeydi. Eli beyaz adamın silahını alacaktı ama Eli Canavar'ı vurmayacaktı.

Canavar iyi bir yatağa uzandı, ön bacakları dışarıda. Sonra arka bacaklar dışarı. Omurgasını, boynunu, omuzlarını ve kalçalarını çekti. Postunu salladı.

Tap-tap-tap.

Canavar yataktan düştü. Ön pencereye doğru ilerledi. Kaldırdı ve pençesiyle perdeyi kenara itti. Pencerenin diğer tarafında . . . *Leo* vardı.

Canavarın kalbi boğazına kaçtı. Canavar döndü ve Jane'in çalışma odasının kapısına koştu. Diğer taraftan Eli'in kokusunu alabiliyordu. İki ön patisiyle kapıyı tırmaladı. Eli kapıyı açtı. "Sessiz ol; biri var-"

Canavar vücudunu Eli'in bacaklarına çarptı. Eli küfretti. Neredeyse düşüyordu. Canavar evin içinde koşturdu, ayakları ve patileri ahşap zeminde ve kilimlerde kaydı. Kedi kapısının oluşturulduğu birçok kapının bulunduğu yan duvara doğru hızla ilerledi. Eli'in Canavar'ın serbest ve koşmakta olduğu uyarısını duydu. Hiçbir şey vurmamasını söyledi. Eli'in Leo'yu görmediğini biliyordu. Ama Eli Leo'yu tanıyamazdı. Leo'nun bedeni değişmişti. *Ama Leo'ydu!*

Canavar kedi kapısından içeri daldı ve ıslak, nemli ve soğuk gecenin içine daldı. New Orleans'ın gece kokuları güçlüydü. İdrar, kusmuk, sıçanlar, banyo yapmayan kokuşmuş insanlar, çok yemek, sıcak yağ, kokuşmuş baharatlar, çok alkol. Ve yanmış vampir kokusu.

Arka bahçeden yan bahçeye, kare blok çitlere sıçradı ve atladı. İyi bir sıçrayıştı. Yüksek. Duvarın tepesinde dengesini buldu. Çit boyunca hızlıca *pawpawpaw*. Jane'in kedi dengesi dediği şey. Beast'in en iyi avcı dediği şey. Büyük yapraklı bitkilerle dolu küçük bir alanda vücudunu yere bıraktı. Yere indi. Geniş yaprakların altında durdu. Saklandı. Yağmur yüksek sesler çıkararak yapraklara ve yere düşüyordu. Sert bir yağmur değildi. Islaktı. Canavar yağmuru ve ıslaklığı sevmezdi. Ama . . . Havada Leo kokusu vardı. Farklı bir Leo kokusuydu. Birçok ölü yanmış çiçek ve yanmış kağıt kokusu. Ama derinlerdeki koku hala Leo'ydu.

Derin koku almak istedi ancak flehmen tepkisi vermedi, koku almak için ses çıkarmadı. Göbekten sürünerek yan bahçenin önüne gitti. Leo'nun artık Jane'in ininde olmadığını ama hala yakınlarda olduğunu söyleyebilirdi. Gece havasında yanmış Leo'nun kokusunu takip etti, gölgeden gölgeye, arabadan arabaya. Sokak lambalarından, ev ışıklarından ve kapı aralıklarında yatan sarhoş insanlardan kaçındı.

Nehre doğru döndü. Set denilen tepeye. Sonra nehrin aşağısına. Burnu rüzgârda, köpek gibi yanık Leo kokusunu takip ederek. Gölgeden gölgeye. Sessiz.

Parktaki bankta oturan bir insan şekli gördüm. Oturan insan Leo'ydu. Uyuyan insan ayaklarının dibinde yerde yatıyordu. İnsan kanı kokusu aldım. Durdu, havayı kokladı ve izledi. Leo ölmüştü. Kafası koparılmıştı. Sonra zaman değişti ve kafa *neredeyse çıkarılmıştı*. Canavar birçok şeyin ve varlığın öldüğünü görmüştü. Leo hayatta kalmamalıydı, ama Leo beşinci karargâhtaki büyük yırtıcıdan kan içmişti. Leo'nun lab-a-tory'den özel kan şişesi vardı. Düşmanlarının kanına gömülmüştü, çok fazla sihirli iyileştirici kan ve kafayı vücuda bağlayan sihirli ip vardı.

Beast, Jane'in düşündüğü gibi düşünmeye çalışarak derin derin düşündü.

Leo mezarlık ateşinde yakılmıştı. Leo, Leo'nun mezarından ...düşmanları tarafından mı alınmıştı? Arkadaş mı? Yine de Leo yalnızdı. Leo, Leo'nun bedenini çalan hırsızları öldürmüş müydü? Leo iyi bir avcıydı.

Ama. Jane gibi düşünmeye çalışıyorum.

Leo'nun aynı Leo olmaması mümkündü.

Leo'nun ayaklarının dibindeki insan nefes aldı. Leo insanı beslemiş ama öldürmemişti. Beast yakınlardaki diğer insanların kokusunu aldı, Jane'in evsizler dediği, yuvası olmayan insanların. ve kutuların altında, yağmur altında uyuyorlardı. Leo hepsinden beslenmişti ve hepsi yaşıyordu. Leo'yu güçlü kılmak için kana ihtiyaç vardı. Leo'nun iyileşmek için *çok* kana ihtiyacı vardı. Yine de Leo insanları öldürmemişti. Leo hortlak değildi. Hala Leo'ya yaklaşmak için yeterliydi.

Canavar karnına düştü ve Leo'ya doğru sürünerek yaklaştı. "alıyorum Jane'ciğim," dedi Leo. "Bana geldin."

Ben Jane değilim, diye düşündü Beast. Sürünmeyi bıraktı. Leo'nun Canavar kanı isteyip istemediğini merak etti. Leo ile dövüşecekti. Canavar av değildir.

"Düşmanlarımla kanları içinde yatarken seni hayal ettim. Bir zamanlar kapana kısıldığım mağarayı düşledim, yüksek kubbeli bir tavanı olan, sarkıt ve dikitlerden oluşan sütunların yükselip alçaldığı bir mağara. Orada kıramayacağım bir gümüşle zincirlenmişim ve yine de ..." Leo sessiz kaldı. Ayak parmağı uyuyan insanı itti. İnsanı ters çevirdi, horluyordu. "Yine de Jane beni özgür bıraktı. Ne garip rüyalar."

Leo çok acı çekiyormuş gibi bir kahkaha attı. Gülmek yanılttı ama Beast nedenini bilmiyordu. Jane'i uyandırması gerekiyordu. Jane, Leo hakkında ne yapacağını bilirdi. Canavar pençelerini Jane'in zihnine bastırdı. Jane'in zihni uyuyordu, kit gibi bir topun içine kıvrılmıştı.

"Melekleri, şeytanları ve Mithrans Katili'ni düşledim. Katherine'imi ve Grégoire'ımı hayal ettim. Ve efendimi hayal ettim. Ama Katherine ve Grégoire gittiler, artık inlerinde değiller. Hepsinin arasından bana sen geldin."

Canavar yaklaşmadı. Vücudu sıkılaştı, pençeleri vücuduna yaklaştı. Kuyruğu kalçalarına dolandı ve yoldan çekildi.

Uzağa sıçramaya hazırды.

"Beni seviyor musun, Jane?"

Beast cevap vermedi. Jane Leo'yu sevmiyordu. Beast Leo'yu seviyordu. Beast her zaman Leo'yu sevmişti. Aşk düşünmek zordu, eş ve yavrular için insan düşüncelerini düşünmek zordu, ama Beast her zaman Leo'yu, en büyük yırtıcıyı Jane-eşi için istemişti.

Jane Bruiser'ı eş olarak aldı ve Beast de Bruiser'ı sevdi. Belki de Bruiser'ı Beast'in Leo'yu sevebileceğinden daha çok seviyordu. Ama Leo'ya olan eski aşk hâlâ Beast'in kalbinde ve bedenindeydi. Daha küçük bir aşk, daha zayıf bir aşk. Ama yine de aşktı.

Canavar pençelerini Jane'in zihnine daha sert bastırdı. *Jane uyanmalı, diye düşündü Canavar. Jane uyandı. Lanet olsun, neredeyiz?*

Canavar Jane'e setin görüntüsünü gösterdi. Leo'nun görüntüsü. Jane, Çirkin'in gözlerinden baktı. Jane korku ve şaşkınlık duası gibi düşündü, *Leo?*

Leo. insanları öldürmedi. Canavar Jane'e neler olduğunu gösterdi.

Aklı başında mı?

Canavar bilmiyor. Ama kuduz yırtıcı öldürmüş olabilir. Leo burada olduğumuzu biliyor. Bize Jane'im diyor.

Evet. Aklı başında olsaydı yapardı. Ya da aklı başında. Tamam.

Leo nefes aldı. Nefes sesleri vampirler için garipti. Leo konuştu. "Hepsinin arasında seni bağlayamadım ama yine de bana hizmet ettin. Kendi ." Leo yine garip bir kahkaha sesi çıkardı.

Şok Jane'in içinden ok gibi geçti. Jane gülmenin neden yanlış olduğunu anlamıştı. Ve şimdi Beast de anlamıştı. Leo azı dişleri, geniş gece gözleri ve parmaklarındaki pençelerle vampirleşmişti. Tam bir yırtıcıydı. Yine de Leo gülüyordu. Vampirler aynı anda hem gülüp hem de vampir olamazlardı. Kahkaha onları insan benliklerine geri döndürürdü. Olmalı. Ama bu sefer öyle olmadı.

Leo tekrar nefes aldı. "Hizmet ettin. Kalbinizden dünyaya sızan ve dokunduğunuz her şeyi değiştiren o lanet olası onura göre. Bağlanmadan. *Bağlanmadan* benimle kaldın. Benimle,

New Orleans Canavarı. Bir bana böyle dediklerini biliyor muydun? New Orleans Canavarı." Güldü, o tuhaf, Leo'ya ait olmayan gülüşüyle.

Beast gülme seslerini sevmezdi. Jane seslerden hoşlanmıyordu. Leo'nun ayağındaki insan daha yüksek sesle horladı. Leo tekrar insana dokundu ve horlaması kesildi.

"New Orleans Canavarı size gelecek daha kötü canavarlardan bahsetti ve cadı arkadaşlarınızı ve dolayısıyla hepimizi koruyabileceğiniz tehdidini paylaştı. Sen de bana inandın. Sana söylediğimde inandın. Kaldın ve canavarlar gelmeye başladı, geleceğini bildiğim gibi. Düşmanlarımın çoğunu tek başıma yok edemezdin. Sen bu ölümcül oyundaki jokerdin. Senin sayende, ölecek olan pek çok kişi yaşadı. Ben de dahil."

Leo'dan gülmeyen garip bir ses geldi. Elini kaldırdı ve pençelere baktı. Leo elini dizine koydu ve başını Canavar'a doğru eğdi. İnsan hareketi değildi. Vampir hareketiydi, yılan gibi. Leo Canavar'a baktı. Canavar sıçramak için gerildi ama Leo konuşmaya devam etti.

"Cadıların kendileri bile sen . Kendi halkım benim gerçekten ölebileceğime, onları güvende tutmakta başarısız olabileceğime inanmadı. İçki içen diğerlerinin hiçbirisi geleceği göremedi. Kaybedersem canavarların her şeyi ve herkesi yok edeceğine kimse inanmadı. Onların getireceği çorak, yıkılmış dünyayı gördünüz mü?"

Kahretsin, diye düşündü Jane. Evet, hepsini gördüm. Ama Leo bunu biliyordu? Eğer . . . Bir zaman yürüyüşçüsü ona göstermediyse. Sabina ona bir güç tılsımı ile olası gelecekleri göstermiş miydi? Bir arcenciel mi vardı? Ya da . . . Vay anasını. Bir zamanlar kristale hapsolmuş bir arcenciel'i olan ve bir arcenciel tarafından ısırılan Karanlığın Oğlu'ndan içtiği kanda olası gelecekleri gördü mü?

Eğer durum buysa, o zaman Leo .. Leo beni burada, kendi şehrinde bekliyordu. Beni bekliyordu, diye düşündü Jane.

Beast'in düşüncesine göre Leo, Jane'i ilk kez gördüğünde ve kokladığında Jane'e saldırdı. Jane, Leo'nun elini gülmüş haçla yaktı. Leo Jane'i tanımadı.

Jane "Evet" diye düşündü. *Doğru ya. Belki de imgelemleri beni sadece puma formunda gösteriyordu, bir pumaymışım gibi ya da yarı formda. Belki de gelecekle ilgili imgelemlerinde insan yüzüm hiç yer almıyordu, sadece yarı formdaki burnum vardı.*

"Ve bir kez daha," dedi Leo, "daha kötü canavarlar kapımızın eşiğinde, benim olmayı umabileceğimden daha kötü canavarlar."

Leo tekrar başını çevirdi. Canavar Leo'nun saçlarını, gözlerini, tenini görebiliyordu. Derisinin yanık yerlerini görebiliyordu. Leo insan kıyafetleri giymişti, siyah gömlek, ayakkabı ve Jane'in sevdiği kot pantolon. Leo vampir gibiydi. Leo'nun dişlerini beğendi, iyi katil yırtıcı dişleri.

"Yarı insan, yarı *Puma concolor* olarak şehrimde geldiğinde her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanmıştım. Seni kullanabileceğimi, bağlayabileceğimi, düşmanlarımı öldürmek için sana ihtiyacım olan zamana kadar yakınımda tutabileceğimi düşünmüştüm. Ama onlar bildiğimden çok daha yakındılar. Bedenimin oğlunu kendilerinden biriyle değiştirdiklerini bilmiyordum. Oğlum olmayan Mithran'ı öldüreceğini bilmiyordum."

Leo'nun sesi kesildi. Garip gözyaşları Leo'nun yüzünden aşağı yuvarlandı, kanlı gözyaşları. Leo'nun kokusu değişiyordu, öfke ve hastalık kokusu.

Leo gökyüzüne baktı. "Fazla zamanım . Şafak sökmek üzere ve iyileşmem henüz tamamlanmadı. Uyumalıyım ve hala söyleyecek çok şey var. En büyük düşmanım olan şey bu ülkeye geliyor. *Efendim*. Immanuel'i öldürdüğün ve onun ne olduğunu ortaya çıkardığın andan itibaren planlarını altüst ettiğin için buraya çekiliyor. De Allyon'u öldürdüğünüzde ve Grégoire le Batard'ı öldürdüğünde, ona geçmişinin dehşetinden kaçmaktan ve saklanmaktan farklı bir yaşam, farklı bir hayat göstermemiş olsaydınız, sevgili dostumun asla yapmayacağı bir şey yaptınız. Gelecekteki tüm olasılıklar değişmeye başladı.

"Sen Karanlık Kraliçe , efendim daha fazla bekleyemedi. Planlarını harekete geçirdi ve Shaun MacLaughlin'i test etmesi, zayıflatması için gönderdi. Shaun'un ihanetinden sağ çıkarsan, efendimiz saldıracak. OKaranlığın Oğulları arasında her şeyin ardındaki son büyük güç ve benim türümün yaratıcılarını öldürdüğünüzde serbest bıraktığınız güç. Varis geliyor." *Varis* deyişi kulağa bir unvan gibi geliyordu.

Varis mi? Jane düşündü. Melker'in varisi mi? Shaun'un varisi mi? Ya da öldürdüğüm başka birinin bilinmeyen varisi? Çok uzun bir liste.

Leo şöyle devam etti: "Benim türümün yaratıcıları gittiğinden beri, ondan daha güçlü kimse kalmadı. Onlar gidince, onu tutacak hiçbir şey kalmadı."

Ancak birine güç vermek için hâlâ etrafta dolaşan bir et parçası vardı. Vampir yaratıcılarından birinin ölümsüz bedeninin kalbi hâlâ NOLA'da cadıların elindeydi. Bildiğim kadarıyla Leo, Karanlığın Oğullarından birinin kalbinin cadılar tarafından güvenli bir yerde tutulduğunu bilmiyordu.

Bu düşünce Canavar'ın kulaklarını dikleştirdi. *Güzel, güçlü vampir eti.*

Leo'nun gözleri Beast'in üzerindeydi, acı vericiydi. Ağır. "Sen hariç, Jane'im, benim ."

Sessizliği ve Leo'nun son sözlerini düşündüm. Büyük Kötü Çirkin'i uzak tutacak kimsenin olmamasıyla ilgili bir şey. *Doğru ya.*

"Sen Karanlık Kraliçe'sin, imgelemlerin hiçbirinde görmediğim bir şey. Tacı ve güçlü bir silahı elinde tutuyorsun. Efendimle savaşmak, onu yenmek için son eserlere ihtiyacın olacak, çünkü onun kanı daha güçlü ve Karanlığın Oğulları gibi kibir ve ölümsüzlük inancı onu kör etmedi."

Gözleri gökyüzüne döndü. Leo, "Esir tuttuğun Onorio'nun kafasını kesmelisin. *Onun işini bitir.* Tüm eserleri bulmalısın, özellikle de sonuncusunu. Odalarımda saklı. Bul onu. Bul onu, Jane'im. Onunla ne yapacağını bileceksin." Leo, Beast'in takip edebileceğinden daha hızlı ayağa kalktı. Hava patladı, Beast'in kulakları acıdı. Leo gitmişti.

Konsey Odaları'na gideceğiz, diye düşündü Beast. Beast setin üzerinden dışarı baktı ve çok fazla yemek kokan kamyonlar gördü. Çiğ et. Çiğ balık. Beast vardiyadan sonra yemek yememişti. Acıkmıştı. Canavar evsiz adama baktı. Acaba yemeye elverişli mi diye düşündü.

Konsey odası. Çabuk olsun, diye düşündü Jane. *Ve insanları yemek yok.*

Kamyonlar yemek kokuyor. Kamyonun karnına girebilir miyim?

Çiftlikten restorana teslimat kamyonları mı? Hayır. , seni lanet kedi.

Çalışmayacak. Kamyona binecek. Jane beklediği için kızgındı ama Beast bunu daha önce de yapmıştı. Daha hızlı olurdu. Öldürmek ve yemek için bizon ya da ineğe binmek gibiydi. Canavar, setin tepesindeki gölgelerin arasından süzüldü.

duvara yaslanmış sokağa bakıyordu. Kan ve et kokan kamyon geçip gittiğinde, Canavar duvardan kamyonun üstüne sıçradı. Pençelerini çıkardı, büyük bir ineğin göğsü gibi yivli metalin üzerinde kaydı. Pençeler metale takıldı ve Canavar yere uzandı, kuyruğu dışarıda, ucu metal kamyonu değıyordu. Kamyon et kokuyordu. Canavar acıktı.

İki sokak ötede, Canavar bir kamyonun tepesinden diğesine atladı. Kısa süre sonra merkezin duvarı ve kapısı göründü. Canavar kendini topladı, tuğladan yapılmış yüksek duvarı izliyordu. Duvarın üzerinden yükseğe sıçradı. Ön alana, düz betonun yanındaki çimlere indi. Kendini yakaladı ve kalçalarının üzerine oturdu, ön bacakları düz ve birbirine yakın, kulakları yukarıda. Parlak ışık yandı. Işıktan uzağı baktı. İnsan konuştuğunda kulakları dönüp katlandı, gecenin içinde sesleri buldu.

"Kraliçe bu mu?" diye sordu bir ses.

"Sence kasabada o kedilerden bir tane daha var mıdır?" diye sordu ikinci bir ses.

Canavar sevindi. Ayağı kalktı ve yavaşça ön kapıya doğru yürüdü. Light, Beast'i takip etti.

Canavar güzel bir Puma concolor. Altın postu ve keskin pençeleri vardır. Canavar en iyi avcıdır.

Canavar av değildir.

Gösteriş, diye düşündü Jane.

Merdivenlerin başında Beast durmuş bekliyordu. Derek göründü ve hava kilidine girdi, ama Derek kapıyı açmadı. Derek, Beast'e baktı. Meydan okuyan bir bakıştı, gözler dar, omuzlar sıkıydı. Eğer Derek'in öldürücü pençeleri olsaydı, onları Canavar'a gösterirdi. Canavar eğlenerek güldü. Dudaklarını açtı ve hırlayarak öldürücü dişlerini gösterdi. Derek hâlâ kapıyı açmadı. Canavar arkasını döndü ve insana buranın Canavar'ın alanı olduğunu göstermeye hazırlandı.

Kapı açıldı. "Sakin camlara sprey sıkayım *deme*."

Canavar sevindi. Döndü ve açık kapıdan hava kilidine girdi. Dış kapı kapandı. İç kapı hâlâ kapalıydı. Canavar dönüp arka ayakları üzerinde doğruldu, ön pençeleri Derek'in omzunun üzerindeydi, pençeleri dışarıdaydı ve Derek'i yerinde tutuyordu. Derek'in eli silaha gitti. Derek nefes almayı bıraktı. Şok, belirsizlik ve biraz da korku kokuyordu. Sert diliyle Derek'in boynunu ve yüzünü yaladı.

Derek sarsılarak uzaklaştı, Canavar pençeleri Derek'in gömleğini yırttı.

Canavar düştü ve sevindi. Derek yeniden nefes almaya başladı. İç kapı açıldı. Canavar büyük odaya, merdivenlere doğru yürüdü. Vampirler her yerdeydi. Güvenlik ekipleri. Bir ekip Beast'i izliyordu. Sessizdi. Elleri silahların üzerindeydi. Beast yavaşça yukarı çıktı. Yarı yolda durdu ve Derek'e baktı. Derek ters ters bakıyordu. Canavar keyifle uzun kuyruğunu salladı ve uzun merdivenleri tırıs tırıs çıktı.

Çok aşağıda, Derek küfretti.

Sen gerçekten lanet bir kedisin. Jane gülmüyordu.

Wrassler merdivenlerin başında durmuş bekliyordu. "Derek'i öpüyor yoksa tadına mı bakıyordun?"

Beast cevap vermedi ve Leo'nun eski yatak odasına doğru ilerledi. İçeriden Bruiser'ın kokusu geliyordu. Pençesini kapıya koydu ve Wrassler'a baktı. Bir deri bacaklı ve bir deri olmayan bacaklı büyük insan iç çekti ve kapıyı çaldı. Bruiser "Gel" diye seslendi.

Leo bazen kapıları böyle açardı. Wrassler kapıyı açtı ve Beast içeri girdi. Bruiser masasında bilgisayarla oturuyor ve parmaklarıyla tıklıyordu. Siyah giyinmişti. Jane'in deyimiyle "sopa üzerinde seks" gibi görünüyordu.

"Jane mi?" Bruiser şaşırmıştı.

Canavar yaklaştı ve Bruiser'ı kokladı, flehmen tepki verdi, güçlü bir emme sesi çıkardı, havayı dilinin üzerinden ve ağzının üst kısmındaki koku keselerinin üzerinden çekti. Bruiser, Bruiser gibi kokuyordu, sopa gibi değil. "Benimle için bir klavye ister misin?"

Beast kafasını hayır anlamında salladı. Leo'nun eski yatak odasında dolaştı. Leo'nun dolabını. Leo'nun banyosunda. Leo'nun geride bıraktığı sihri kokladı. Sihirli bir şey koklamadı. Burun ve pençeleriyle duvarları ve zemini aradı. Beast sihirli bir şey için gizli bir yer bulamadı. Kapıya gitmiş. Bekledi.

"Seni takip etmemi ister misin?" Bruiser sordu. Canavar başını yine hayır anlamında salladı ve pençesini Wrassler'ın bacağına koydu.

"Gelmemi mi istiyorsun?"

Canavar başını salladı ve odadan çıktı, Wrassler da onu takip etti. Büyük kan hizmetkârı kafa karışıklığı kokuyordu. Bu iyiydi. Kediler her zaman insanların kafasını karıştırmalıydı. Kafa karışıklığı insanların kedileri sevmeye sebebiydi.

Canavar ele-va-tor denilen küçük kafese gitti. Arka ayakları üzerinde yükseldi ve aşağı inmek için düğmeye bastı. Asansör geldiğinde, Beast içeri girdi ve puma gözlerini büyük adama çevirdi. Bekledi. Wrassler asansöre bindi ve asansörü çalıştırmak için kartı özel yuvaya yerleştirdi. Beast dördüncü bodrum için düğmeye bastı. Beast bir, iki, üç, dört, beş ve beşten fazla sayıları biliyor. Yeterince sayı var. Asansör alt dörde indi. Beast küçük kafesten çıktı ve akli başında yaşa gelmemiş vampirlerin , kısmen gizlenmiş scion odasına doğru yürüdü. Jane scionları burada tutmazdı. Mahkûmları burada tutardı.

Wrassler kapıyı açtı. Canavar içeri girdi. Onorio Monique Giovanni'nin kafesine doğru yürüdü. Jane beyninde sessizdi. İzliyordu. Canavar burnunu kafese bastırdı. Nefes aldı. Dinledi. Onorio canlı kokmuyordu. Ölü gibi de kokmuyordu. Onorio'nun kalbi bir kez attı, boynundaki nabız hareket etti. Onorio çok yavaş, sığ bir nefes aldı. Bir daha nefes almadı. Onorio ölmemişti.

Jane'in düşündüğü gibi, ölmek istemeyen başka bir yaratık hatırlıyorum. Sonunda kafasını kestim. Leo haklıydı. Bunun da kellesini almam gerekecek. Ama belki önce onu okumayı denerim.

Canavar vampirleri yedi. İyi, güçlü vampir kanı. Canavar aç. Onorio'yu yiyebilir.

İnsanları yemeyi erteleyelim ve Deon'u mutfakta ziyaret edelim. Eminim sana biraz biftek ya da somon verir.

Beast, Deon'u seviyor.

Sizi besleyen, arabaya bindiren ya da kedi nanesi veren herkesi seviyorsunuz.

Evet.

* * *

Beast ve ben yemek yedikten sonra Beast bana Leo'dan bahsetti. Hâlâ hayatta olduğu ve üç kez doğmuş, iki kez dirilmiş biri için nispeten başında olduğu fikrine alışmaya ve tüm bunların ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordum.

Beast Leo'yu sette bulduğunda, vampirin aynı kokmadığını düşündü. Her zaman ölü kokardı. Şimdi farklı kokuyor. Monique gibi kokuyor, ama kan, yanmış kağıt ve yanmış çiçekler var. Aynı ölü kokusu değil ama aynı ölü kokusuna yakın. Beast zihinsel olarak bir kedi omuz silkmesine eşdeğer bir tepki

verdi. *Ama hala ölü.*
Başka bilen var mı?

Canavar insan gibi . İnsanlar kedi dilini konuşamayacak/duyamayacak kadar aptaldır.

Beast bir kapıyı tırmaladı ve ben de dikkat kesildim. Wrassler kapıyı açtı ve Beast içeri girdi, durdu ve Wrassler'ın önünü kesti. İri adam durdu ve geri çekilerek kapıyı *Leo'nun eski ofisindeyiz, neden?*

Biz Leo burada sakladı sihirli şey için avı.

Küçük koridordan Leo'nun ofisine doğru yürüdük. Ofis farklıydı. Duvarlarda asılı kilimler, perdeler, duvar halıları yoktu artık. İçki/yemek/seks koltukları gitmişti. Leo'nun çay ve içecekler için kullandığı alçak masa ve tüm sandalyeler de gitmişti. Leo'nun neredeyse boş olan yatak odasından bile daha çoraktı. Çalışma masası hâlâ oradaydı, güzel, oymalı, zarif bir masa. Masanın arkasındaki gardırop hâlâ oradaydı, kapakları kapalıydı.

Peki ne ? Ben sordum.

Sihirli şey. Leo buraya sakladı.

Önerilerde bulunmayı düşündüm ama Beast avlanma modundaydı. Avını avlarken ben de oradaydım ama bu farklı hissettirdi. Bu neredeyse mantıklı, rasyonel hissettirdi. Büyülenmiş bir halde, ortak zihnimizde arkama yaslandım ve izledim.

Beast kapıya geri döndü, duvarları kokladı, yerden başladı ve arka ayakları üzerinde durarak ulaşabildiği yüксеğe uzandı. Wrassler'ın kokusu kapının altından belli belirsiz geliyordu. Koruyor. İzliyordu.

Canavar yoluna devam etti. Bir sonraki ofisin bir zamanlar gizli olan girişinde ve oradaki gizli asansörde durdu. Boş odaya kimse girip çıkmamıştı. O girişte hiç taze koku yoktu. Uzak duvara doğru ilerledi. Duvar halılarını ve kilimleri kaldıran, hızlı hareket eden kan hizmetkârlarından gelen çeşitli zayıf kokulardan başka bir şey yoktu. Sonra duvara yaslanmış seks yapan kan hizmetkârlarının kokusu.

İğrenç, diye düşündüm.

Çiftleşme. İğrenç değil. Çiftleşme iyidir. Çiftleşme güçlü kan hizmetkarları arasındaydı. Ick, tekrarladım.

Beast cevap vermedi, sadece odayı incelemeye devam etti. *Kokusu var, diye düşündü* Beast.

Beast tüm odayı, tüm kuytuları ve gizli açıklıkları, benim iki tanesi de dahil olmak üzere taramıştı. Beast kaslarını sıkı ve sıçrayarak Leo' masasının üstüne kondu, burnu masaüstüne değdi.

Çirkin köpek. Güzel burun, diye düşündü. Kulağa hevesiz, gönülsüz geliyordu.

Köpek burnu genlerin bir şey mi buldu?

Canavar çirkin köpek burnunu sakladı. Sihir masada saklanıyor. Cep kadar küçük bir yer.

Masadan yere düştü ve kapıya doğru ilerledi. Burnuyla kapıya üç kez vurdu ve geri adım attı. Kapı açıldı. Canavar Wrassler'a baktı. Yırtıcı gözlerle.

Kes şunu, dedim.

Wrassler oynamayı seviyor, düşündü Beast.

Hayır, ona bakarak düşündüm.

Beast kokladı, döndü, masaya doğru ilerledi ve üstüne atladı. Wrassler da onu takip ederek kısa koridorun sonunda durdu. Beast, masanın üzerinde onun bulunduğu noktaya üç kez vurdu.

sihir kokusu almıştı. Üç kez tekrar dokundu. Wrassler bir şey söylemeyince Canavar keyiflendi, noktaya baktı ve tekrar dokundu. Bu, *burada bir şey var anlamına gelen* kedi diliydi.

"Orada bir şey mi var? Masanın içine mi ? Yoksa üzerime atlayabilmen için dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?"

Beast zarif şekilde yere düştü ve burnunu masanın dudağına, tam dokunduğu dayayıp kokladı. Wrassler yanına gitti ve onu hareket ettirmek için kalçasını Beast'e bastırdı. Eğildi ve nemli burun izine baktı, elini masanın üzerinde gezdirdi, çatlak olup olmadığını kontrol etti, üst kısmına, dudağına, önlüğüne ve alt kısmına vurarak çukur sesler çıkardı. Ayağa kalktığında kaşları çatıktı ve cep telefonunu çekti. Bruiser cevap verdi. "Konsolos, lütfen kraliçenin ofisine gelin. Kedisi bir şey bulmuş."

Kraliçe'nin ofisi mi? Oh. Doğru ya. Leo'nun ofisi artık benim olacak. Belki de değil.

"Yoldayım."

Wrassler kapı aralığına çekildi ve Beast döşeme tahtalarını koklamaya devam ederek iki gizli yer daha buldu. Orada sihirli bir koku yoktu ama merak ediyordu. O her zaman meraklıydı. O bir kedi idi. Bruiser geldi. Poposu harika görünüyordu ve siyah kıyafetleri koyu renk sakalını ve saçını daha da koyu gösteriyordu. *Şahane görünüyordu.*

Bruiser en iyi dostum, düşündü Beast. "Jane?"

Bruiser bana sordu.

Beast başını salladı.

"Bir şey mi buldun?"

Masayı tekrar doğru yere vurdum/vurduk.

"İçinde mi saklı?" diye sordu, elleri Wrassler'ın ellerini taklit ederek onu ararken.

Ben/biz başımızı salladık.

"İçi boş gibi görünüyor Konsolos," dedi Wrassler, "ama açılmasını sağlayacak herhangi bir düğme, yay, kol ya da başka bir şey hissetmiyorum."

"Ben de öyle. Jane. Sihir gibi kokuyor mu?"

Başını salladı.

"Leo gibi mi?"

Canavar düşündü. Ve başıyla küçük bir selam verdi.

"Leo buraya büyülü bir şey saklamış. Gelip bakmayı nereden bildin?" Beast ve ben Bruiser'a baktık, omuzlarımız yüksek, başımız eğikti. Yırtıcı bir bakış. "Bir şey oldu."

Başını salladı.

"Biri sana bir şey söyledi."

Bu kez başımızı yavaşça salladık, bakışlarımız . "Sabina?"

Hiçbir şey yapmadık, pozisyonumuzu ve bakışlarımızı koruduk.

Bruiser fısıldayarak, "Öyleydi ..." dedi. Sesi sertleşti ve sessizleşti. Sanki verebileceği herhangi bir tepkiyi yatıştırmak yavaş bir nefes aldı. "Leo muydu?"

Ben/biz başımızı salladık.

Wrassler lanet okudu. Oda şok, heyecan ve dehşet kokularıyla doldu. "Leo sana buraya gelmeni ve bunu bulmanı mı söyledi?"

Ben/biz başımızı salladık. Leo'nun bizi öldürüp yememiş olması Leo'nun bir hortlak olmadığının göstergesiydi. O, az ya da çok, aklı başındaydı.

Bruiser gözlerini benden ayırmadan Wrassler'a şöyle dedi. "Bu konu hakkında konuşmayacağız. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz. Bir ahşap ustasına, bir antika tamircisine ihtiyacım var. Birini bulup hemen buraya getirebilir misin? Bir araba gönderin."

"Evet, Konsolos," dedi Wrassler. Elinde cep telefonu vardı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Jane, insana dönüşebilir misin?"

Beast ve ben birbirimizi düşündük. Şafağa yakındı; belki de şafaktan sonraydı. Çok ama *çok* az zaman hariç, gün ışığında Canavar'dan insana dönüşmek her zaman imkânsız olmuştu. Ama Beast başından beri kontrolü sağlamak için zorluğu mu kullanıyordu, yoksa güneş ışığı gerçekten bir sorun muydu, bilmiyordum. *Canavar mı?* diye düşündüm.

Göz kırptı. Oturdu. Zihnimi yırtıcı pençelerinin arasına aldı. Bunu sorarak onun avlanma alanına izinsiz giriyordum.

Zor. Jane için çok et ve tahıl gerekecek. Jane'in canı yanacak.

Gündüz süreci çok zor olduğu için mi yoksa siz zorlaştırdığınız için mi canınız yanacak?

Beast cevap vermedi, ben de bunun başlı başına bir cevap olduğunu düşündüm.

Bruiser'a baktım ve başımızı zorla aşağı indirip yukarı kaldırdım. Ofisten çıkıp koridorlar boyunca Leo'nun eski odasına doğru yürüdük. Bruiser takip etmedi ama bir gardiyan bizi orada karşıladı ve kapıyı açtı, sanki sebepsiz yere saldırabilecek vahşi bir hayvanmışız gibi geride . Kapıyı arkamızdan kapattı.

İçeride, tek başına, Beast yatağın üzerine çıktı ve tüm örtüleri ve yastıkları birbirine sürterek bir yuva yaptı, pençeleri kumaşı delip çekiyordu. Yuvanın içine uzandı ve etrafı tırmaladı. *Jane'in canı yanacak*, diye düşündü. Baskın pençeleri uzattı ve göğsündeki postuna geçirdi. Burası çok uzun zaman önce kazara kara büyü yapıp bedenini ruhunu çaldığımda wesa pençelerimin Beast'in puma etini yırttığı yerin aynısıydı.

Kendi etini yırttı. Skinwalker enerjileri dışarı fırladı, gri sis ve siyah motifler.

Acı elektrik gibiydi. Sarmal. Delici. Yakıcı, buz gibi, kesici. Canlı canlı derim yüzülüyordu. Kemiklerim patladı ve omurgam geriye doğru kırıldı. Çığlık attım.

BÖLÜM 13

Vurulmaktan Daha İyi

İnsan formunda uyandım. Çarşafların her yerinde kan vardı. Titriyordum, nefes nefese kalmıştım ve kaslarım sanki şok verilmiş gibi hissediyordu.

Bruiser yatağa uzandı ve beni ve kanlı çarşafları kollarının arasına aldı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu kadar kötü bilmiyordum. Çok özür dilerim."

"Canavar yaptı," dedim. Bir vıraklama sesi çıktı. "Yer değiştirdi ve sanırım canını acıttı. Lanet kedi." Bir süre nefes aldım ve kaslarımı gevşemeye zorlamaya çalıştım. Bu işe yaramayınca ve kas seğirmeleri spazmlara dönüşünce Bruiser beni çarşaflarımla birlikte duşa taşıdı ve fayans döşeli küçük koltuğa oturttu. Hızlıca soyundu ve beni kollarının arasına alarak yere oturdu. Dayanabileceğimiz kadar sıcak suyu açtı. Titriyordum, dişlerim takırdıyordu ve Beast'e bir aşağı bir yukarı olabildiğince sert küfrediyordum. Bruiser küfürlerime sessizce kıkırdadı, çünkü kekeleyerek ve geveleyerek ettiğim küfürler yanlış çıkıyordu.

Yarım saat sonra kaslarım çok daha gevşemişti ve Bruiser ve ben başka şeylerle meşguldük. Ondan sonra kendimi *çok* daha iyi hissettim. İkimiz de giyindiğimizde, saçımızı ve sakalımızı yaptığımız şeyi daha az yapmışız gibi göstermeye çalıştığımızda, "Leo'nun masasını açması için bir marangoz buldun mu?" diye sordum.

"Evet, ben buraya gelmeden hemen önce. Fahiş bir fiyat istedi ama iyi yapıştırılmış ahşap bir nişin içinde mühürlenmiş küçük bir madalyon buldu."

"Ve?"

"İçinde iki minyatür var. Minik resimler: Bir tarafta Ka N'vsita, diğer tarafta Adan Bouvier. Ne yapabildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sihir kokuyor. Onu evimize postalattım."

"Tamam. Leo hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin?" "Evet. Eğer ."

"Açlıktan ölmek üzere olan bir kedi kadar açım, ama evet. Bilmen gerek." Beast anılarına erişmeme izin vermişti, bu yüzden Leo'nun tüm güvenlikten nasıl kaçtığını, yatak odamızın penceresine nasıl vurduğunu anlattım. Nasıl görüldüğünü, nasıl koktuğunu anlattım. Leo'nun sözlerini dikkatlice tekrarladım.

Bruiser ben konuşurken yüzümü izledi. "Aklı başında mıydı?"

"Evet. sürü evsizden içki içiyordu ama Beast'in koklayabildiği kadarıyla hepsi hâlâ hayattaydı. Birinin geldiğini söyledi, yenemeyeceği birinin. Bunu söyledi çünkü ben

Immanuel'i ve ardından Karanlığın Oğulları'nı öldüren bu 'benim efendim' iktidara gelmişti. Ve Leo'nun şu anda olduğundan daha güçlüydü."

Bruiser başını salladı. "Monique Leo'nun efendisinden bahsetti. Leo'nun soyunu, Amaury'nin soyunu ve hâlâ ölmemiş kadim Mithranlar ile Naturaleza'nın listesini araştırdım. Hâlâ ölümsüz olduğu bilinen, efendi unvanına layık birini bulamadım. Ka'dan, Monique'ten ya da Ateş Yayıcı'dan bahsetmiyor muydu?"

"Hayır."

"Shaun MacLaughlinn'den bahsetmiyor muydu?"

"Hayır. Shaun'un bizi yumuşatmak için burada olduğu izlenimine ."

"Mmmm. Acaba Shaun bunu biliyor mu? Çoğu zaman yaşlı Mithranlar düşük statülerinin ve değersizliklerinin farkında olmayan aletleri kullanırlar." Yüzü düşünceli olan Bruiser köşeye fırlattığı giysileri giydi. Kıyafetler kırıkmıştı ama üzerlerine o kadar sıkı oturmuşlardı ki kırıksıklıklar gerilmiş ve görünmez olmuştu. Giysiler içinde çok iyi görünüyordu. Ve . Ve her zaman.

Yatak odasında, Madam Melisende'nin kıyafetlerinden birini daha çıkardım ve giyindim. Bu bir çeşit eski kan kahverengisiydi. Hemen nefret ettim ama sıcak ve yumuşaktı ve üzerime oturdu. Yanında pembe bir tane vardı. Onu da raftan çekip aldım ve yaptım.

"Sorun mu var aşkım?" Bruiser tüm masumiyetiyle sordu, endişesi bir anlığına kaybolmuştu.

Kumaş topunu elime aldım ve ona doğru hafifçe salladım. Bu renkten nefret ettiğimi biliyordu. "Bence bu pembenin çok hoş bir tonu," dedi kayıtsızca.

Gülerek ona fırlattım. "Eminim muhteşem göreüneceksin."

"Bunun gardırop odasında diğerlerine sunulduğunu ve senin için daha uygun bir renk yapıldığını aşkım."

Kolunun altına sıkıştırdı ve odadan çıktığımızda hala gülümsüyorduk. Dışarıdaki koridorda Raisin duruyordu. Bize ters ters bakıyordu. Canavar hala yüzeye yakındı ve Raisin'in ve onun duygularının kokusunu alabiliyordum - düşmanlık, korku ve kan karışımı. Raisin karargâhtaki en eski kan hizmetkârlarından biriydi, bir Shar-Pei yavrusu gibi buruş buruştu ama hâlâ bir çivi kadar keskin ve bir böğürtlen asması kadar dikenliydi.

"Seninle konuşacağım Primo," dedi İngiliz (belki de Galler?) aksanıyla, sesi titiz ve çıkıyordu, ağzı alt ve üst dudaklarında düzinelerce dikey çizgi oluşturuyordu.

"Ben Consort'um, artık primo değilim hanımefendi, ama hizmetkârınızım." Bruiser'ın sesi kırılmış ve azarlayıcıydı. Bana döndü ve sert bir ifadeyle "Kraliçem" dedi.

"Hizmetkârınızım" kısmının kibar olmanın eski moda bir yolu olduğunu biliyordum ama hoşuma gitmemişti. Bruiser'ın Raisin'in bana kraliçe dememesinden hoşlanmadığını anlayabiliyordum. "Lütfen konuşabilir miyiz?" yerine "konuşacağım" demesinden de. Vampir dünyasında affedilmez ve kasıtlı bir kabalık yapmıştı.

"Kraliçem," dedi isteksizce.

Raisin'le hatırlayabileceği eski şeyler hakkında konuşmak istemiştim ama ondan bilgi almaya çalışmanın zaman kaybı olacağı hissine kapıldım. Ayrıca ne zaman hakarete uğradığımı da , bu yüzden onu görmezden geldim. Gerçek vampir ve gerçek Canavar tarzıyla ona sırtımı döndüm. "Acıktım," dedim Bruiser'a. "Şu bibloyu görmek ve biraz yemek yemek için eve gidiyorum."

"Birazdan yanınızda olacağım, sevgili kraliçem. Ve kardeşlerinize kısa süre içinde geleceğinizi haber vereceğim." O da arkasını döndü ve telefonunu kullanırken Raisin'i bekletti.

Göz ucuyla yaşlı kan hizmetkârının yere baktığını ve ellerini bağladığını gördüm. Mesajı aldığına eminim.

* * *

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama eve vardığımda hala gün ışıyordu. Açlıktan ölüyordum ve neyse ki Eli yolda olduğumu ve açlıktan öldüğümü biliyordu. Benim için sandviç tabağı hazırlamıştı; ince dilimlenmiş fûme jambon ve peynir, marul ve domates, mayonez ve yanında yağdan yeni çıkmış patates. Alex ve kendisi için tabaklar hazırlamıştı ve hep birlikte yemeğe oturduk. Bitter biralı, kızartmalarda bol tuzlu, harika bir yemektir ve hiçbiri beni yemek izlemedi, böylece kocaman ağız dolusu yiyebildim.

İşimiz bittiğinde, "Bulaşık yıkamayı beklesek ve madalyona şimdi baksak nasıl olur?" dedim.

Eli ve Alex benim hakkımda konuştukları anlamına gelen bir bakış paylaştılar. İkisine de ters ters baktım ama beni görmemiş gibi davrandılar. Eli masadan kalktı, kulaklığını taktı ve tüm pencere ve kapıları kontrol ederek keşfe başladı. Silahlıydı, hem de sadece çift değil, çift omuzlu bir kılıfla. Dört adet dokuz milimetrelik. Fazladan şarjörler oraya buraya sıkıştırılmıştı. Ve tişörtlerinin arasına vücut zırhı giymişti. Eli bela bekliyordu. Bir sürü bela. O kadar acıkmıştım ki fark etmemiştim.

Alex sessizce masadaki bulaşıkları temizledi ve lavaboya koydu. Eli ve Alex gergindi. Endişeliydiler. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu iyi bir şey değildi. Mutfak penceresinden dışarı baktığımda evin önünde bir nöbetçi devriyesi gördüm.

Yaptığı keşiften memnun kalan Eli, güvenlik ekibiyle sotto voce tartışmasını bitirdi, mikrofonunu kapattı ve elinde küçük bir kutuyla masaya döndü.

O ve Alex iki yanımda oturuyorlardı, koruyucu, endişeli ya da ... belki de sessizce konuşma fırsatı istiyorlardı. Eli usulca, "Madalyon bir kutunun içine gizlenmişti. Kutu sabuntaşından oyulmuş."

Bir tür yanıt istiyor gibiydi, ben de "Tamam" dedim.

"Ben insanım ve ona dokunmak istemiyorum. Garip hissettirdi, ben de sabuntaşı kutuyu ahşap bir kutunun içine koydum."

Eğer tamamen insan olan bir adam içindeki büyüü hissedebiliyorsa, bu çok kötü bir şeydi. Ya da belki çok iyi? "Tamam." Ellerimi uzattım, su içmek ister gibi kavuşturdum.

Eli silahını çekti ve mutfak penceresine doğrulttu; ancak gerçekten iyi bir nişancının yapabileceği bir çapraz nişan alma hareketiydi bu. Eli iyiden de iyiydi. Sol eliyle benimkinin içine tahta bir kutu yerleştirdi.

Sihir duygusu beni anında etkiledi. Ahşap kutuyu masanın üzerine bıraktım. Beklediğimden daha ağırdı ve masanın ortasında durmadan önce masa üstünde tıkırdadı ve zıpladı. Sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi. *Evet. Evet. Doğru ya.*

Ahşap kutuyu dikkatlice açtım. İçinde, tepesinde küçük bir sap gibi bir çıkıntı olan, tamamı koyu yeşil sabuntaşından oyulmuş küçük, yuvarlak bir kutu vardı. Parmak uçlarımı başparmaklarıma sürttüm, aslında ona dokunmak da istemediğimi biliyordum. Ama ben Karanlık Kraliçe'ydim. Yapmam gereken bir iş vardı.

"Kahretsin. Bekle," dedim. Odama ve Glob'u küçük taş kutunun yanındaki masanın üzerine koyarak geri döndüm. Tehlikeli büyü hissi azaldı. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

ve sapını . Kaldırdım. Kutunun güç fişkırdı. Sapı bıraktım, geri çekildim, parmaklarımı salladım. Taş kapak yavaş dönen bir topaç gibi masanın yuvarlandı. Dikkatlice eğildim ve içine baktım. Dibinde bir madalyon vardı.

"Ayak parmağı reçeline lanet olsun,"
diye mırıldandım. "Ne?" Eli talep etti.

"Sabina'dan aldığım kanatlı kertenkeleye benziyor ama çok daha güçlü." Aynı tür metalden yapılmıştı ve her birinin altında bir sıvı damlacığı olan güçlü, berrak şeylerle süslenmişti. Bir elimi taş kabın üzerine koydum ve Glob'un tanıdık gelen büyüleri emdiğini hissettim. "arcenciel büyüğü var. Bir gökkuşağı ejderhasının pullarından ve kanından yapıldı."

Uzanıp madalyonu çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. Bir elimde Glob, madalyonu açtım. Bir tarafında Adan Bouvier'nin mürekkeple çizilmiş bir resmi vardı; diğer tarafında da Bruiser'ın söylediği gibi Ka'nın mürekkeple çizilmiş bir resmi. Yumuşak metalik bir tıkırtıyla kapattım ve sabuntaşı kabın içine geri koydum. Parmaklarımı ve başparmağımı birbirine sürttüm. Hafif uyuşukluk hissettim. Karıncalanma.

"Pekâlâ. NOLA'da içinde arcenciel büyüğü olan üç büyüğü şey var, ejderha kertenkelesi, Shaun'un taktığı yılan tılsımı ve bu madalyon. Hepsi de Sabina, Leo, Adan, Ka, Shaun ve bu bilinmeyen efendi arasında olup bitenlerle bağlantılı olmalı."

"Tılsımları ayrı tutmamız gerek," dedi Eli. "Kertenkele silah kasasında. Bununla ne yapmak istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Işık patlamalarıyla ortadan kaybolan bir nesil cadı çocuk olmuştu. Arkencieller tarafından çalınmış olabilecekleri aklıma gelmişti ama bu açmak istediğim bir konu değildi. Bu konuyu açmaktan kaçınarak, "Bir Everhart arkenciel büyüğü hakkında bir şey biliyor olabilir mi?" diye sordum.

"Daha sonra konuştuğumuzda Liz'e bundan bahsedeceğim ama bundan şüpheliyim."

"Bir şey bulursan bana haber ver. Kutuyu dolabımda Molly'nin *dikenli çitin* ve *gizleme* çalışmalarının altına koyacağım." Molly Everhart Trueblood benim en iyi arkadaşım ve Eli'nin kız arkadaşı Liz'in ablasıydı. Everhart soyundan gelen tüm cadılar güçlüydü ve kadim büyü ve tarihle dolu büyü kitaplarına erişimleri olduğunu . Moll bana iyi bir fiyat karşılığında çalışmaları sağladı ve ailesinin peşinden gelen büyük kötü çirkinlerin icabına baktım.

Sabuntaşı üstünü tekrar kapattım ve hepsini ahşap kutunun içine koydum. Tahtanın içinde bir tür güç sönümleme etkisi olmalıydı çünkü artık uyuşma reaksiyonu olmadan onu kullanabiliyordum. Ancak Glob kıpkırmızıydı, bu yüzden madalyonu dolaba götürüp üst rafa yerleştirirken ve koruyucu çalışma için *çit* tılsımını kurarken onu masanın üzerinde bıraktım. Bu özel *dikenli çit*, büyüğü şeyleri hırsızlardan saklamak ve korumak için yaratılmış, kanla aktive edilen, üçüncü nesil bir versiyonu. Parmağımı batırdım, kendi kanımdan bir leke ile *çiti* başlattım ve enerjiler soluk kırmızı bir ışıltıyla

güçlendi. Kutuyu ve tacımı kapladı (ki tacımı

eve getirdiğimi hatırlıyorum), ve diğer, daha az tehlikeli şeyler. *Çit*, taşınabilir bir *null* çalışması kadar güçlü , ancak yeterince etkiliydi ve ben olmadan madalyona çok zor olurdu.

Kapıları kapattım ve topladığım tüm o sihirli zimbirtıları düşündüm. Şapelin temelinde yeni şey keşfedilip keşfedilmediğini merak ediyordum.

Mutfakta Eli'nin Glob'u fırın eldivenlerine sardığını ama masanın üstünün ısıdan zarar gördüğünü gördüm.

"Özür dilerim," dedim hasara bakarak.

Eli ve Alex sanki komik bir şey söylemişim gibi güldüler. Belki gülmüştüm. Başıma ve etrafıma gelen onca korkunç şey arasında küçük bir yanık izi en önemsiz olanlardan biriydi. Glob çabucak soğumuştı, ben de onu dolaptaki yerine, diğer tüm çılgın eşyaların bulunduğu plastik kutuya geri taşıdım. Hayatım tuhaftı.

zemininden ayağa kalkarken kapının çalındığını duydum. Eli silahını çekip koşarak gelmedi ama hızlıca ateş pozisyonuna geçti.

Alex masasından, "Ön kameralar bir karargâh kuryesini gösteriyor. Caddenin Porsche içinde müşteriyle pazarlık yapan fahişe dışında başka bir hareket yok. Arka ve yan kameraların hepsi negatif. Katie'nin bayan kameralarının hepsi negatif."

Cep telefonum usulca çaldı, içinde HQ'nun ana numarası vardı. Telefonu açarken çocuklara ", " dedim. "Yellowrock."

Raisin biraz alaycı bir sesle, "Kraliçem," dedi.

Hoparlörü açtım ve kardeşlerimin aramayı duyabilmesi için yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. "Ernestine?" Ona taktığım lakaptan nefret edeceğinden oldukça emin bir şekilde sordum.

"Evet, Kraliçem," dedi hızlıca. "Primo *Eşiniz*, Pri'nin -Eşinizin- bana *verdiği* bir günlüğü gözden geçirmemi ve tercüme etmemi istedi. Günlüğü ve çevirimi gönderdim."

Eli yaklaştı ve "Kraliçenize boyun eğme ve Eşinin emirlerini yerine getirme konusundaki istekliliğiniz ve neşeniz not edildi" dedi.

Raisin devam etmeden önce belli belirsiz bir tereddüt geçirdi. "Evet," dedi. "İşler değişir. Sık sık. Ve bazen yönetenler tarafından beklenmeyen tehlikeli şekillerde."

Kulağa tehdit gibi geliyordu. Ya da bir söz. Ama bu sözleri Eli'nin yüzünde, gözünün önünde bir düşman olduğunu gösteren o soğuk savaş gülümsemesinin belirmesine neden oldu. "Devam et, Ernestine. Kraliçenin ve onun sadık ve vefalı hizmetkârlarının yanında dikkatli ol."

Raisin, "Günlük eski değil, sadece 1920'lerden kalma. Ancak, bir Cherokee kadından bahsedildiğini gördüm ve ilgilenebileceğinizi düşündüm. Bu *Cherokee kadını* hatırlıyorum," dedi, ses tonundan yerli halka karşı ırkçı bir hakaret olduğu anlaşılıyordu.

Gözlerimi kıstım ve Eli'ye baktım. Gözleri pencereden dışarıyı izliyordu ama vücudu rahattı, çok sakindi. Savaşa hazırdı.

"Kan hizmetkârı olarak iyi tanınırdı, ancak çok az kişinin onu yudumlamasına izin verilirdi." Raisin'in ses tonu bunun alışılmadık ve yanlış olduğunu söylüyordu. "Seninki gibi gözleri vardı." Daha aşığlayıcı bir ton.

Raisin beni hiç sevmemişti ama hiç bu kadar görgüsüz ve saygısız olmamıştı. Sanki bu tavrının bir misillemesi olmayacağını düşünüyor gibiydi. Karargâhta hainler vardı. Raisin onlarla aynı hizada mıydı? Eli'nin tepkisine o da aynı soruları soruyordu.

Raisin şöyle devam etti: "Metinde geçen olayları hatırlamasam da Kraliçemin ilgisini çekebileceğini düşündüm."

Kapıdaki haberci. *Doğru*. Eski vampirler ve eski kan hizmetkârları nadiren mesaj kullanırdı. Raisin'in ofisindeki telefonun kablosu hâlâ duvara bağlıydı. Eli'a başımı salladım ve dedim ki, "Ernestine. Şehirdeki Mithranlara uzun yıllar boyunca verdiğin hizmet ve şu anki tavrın not edildi."

"Kraliçem." Telefon görüşmesini reddedilmeden sonlandırdı.

Leo'nun yatak odasının kapısında belirdiğinde Raisin'den aldığım kokuları düşündüm. Karışım düşmanlık ve korkudan daha fazlasını içeriyordu. Aynı zamanda taze kan kokusu da vardı ve Raisin önce hiç bu kadar güçlü kan kokmamıştı. Raisin beslenmiş ve beslenmişti. Hem de çok.

Eli, silahı elinde ve yanında, kapıyı açtı, paketi kuryeden aldı ve mutfak masasına taşıdı. Zarfta minyatür patlayıcılar ve zehirler gibi sıradan tuzaklar olup olmadığını dikkatle inceledi.

Alex masasından, "Biz Asheville'deyken Derek'e üst katı deldirdim ve Raisin'in ofisine gizli kameralar yerleştirdim. Ana güvenlik sistemine değil, ayrı bir sisteme bağlandı. Biri konuşursa diye. Son üç aydır haftada bir kez ama bir göz atmak için geciktim. Ona görüntüleri tekrar gözden geçireceğim."

"Peki ya onun odası?" Eli, Wood'un ışığını paketin ve yasal boyuttaki zarfa dokunduğu avucunun üzerinde parlatarak sordu.

"Orada kamera yok. Görmek istemediğim bazı şeyler var. Hayatım boyunca iz bırakabilir." Eli'nın ağzı kendi gülümseme versiyonuyla yumuşadı. "Tia bunu çoktan yapmadı mı?"

Alex gözlerini sistemlerinden ayırmadı. "çalışıyor ama NOLA'ya döneli sadece birkaç gün oldu. Şimdilik kendi başımın çaresine bakıyorum."

"Çok fazla bilgi var çocuklar," dedim.

Tia Katie's Ladies'in eski bir üyesiydi ve aynı zamanda Alex'ten bilgisayarlar hakkında bilgi alıyordu, bu da garipti çünkü Tia her zaman ... aptal değil ama ... entelektüel olarak yavaş görünüyordu. Alex ve Tia aylardır sanal gerçeklikte bir gidip bir geliyorlardı. Yüz yüze ne yaptıklarını bilmeme gerçekten gerek yoktu, gerçi Tia ve Alex'in bir ilişkisi varsa bu iyi bir şey olabilirdi. Genç bir kadın olarak kırılmıştı ve Alex masum ve nazık bir ortak olabilirdi.

Alex sırtışını gizlemek için başını daha da eğdi.

Oh, evet. bir şeyler var. Güzel.

Eli, zarfa önce sirkeli sonra da alkali bir şey püskürttükten sonra, "Zarfta bir şey bulamadım," dedi. Evin arka tarafına, yıllar içinde yaşanan kan banyosu olaylarından birinin ardından yeniden düzenlediği eski çamaşır odasına gitti. Elinde şeffaf, kalın polikarbonattan yapılmış, polislerin kullandığı gibi bir çevik kuvvet kalkanı olan ağır hizmet tipi bir kalkanla geri döndü, ancak bunun alt kısmında gök mavisi bir bant vardı, bu da onun boş bir kalkan olduğunu ve aktif büyü çalışmalarına karşı direnç sağladığını gösteriyordu.

Kalbim boğazıma fırladı. Canavar hızıyla Alex'in omzundan tuttum ve tekerlekli sandalyesini oturma odasından geçirip silah odasını mutfakla aramıza koyan duvar boyunca çektim. Alex'in direnmemesi ya da nedenini sormaması şiddet dolu hayatlarımızın bir kanıtıydı. Eli'yi son görüşümde cebinden bıçak çıkarırken gördüm. Kâğıtların kesilme, dilimlenme seslerini duydum, ardından deri ve kâğıt sesleri ve sayfaların dalgalanma sesi geldi. Kalkan yere bırakılırken plastik bir takırtı duydum.

"Her şey yolunda," dedi Eli.

Alex masaya geri döndü, sandalye makaraları ahşabın ve yeni süslü halıların üzerinde vınlıyordu. Mutfığa doğru yürüdüm. Eli iyi görünüyordu, terlememişti bile, oysa ben hafifçe terlemiştim.

Eli, "Ernestine, Malita Del Omo adında bir vampir tarafından tutulan günlük gönderdi. Altmış üç ve altmış dört numaralı sayfaları okumanızı söylüyor." Eli günlüğün sayfalarını ve çevirilerini açtı. karşılaştırarak okudu: "Perişan haldeyim. Başka bir efendiye verileceğim. Burada yaşadığım hayat sona erdi. Kam ve Adan'ım Şehrin Efendisi, korkunç Leo Pellissier tarafından gönderildi. Mithranları ve kan hizmetkârlarını denek olarak kullanarak ağza alınmayacak kara sanatlar icra ettiklerine hükmetti. Ama ben hâlâ buradayım. Hala yaşıyorum. Bir başkasına veliaht olarak verileceğim. Verilecek."

"Bir köle gibi," diye mırıldandım.

Eli parmağını hem çevirinin hem de orijinal metnin üzerinde kaydırdı. "İspanyolca'nın bir versiyonu. Burada 'Adan ve Ka ayrıldılar ve Ka Avrupa'daki iki klan dışı rahibeye gönderildi' diyor."

"Hangileri?" Ben sordum.

"Bethany ve Edith."

"Vay canına," dedim hafifçe. "Bethany öldü ve ben Edith diye birini hiç duymadım."

Alex masasından, "Edith adında bir dış klanla ilgili kayıtları kontrol ediyorum," dedi. "Ve hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Eli bana savaş meydanındaki gülümsemesini verdi. "Eski gizemlerden ve arkaik bilmecelerden oluşturulmuş, antik muammalara bağlı bulmacalar." Kaşlarını hafifçe eğlenerek kaldırdı. "Vurulmaktan iyidir."

Çevirilerin ve günlüğün fotoğraflarını çektim ve onları burada ve Asheville'de dağınıklığımla ilgilenen B-ikiz Onorios'a ve Koun'a gönderdim, ancak vampir bugün hala uyuyordu.

Brandon hemen cevap verdi, aradı.

Cevap verdim, "Yellowrock. Eli ve Alex hoparlörden aranıyor."

Brandon dedi ki, "Kraliçem. Adan büyüü kötüye kullanmaktan ve kan büyüü deneylerinden dolayı birçok kez cezalandırıldı. Sonunda çok ileri gitti ve Pellissier Klanı'nın İnfazcısı tarafından gönderilmesi gerekiyordu. Ka sürgüne gönderildi ve iki Onorios tarafından eğilmek üzere giderken İspanya açıklarında bir gemi kazasında öldü. Ya da öyle söylendi." *Ya da öyle söyleniyordu, kanıtlanmamış bir dedikodu olduğu için vampir ağzıydı.*

"Bethany o sırada nerede yaşıyordu?"

"Avrupa'da çok zaman geçirdi, dolayısıyla Ka gönderildiğinde orada olabilirdi."

"Anlıyorum," dedim, oturma odasındaki kanepenin etrafında yavaş bir daire çizerek yürürken düşünüyordum. "Adan'ın yaşadığını biliyoruz. Ve Sabina mezarlığın yandığı gece Ka'yı ya da Ka'nın bir yanılısamasını gördü."

Oturma odasındaki kanepeye uzandım ve ayaklarımın üzerine bir örtü çekerek arkama yaslandım. Eli yanıma oturdu. Brandon'a sordum, "Ne tür bir kara büyü büyümlü bir deri gezgininin efendisinden ayrılmasına ve ikisinin de sürgüne gönderilmesine neden olur?"

"Kara büyünlün birbiriyle örtüşen çok az biçimi vardır," dedi Brandon. "Ancak her büyü inancında ve uygulamasında kurban, kan ve ölenlerin bedenlerini henüz hayattayken her zaman kan büyünlünün ve kara en iğrenç şekli olmuştur."

O haklıydı. Öyleydi. Skinwalker'lar böyle *U'tlun'ta* oldu. Cadılar karanlık tarafa böyle geçti. Her ikisi de yetişkinliğe kadar hayatta kalabilen nadir erkek cadılardan olan Karanlığın Oğulları vampirleri böyle yaratmıştı. Gerçekten de en iğrenç büyü buydu.

Sessizce ekledi, "Pek çok kişi Habil ile Kabil arasında da böyle bir şey olduğuna inanır. Biri diğerini yedi."

Bu kanon değildi, bu yüzden düşündürücü olsa da görmezden geldim. "Günlüğü yazan kadın Malita Del Omo ? Ve Ka N'vsita hakkında ne biliyordu?"

"İsterseniz onlara kendiniz de sorabilirsiniz," dedi Brandon. "Malita Del Omo ve Soledad Martinez Amerika'daki eski Mithranlardan ikisi. Her ikisi de yüzyıl önce kara büyü eğitimi almışlar ve şimdi Breaux Köprüsü yakınlarındaki bir arazide yaşıyorlar. Ama sizi uyarayım. Onları son gördüğümde iyi görünmelerine ve fiziksel yenilenmelerini korumalarına rağmen, ikisi de zihinsel olarak"- duraksadı- "dengesiz. Yüz yılı aşkın bir süredir çoğunlukla yalnız yaşıyorlar."

"Biraz ara verebilirim," dedim.

"Adreslerini sana mesaj atarım. Helikopterle gitmenizi öneririm. Hava yoluyla çok uzak değil, ancak yol biraz zaman alacaktır." Görüşme sona erdi.

Eli'nin telefonu titredi ve şöyle dedi: "Adres kuş uçuşu uzak değil ama Brandon haklı. Bataklığın dolaşmanız gerekecek. Helo daha hızlı olacaktır. Dün Asheville'den geldi. Birkaç telefon görüşmesi yapıp sizi taşımaya hazır hale getireceğim."

Beast mırıldandı, *Beast aptal bir kuşun karnında uçmayı sevmez.*

Ve yer değiştirdiğimizde bana zarar vermenden hoşlanmadım.

Beast buna bir yorum yapmadı.

New Orleans Lakefront Havaalanı'na giden yol çok saçmaydı, trafik o kadar yoğunlu ki Mardi Gras'a benziyordu. Mardi Gras'tan nefret edeceğimden emindim. Her yıl şehir dışına çıkarak Roma Bacchanalia'sından bu yana en büyük sarhoş festivalinden kaçınmayı başarmıştım ama bu neredeyse o kadar kötüydü. Belki bir soul müzik etkinliği ya da blues ya da ... her neyse. New Orleans'ta her hafta bir parti olurdu. Bu seferki erken saatlerde içenleri, dün gecedan kalma içicileri ve günün yirmi dört saati içenleri bir araya getirmişti.

Shemmy, ben ve küçük kabilemizdeki diğer iki cip özel havaalanına vardığımızda Leo'nun geri dönmüş, hayatta ve akli başında olmasının sonuçlarını düşünmek için bolca zamanım olmuştu. Potansiyel tuzaklar ve olası sorunlar beynimde kovalamaca oynamış ve beni hem memnun hem de kararsız bırakmıştı. Bruiser, Leo'nun akli başına gelirse şehrinin geri isteyebileceği konusunda uarmıştı ve Leo NOLA'yı isterse alabilirdi. Bu tatmin ediciydi. Ancak yine de Karanlık Kraliçe'ye takılıp

kalacaktım.

iş. Hâlâ Yellowrock Klanı'nın Kan Efendisi olurdum. Ve yine de Avrupa'nın imparatoru olarak giymek üzere olan ve bir zamanlar Leo'ya yemin etmiş olan bir primo'm olacaktı. Belirsiz olan kısım , çünkü Leo ile benim ve Leo ile Edmund'un nasıl bir ilişkiye olacağından emin değildim. İnsanların pozisyonları değiştiğinde, geçmişte kurulan ilişkiler de değişiyordu. Ama kolay cevaplar yoktu ve Leo'yla oturup konuşma fırsatı bulana kadar hiçbir şey bilemeyecektim.

Lakefront'a vardığımızda bizden önce oraya varmış olan Bruiser'i ve helikopteri hazır bir şekilde beklerken bulduk.

Git

Dostum, diye düşündü Beast ve Bruiser'ın kaşması için karnını ortaya çıkarırcasına içimde yuvarlandı.

Aşağı kız, düşündüm.

Shemmy'ye el salladım, koşarak yanına gittim, kemerimi bağladım ve kulaklıklarımı taktım. Kalkış hızlıydı. Bir kez

" diye söylüyorum, korunmaya ihtiyacım olduğunu kabul ediyorum çünkü çok fazla düşmanım var ve eğer ben öldürülürsem siz de öldürülürsünüz."

Bruiser mikrofonunu öne çekti ve şöyle dedi: "Evet. Senin hayatın, tıpkı bir Leo'nun hayatı gibi, dünyamızı istikrarlı ve insanlarımızı güvende tutan tek şey. Özgürlüğünüzün korunması için sizinle daha fazla konuşacağıma söz veriyorum."

"Tamam. Şimdilik. Ama ikimiz de Leo'nun geri dönmesinin her şeyi değiştireceğini biliyoruz." "Ve böylece vardiya ve yaşamak için yetersizlik yapar."

Uçuşun geri kalanında pek konuşmadık ve alacakaranlıkta ıssız bir sokağın ortasına . Sokakta başka oturlan ev yoktu, bu tuhaftı. Bruiser sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi, "Amaury sokaktaki tüm evleri satın aldı. Leo gibi o da bakımlarını yaptı ama bir asırdan uzun süredir boşlar." Kulaklıklarını çıkardı, kayışlarını çözdü ve pilotun omzunu , bu beklemesi gerektiğine dair bir işaret . Helikopterin gücü azalmaya başladı ve ben de Bruiser'ı takip ettim, ikimiz de on iki ayak yüksekliğindeki ön kapıya doğru eğilme ve sıçrama hareketini yaptık.

"Malikane" aslında uzun bir çiti ve kapılı bir yolu olan büyük, eski bir fıçı tahtası evdi. Bruiser eski moda bir kapı zilini çalarken birlikte durduk, üç zil sesi dışarıdan ikimizin de duyabileceği kadar yüksekti. Dakikalar sonra, helikopter büyük ölçüde sessizleşti ve bir kan hizmetkârı kapıdaki kapıyı açtı.

Ağız açık kaldı. "Primo," dedi, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Onur duyduk."

Bruiser'ın sertleştiğini hissettim. Görmek için çok karanlıktı, bu yüzden Beast'in gece görüşünü açtım ve altmışlı yılların hippie kravat boyalı tişörtünü ve İspanyol paça kot pantolonunu giymiş koyu saçlı bir kıızı seçtim. Bandana bir saç , tüylü küpeler takmıştı, saçları geriye doğru toplanmış ve örülmüştü ve yalınayaktı. Ve güçlü bir şekilde ot kokuyordu. *Tamam. İlginç.*

Bruiser'ın primo yorumunu düzeltmemesi de ilginçti. Bunun yerine nazikçe, "RoseBud, seni tekrar gördüğüme sevindim. Malita ve Soledad'ın misafir beklemediğinin farkındayım ama sence eski bir dostu hoş karşılayabilirler mi?"

"Şey. Elbette." RoseBud örgüsünün ucunu ağızına soktu ve düşünürken onu çiğnedi. Tekrar Bruiser'a baktı ve gözleri parladı. "Primo! Seni görmek çok güzel. Uzun oldu! İçeri gelsene. Bir ziyafet

vereceğiz!"

Avluya adım attığımızda Bruiser, "Buraya suçlamalarından içmeye gelmedim, canım," dedi. RoseBud kapıyı kapattı ve kilitledi. "Buraya eski hikayeleri sormaya geldim."

"Oh." RoseBud'ın yüzü düştü. "Seni gördüklerine sevinecekler, Primo. Ve seni hatırlayacaklarını biliyorum. Dün senin hakkında konuştuk ve onlara seni hatırlatmak için fotoğraflarını gösterdim. Ama gerçek . Son birkaç ayda daha da kötüleşti." Bana baktı, değersiz olduğumu düşündü ve yeşil boyalı büyük eve doğru koşmaya başladı. Örgüsü hâlâ ağzındaydı.

Bruiser onun ardından kaşlarını çattı ama yolu gösterdi. "RoseBud ve diğer beş kan hizmetkârı elli yılı aşkın süredir Soledad ve Malita'ya . Onları New Orleans'a geri götürmenin ve başkalarının devralmasına izin vermenin zamanı gelmiş olabilir."

Ya sence? demedim ama RoseBud'ın hareketlerini ve Bruiser'ın tepkilerini değerlendirdim. Yarasa kakası delisi vampirlerden kan içmenin insanlar ve hatta diğer vampirler üzerinde zararlı etkileri olduğunu ve sarhoş insanlardan kan içen vampirlerin de sarhoş olduğunu biliyordum ama bu gerçekten tuhaf görünüyordu. RoseBud içeride kaybolmuş ve ön kapıyı tamamen güvenlikten bir şekilde açık bırakmıştı. İçeri girdik. Zifiri karanlıktı. Bruiser ışıkları eski yöntemle, metal zincirleri çekerek açtı. Ev de RoseBud'ın davrandığı kadar tuhaf görünüyordu. Elli yıl ya da daha uzun bir süredir ne bir kat boya, ne yeni bir halı, ne de bir tadilat görmüştü. Her şey çürüyordu. Ve esrar dumanı bulutları yüzünden hapşırmaya başladım. Bruiser önden gitti ve ben de onu takip ettim, duvarlarda asılı ve raflarda tünemiş kafalarla iki kez göz göze geldim; yaban domuzu, geyik ve hindinin tozlu tahnitleri.

Kahvaltıya ara verdiğimizde mutfakta işler daha da garipleşti. İki vampir iki insandan su içiyordu, insanlar büyük çiftlik masasına uzanmışlardı, iki ucunda da birer vampir oturuyordu. Çoğu beslenmenin aksine, bunda cinsel bir şey yoktu, ama düzgün bir şey de yoktu. Her ikisi de firfirli gecelikler giymiş, üçer santim uzunluğunda dişleri olan yaşlı vampirler höpürdeterek içerken oraya buraya kan damlıyordu. *İğrenç.*

İçeri girdiğimizde dişi vampirler başlarını kaldırıp baktılar ve biri el salladı. Belli ki ikisi de Bruiser'ı tanııyordu. Kahvaltılarını bitirdiklerinde insanlar masadan kalktı ve diğer ikisi de çok tatlı kokan, pek de taze olmayan ortalığı temizledi. Daha da iğrenç.

Kötü kan, diye düşündü Canavar. *Hasta kanlı insanları ya da vampirleri yemeyin.*

RoseBud, "Senorita Omo ve Senorita Martinez, ziyaretçilerimiz var!" dedi. Sonra RoseBud zeplin büyüklüğünde esrar yaktı ve üflemeğe başladı.

Her iki vampir kadın da Bruiser'a doğru yaklaştı ve ona yakından baktı. Genç görünüyorlardı ama yaşlı bir çift gibi hareket ediyor ve davranıyorlardı. Bruiser, "Malita Del Omo ve Soledad Martinez. Ben George Dumas. Kütüphanede konuşabilir ?"

Adının söylenmesiyle birlikte her iki vampir de kollarını ona doladı ve kanlı çenelerini gömleğinin ön kısmına bulaştırdı. Onu elinden tutup en yakındaki karanlık koridora çekerlerken bir sürü İspanyolca ve Fransızca konuşma oldu. Ben de peşlerinden gittim, hareket ettikçe ışıkları açıyordum. Evin geri kalanı ne , kütüphane yerden tavana kadar deri ciltli kitaplar, deri mobilyalar, ahşap zemin ve bir çay masası ile tertemizdi. Şöminede kömür ateşi yanıyordu. Daha önce hiç kömür ateşi gördüğümü sanmıyordum ve çıkardığı cılız ısıdan da etkilenmemiştim. Üçü bir kanepeye oturdu, iki vampir Bruiser'ın iki yanında oturuyordu ve onlar hâlâ tamamen vampirleşmiş oldukları için ben de kendimi

ve iki tahta kazık çektim. Eğer onu kurtarmam gerekirse, yaşlı vampirleri öldürmek istemedim.

Avrupa dillerinin karışımı gibi görünen bir dilde bir süre sohbet ettikten sonra Bruiser İngilizceye geçti. "Sevgili dostum Malita. Adan Bouvier ve primo'sunun sürgün edilmesiyle ilgili olayları hatırlıyor musun?"

İki vampir sanki beni kanepenin arkasında görmemişler gibi Bruiser'ın önünde birbirlerine doğru eğildiler ve İspanyolca fısıldaştılar. Bruiser bana baktı ve her ne söylüyorlarsa sevgiyle gülümsedi. İkili ayrıldı ve Malita, "O gece hakkında konuşmamız yasaktı. Ama eğer bize yeni kan hizmetkârları gönderirseniz, size hatırladıklarımızı anlatacağız."

"Katılıyorum," dedi Bruiser nazikçe. "Hizmetkârlarınız uzun süre görev yaptı. Bir süre hak ediyorlar."

İki dişi vampir hızlı bir şekilde İspanyolca konuşmaya başladı, ileri geri, sık sık üst üste binen bir diyalog, Bruiser'ın düşkün eğlencesinin, geriye kalan tek şey acı bir hüznün kokusu olana kadar solmasına neden oldu. Ellerini okşadı. Onlara sarıldı. Konuşurlarken ileri geri sallanmaya başladılar. Bruiser'ın karşısına geçip el ele tutuştular, sanki teselli arıyorlardı. Bruiser mırıldandı: "*Lo siento por eso. Estoy triste por esto.*"

Sonunda sessizliğe gömüldüler. RoseBud tepside bir çay seti taşıyarak kapıda belirdi. İki vampir için çay doldurdu, Bruiser ve beni görmezden geldi, ki bu iyi oldu, çünkü çay seti ve fincanlar yıllardır yıkanmamış gibi görünüyordu.

"RoseBud," dedi Bruiser, "sen ve üç ev arkadaşın şafakta yola çıkmaya hazır olacaksınız. Diğer ikisi bir sonraki . Yerinize altı yeni kan hizmetkârı geçecek. Yeterince uzun süre tecritte hizmet ettiniz ve Konsey Odalarına geri getirileceksiniz. İyi iş çıkardınız."

RoseBud kollarını havaya kaldırdı, havaya zıpladı ve sözsüz bir şekilde ciyakladı. Sonra diğer kan hizmetkârlarına bağırarak koridorda hızla . Birkaç dakika sonra Bruiser ve ben helikopterin içinde karanlıkta NOLA yakınlarındaki özel havaalanına geri dönüyorduk. Konuşmadık ve Bruiser'ın öğrendiği her şeyi işlediğini düşündüm.

Canavar bana, *Hasta yaşlı insan kan hizmetkarları ve hasta yaşlı vampirler olduğunu* düşündü. *Kuduz tilkiler gibi yüksek bir uçurumdan aşağı itilmeliler.*

Grip gibi hasta mısın? Vampir vebası gibi mi?

Hayır. Beyin hastalığı kokuyordu. Kötü beyinli yaşlı insan gibi ama ... farklı.

Bruiser'ın bunu anlayıp anlamadığını merak ettim. Eğer anlamadıysa, konuşmamız kötü geçecekti. Titreşim kemiklerimi sarsarken uyku beni içine çekti.

Özel havaalanına indik ve bu kez zırlı bir SUV değil, limuzin bekleyen araca doğru eğilerek yürüdük. İçeri girdikten sonra Bruiser Shemmy'ye talimatlar verdi ve gizlilik bölmesini kaldırdı. Araç hareket etmeye başladığında Bruiser bir şişe şampanya açtı ve iki bardak doldurdu. Koltuğunda arkasına yaslanıp yudumlarken, koyu renkli camlardan süzülen loş ışıktaki dalgın görünüyordu. Pontchartrain Gölü'nden uzaklaşırken Bruiser, "Bana Ka'nın Onorio olduğu töreni anlatmıştın. Beton zeminli ve içine demir bir cadı çemberi yerleştirilmiş odayı anlattın. Adan'ın Ka'yı bıçaklayıp içini boşaltarak öldürmesini." Adam sustu, geceye baktı, zarif parmakları kadehin sapını evirip çeviriyor, şarap kadehin içinde yavaşça eğiliyordu.

"Sana Bethany'nin Onorio törenine seninle başladığı gibi başladığını söylemişim," dedim sessizce.

Bruiser hafifçe başını salladı. Yudumladı. "Eski dostlarıma göre Bethany Ka'yla seremoniye başladıktan sonra Adan iki Mithran getirmiş, onları gümüşle bağlamış ve kollarına iğneler sokarak Mithran'dan insana kan nakli yapmış, Ka'ya zorla kan vermiş."

Konuşmaya başladım, durdum ve tekrar başladım. "İki vampir mi? Hangi ikisi?" Bruiser yumuşak bir sesle, "Dominique ve Shaun MacLaughlinn," dedi.

"*Anamchara*: Biri öldü, yıllardır Leo' karşı çalışan bir hain; diğeri hâlâ hayatta, akli başında ve bize karşı Ka ve Monique'le işbirliği yapıyor." Muhtemelen çok pahalı bir şarap olan şampanyayı yudumladım ama tadı bana şarap gibi . "Adan neden Ka'ya kan nakli yaptı? Onu dönüştürmeye mi çalışıyordu? İnsanlar ya da deri değıştirenler kan nakliyle vampire dönüştürülebilir mi? Sindirim sisteminden geçmesi gerektiğini sanıyordum?"

"Bu Adan'ın deneylerinden biri, bir tür test olabilir. Malita Del Omo ve Soledad Martinez daha sonra kesildi ve istekleri dışında Ka'ya verildi. Onun iradesine karşı."

"Adan'ı bir kafeste buldum, yarasa gibi delirmişti. Boynunu kırdım ve onu Leo'ya verdim. Geriye dönüp baktığımda, kafasını tutmasına izin vermek kötü bir karar olabilirdi."

"Adan'ın elinde, Malita ve Soledad'ın Karanlığın Oğulları ve onların güvenilir sırdaşlarından biri tarafından yazıldığı konusunda ısrar ettikleri eski el yazısı metinler vardı."

"Kim?" Ben sordum.

"Bunu daraltıyorum. Metinlerin uzun zaman önce yazıldığı izlenimini edindim, ancak Pellissier soyundan kimin şu anda her şeyin efendisi olarak kabul edildiğini keşfedemedim. Ve ..." Sakallı çenesini ovuşturarak hırıltılı bir ses çıkardı. "Ve neden Mithrans Avcısı'ndan daha güçlü olduğu düşünülebilir. Leo hiçbir zaman Karanlığın Oğulları'ndan birine efendi demedi."

Monique'in Bruiser'la Leo'nun ustası hakkında yaptığı konuşmayı hatırladım. Daha da önemlisi Leo'nun kendi sözleriydi. *ustam, yaratıcım* değil. Bu efendi kim olabilirdi? Immanuel ve Ka'nın *u'tlun'ta* olmasının ardındaki kişi ve güçle aynı kişi miydi? Korku ciğerlerimi dondurdu. *Efendi Büyükanne olabilir miydi?* Karanlığın Oğulları'yla mı çalışıyordu? Ya da belki Shaun'dan daha güçlü başka bir vampir?

Limuzinin koltuğunda dik oturdum. Dominique ve Shaun MacLaughlinn kan vermeye ve Ka'yı beslemeye zorlanmışlardı, bu da bir tür zoraki bağ yaratmış olabilirdi. Shaun'un Ka'ya, Ka'nın da ruh evinde Monique'e bağlı olması Shaun, , Monique ve hayatta olan kim varsa, az önce ayrıldığımız beyin hastası iki vampir de dahil olmak üzere, deneyi kontrolü altında anlamına geliyordu. Herhangi bir zayıf vampirin beynini kızartmaya yetecek kadar kara büyü yapıliyordu ama Adan akli başında vampirleri kendi iradesine zorlayacak kadar güçlü değildi. Peki kim öyleydi? Shaun mu?

Ve . . . Ka hala hayatta olmalıydı.

Tüm bunları Bruiser'a söyledim ve Beast'in yaşlı vampirlerin hasta koktuğunu düşündüğünü ekledim. "Hâlâ deneyi onlara zorla yaptıran kişinin kontrolü altında olmaları mümkün. Ka

Adan'ın primosu. Benim gibi Ka da muhtemelen çok az eğitim almıştı ve biz hep Adan'ın ona öğrettiğini düşündük, ama ya onu zorluyorsa?"

Bruiser şampanya kadehini küçük ahşap tutucuya yerleştirdi. "Canavarınız, üzerinde resimlerinin yüksek güçlü sihirli madalyonu buldu ve gerçekte ne yaradığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Leo onu saklamıştı ve nedenini bilmiyoruz."

"Madalyonun yapımında Arcenciel kanı kullanıldı. Sabina'nın bana verdiği uçan kertenkele tılsımının ve Shaun'un yılan kolluğunun yapımında da. Arcenciel'ler zaman yürüyüşünü benden daha iyi yapabilirler. Leo *birinin döndüğünü* söyledi. Kimin? Ve bireysel ya da toplu olarak ne kadar güçleri var? Ve ... zaman yürüyüşünün tüm bu durumla ne ilgisi var?"

Bruiser yumuşak bir sesle, "*Anamchara*'sı doğan güneşte öldüğünde Shaun'un zihninin kırılmasından kurtulmasına yetecek kadar," dedi.

"Belki de Dominique'ten daha fazlasına zihnen bağlı olduğu içindir," dedim. "Üç veya daha fazla yönlü bir zihin bağı, sıradan bağlanmış vampirlere sunulmayan bir koruma ve güç sağlayabilir."

Aramıza bir sessizlik yerleşti ve başımı Bruiser'ın omzuna yaslayarak tüm olasılıkların içimde yankılanmasına izin verdim. Hepsisi de kötüydü.

Uçuşumuz ve yolculuğumuz çoğunlukla sessiz geçmişti, mesafeliydi ve şimdi açıkça ki içeri gelmeyi planlamıyordu. Cep telefonunu koltuğa fırlattı ve kollarını açarak elimi tuttu, beni yaklaştırdı ve kucağına çekti. Kollarımız birbirimize dolandı. Sessizce birbirimizin nefesini soluduk; kalp hissettim, önce farklıydı, sonra yavaş yavaş, oturdukça senkronize oldular. Başımı omzuna koydum.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum ve seni nasıl koruyacağımı, nasıl güvende tutacağımı, seni boğmadan nasıl mutlu edeceğimi bilmiyorum. Benim bile bilmediğim düşmanların var. Bu beni korkutuyor."

"Efendinin kim görmek için merkeze geri , değil mi?"

"Karargâhın her yerinde günlükler var. Alt-dört. Alt-üç. Leo'nun özel eşyaları yerlerde saklanıyor, belki de eski ofisinin yanındaki boş odada. Bazı kayıtları olacaktır. Soledad ve Malita'nın metni bulmam gerek."

"Peki ya kütüphane? Kütüphanede kara büyü metinleri ve dergileri var mı?"

"Pek olası değil. Votka Çocukları bu tür eşyaları bulma ve dört alt depoda saklama konusunda titiz davrandılar," dedi, "ama onları hiçbir zaman kütüphaneye bakmaları için yönlendirmedim, sadece depo alanlarına bakmalarını söyledim. Neden soruyorsunuz?"

"Bir gece Bethany ve Sabina beni kütüphaneye çağırdılar ve çok tuhaf bir tartışma yaşadık. Ne hakkında olduğunu şimdi hatırlamıyorum ama belki gelir."

Bruiser hızlı bir kahkaha attı. " önünde saklanmak. Kütüphanede. Neden olmasın. Kimse kütüphanedeki kitaplara bakmıyor, neden bir şeyleri orada saklamayalım?"

"Gizli geçitler, gizli raflar, gizli her şey." Sessizce güldü. "Uzun bir gece olacak."

"Büyükannemin hainliği ve ihaneti hakkında kardeşimle -kan kardeşim- görüşmeye gideceğim. Yer değiştirmek ister misin?"

"Milyon yıl geçse de olmaz." Beni hafifçe öptü ve koltuğa doğru kaydırıldı. "Seni seviyorum. Sen benim önce aşkım, sonra kraliçemsin ve bu dünyada nefes olduğu sürece seni seveceğim ve sana hizmet edeceğim."

vücut."

"Ben de seni seviyorum. Dikkatli ol."

Eli verandaya çıktı. İki güvenlik vampiri, Thema ve Kojo, evin iki ucunda aldılar.

Bruiser ekledi, "Ve bolca güvenliğiniz var."

Limuzinden indim ve bal grubumun duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandım. "Zavallı narin küçük ben korumak için siz büyük, güçlü, savaşçı insanlara ihtiyaç duyuyorum."

Anlaşılan hâlâ vampirlerin kadar yüksek sesle konuşuyordum. Thema kaba bir çıkardı. "Dikkatli ol, aşkım."

"Söz veriyorum." Sanırım ikimiz de nasıl güvende olacağımı bilmediğimi biliyorduk ama bu adam için deneyecektim. İçeride kütük gibi uyudum ve Jodi ile Wrassler'ın gece yapılacak resmi düğününün güvenlik protokollerini kontrol etmek için tam zamanında uyandım.

BÖLÜM 14

Haç İşareti Yaptı ve Kimse Alev Almadı

Düğünden iki saat önce yarı formda uyandım ki bu talihsiz bir durumdu. Yarım formumu savaş ya da antrenman için seviyordum ama arkadaşlarla yapılan gösterişli etkinlikler için değil. Düğün için insan şeklinde olmak istemiştim. Lanet olsun.

Çarşafların içinde yatarken Beast'ten yardım istedim ama o beni görmezden geldi.

Neyse ki Jodi ve Wrassler'ın düğününde aktif bir rolüm yoktu. Nedimelik ya da sağdıçlık yapmıyordum ki şeklim ve postum mutlu çift yerine benim dikkat çekmemi sağlasın. Ben bir misafirdim, bu da kimsenin benden kraliçe gibi davranmamı istemeyeceği anlamına geliyordu ve bu bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Sorunsuz şekilde duvardaki sinek olabiliirdim.

Kalkıp duş aldım, bu halimle yapmam gereken birkaç kadınsı şeyi yaptım, bornozumu ve yumuşacık terliklerimi giydim. Beklenmedik bir şekilde, kapıyı çalmadan Quint odama girmiş, emirler yağdırıyordu. "Otur," dedi ve dar banyodaki küçük bir sandalyeyi işaret etti. Oturdum ve bana büyük olay hakkında bilmem gerekenleri anlatmaya başladı. Temel bilgilerle başladı. "Bu beyaz kravatlı bir düğün. Beyaz kravat tam gece elbisesi olarak da bilinir. Tüm Batı uygarlığındaki en resmi, en geleneksel gece kıyafeti etkinliğidir. Ellerinizi indirin. Saçınızı örüyorum."

Emir almaya alışık değildim ama Quint'in ses tonu itaat etmemi sağladı. Hem de anında. Büyüdüğüm Hristiyan çocuk evindeki ev annelerinin kullandığı ses tonuna ürkütücü bir şekilde benziyordu. O çalışırken ben sessiz ve hareketsiz oturuyordum.

Beyaz kravat düğünü, Quint tarafından saçlarımı on farklı boyutta ve farklı yönlerde örerken bana acı verici ayrıntılarla açıklandı. Tanımadığım birinin saçıma dokunmasından ya da örmesinden nefret etsem de eninde sonunda buna alışmak zorunda kalacaktım. Bu gece de olabilirdi. O çalışırken içimi çektim ve dikkatimi vermeye çalıştım.

Görgü kuralları, protokol ve *işlerin nasıl yapılması gerektiği* konusunda bilgi doluydu. Ve o olmadan asla başaramayacağım zarif bir topuz şeklindeki tuttururken bu kelimeleri sanki bir unvanmış gibi söylemişti. Quint daha sonra makyajımı yaptı, yanaklarıma simli şeyler ve kirpiklerime maskara sürdü. Canavar tırnaklarımı kırmızıya boyadı. Beast bu ilgi karşısında mırıldandı. Kendime karşı dürüst olursam, üzerime titrenmesi hoşuma gitmişti. Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğimden değil.

Tırnaklarım kururken Quint dolaptan, hepsi Madam Melisende tarafından bu etkinlik için yapılmış ve son bir iki gün içinde buraya getirilmiş gece kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Çünkü daha önce orada değillerdi.

El işlerini dikkat ederek köşedeki sandalyeye oturdum ve Quint'in elbiseleri tarif izin verdim ve uzun uzun iç çekmemeye çalıştım. Kıyafet işlerinden nefret ederdim. Ama ilk kırmızı ipek elbiseden sonra ne desin aynı cevabı verdim.

Quint, "Kırmızı ipek, çapraz omuz, düşük sırt," dedi. "Bacığın yukarısı yırtmaçlı, böylece uyluk bıçağı takabilirsin."

"Şu anda sırtıma, omuzlarıma ve üst bacaklarıma vuruluyor. Garip bir şey gösterecek, uygunsuz bir şekilde peltelenecek, yukarı çıkacak ve kaşınacak. Hayır. Sıradaki."

"Altın kadife, uzun kollu, kalça donanımında bir silaha ulaşmak için dipsiz cepler."

"Aynen. Hayır."

"Siyah ipek-"

"Aynen öyle. Hayır."

"Kızıl kılıf-" "Hayır."

On beşinci elbiseden sonra, "Daha kaç tane var?" diye sordum.

"Modacınız bu gece aralarından seçim yapabilmeniz için yirmi dört elbise hazırladı."

"Yirmi-" Quint'e kaşlarımı çattım. "Boş ver o gece elbisesi saçmalığını. Son birkaç günde onca şey yüzünden birkaç kilo aldım, hepsi kas ve omuzlarım her elbiseyi aptal gösterir. Postum da aynı şekilde. Her şey kaşınacak. Hayır, hayır, hayır. Elbise yok. Kırmızı derilerimi çıkar."

"Majesteleri-"

"Kraliçem ya da Jane. Majestelerinden nefret ediyorum." Kollarımı yetersiz göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ama-"

"Aması yok. Yardım et ya da ."

Quint kaşlarını çatmadı ya da çatmadı. Yüz ifadesi değişmedi. Kokusu bile değişmemişti. Quint, hırçın olduğum zamanlarda bile ifadelerime duygusal tepki . Kırmızı deri zırhını çıkardı, askısını bir kancaya astı ve bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzattı. Küçük bir *kalk* işareti yaptı. Ayağa kalktım. Cübbemi çıkardı.

Neredeyse irkiliyordum. Neyse ki iç çamaşırı giyiyordum ama kimsenin beni yarı çıplak görmesine alışık değildim. İnsanların bana bakmasından hoşlanmıyordum. Ona ters ters baktım. Tepkimi görmezden geldi.

Etrafımda dolaştı, beni klinik bir gözle süzdü, değerlendirdi. "Haklısın. Hiçbir elbise sana yakışmaz." Başını iki yana salladı. "Sen muhteşemsin."

İçimde garip bir his dolaştı, tedirgin, şaşkın, kararsız. Anladığım kadarıyla Quint yalan söylemiyordu. *Muhteşem mi?* Kendimi çelikleştirerek aynaya bir bakıştan daha fazlası için baktım.

Bu geceki yarı formum, yarı Canavar'ımın omuzları, bacakları, kolları ve yumrulu elleri ile daha kaslı bir insan gövdesi, ince bel, dar kalçalar ve insan ayaklarından oluşuyordu. Uzun bir boynum, insan yüzüm ve kafam vardı, kedi kulaklarım yukarıda ve tüylü, süslü siyah örgülerin arasından

altın kürklü süsler. Kaşlarımı çattım. Jessica Rabbit'in kedi versiyonuna benziyordum. Ya da ellili yıllardan kalma memesiz ve kıllı bir Barbie bebeğe. Hayır.

Muhteşem mi? Ben mi?

Quint zırhı yatağın üzerine uzattı, tüm kemerleri, düğmeleri, ve sabitleme mekanizmalarını açtı ve mükemmel bir uyum için kayışları sıkarak vücudumdaki yerine oturtmaya başladı. Önümde diz çöktü ve ayaklarımı içine sokmam için yeni bir çift dönüştürülebilir elbise botu sundu. Sonra silahlarımı takmaya başladı, çoğunlukla törensel olanları; kılıcımla, sterlin ve ahşap kazıklarla başlayıp Bruiser'ın hediyesi Babür kılıcıyla bitirdi. Kavisli kını kalçamda duruyordu, şekli bir şekilde yan tarafımı takip ediyordu, taş kabzası belime yakındı.

Altın küpem, altın külçe kolyem ve zırhımın üzerine en son takıldı ve bir zamanlar vampirlere ait olan ve sihirli işlemler içeren iki eş yılan kol kelepçesi takıldı. İkisinin de kafası kesilmişti.

Rekor bir sürede aynada kendime hale geldim. Beast de görmek için gözlerimin arasından baktı ve onun varlığının altın ışıltısı *Muhteşem miydi? Vay anasını.*

Canavar en iyi avcıdır, diye düşündü bana. *Canavar güzel ve tehlikeli ama pençelerinin yanında öldürücü dişlere de ihtiyacı var.*

Mmmm. Bu gece olmaz, düşündüm. *İnsan yüzünü seviyorum.*

Quint ve Beast haklıydı. Ve sadece vay.

Quint sandalyenin üzerinde durdu. Arkamdan ayağa kalkarak kollarını kaldırdı ve *le breloque* başımda. Yerine oturdu, sıkı, çok sıkı.

Tacı takmayı planlamamıştım ama Quint bana sormamıştı. Artık çıkarmanın yoktu. Her yerine oturduğunda, orada temelli kalmasından korkuyordum, ama hazır olduğunda, kolayca çıkıyordu. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. *Aptal taç.*

Muhtemelen herkesin yoluna çıkmak ve insanların kraliçeyi karşılamak için yaptıkları işi bırakmalarını sağlamak için merkeze doğru yola çıktık. Zordu. Her şeye burnumu sokacaktım.

* * *

Balo salonu muhteşemdi. Duman kokusu gitmişti. Hasarlı tavanı gizleyen büyü dayanıyordu, güvenlik herhangi birinin büyü veya ateş topu atmasını önlemek için yüksek alarmdaydı, bu yüzden oda ve HQ'nun kendisi muhtemelen güvendedi. Bir yaylı çalgılar dördlüsü sessiz parçalar çalıyordu. Çiçekler sanki yeni toplanmış gibi mis gibi kokuyordu, çarşafların hepsi değiştirilmişti. Sandalyelerin arasındaki orta koridorda koyu gül rengi bir halı vardı Evet. Mükemmeldi.

Düğün gün batımından bir saat sonra yapılacaktı ve davetliler yarım saat erken toplanmaya başlamış, Wrassler'ın en iyi arkadaşları ve kendi deyimiyle "onur dostları" olan HQ'nun güvenlik görevlileri tarafından oturtulmuşlardı. Konuklar içeri alınırken görkemli sessizliğin altında heyecanlı bir mırıltı yatıyordu.

Karanlık bir köşede durdum, Quint yanımdaydı, beklenmedik ve rahatsız edici bir varlıktı. Quint balo elbisesi giymişti ama eğitimsiz bir göz bile orada burada kaba silahları görebilirdi. Birlikte her şeyi izliyorduk, korumam her şeye hazır. En azından geveze değildi.

Konukların geldiği ve yerlerine oturduğu ilk yarım saat geçti. Kimse bir insanı içmeye çalışmadı, hiçbir vampir meydan okumadı ya da birbirini kanlı bir şekilde öldürmedi.

Nikâh memuru geldi. Tören bir Katolik kilisesinde yapılmadığı için Katolik bir rahip seçmesine izin verecek olan Jodi, yaşlı bir Episkopal rahip olan Peder Juan Ramirez'i seçmişti. Muhtemelen New Orleans Mithranlarının Konsey Odalarına gümüş bir haç kaldırmadan ve meşaleler taşıyan bir kalabalık tarafından takip edilmeden giren ilk rahipti. Peder Juan vampirler hakkında delicesine meraklı ve önyargısızdı, yani bu yardımcı oldu. Her vampirin elini sıktı, yuvarlanmaktan korkmadan göz teması ve haç işareti yaptı ve kimse yanmadı.

Vampirler de rahiple aynı derecede ilgiliydi. İçeri girdiklerinde gözleri hemen onu buldu ve her hareketini takip etti. Eğer vampirler hâlâ günlük yazıyor olsalardı, düğün ve Peder Juan hakkındaki her şeyin gelecek nesiller için ölümsüzleştirileceğini tahmin ediyordum.

Tüm bunların diğer paralar ve insanlar arasında barış ve uyum için doğru yönde atılmış adım olduğunu düşündüm. Bu töreni barış çabalarının parçası olarak kullanmak istediğimden değil. Bu Leo'nun bir şeydi ve düşüncesi bile beni rahatsız etti. Zihnimi Leo'nun çok katmanlı uzaklaştırarak, gölgeli köşemden kalabalığı incelemeye geri döndüm.

Vampir ve kan hizmetkârı sağdıçların hepsi kuyruklu siyah elbise ceketleri, beyaz gömlekleri, pike yelekleri ve dik yakalarına kanat ucu tarzında takılmış beyaz papyonları vardı. Yüksek belli siyah pantolonlar ve rugan oxfords ya da mahkeme ayakkabıları giyerek düzgün bir şekilde tamamladılar.

Kalabalıktaki savaşçılardan bazıları nişan ve madalyalar takıyordu. Kalabalıktaki diğer savaşçılar ise silindir şapka, beyaz eldiven, beyaz fular, cep saati ve orkide ya da gül yaka çiçeği takmışlardır.

Moda bilincine sahip vampirlerin etrafında o kadar çok zaman geçirmiştik ki, tüm bu saçmalıkların ne anlama geldiğini biliyordum.

Yeni korumama / moda danışmanıma bunu itiraf ettiğimden değil.

Her erkek göz kamaştırıcıydı, özellikle de Bruiser. *anasını*. O resmi kıyafetin içinde harika görünüyordu. Ve Koun içeri girdiğinde . . . Daha insani burnumla bile Quint'in ilgisinin kokusunu alabiliyordum. Onun seksi görüldüğünü düşünüyordu. Onun ilgisinden habersiz görünüyordu.

Kadınlar bir sanatçının paletindeki tüm renklerde tam boy balo elbiseleri ya da gece elbiseleri giymişlerdi, hepsi dirseklerini geçen gece eldivenleri takmış ve küçük el çantaları taşıyorlardı. Pahalı taşlı mücevherler takıyorlardı ve aralarında ışıltılı taçlar da vardı.

Gelin tarafı aileler, polisler ve yerel cadılarla doluydu. Şehrin tüm cadı klanları davet edilmişti. Polisler, hem erkekler hem de kadınlar, tam takım maviler giymişlerdi, artı-one'ları ise hazır elbiseler ve ayakkabılar giymişlerdi, ama aynı derecede süslüydüler. Jodi'nin ikinci adamı Sloan Rosen'a başımla selam ve eski gizli polisi parmağında oynattığı belli çok güzel, çok kıvrımlı bir kadın olan artı-birine baktım.

Damadın tarafı vampirler ve kan hizmetkârlarıyla doluydu. Elbette tüm vampirler mükemmeldi ve vampir kokuları bu gece tamamen sakindi: kan yoktu, seks kokuları yoktu, hava bitki ve çiçek kokularıyla doluydu ve heyecandan biraz kırmızı biberliydi. İşin tuhafı, vampirler bile heyecandan , çoğu nefes alıp veriyordu. Vampir dünyasında düğünlere nadiren rastlanırdı.

ve genellikle klan ya da parasal amaçlar için yapıldı, nadiren aşk için. HQ'da bir insan düğünü, bir aşk evliliği bir ilkti ve bu kadar uzun yaşayan vampirler nadiren yeni şeyler deneyimleyebiliyordu.

Derek smokini, silahı ve kulaklığıyla odanın arka tarafında durmuş güvenlik konuşuyordu. Bana başıyla selam verdi, beklediğimden çok daha seksi görünüyordu. Ben de ona en görkemli baş selamımı verdim ve bu, beni kıyafet oyunu oynarken yakalamış gibi sırtmasına neden . Sanki yakalamış gibi hissettim. Alex telsizdeydi. Eli merkezde ve arazide tur atıyor, hepimizi güvende tutuyordu.

Odanın diğer tarafında, insan formundaki üç arcenciel ejderha renklerine uygun ipeksi, uçuşan elbiseler giymişlerdi, kumaş görünmeyen bir rüzgârda hareket ediyordu. Üçünün davetli olduğunu bilmiyordum ama Storm, Pearl ve Opal birlikte oturmuş fısıldaşıyorlardı ve genç gökkuşağı ejderhalarına göre oldukça usluydular. Şimdiye kadar.

Ve sonra Wrassler-Homer içeri girdi, bu da törenin başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Koca adam siyah smokini ve frakıyla göz kamaştırıyordu. Sağdıçları ve kadınları, resmi kıyafetiyle herkesi utandıran Bruiser da dahil olmak üzere, onun arkasında bir sıra halinde ön tarafta toplandılar. Smokinler gibi beyaz yakalı siyah balo elbiseleri giyen iki güvenlik görevlisi sağdıç yerlerini aldı. Gee içeri daldı ve odanın arka yerini aldı. Sağdıç değildi ama burada olmasına şaşırmadım. Omzunda kırmızı çizgili kertenkele vardı, kuyruğu boynuna dolanmıştı ve arcenciel'ler sanki onun içeri girdiğini hissetmişler gibi dönüp misericorda baktılar.

Rick LaFleur tek başına gelin tarafına oturdu, yüzü yaşlanmıştı ve saçları bembeyazdı. Bir şok sarsıntısını dizginledim. Eski erkek arkadaşım ve Jodi'nin bir zamanlar büyücülük bölümündeki ortağı zor zamanlar geçirmişti. Yaşlanmıştı; yaratıkların yaşlanmaması .

Bakışlarımı hissetmiş gibi başını çevirdi ve yumuşak ışıktaki gözlerimi buldu. Gözlerimi tutarken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve sanki tanıştığımızdan beri aramızda ve dünyalarımızda olan her şeyi kabul ediyormuş gibi başını eğdi. O değişmiş ve büyümüştü ama Rick'in -geçmişin oyuncusunun- artı biri yoktu ve bu üzücü görünüyordu. Rick'in mutlu olmasını istiyordum.

Deon elinde bir kontrol listesiyle odanın arka tarafında ve bir kulaklık aracılığıyla sessiz emirler verdi. O da siyah giymişti ama ceketinin kuyruğu yoktu ve pullarla kaplıydı. Bana sert bir bakış , yüzündeki ifade bana büyüdüğüm çocuk evindeki ev annelerini hatırlattı. Karanlık Kraliçe olabilirdim ama bu bakış hâlâ içimde bir korku şoku yaratıyordu. Bana bir parmak salladı ve sandalyemi işaret etti. İçimi çektim ve emirlere uydum, Quint yerimin yakınındaki bir sütunun arkasında kayboldu. Ben oturur oturmaz Jodi'nin annesi koridorda bana eşlik etti ve ön taraftaki oturdu. Mırıldanan sesler sustu.

Dörtlünün müziği daha da yükseldi. Mücevher tonlarında gelinlikler giyen nedimeler koridorda o tuhaf adım-duraklama-adım yürüyüşüyle ilerlemeye başladı. Bazıları cadı, bazıları insan, bazıları da polisti. İkisi erkekti, polis elbisesi giymişlerdi. Jodi'nin hayatının ayrı ve gizli tutmak için çok uğraştığı kısımları son birkaç yılda birleşmişti; işi ya da paranormal sınıflandırması ne olursa olsun tüm arkadaşları onu desteklemek için buradaydı.

Jodi kapıdan içeri adımını attığında herkes ayağa kalktı. Düğün marşı başladı, dörtlü hoparlörlerden yükseliyordu. Gözlerim başladı. Minyon arkadaşım muhteşem görünüyordu. Gelinliği, yoğun işlemeli kumaşa dikilmiş gül kuvarsından yapılmış minik pembe gül goncalarıyla saf beyaz ipekten cennet gibi bir buluttu. Soluk pembe renkli uzun bir treni ve ağdan yapılmış bir duvağı vardı;

İkisi de incilerle dikilmişti. Wrassler'ın gözlerini bulup gülümsedi ve o da gözyaşlarına boğuldu. Canavar içeri bakarken odadaki kokular aniden neredeyse baskın hale geldi.

Jodi koridorda yürümeye başladı. Tek başına yürüyordu, onu teslim edecek bir baba ya da baba figürü yoktu, ki bunu amaçladığını düşünmüştüm. Jodi bir mal gibi teslim edilmeyi umursayacak bir kadın değildi.

Balo salonunun önüne ulaştı ve Wrassler onun elini tuttu. İkisinin de yüzü mutlulukla parlıyordu. Gözyaşlarımın içinde dalgalandılar.

Daha önce hiç düğüne gitmemiştim. Çok havalı, çok muhteşemdi. Garden District'in kenarında onlara aldığım evin yeterli bir düğün hediyesi olduğunu umuyordum. Küçüktü ama çok sevimliydi ve tamamen yenilenmişti. Wrassler ve polis gelini hiçbir şekilde merkezde yaşayamazdı. Ve yakında tüm NOLA güvenliğinin başına geçecek olan Wrassler'ın onları güvende tutacak koruma uzak kalması da değildi.

Umarım hayatlarını yönetmeme aldırılmazlar. Wrassler böyle şeylere alıştı ama Jodi'nin onu cezbedecek bedava bir ev olsa bile bu konuda kıyameti düşündüm.

Düğün marşı sona erdi. Herkes oturdu. Gelinlikler hışırdadı, vücutlar sandalyelerin üzerinde kaydı. Vampir heyecanının kokusu daha da . Arkamda, arcenciels parlamaya başladı.

Peder Juan, uzun süren ve Wrassler'ın protez bacağının üstündeki kütüğünü incitecek kadar çok diz çökmesini töreni başlatırken, "Sevgili sevgililer," dedi. Yeminlerini ederken Homer'ın sesi titriyordu. Jodi'ninki net ve çınliyordu. Jodi'nin annesi ağladı. Nedimeler ağladı. Vampirler ağladı. Üç arcenciel ağladı. Gee ve onun aptal küçük kırmızı uçan kertenkelesi ağladı. Misafir cadılar ağladı. Ben ağladım. Neyse ki Quint kirpiklerime su geçirmez maskara sürmüştü, o yüzden fark etmedi. Hem de çok.

Tören çok güzeldi. Yeminler tutkuluydu.

Ardından Jodi ve Wrassler öpüştü ve eş oldukları açıklandı.

Herkes alkışladı, tezahürat yaptı ve mutlu çift koridordan aşağıya doğru koşarken pirinç ya da kuş yemi yerine gül yaprakları attı, hizmetçiler ve sağdıçlar da .

Mükemmeldi.

Odanın arka tarafında Bruiser'ın gözleriyle karşılaştım ve ifade karşısında nefesim kesildi. "*Seni seviyorum*" diye mırıldandı.

Ben de ona söyledim.

Ve sonra o süpürölüp götürölüdü ve oda yemek şirketi tarafından hızla yeniden düzenlenerek yemek ve dans için hazırlandı. Deon ve ekibi yiyecekleri getirmeye başladı. Herkes karides, kuzu patlağı, boudin, sosis, buharda kerevit ve mısır koçanı, peynir tabakları, meyve ve sebzeler ve düzinelerce somun ekmek yemek masasını buldu. Daha sonra hepimiz bir metre boyundaki pastadan parçalar yedik. Her anına ve zırhlı derilerimin belini gevşetmek zorunda kalacak kadar çok yedim.

Vampirler kimseyi içkiye boğmadı, cadılar kimseyi kurbağaya çevirmedi ve arcenciel'ler de olay çıkarmadı. Alkoller kış dolusu kayboldu. Ve ilk dans muhteşemdi, küçük Jodi büyük Wrassler'ın kollarındaydı.

Vals bittiğinde, dörtlü yerini müzik sisteminde şimdiye kadar kaydedilmiş her şarkıyı çalan bir DJ'e bıraktı. Ve ben dans ettim.

Evet. Mükemmeldi.

Şafakta Bruiser ve ben soyunduk ve Leo'nun eski odasında yatağa girdik, eve gidemeyecek kadar yorgundum, o kadar bitkin düşmüştüm ki anında uyuyakalmıştım. Taç gece düşmüştü ama kafamda bir çürük oluşmadan önce değil. *Aptal taç.*

Akşam karanlığında uyandığımızda hala yarı formdaydım, bu acı vericiydi ama en azından kahvaltı için on bin kaloriye ihtiyacım yoktu. Normal kıyafetlerimizi giydik, (kot pantolon ve tişört, Quint sağ olsun) eşyalarımızı ve ekipmanlarımızı bir SUV' ve sonunda bedava eve geri döndük. Dönüş yolu boyunca el ele tutuştuk ve bu dokunuşta çok değerli bir şey vardı. Sevişmekten çok daha yoğun ve önemliydi. Bir gelecekte bahseden sessiz bir şey. Bir söz.

Ücretsiz evin geldiğimizde kiralık bir araba park etmişti. Sürücü koltuğunda tanıdık bir suret oturmuş bizi izliyordu. Ayatas FireWind buradaydı.

Bruiser cep telefonundan Eli'ı aradı. "Ön tarafa park edilmiş arabadan haberin varsayıyorum. Jane'in misafiri var mı?" Bruiser kıkırdadı ve gözlerini bana çevirdi. "Eli ikinizden birinin diğerini öldürmeye çalışmayacağından emin olmak istedi, bu yüzden siz gelene kadar Ayatas'ı arabasında oturttu."

Başımı salladım ve Bruiser bağlantıyı kesti.

Bruiser beni eve götürmek için kapıyı açmaya başladı ama ben elimi kaldırdım. "Gidip Aya'yı karşılayacağım ve onu içeri davet edeceğim. Belki bu sefer beni vurmaz."

"Ve sen de onu boğmayacaksın. Bu planı onaylıyorum." Bruiser beni burnumun ucundan . "Bir süreliğine karargâha döneceğim."

Eşyalarımı ve giysilerimi aldım ve hepsini bizi güvenlik biriminde takip etmiş olan Quint'e verdim ve beklemeye başladım. Limuzinin arka ışıkları yolun çok aşağısında kaldığında Aya'yla aracının yanında buluştum. Yanına gittiğimde hiç şaşırmamıştı, bu yüzden çevresinin tamamen farkında olduğunu biliyordum. Kardeşim 150 yılı aşkın bir süredir kolluk kuvvetlerinde ve orduda görev yapıyordu, bu yüzden durumsal farkındalık onun ruhunun bir parçasıydı.

Camını indirdi ve İngilizce konuştu. "Kız kardeşim."

"Kardeşim."

"Bir gölgen var." Başımı Quint'e doğru eğdi. "Evet. İyi bir sebepten dolayı. Karargâh saldırıya uğradı."

"Raporları okudum. Uluslararası avukatlardan oluşan ekibiniz mükemmel."

Bu bana hem buradaki hem de Asheville'deki saldırıları takip ettiğini söyledi. "Büyükanne boğazına kadar saldırganlara bulaşmış. Eğer haklıysam ve Büyükanнемiz *u'tlun'ta ise*, o zaman genel olarak *Tsalagi* ve özel olarak bizim için bir tehlike. Sadece *u'tlun'ta* değil, aynı zamanda vampirlerle, Aurelia Flamma Scintilla adında bir Ateşyakıcı-cadı-Onorio'yla ve Onorio olan ve doğuştan bir deri gezgini olan Ka N'vsita'yla da aynı hizada olduğunu gösteren bilgilere sahibim." Bir nefes aldım. Bu ona aniden vurmak için çok fazla olabilirdi, bu yüzden polis beynine, *Tsalagi* beynine ve arka beynine izin vermek için durakladım. Daha nazıkçe ekledim, "Korkarım Büyükanne artık senin büyükanne değil. O dünya için bir tehlike."

" ve öz," dedi.

"Bende daha fazlası var. Ve eğer Büyükanne, arcenciel kanı ve pulları olan üç özel büyülü eşya elde ederse, o zaman sadece o ve müttefikleri bu dünya için değil, tüm dünya için bir tehlike oluşturur.

geçmişteki ve şimdiki diğerleri."

"Üç Kuralı güçlü nesneler için de geçerlidir" dedi.

Aynı . Güzeldi. Protokolümün Cherokee kısmını hatırlayarak, "Evime hoş geldiniz. Masada yemek, buzdolabında bira ve muhtemelen televizyonda futbol maçı var. Bil diye söylüyorum, Alex senin için bir otel odası ayırttı." Ben konuşurken Aya kiralık arabasından indi ve ben de ekledim, "Gerçekten mi? Fit mi kullanıyorsun? Bacaklarını içine nasıl sokuyorsun ki?"

"Hoş bir deneyim olmadı." Güzel dişlerini göstererek gerçek bir gülümseme takındı. "Ve oda için teşekkür ederim."

Gecenin içinde parlak bir ışık . Eğildik. Canavar kan dolaşıma adrenalin pompalayınca vücudum gerildi. Quint teçhizatımı bırakıp silahımı çekti ve avucuma dokuz milimetrelik bir mermi sıkıştırdı. Pencerelerden Eli'nin evin hızla ilerlerken silahlı muhafızlara hızlı el işaretleri yaptığını gördüm. Quint eğilerek yürüdü, sokağa iki yönden de bakıyordu. Kulaklığı vardı ve biriyle konuşuyordu.

"Bu ses arka avlunuzdan geliyor gibi görünüyor," dedi Aya, fazla sakın bir şekilde, başı aracın camlarının altında benimkine yakındı. "Firestarter mı?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum." Ama emin değildim. İttim ve omzumun üzerinden "Gel" diye seslenerek hızla uzaklaştım.

Canavar'ın gücünden yararlanarak evin önünden hızla geçip uzak tarafa sıçradım. Uzun kapıyı, üstündeki dekoratif noktalardan kaçınarak, ortasındaki dekoratif fleur-de-lis'hemen yanından tuttum; çektim, ittim, vücudumu yukarı kaldırdım ve karma bir koşu / yüksek atlama hareketiyle üzerinden atladım. Dar yola indim ve arkaya doğru koştum. Uzun kapılar insanları dışarıda tutmak için inşa edilmişti, deri değiştirenleri ve sivri değil ve karanlığın içinden beliren Aya ve Kojo da aynı yolu izliyordu. Thema tuğla çitteki yeni açıklıktan vampir hızıyla fırlayarak içeri girdi. İçeriden Eli ve ağır silahlı muhafızlar çıktı. Quint eşyalarımı ana odadaki kanepeye bıraktı, içerideki tüm ışıkları kapattı ve bize katıldı. Katie'nin evinden Koun ve Tex belirdi, Tex'in yanında iki bekçi köpeği vardı, ikisi de sanki ayılarla dövüşecekmiş gibi hazırlanmıştı. Herkes hırıliyordu.

Konuklarımız beklediğim gibi değildi, arcenciel'lerin en büyüğü Soul da yoktu. yerine düğündeki üç arcenciel vardı: Fırtına, Opal ve İnci. İnsan kılığında, kütle değiştirmek için kullandığım kayalardan geriye kalan parçalanmış üzerinde oturuyorlardı.

Tepemizde buluttan buluta şimşekler çakıyordu. Sonbaharın serinliğinde bile burada sıcak şimşeklere sık rastlanırdı ama bu özel ışık gösterisinin daha çok bir arcenciel toplantısı gibi olduğunu hissediyordum. Bu da ya büyük bir onur duyduğumuz ya da büyük bir belanın içinde olduğumuz anlamına geliyordu. Adrenalinimi yuttum ve titrememi kontrol ettim.

Storm en üstteki taşın üzerinde oturmuş, her zamanki kömür rengi, lavanta ve mor elbisesinin çok az örttüğü bacaklarını gösterecek şekilde poz vermişti. Saçları uzundu, morun çeşitli tonları vardı, hepsi çok renkli dalgalar, ince örgüler ve kıvrımlar halinde bükülmüştü. Diğer iki gökkuşağı ejderhası daha aşağıda, kırık yığının üzerinde bir tür güç pozisyonunda oturuyordu. Opal parmaklarını çeşme suyunda gezdiriyor, Pearl ise parmaklarını büyümlü nesneleri sakladığım taşların ve bazı ezoterik kemiklerin üzerinde gezdiriyordu.

şekil değiştiriyor. Storm ve Soul'dan ara sıra ziyaretler almıştım ama bu üç arkenciel ziyareti yeniydi.

"Storm, Opal, Pearl," dedim silahımı Tex'e uzatarak. "Karanlık Kraliçe sizi ağırlıyor."

Fırtına, "Barış Getiren Savaşçı olarak adlandırıldınız, ancak bize silahlarla yaklaşıyorsunuz" dedi.

Bir elimi kaldırdım ve tüm silahlar düştü. Herkes, neredeyse hep birlikte, geri çekildi. Sanki koreografisini yapmışlardı. *Coolio*.

Fırtına, "Aynı zamanda Yarığı Talep Eden Kadın olan Barış İsteyen Kadın tarafından sarayınıza elçi olarak atandım" dedi.

Bunu biliyordum, bu yüzden tekrarlamak önemli olduğu anlamına geliyordu. "Mahkemem onurlandırıldı."

Fırtına, adını aldığı gök gürültüsü gibi kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Gerçekten de öylesin. Barış Arayan Kadın saygı görür. İnsan yöntemlerini öğrenmek için gönderildik. İnsanların çiftleşme yöntemlerini ve insan törenlerini. Barış İsteyen Kadın çiftleşme törenine katılmamızı sağladı. Balayı denen bu şeye katılmak ."

"Hayır." Storm şaşkın şaşkın bakınca, "Böyle bir davet benim teklifim değil ve balayı iki katılımcıya özeldir" dedim.

"Siz Karanlık Kraliçe'siniz. Herkes senin önünde eğilir."

Beni zayıf görmelerine izin veremezdim. Onlardan biriyle daha önce dövüşmüştüm ve şimdi böyle bir dövüşten sağ çıkmam mümkün değildi. Ama onları Wrassler ve Jodi'den nasıl uzak tutacağımdan pek emin değildim.

Eli öne çıktı ve beni selamladı. "Kraliçem. Belki ben açıklayabilirim."

Ona kraliçe edasıyla el sallamak istedim ama aptal gibi görünmeden bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. "Lütfen."

Arcenciel'lere, "Ben kraliçenin en yüksek hizmetkârıyım, onun bir numarasıyım" dedi.

Star Trek göndermesi karşısında gülümsememi engelleyemedim ama sırtışıma kontrol altına alana kadar başımı eğdim.

"Evlilik törenleri gibi konular son derece kişisel ve özeldir," dedi Eli. "Sadece en yakın kandaşların törene katılmasına izin verilir. Kraliçe bile şahsen davet edilmediği sürece törene katılmazdı. Siz de bu daveti almaktan onur duydunuz. Ama balayı kimsenin daveti üzerine değildir."

Üç arcenciel de bana baktı. Başımı salladım, Eli ile aynı fikirdeydim.

"Konsey Binası Odalarını izledik," dedi Storm. "Sakat olanın neden Jodi adındaki güçlü insan cadı doğumlu kadının tercihi olduğunu anlamıyoruz. Balayı bize bunu gösterecek."

Eli bir adım daha yaklaşarak, "Fiziksel mükemmellik, ruh gücü, yiğitlik ve onurdan daha az değerlidir. Bu kavramları anlıyor musun?"

"Bunlar insani kavramlar. Onları tuhaf buluyoruz. Ama biz buraya öğrenmek için geldik. Öğrenmemiz emredildi," dedi Storm. Kaşlarını çattı ve "Balayına katılmayı siz gerçekleştireceksiniz" dedi.

Cildi sedef gibi parlayan İnci, "Kardeşim. Kelimelerin müzakeresini denemedik."

Storm, "Müzakere konusunda benden daha iyisin. Gerekirse onları öldürürüm. Sen kelimeleri kullanabilirsin."

Pearl ayağa kalktı, giysisi loş ışıktaki belli belirsiz parlıyordu ve Eli'ya, "Konsey Odaları'nın savunmasının zayıflığını gördük. Ateş fırlatan o zavallı şey savunmayı dört kez aştı."

Eli'nin gerildiğini hissettim. Bir kez olduğunu biliyorduk. Dört değil. Bu kadar çok istilayı nasıl kaçırmıştık?

Pearl, "Böyle bir zamanda ateş fırlattı," dedi. "Çok fazla hasar vardı. Biz duvarları koruyabilir ve onun attığı ateşi hapsedebiliriz. Bu bizim için çocuk oyuncağı. Ve böylece güçlü kadınla sakat adamın evlilik töreni sırasında surları ruh gücü, yiğitlik ve onurla koruduk."

Lanet olsun. Firestarter düğün sırasında saldırmaya çalışmış ve kimse fark etmemişti.

Opal, "Balo adı verilen elbiselerin gerekli olduğunu anladık. Yarığı Koruyan Kadın şablonları sağladı. İnsanlardan farklı ya da garip görünmedik. Birlikte durduk, oturduk ve büyülerimizle korunduk. Sadece gözlemledik. Bu bilgi kelimelerin müzakeresinin bir parçasıdır."

İnci, "Şekil ya da biçim değiştirmedik. Hak etmiş olsalar bile hiçbir saldırmadık. Balayına katılmamıza izin verilmesini talep ediyoruz."

Storm, "Kız kardeşlerimin söylediklerinin hepsine katılıyorum" dedi.

Dedim ki, "Düğünde uygun görgü kurallarına uydunuz. Bu durum Yarığı Koruyan Kadın'a bildirilecektir. Ancak, düşmanlarımızın saldırısı dışında herhangi bir nedenle balayını bozarsan, sarayımdan sürgün edileceksin. Ben de Soul'u arayacağım ve ona öğrenme yeteneğinizin olmadığını ve bu nedenle değersiz olduğunuzu söyleyeceğim."

Arcenciel'ler bu tehdit karşısında solmadılar ama Opal'ın elleri titredi ve Fırtına taşlara yaslandı. Sanki zihin zihin konuşuyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

"Eli, arcenciel konuklarımızın dikkatini dağıtabilir misin?"

Eli eğildi. "Bayanlar. Hiç zırhlı bir cipe bindiniz mi?" "Hayır," dedi Opal.

"İnsan yemeği olan hamburger ve patates kızartması için 'hamburgerci' denilen insan mekanına hiç mi?" Eli sordu. "Burgerci, insan varoluşunun temel taşıdır."

"Hayır," diye nefes aldı Storm. "Bu balayından daha mı önemli?"

"Evet," dedi Eli düz bir yüz ifadesiyle. "Ve eğer Wrassler'la aynı onurla pazarlık eder ve balayına katılma talebini kaldırırsan, seni hamburgerciye götüreceğim."

Arcenciel'ler ciyaklayarak Eli'ye doğru koşmaya başladılar. Birkaç dakika sonra Aya'yla birlikte Eli'nin özel aracına bindirildiler ve kalabalık caddelerde ilerlemeye başladılar. Aya'nın neden gittiğini bilmiyordum ama Eli'nin ne yaptığını bildiğini düşündüm. İnsan muhafızlar devriye gezmeye geri dönmüş, beni vampirlerle çevrili halde bırakmışlardı, Alex dirseğimin dibinde duruyordu.

Koun, "Kraliçem, iki bin yıl yaşadım ve hem insan hem de Mithran olmak üzere birçok sarayın üyesi oldum. Ve söylemeliyim ki sizinki iki bin yıl içinde en eğlenceli olanı."

"Asla sıkıcı bir an olmaz," diye onayladı Tex ve köpeklerine dilini şaklattı. "Hadi, siz bebeklere kraliçenin buzdolabından biraz biftek getirelim. Her zaman en iyi yiyecekler ondadır ve ben de

Deon'un artık yemek gönderdiği otorite."

Tex, köpekler ve Koun eve ve Deon'un sağladığı küçük mucizelere doğru ilerlediler.

Kojo ve Thema yaklaştı. Kojo usulca sordu, "Arkencelleri yakalamaya ve onlara binmeye çalışmıyor musunuz? Çağlar boyunca tüm Mithranlar ve Naturaleza onları kristallere hapsetmeye, geçmişe ve geleceğe binmeye çalıştı."

"Köleliğe inanmıyorum. Ve zamanda yolculuk hiçbir canlının tahmin edemeyeceği tehlikelidir." Biliyordum. Bunu arcenciel'leri tuzığa düşürmeden yapmıştım, kanser olmuştum ve düzeltemeyeceğim bazı hatalar yapmıştım. Asla.

İkisi birbirlerine ve bana baktılar. Başka bir şey söylemeden, o rahatsız edici yılanvari vampir zarafetiyle gecenin içine süzıldüler.

Alex ve ben tek başımıza, neredeyse göz göze duruyorduk. Daha uzun boylu, daha zayıf ve daha kaslıydı. Ve tıraş oluyordu. Bıyığı ve çene sakalı vardı. Ben fark etmemiştim. "Hey, Kid," dedim. "N?" dedim.

"Laboratuvardaki Dr. Northern'dan DNA sonuçlarını aldık. Konuşabilir miyiz? Özel olarak? Sadece ikimiz?"

Kalbimin arkasında garip bir şey gıdıklandı, sanki bir şey onu sarmış gibiydi. "Tabii. Benim odalarım mı?"

"Hayır. Hadi etrafında bir tur atalım. vampir kulakları yok."

BÖLÜM 15

Eski Piçleştirilmiş Panhead Harley'i Çalıştırın

Alex evin içinden geçip kaldırımda bir SUV'ye doğru ilerledi. Sürücü koltuğuna oturdu, ki bu çok garip bir histi, orada duran insandan fobu aldı ve benim yolcu koltuğuna bekledi. Arabayı trafiğin içine çekti. Bir SUV zaten öndeydi ve bir diğeri de arkamızdan yavaşça geldi. Kraliçe için güvenlik.

Nefret ettim.

Alex mükemmel bir hassasiyet ve özgüvenle sürüyordu, bu da muhtemelen savunma ve saldırı sürüşü dersleri aldığı anlamına geliyordu. Ama dalgın görünüyordu.

"Tamam," dedim. "Dinliyorum."

Geceye baktı, öndeki güvenlik takip ediyor, arkadaki cip tarafından takip ediliyordu. Fren lambaları renkli ön camdan yüzünü aydınlatıyordu. "Dr. Northern'in yorumuyla bile sonuçların ne anlama geldiğinden emin değildim ve Eli ile ben de yorum ya da ikinci görüş için gönderilmesini istemedik. Doktor Paquet-Solange ve Pierre'e sonuçları inceledik. Bilirsiniz işte. Sivri kafalı cenaze evini devralanlar. Her şeyi inceleyecek kadar uzun yaşadılar ve bana açıkladılar."

"Tamam."

"Sizin DNA'nız ve büyükannenizin cübbesindeki DNA insan DNA'sıdır, ancak her ikisi de X kromozomlarından birinde veya her ikisinde ortaya çıkan ve çoğalan bazı genetik hatalar içerir. Cadı özelliğinin X kromozomuna bağlı genlerden geçtiğini hatırlayabilirsiniz. Skinwalker genleri de aynı şekilde geçer. Aya Y kromozomunu babandan aldı. Aya X annenden aldı ve bu kromozomda genetik bir anormallik vardı."

"Annem yer değiştiremezdi."

"Hayır. Bir Skinwalker soyundan gelmesine rağmen çekinik genleriyle ilgili bir şey. Her neyse, annen babanla evlendi, X kromozomunda da anormallikler olan bir adamla, ama farklı anormallikler. Annenle evliliği sayesinde baban Panter Klanı'bir parçası oldu."

"Ama tam olarak aynı soydan ya da klandan değillerdi."

"Doğru. Büyükanne olarak tanıdığınız kadının soyları takip ettiğini ve uygun özelliklere sahip kişilerin klan dışından evlenmesini ve daha sonra da onların çocuklarının soyun devamını sağladığını varsayıyorum,

Panter Klanı ile tekrar evlendi ya da klanı evlatlık verildi.

"Skinwalker X babanızdan aldınız ve kötü durumdaydı; siz annenizin normal 'ini aldınız. Ayatas ise annenizin anormal X'ini aldı, farklı kopyalarla. Yani sen ve Ayatas çok farklı kopyalarla başladınız. Yarıktan ve kanserden önce test edilen orijinal DNA'nızda Aya'daha fazla replikasyon var. Dört kat fazla."

"Bu kötü mü?"

Bir dönüş yaptı ve gece etkinliklerinin tüm hızıyla devam ettiği Bourbon Caddesi'ne saptı. "Anormallik aslında belirli genlerin ikiye ya da üçe katlanmasıdır ve nesilden nesile aktarılır, ancak tek bir soy hattına özeldir. Anladığım kadarıyla durum şöyle. İki kız kardeş genetik yapılarını ve X kromozomlarını aynı ebeveynlerden alırlar, ancak kız kardeşlerin X genleri farklı şekilde birleşebilir. Kız kardeşlerden biri gen donörleriyle hemen hemen aynı genetik çoğalmaya sahip olabilirken, diğeri gen dizisinin iki, dört ya da sekiz katı kadar çoğalmış olabilir" -sağ elinin parmaklarını havada salladı- "*mutasyona* tam olarak doğru kelime değil çünkü tüm genler aynı, sadece çok daha fazlası , ama iş görür. Bu özel gen setleri X kromozomundaki normal genler gibi değil, daha çok Kırılğan X adı verilen bir insan mutasyonu gibi aktarılır. Temel olarak bu, tüm skinwalker'ların bir aile içinde bile farklı güçlere ve farklı güç seviyelerine sahip olabileceği ve çoğaltılan dizinin her aile üyesine aktarılma şeklinin farklı olduğu anlamına gelir."

İlk *Tsalagi* büyüğüm Aggie OneFeather, klan ve babam konusunu gündeme getirmişti, yani genetik hatlar hakkında bir şeyler biliyordu. "Karışık X kromozomları. Güzel. Bunu anlıyorum. Peki neden bu kadar gergin ve üzgün görünüyorsun? Bekle. DNA'mın *önceden* geldiğini söylemiştin. Sonra yarığa girdim. Benimkinin öncesi ve sonrası aynı mı?"

"Hayır. Eskisinden daha az kopyanız var."

Zamanda yürüme yeteneğimden fazladan kopyaların sorumlu olup olmadığını merak ettim. Ve büyümlü kanser. Ve mevcut kopyalar yer değiştirmemi güvenilir hale getiriyorsa.

Sola döndü ve dikiz aynasını kontrol etti. "DNA ayrıca yaşlanmanın bazı soylarda diğerlerine göre daha hızlı gerçekleştiğini gösteriyor. Ve yaşlanma, *u'tlun'ta* olmanın başlıca nedenidir."

"Ka benden daha mı hızlı yaşlandı ve bu yüzden mi daha erken *u'tlun'ta* oldu? Yarıktan geçtiğime göre şimdi daha hızlı mı yaşlanacağım? Ya da belki yaşlanmayı durduracak mıyım?" Kendime baktım. Yarıktan geri on sekiz yaşındaydım. Hâlâ öyleydim.

"Karşılaştırmak için Ka'nın DNA'sına ihtiyacımız var ama DNA'nızın yarıktan geçerken düşündüğümüzden daha fazla onarıldığını düşünüyorum." Ses tonu daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Tamam. Bunu biraz anlayabiliyorum. Büyükannenin DNA'sı tüm bunlara nasıl uyuyor?"

"Hayalasti Sixmankiller'in DNA'sı ciddi şekilde kötü durumda. X'te bir grup çoğaltılmış gen Kromozomlar kıl yumağı gibi birbirine karışmış." Bana baktı. "Seninkinin yarık öncesi haline benziyor ama ondan çok daha kötü. Sanki biri dondurma kepçesiyle DNA eklemiş ve iplikle birbirine bağlamış gibi görünüyor. Bunun nedeni canlı canlı yediği biri ve onun DNA'sını kendi DNA'sına çeken kara büyü olabilir. Ya da değildir. Bilmiyoruz."

"Soru. Wrassler'a sorar mısınız, ben onu öldürdükten sonra Immanuel'in kan örneklerine ne oldu? Belki kan lekeli halılar, kilimler ya da temizlik bezleri?"

"Eğer varsa, test edilmesini ister misin?" "Evet. ne olduğunu öğrenelim."

"Bu arada, bunu cebinde tut." Bana küçük kahverengi bir kâğıt torba uzattı. "Büyükannenin terli vardiyesinden bir parça. Dr. Northern onu geri verdi ve Eli bir gün ihtiyacın olabileceğini düşündü." Bana baktı ve kafam karışmış olmalı ki ekledi, "*Le breloque* silah olarak kan kullanır. Belki teri de kullanabilir."

Belki büyükannem beni bununla takip edebilirdi. Ama yine de cebime soktum.

Alex güvenliği aradı. "Ben Alex Younger. Kraliçenin kişisel konutuna geri dönüyorum." Öndeki araba sağa döndü. Biz de takip ettik.

* * *

Saldırı olmayan saldırıdan sonra gergindim, bu yüzden bir demlik koyu siyah çay yaptım. Mutfak masasında demlenirken, dergilerin sandığı yaklaştırdım ve henüz bakmadığım bir kucak dolusu kitabı çıkardım. İngilizce bir tane bulana kadar beş tanesini çevirdim. İlk sayfayı okudum, Avrupa kökenli klasik eğitilmiş insanların o eski kaligrafi tarzında el yazısıyla yazılmıştı. Kusursuz bir el yazısıyla sadece bir isim ve tarih yazılıydı. *Immanuel Justinus Henri Mainet Pellissier, Rabbimizin yılı, Bin Yedi Doksan.*

Bu günlük Immanuel tarafından yazılmıştır.

Kapattım, bir parmağım sayfadaki yerimi tutuyordu. Bu günlük Derek'in bana dördüncü kattaki depoyu basarken verdiği son günlüklerden biriydi. Immanuel'i ya da daha doğrusu Leo'nun oğlu kılığındaki yaratığı öldürdüğümü bildiği için bunu bana vermişti.

Nefes almaya cesaret kitabı yeniden açtım ve sayfayı çevirdim, bir diyagramın, bir soyun, vampir tarzının sözcüklerine ve çizgilerine . Bir tarafta siyah mürekkeple yazılmış fiziksel çocuklar -bedenin çocukları- vardı. Diğer tarafta ise kahverengimsi grimsi bir mürekkeple yazılmış bir vampir soyu vardı. Burnumu sayfaya yaklaştırıp kokladım ve eski dişlek kanı, cenaze çiçekleri ve külleri gibi kokan bir koku aldım. Mürekkep vampir kanından yapılmıştı.

Immanuel. Bu isim hem bir tılsım hem de bir lanet gibiydi. Onun ölümü, ilk geldiğim günden beri bu şehirde olan her şeyin kaynağı olmuştu.

Onu öldürmüştüm.

Sarı saçlı, zarif tavırlı, yanık et ve çürük kokan bu adam, Immanuel, New Orleans'a gelmemin, bir vampir katilinin izini sürüp onu yok etmek için işe alınmamın sebebiydi. Kalma sebebim cadıları kurtarmaktı. Ve şimdi burada, avlamak ve öldürmek için kullandığım varlıkların olarak sıkışıp kalmıştım. Leo'nun oğlunun günlüğünü tutuyordum.

Sayfalarda DNA olabilir. Kalkıp odama ve bir çift eldivenle döndüm. Sayfaları ve dokunmaktan kaynaklanan üç yüz küsur yıllık kan, tükürük ve ter muhtemelen DNA için yararlı değildi, ama riske giremezdim.

Sayfaları çevirdim, orada burada isimler okudum. Alışveriş listeleri. Partilerin açıklamaları. güzel insan kadınların isimleri. Güzel vampirler. Sayfa 3'Immanuel kendini boş zaman adamı, utanmaz bir zampara, çapkın, amatör ve stil sahibi biri olarak tanımlıyordu ki bu benim zamanımda

tembel, oyuncu ve modacı olduğu anlamına geliyordu. Bir isim çarptı, sanki daha önce duymuşum belli belirsiz bir tanıdıklık hissettim. Tsu Tsu Inoli. Rus mu? Asyalı mı? İskandinav? Muhtemelen fonetik olarak hecelenmiştir.

Telefonum çaldı ve biraz irkildim. Ekranda balımın yüzü vardı. Oturma odasına baktığımda Alex'in ayaklarının kanepenin ucundan gördüm. Yumuşak horlamalarını fark etmemiştim bile. Çocuk yeterince uyumuyordu, bu yüzden ya güç uykusundaydı ya da uyukluyordu ve saatlerce . Çay fincanımı elime aldım. Sesim yumuşaktı, "Selam." dedim. Ve yudumladım. Çay sert ve güzel kokuluydu ve sıcaklığıyla içimde bir esenlik hissi oluştu.

"Merhaba aşkım," dedi Bruiser. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır. Sadece çay içiyorum ve Immanuel'in günlüğünü tutuyorum. Onu yeni buldum. Hazine gibi bir şey." Uzun bir sessizlik oldu. "Bruiser?"

"Seni duydum. Bagajı senin için kim hazırladı?" "Derek."

Yine sessizdi, ama bu kez arka plandaki seslerin konuşmalarını duyabiliyordum. "Derek kayıp," dedi Bruiser. "Geçtiğimiz kış Karargâh'a gelen İskandinav Mithran Signy'ye kan yemeği sağlıyordu."

Sessiz bir korku ipliği kalbime dolandı. "et."

"Mobilyalar devrilmiş ve Signy'nin odasında bir kan gölü var, koridorlarda da damlacıklar var. Diğer iki Mithran kokuyla bunun hem insan hem de Mithran kanı olduğunu doğruladı. Standart dijital güvenlik kameralarında hiçbir şey görünmüyordu ve görünüşe göre bir *gizleme* çalışması kullanılıyordu. Wrassler lazer monitörler ve FLIR kameralar aracılığıyla takip ediliyor, ancak şu ana kadar isteyerek ayrılıp ayrılmadığını kanıtlayamadık."

"Asheville'de Avrupalı vampirlerle savaşırken, buraya sığınmak için gelen Mithranlar arasında saklanan bazı diş kafalıları gönderdiklerini biliyorduk. O da onlardan biri miydi?"

"Bu mümkün."

"Gelmem gerekiyor mu?"

"Hayır. Tex'i aradım. Köpeklerini getiriyor. Birinin burnu var ve iz sürmek için eğitilmiş. Brute'u görürsen, ona da karargâha gelmesini söyle. Aradım çünkü demir cadı çemberini buldum ya da öyle olduğunu düşündüğüm yeri. Benimle Damour'ların deposunda buluş."

Demir cadı çemberini yerleştirmem biraz zaman aldı. Ka, Adan ve Bethany'nin imgeleminde gördüğümünden beri bunun hakkında konuşmamıştık. Bunun gidişatından hoşlanmamıştım. Endişe derimin altında elektrikli yılanlar gibi dolaşıyordu.

Damour'lar, çok uzun nesiller boyunca iç içe geçmiş bir cadı ailesiyle kan bağı olan bir vampir ailesiydi; 1700'lerin sonundaki vampir tasfiyesinden kurtulmuşlar ve New Orleans'a gelmişlerdi, burada şehrin iki efendisinin burnunun dibinde kara büyü'nün en iğrenci olan cadı çocuklarının kanını kurban etmeye devam etmişlerdi. Bu büyü kanlı elması da içeriyordu. Glob'un yapımına dahil edilmişti.

"Jane?" diye sordu, ses tonunda sessiz bir endişe vardı.

Kendimi o ana geri çektim. "Birazdan orada olurum."

"Tamam. Dikkatli ol."

Telefonu kapattım. Çayımı yudumladım. Ellerim hafifçe titriyordu.

Vampir cadıların yavruları öldürdüğü yere mi gideceksin? Canavar sordu.

Bir sürü insanın öldürüldüğü yere, diye düşündüm. *Oradaki tüm kara büyüünün kazıdığımızı sanıyorduk. Belki bir şeyi gözden kaçırmışızdır.*

Öldürücü çelik ve beyaz adam silahlarını al. Ve büyü silahları. Ben de tam bunu düşünüyordum.

Çayı geri attım ve üzerimi değiştirmek için sessizce odama gittim.

* * *

Eski, piç edilmiş panhead Harley'i çalıştırmak ve bu şehre geldiğim gibi tek başıma, tamamen insan şeklindeki sokaklarda sürmek harika bir histi. Ya da neredeyse yalnız. Güvenlik ekibim, Leo'nun ikinci kez ölmeden önce aldığı beyaz crotch-rocket motosikletlere binerek etrafımı sarmıştı. Bisikletlerin tiz seslerini etrafımda duyuyordum ama neredeyse yoklarmış gibi davranabiliyordum. Trafik yüzünden depoya Bruiser'dan önce ulaştım ve etrafını dolaşarak etrafı kolaçan ettim. Mekânın ön tarafı üç iş yerine bölünmüştü ama buraya son gelişimden bu yana tüm kiracılar değişmişti. Bitsa'yı caddeden arka taraftaki park alanına çektim ve Harley'in motorunu durdurdum, gümbürtü yakındaki duvarlarda yankılandı.

Kickstand'i ayarlayarak bacağımı salladımkalça donanımını ve dokuz milimi ayarladım. Kot pantolon, kalın bir tişört deri bir binici ceket giyiyordum, Benelli orijinal sırt kılıfındaydı. Ceketin açtım, çıkardım, koltuğa attım, eski sırt kılıfının uyumunu ayarladım ve kaskı ceketin üzerinden koltuğa . Her şey çok normal geliyordu. Yani *ben*. Bir heybe açtım ve bir dizi kazık çıkardım, üç tahta kazığı saçıma, üç gümüş kazığı da uyluk donanımımdaki kazık kılıfına soktum. Atmaya hazır bir cam şişe taze kutsal su ekledim. Glob'u cebimin derinliklerine ittim; cebim olası büyülü ısıya karşı dolguyla kaplanmıştı.

Her şeye hazırdım.

Gecenin içinden beyaz bir karaltı sokaktan aşağıya doğru koştu. Brute. Kurt formunda sıkışmış melek dokunuşlu beyaz kurt adam karanlığın içinden ortaya çıkıyordu, hareketleri şu anki gerçekliğimle hafifçe odak dışı kalıyordu. Zaman yürüyüşü. Gözlerimi ondan ayırmadım, ama aniden kalçamın yanında oturuyordu, bana bakıyordu, hafifçe nefes alıyordu, dili ağzının kenarından biraz dışarı sarkmıştı.

"Çılgın kurt," dedim. "Burada olduğunu nereden biliyordun

ki?" Bana gülümseyerek ofladı.

Birlikte dönüp binaya baktık. Iberville'in arka sokağındaki girişteydik ve bu sefer ne vampir kokusu ne de ölü insan bedenlerinin kokusu vardı. "Buraya daha önce geldiğini sanmıyorum," dedim kurda.

alt katında arka ve yanlarda pencereler, üst iki katında ise geniş, kemerli pencereler vardı. Renee Damours ve kocası/kardeşi üç katın arka yarısını kullanmışlardı; bir kat uzun süredir zincire vurulmuş çocukları ve işleri için depo olarak, diğer iki kat ise yaşamak içindi. Vampirlerin sahip olduğu günlerin aksine, pencereler artık ağır kumaşlarla örtülü değildi

ama gece boştu. İçeride hiç ışık yanmıyordu. Yarım düzine güvenlik kamerası, tek bir ağır hizmet tipi çelik garaj kapısı ve tuş kilidi olan yepyeni bir çelik giriş kapısı vardı.

Kapıya doğru yürüdüm ve kontrol ettim. Kilitliydi. Alçak bir tuğla duvara oturdum ve bekledim, Brute yanımda uzandı, güvenlik ekibim etrafımda, Quint arkamdaki gölgelerde her şeyi izliyordu. On dakika sonra Bruiser'ın SUV'u ve iki SUV'luk güvenlik ekibi geldi ve park etti. Bruiser yolcu tarafındaki kapıdan çıktı ve uzun bacaklarıyla telaşsız adımlarla bana doğru yürüdü. Motosikletin yanından geçerken gözleri kıyafetlerimi ve silahlarımı taradı. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme . "Savaşa hazır mısın?"

"Bu binaya girmek hiç bu kadar kolay olmamıştı."

"Doğru." Bana bir kulaklık uzattı. Adamlarımız sardı; dördü önde, ikisi arkada, altımızda. Sokaklarda devriye kasık roketleri yaklaştı, vızıltıları delip geçiyordu.

Brute sanki rahatlamış gibi bacağıma yaslandı.

Kulaklığı taktım ve Bruiser'ın hem yanımda hem de kulaklıklardan "Binayı boşaltın. Alt katta yeniden birleşin."

Bruiser bir kod girdiğinde ve kapının kilidi açıldığında bir dizi "Anlaşıldı" ve "Anlaşıldı" yorumu yapıldı. Birimin karanlığa doğru ilerledi, ikisi düşük ışıklı / kızılötesi gözlük takıyordu, bu da onları insan olarak işaretliyordu, ikisi ise vampirleşmişti. Dışarıdan daha fazla insan, Kojo ve Thema ekibe katıldı, alçak sesleri bana bunun bensiz, anında planlandığını bildiriyordu. Protokollerin tasarlanmasına yardım ettiğim için kendimi avutabilirdim ama gerçekte bu sadece İnfazcı görevlerimi ne kadar geride bıraktığımı anlamamı sağladı. Bu konuda içimi beklenmedik bir özlem duygusu kapladı.

Bekledim, dinledim, Bruiser bir tarafta, gergin ve , Brute diğer tarafta, muhtemelen kotuma beyaz kıllar bulaşıyordu. Beast bana görüşünü ödünç verdi, dünyayı gümüş ve yeşile ve nokta adamlar karanlık binada ilerlerken hareketi takip etmeme izin verdi. Askeri bir hassasiyetle yerlerini değiştiriyor, gözlükleri ve vampir gözleriyle her şeyi kontrol ediyor, ilerledikçe rapor veriyorlardı. Bu binayı biliyordum. Ölümler, zincire vurulmuş çocuklar, vampirler ve Damour'larda yaşanan tüm o dehşetle dolu anılar göz kapaklarımda arkasına kazınmıştı. Garip bir şekilde, Canavar endişelenmiyordu. Brute bacağıma yaslanmıştı. Quint arkamdaydı ve altımızı koruyordu. Güvenlik ekibi ilerledikçe sessiz bir şekilde bilgi veriyordu ve söyledikleri her şey endişemi azaltması gerekirken her açıklamayla birlikte endişem artıyordu.

"Koridor, temiz." "Sol

oda bir, temiz."

"Sağ oda bir, temiz."

"Koridorun sonundaki kapıdan giriliyor. Sessiz olun."

"Merdiven, bu kat temiz. İlk inişte öcü görülmedi. Yukarı çıkıyoruz. Sessiz olun."

"Damour'ların özel dairesinde, binanın tepesinden garaja uzanan gizli bir merdivenin girişi vardı ve vampir köle tacirlerinin insan yüklerini taşımaları için gizli bir geçit sağlıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam giriş bir dolap ya da gardırobun içindeydi."

Terli Bollock dedi , "Anlaşıldı. Voodoo ve ben şimdi kontrol edeceğiz."

Thema dedi ki, "Garajı kontrol ediyorum. Garaja giriş için kullanılan bir iç kapı kilitli değil." Kojo, "Garaj temiz. Araç yok. Garajın dış kapısı kilitli ve güvenli."

Koun, "Dışarıdaki yangın merdivenleri temiz. Açık kapı ya da pencere yok. Hareket yok. Dışarıda iki nöbetçi bırakıp birinci kat kapısından giriyoruz."

Koun buradaydı. Güzel.

Yukarıdan duydum, "Merdivenler temiz. İkinci kat koridoru temiz."

Terli dedi ki, "Gizli merdivenin girişini buldum. Sessiz olun."

Sonra koridorun sonundaki odaya giren nöbetçi, "Birinci kat koridorunun sonundaki oda temiz," dedi.

Bruiser'ın yanımda rahatladığını hissettim ve bir rahatlama kapladı. O oda. Uzun zincirlileri, karyolalarına zincirlenmiş deli vampir çocukları bulduğumuz yer orasıydı.

Damour'ların ve Rousseau'ların uzun zaman önceki kokusu dışında vampir kokusu almadım. Taze kan da yoktu. Bina, New Orleans'ın her yerde bulunan hamamböcekleri ve sıçanları boştu, ki kokusunu insan burnuyla bile alabiliyordum. Ekip hızla sahanlıkta, kapıda, garajda, çatıda ve dışarıda ateş pozisyonu .

Sweaty Bollock dedi ki, "Aşağıya inen gizli merdiven, temiz." Mavi Voodoo, "Çatıya çıkan merdiven, temiz." dedi.

Thema yaklaştı ve Brute'un kulaklarını kaşdı. "Bina güvende Kraliçem."

"Kraliçem" kelimeleri işlediğinde Brute'un başındaki elini izliyordum. Yavaşça gözlerimi Thema'ya kaldırdım. Bana hiç *kraliçe* dememişti. Bana hiç sadakatini sunmamıştı. Şimdi bunu yapıyordu. Aklıma bir olasılık geldi ve onu bastırdım, değersiz olduğu için değil ama şimdi zamanı olmadığı için. Ama yine de bu olasılık vardı.

Bakışlarını Bruiser'a çevirdi. "Ben Karanlık Kraliçe'nin kişisel güvenliğiyim. Başka birini seçmiş olabilirsiniz ama onu güvende tutan kişi ben olacağım." Siyah gözlerini bana çevirdi ve dişleri aşağı doğru kaydı. Kulaklarındaki gümüş piercingler ışığı yakaladı. "Arkamda kalacaksınız Kraliçem." Bu bir rica değil, bir emirdi. Quint önüme, aramıza geçti, silahlarını çıkardı. Beast iki kadından yayılan kokulara sinirlendi ama ben onu zapt ettim. *Thema güçlüdür*, diye düşündüm.

diğer yarım. *Bırak o .*

Canavar yönetilecek bir kit değildir. Canavar av değildir. Canavar, Jane'in düşüncelerinin gittiği yeri sevmiyor. Çok kötü. Bataklığa saplandık.

Canavar hızlı hareket eden kumu anlamıyor.

Öyle mi? Hayatlarımız hakkında sır saklıyorsun. Sen tüm sırları paylaş, ben de bataklığı açıklayayım.

Jane kötü biri.

Evet, evet, . Her neyse.

Bruiser dedi ki, "Quint, altımızı al. Thema, noktayı al."

Quint anında geri . Bu sefer tepki vermedi. Koku değişimi yok.

İlerledik. İçeri, karanlığa.

Odayı hem eskiden hem de şimdi olduğu gibi gördüm, şimdiki zaman geçmişle örtüşüyordu. Penceresiz oda aşağı yukarı elliye kırk ölçülerindeydi ve tavanı on beş ayak yüksekliğindeydi. Duvarlar hâlâ yumuşak mercan rengine boyalıydı ama ne halılar, ne deri mobilyalar, ne de sanki iskambil oynamak, sohbet etmek ya da çay içmek için küçük gruplar halinde serpiştirilmiş masalar ya da

lambalar vardı. Uzak köşe de boştu.

beton zemin hafifçe bir gidere doğru eğimliydi. Bir zamanlar zincirlenmiş uzun zincirli vampir çocukları barındıran on adet kararmış çelik karyola artık yoktu. Oda .

Geniş beton zeminin herhangi bir bölümünü gizleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Halıların serili olduğu altında, üç parçadan oluşan bir cadı çemberi gibi birbirine değen üç eşmerkezli dairenin bulunduğu siyah mermer bir kare vardı. Dıştaki halkanın çapı yirmi metreydi ve tahtadan yapılmıştı, ortadaki demirdi, içteki de tahtaydı ve demiri çevreliyordu. Çemberin dış çevresi boyunca rünlere benzeyen sembollerle işaretlenmişti ve bunlar taştan yapılmıştı. Küre hareketsiz kaldı, enerjiyi kendine çekmiyordu bu iyiye işaretti. Ama Brute kaskatı , vücudu ince bir titremeye titreşiyordu, öyle ki dokunduğumuz yerden bunu hissedebiliyordum. Alçak sesle hırladı, sesi gürliyordu, o kadar tehlikeliydi ki vampirler bile heykel gibi hareketsiz kaldı.

Bir grindy low ortaya çıktı, Brute'un boynuna kondu ve gevezelik etti. Çelik pençeleri dışarıdaydı. Bu iyiye işaret değil

"Ne , Brute?" Ben sordum.

Sonra başka bir katta, bir cadının evinin bodrumunda, bir iblisi çağırıp hapsedtiği başka bir yüzüğü hatırladım. O iblis iki kurbanı yiyordu. Çiğnenen kurbanlardan biri Brute'du.

Beyaz kurt adamın yanına diz çöktüm ve yumuşak bir sesle, "Sorun yok Brute. Güvendesin. Biz buradayız." Brute solgun gözlerini bana çevirdi. Alçak sesle homurdandı, gümbürtüsü yaklaşan bir yük treni gibiydi.

Grindy pençelerini Brute'un boynuna dayadı. Artık neon yeşili bir kedi yavrusu gibi görünmüyordu. Olduğu şey gibi görünüyordu - yaratık lekesini geçiren yaratıkların .

İçeride, Canavar gerildi. *Brute'un beynindeki delilik. Kuduz gibi.*

Hayır. Bu korku, düşündüm. "Bu bir iblis çemberi mi? Kokla. Kükürt kokusu alıyor musun?"

Brute bakışlarını benden ringe çevirdi. Hırladı, dudakları dişlerini gösterecek şekilde kıvrıldı, sonra ofladı, üç kez burnunu çekti ve hapşırıldı.

Brute'u çenesinin altından iyice kaşıdım, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu, nefes alıp , nefesi paylaşıyorduk. Brute'ızgara bifttek kokuyordu, bu ilginçti. Onu kimin beslediğini merak ettim. "

yok. Biz buradayız. Yalnız değilsin. Temiz havaya ihtiyacın olursa istediğin zaman çıkabilirsin."

Rahatlamaya başladı. Brute oturdu ve gözlerime baktı, başını hayır salladı. Grindy çelik pençelerini kınına soktu, bana çemkirdi ve ortadan kayboldu. Puf gibi. Beyaz kurt adama son bir kez ayağa kalkmadan önce kulaklarının arkasını kaşıdı.

Vampirler, insanlar ve Eşim bana bakıyordu. "Ne?" "Eskiden o kurttan nefret ederdin," dedi Bruiser.

"Eskiden pek çok şey yapardım," diye cevap verdim. "Ben çemberi kontrol ederken herkesin geride durmasını istiyorum, belki bir güç kalıntısı ya da sadece başka büyüler tarafından tetiklenen gizli bir çalışma vardır." Glob'u önümde tutarak yavaşça mermer meydana ve çembere doğru yürüdüm. Brute'un beni takip etmesini beklemiyordum ama , sol tarafımdaki kotuma sıkıca , bu sağ tarafımdaki silahıma serbestçe erişmeme izin verdi. Bir iblis saldırdığında ya da bir büyü aktif hale geldiğinde dokuz milimetrelik bir silahın pek bir faydası olmazdı. Glob'u baskın elime geçirdim. Şimdilik daha iyi bir silahtı.

Halkaların yapımını incelemek için . Sanki daire mermerden kesilmiş, ahşap halkalar yerlerine yerleştirilmiş ve içlerine erimiş demir dökülmüş gibi . Tahta, demire değdiği yerde ağır bir şekilde kömürleşmişti. Dairenin dışında, ana noktalar siyah mermere kazınmış ve kuzey bir okla gösterilmişti. Bu *eski* bir cadı çemberiydi, New Orleans'taki cadıların ve vampirlerin birlikte çalıştığı zamanlardan kalmaydı. Evangelina'nın evindeki iblis çemberinden çok daha eskiydi, ancak onun gibi bu da hâlâ eski bir kurban kokusu . Yan yana, çemberin etrafında bir kez dönerek yürüdük. Her taş rune'da durakladım ama Glob tepki vermiyordu ve Brute da aktif bir çalışma kokusu almıyor .

Başlangıç noktamıza ulaştığımızda, Brute önümde ilerledi ve burnunu yere dayayıp kokladı, çembere yaklaştı ve içeri doğru ilerledi. Küçük burnunu çekme ve homurdanma sesleri çıkarıyor, dudakları dişlerinden uzaklaşıyor, kuyruğu yavaşça sarkıyordu. Ona yakın durdum ama yolundan çekildim.

Çirkin kurt, güzel burun, diye düşündü Canavar bana. *Canavar formunda olsaydı kurt kuyruğunu kovalardı. Uh-huh. Hayır.*

Brute'un kafasına dokundum ve burnunu çekmeyi bırakıp onunla birlikte tekrar yere uzandım. Kolumu uzattım ve Glob'u neredeyse dış halkaya degecek şekilde yere koydum. Bir parmağımla Glob'u yavaşça yaklaştırdım, ta ki doğrudan demirin üzerine gelene kadar. Hiçbir şey olmadı. Glob'u halkanın içine doğru ittim. Sıfır.

"Tamam, Brute. Hadi bakalım. Ne kokusu alıyorsun?"

Brute tekrar burnunu çekmeye başladı ve demir halkaya ulaştı. Koku alma sesleri, tazıların çıkardığı salya sümük, dudak dudağa burun çekme seslerinden çok daha zarıftı. Brute çemberi takip etmeye başladı, hareket ettikçe durup kokluyordu.

Çirkin kurt, güzel burun, diye düşündü Canavar yine.

Sabina'nın imgeleminde gördüğüm çember . Burada, yerde, siyah mermer ile halkalar arasındaki ince çatlakların kalıntılarıyla kaplandığını görecektim kadar yakındım. Büyü ve eski kan kokuyordu. "Brute. Çatlaklardaki şey. Kan mı o?"

Brute dönüp Kojo'nun yanına gitti, vampirin ayaklarının dibine oturdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Vampir mi?" Brute tepki vermeyince, "Afrika kökenli bir vampir mi?" diye sordum.

Brute başını salladı ve insan güvenlik görevlisinin yanına gitti. Ama o bir kadındı. "Kadın, beyaz, insan?"

Brute başını salladı, yanıma geldi ve oturdu. "Kurbanların kokusunu mu alıyordun?" Brute başını salladı.

"Çocuklar, cadı çocukları, burada kurban edildi mi?"

Brute başını salladı. Çizmeli ayağıma vurdu. Bir an düşündüm. Sonra usulca dedim ki, "Kan, benimki gibi mi? Skinwalker kanı mı?"

Brute başını salladı.

"Eski mi? Yüz yıldan fazla gibi mi?"

Brute tekrar başını salladı.

Ka. Ka'nın kanı hâlâ buradaydı, zemine işlemişti, o kadar çoktu ki Brute'un kurt burnuna bunca yıl sonra bile hâlâ kokusu geliyordu.

BÖLÜM 16

Bir Tabancayı Sopa Olarak Kullanmak Aptalcaydı

Depodan ayrıldığımızda şafağa bir saat vardı. Bruiser kara büyü çemberinden Ka'nın kanından bir örnek almıştı ama muhtemelen başka kanlarla kirlenmişti ve kullanılamaz haldeydi. Daha önceki ziyaretlerimizde gözden kaçırdığım bir şey var mı diye binayı baştan aşağı . Dışarı çıktığımızda, bir cipin üstünde oturan Storm belirdi. Benim düğünde giydiğim gibi bir zırh giymişti ve silahlarla doluydu. Tüm silahlarımız anında ona odaklandı. Thema geçti ve beni vücuduyla korudu. Quint durmak için beni itmeye çalıştı.

Mikrofonumu çalıştırdım ve "Geri çekilin" dedim. Silahlar -Thema'nınki hariç- yeniden konumlandırıldı, ancak güvenlik ekibimin yoğun tepkilerinin kokusunu alabiliyordum. Thema ve Quint'e tek parmakla dokundum ve onlar da kenara , nişanlarını hiç bozmadılar.

Storm'un zırhı koyu ametist rengindeydi ve mor, lavanta ve üzüm rengi saçlarıyla uyumluydu. Onu ilk kez ışık saçmayan bir şey giyerken görüyordum. Güvenlik ışıkları onu gümüş bir parıltıyla aydınlatıyordu, ancak ışık gökkuşağı ejderhasının içinden de geliyor olabilirdi, benimkinden daha az fiziksel ve daha çok enerji tabanlı olan zırhın içinden parlıyordu. Kim bilebilirdi ki?

Dedim ki, "Barış arayan Savaşçı Fırtınayı karşılar."

"Burası kötü bir yer," dedi Fırtına. "Varlıklar neden girip çıkıyorlar? Neden burayı yok etmiyorlar?"

"Olabilir," dedim, demir çemberin üzerinde *boş bir* çalışma ve üstüne beton tabakasının yeterli olabileceğini düşünerek.

"Karanlık Kraliçe neden ateş fırlatanın, ruh yiyenin, yanmış olanın ve tüm düşmanlarının izlemesine izin veriyor? Onlar kötülükle dolu."

Bruiser kulaklıklarına konuştu, "Onu buradan çıkarın."

Thema beni aldı ve ikinci bir SUV'a doğru koşturdu. Bir patates çuvalı gibi. Ya da bir bebek gibi. Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan beni cipin arka koltuğuna fırlattı. Quint tüfeği aldı. Sessiz. Silahlar dışarı. Yana doğru yuvarlandım. Kapıyı açtım. Elimi uzattım.

"Storm. Bana katıl."

Anında arcenciel yanımda oturuyordu.

Tamam, bu garipti. Bir güvenlik görevlisi kapımı çarptı ve Thema motoru çalıştırarak zırhlı cipi otoparktan dışarı çıkardı.

"Bisikletim!" Karanlıkta Bitsa'yı fark ederek bağırdım.

"Arkadaşım onu evinize getirecek," dedi Thema ve gaza basıp trafiğe girdi, sonra da beni Storm'a ve kapıya çarparak durdu. Dönüşte sırtımı zedeleyen omurga kılıfını çıkardım ve kemerimi . Thema bizi tekrar döndürdü.

"canına, kadın. Araba kullanmayı nerede öğrendin?" diye sordum.

Thema cevap vermedi. Direksiyonu çevirdi ve trafikte sola doğru sert bir dönüş yaptı. Bu sefer ben tutuyordum.

Storm hız trenine binmiş bir çocuk gibi gülüyordu.

Söylediklerini tekrar gözden geçirdim. "Storm, gözcüler nerede?" "Yanmış olan orada," diye işaret etti.

Sol tarafımda, gölgelerin duran Sabina'yı gördüm. Çıplak bir an için gözlerimiz buluştu. Bir şekilde Leo'yu bekliyordum. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Brute'un Sabina'ya doğru koştuğunu gördüm, gerçekliğimle senkronize değildim. Cip tekrar yoldan çıktı. Thema'nın mikrofonuna konuştuğunu ve ekibe tavsiyelerde bulunduğunu duyabiliyordum.

"Firestarter nerede?" Storm'a sordum.

"Kötü yere ateş atmaya hazırlanıyor." Omzumun üzerinden baktım. "Lanet olsun."

"Kız kardeşlerimin onun yangınlarını söndürmesini mi istiyorsunuz?"

"Evet." Arkamızda bir ateş parıltısı gördüm. Bir tane daha. Bir tane daha. Ama lekeler anında karardı.

Fırtına güldü, sesi çan ve üflemlerle çalgılara benziyordu. "Pearl ve Opal bu oyundan hoşlanıyor. Yaratık yeni bir büyü bulduğunuzu ve onu durdurduğunuzu düşünüyor. Tekrar saldırmadığı sürece ona yanlış yolda olduğunu söylemeyeceğiz ya da kim olduğumuzu göstermeyeceğiz."

"Tamam. Ruh yiyen nerede?"

Storm kaşlarını çatarak başını eğdi. Saçlarındaki ışıkların parıldadığına yemin edebilirdim. "Biri kötü yerde." Tereddüt etti. "Biri üstümüzde, havada. Kızgın."

Başımı bulutlu, koyu gri bir gökyüzü gördüm. Neredeyse şafak söküyordu. Cipi bir vampir kullanıyordu. Bunun sonu iyi olmayabilirdi. Yakında gizlenmemiz gerekiyordu. Ve sonra aklıma geldi. Ruh yiyiciler. Biri depoda, biri üstümüzde. Büyükanne mi? Baykuş olarak mı?

Cebimden telefonumu çıkardım ve Ayataş'ı aradım.

"FireWind."

"Firestarter depoda ya da depoda. Büyükanne cipimin üzerinde uçan bir kuş." Aya küfretti ve bağlantıyı kesti.

"Kötü cep telefonu alışkanlıklarınız var," dedim karanlık ekranıma.

Thema direksiyonu çevirerek aracı tek yönlü sokaklarda yanlış doğru manevra yaptırdı. Bir ara sokağa girerken, büyük plastik çöp kutularını devirirken, neredeyse bir Uber aracına çarparken, Bitsa'ya binmekten ve Beast olarak dolaşmaktan bildiğim yolları geri alırken tutundum.

Ücretsiz evin önünde sert bir fren yaptı. Cip sallandı. Evin pencerelerinin üzerindeki çelik panjurların kapatıldığını fark etmemiştim bile.

Aya ikinci kattaki verandada ayakta duruyordu, boynunda minik kemiklerle süslü bir tanga dışında çırılçıplaktı. Gökyüzüne bakıyordu, vücudunu bir deri gezgini büyüğü kaplamıştı. Çoktan

Bir vardiyanın yarısına kadar. Gücünü tutuyor. Bekliyor.

İki muhafız sürücü tarafındaki kapıları açarak her birimizi yakaladı. Thema ve beni. Bizi araçtan kaldırıma yatırdılar. Hızlı bir değişimle, SUV' binip gittiler. Quint yanıma geldi.

Bir ışık parladı. Aracın yolcu tarafında bulunan Storm yanımda duruyordu.

Diğer muhafızlar bizi yakalayıp içeri aldılar.

Ciğer yiyenin kokusunu aldım. Tepemde kanat çırpışlarını duydum. Aya havaya sıçradı, sıçrarken de yer . Bir kat altındaki kaldırım, bizden sadece birkaç metre ötede, çatladı ve kırıldı, kütlesini bırakırken havaya parçalar fırlattı. Beton uçarken Thema acı içinde tısladı. Kanının kokusunu aldım. Önüme çıkmıştı.

Baktım. Aya tam ortada yer değiştirmişti. Bu mümkün bile değildi. Kocaman bir kuştı, dokuz ayak açıklığındaki kanatlarıyla uçarken kaldırımı süpürüyordu. *Bubo bubo* değil, belki bir tür akbaba.

Aya sivri çatıların yüksekliğine ulaştığında, bir baykuş bulutlardan aşağıya, doğrudan bana doğru fırladı. Aya'nın kuşu çığlık attı, fil tonlarında cırtlak bir kükreme. Kanatlarını çırttı ve büyükanneme uzandı. Zamanında yetişemeyecekti. Thema bir silah kaldırdı.

Kaldırıma sertçe çarptım. Yüzüstü düştüm. Ateş sinirlerime, kaslarıma ve derime yayıldı. Bir an için bir ateş topunun bana çarptığını sandım. Acı biçti, yaktı ve dondurdu. Kaslar yırtıldı. Kemikler patladı.

Yakıcı acı hafiflediğinde başımı kaldırdım ve vücuduma baktım. Beast'in gerçekliğimizi parçaladığını ve kendi skinwalker gücümü tek başına kullandığını fark ettim. Tekrar. Yarı formuma kütle eklemiş, beton kaldırımdan kütle almıştı.

Çığlıklar yankılandı. Silah sesleri. Daha fazla SUV geliyor. Bitsa'nın sopası. Tex, Koun, Kojo, Thema'nın kokusu. İlk nefesim acı vericiydi. Bir lanet fısıldadım.

Yanağım kırık kaldırıma dayanmıştı. Caddenin karşısına baktım. Üstümdeki gökyüzünde şimşekler çaktı. Anlık bir parlaklık. Ozon ve fırtına kokusu. Ve sihir. Parıltı geçtiğinde, kaldırımda Adan Bouvier duruyordu. Bir kolu gökyüzüne kalkmış, parmak uçlarında hâlâ şimşekler parlıyordu. Soğuk bir rüzgâr sokağı süpürdü. Şimşek tekrar çaktı, bir hava cadısı vampirin büyü. Eski, acı dolu anılar kadar tanıdık. Parlak bir şimşek ayaklarının kaldırıma çarptı.

Hayır. Kaldırımdaki cesede çarptı. Kasıldı, kıvrıldı ve öldü. Pişmiş ve ölü insan eti kokusu.

İki arcenciel Adan'ın üzerine atladı, ejderha formundaydılar, pençeleri kesiliyor, kuyrukları kırbaçlanıyordu.

Beklenmedik bir güç içime bir yumruk gibi . Dik durdum. Sokağın karşısındaki gölgelerde duran Ka ile göz göze geldim. Bir hayvandan dönüştükten sonra olacağı gibi çıplaktı. Sarı gözler. Siyah saçlar. Sert bir kaş çatma. Elinde bir bıçak. Sonra o kadar hızlı değişti ki takip edemedim. Hâlâ siyah saçları ve gözleri vardı ama soluk, zeytin rengi bir teni vardı. Ciğer yiyenin pis kokusu ondan yayılıyordu. *U'thun'ta'*. Bunu da biliyordum.

Ka Ateş Yayıcı Aurelia Flamma Scintilla'nın bedenini, zihnini ve yeteneklerini almıştı. Aurelia

-Bir *senza onore*, karanlık bir Onorio olmuştu. Bir deri gezgini olan Ka onu hayattayken yemişti ve

gücünü, anılarını ve formunu aldı. Onorio için Üç Kuralı'nı yerine getirmek üzere başkalarına duyulan ihtiyaç şimdi anlam kazanmıştı. Ka/Aurelia elini kaldırdı ve ateş orada toplanmaya başladı.

Öfke beni çarptı. Dokuz milimetrelik bir vampir katili çektim. Dünya yavaşladı. Sokağın uzak ucundan bir vampir yaklaşıyordu, şafak sökerken göğsü çıplak bir şekilde yürüyordu. Bunca gündür onu ilk kez şahsen görüyordum.

Shaun MacLaughlinn.

İki kılıç taşıyordu.

Tüm düşmanlarım tek bir noktada. Tesadüf değil.

"Jane Yellowrock," diye bağırdı Shaun. "Bu şehrin hakları için seni bir kan düellosuna davet ediyorum. Burada dövüşeceğiz. Şimdi!"

Kojo ve Koun yollarını kesti, her ikisi de kılıçlarını yukarıdan aşağıya doğru tutuyordu. "Anlaşmayı bozmayacaksın," diye bağırdı Koun.

Ka/Aurelia fırlatmak için geri çekildi.

Thema önüme fırladı.

Görüşüm, farkındalığım kırıldı.

Üstümüzde bir ejderha çığlık attı. Fırtına, yanan ejderha formuyla Ka'ya daldı. Yavaş, yavaş, yavaş. Ateş topu Ka/Aurelia'nın elinden uçtu.

Tam Thema'ya doğru. Şafağa yakın bir zamanda ayakta duran yanıcı bir vampirdi.

Fırtına'nın büyüü ateş topuna ulaştı. Pençeleri Ka'ya saplandı. Thema'yı yakaladım ve yana doğru yuvarlandım. Aya'nın kütle bıraktığı kaldırımdan kaçıyordum. Sertçe yere indik.

Thema'nın kolu . Bizi geniş yapraklı bitkilerin yetiştiği ve çöp kutularının durduğu evin yan tarafındaki toprağa yuvarladım. Derisini toprağın içinde ezerek ateşi söndürdüm. Ön tarafta iki ateş topu daha sönmüştü. Fırtına'nın büyüü.

Bir kilise çanının çatırtısına benzer bir ses duydum, uyumsuz, kırık bir gong.

Kırık çanın altında Ka öfkeyle böğürdü.

Silah ve çığlıklar duyuldu. Evin arka tarafından da çatışma sesleri geliyordu.

Thema'ya, "Güneş seni almadan içeri gir, seni aptal vampir," dedim. Ayağa fırladım. Benelli üzerimde değildi. Cipun tabanında duruyordu. Elimde hâlâ dokuz milimetrelik silah ve bir vampir öldürücü vardı. Ka'ya doğru koştum. Yarı formdaydı ama daha büyüktü. Daha güçlüydü.

Her şeyi içime çektim. Tek bir bakış.

Ka tekrar Ka şeklini almıştı. Fırtına ejderha formundaydı, yılan vücudunun sarmalları Ka'nın etrafını sarmıştı. Ejderha dişleri Ka'nın boynuna gömülmüştü.

Ka'nın elinde bir bıçak vardı. Daha parlak ışıktaki bunun çelik değil soğuk demir olduğunu görebiliyordum. Storm'u bıçakladığında yolun yarısını .

Demir, bir arcenciel'i öldürebilecek tek şeydi.

Fırtına acı içinde çığlık atıp kıvrıldı, sıvı haldeki kanı sokağa fışkırdı. Ka ona tekrar vurmak için bıçağını kaldırdı. Fırtına'nın kanını bir kapta topladı.

Öfkeyle çığlık attım. Yarı formda aslan çığılı.

Ka durdu, Fırtına'nın gevşeyen sarmallarında döndü. Beni gördü. Sıçradım. Havada Ka'nın ağzının açıldığını gördüm. Bedeni mavi gözlü, kızıl saçlı bir Kafkasyalıya dönüştü, bu değişim onun Fırtına'nın sarmallarından kaymasını sağladı. Dişleri aşağıya indi. Vampir dişleri. Üç inçlik vampir gücü. Gözleri simsiyahtı. Ağzı boynumu hedef almıştı.

Kollarımı çırttım ve uçuyormuş gibi döndüm. Geriye yaslandım. Eli'nin bana öğrettiği bir hareketti bu. Gümüşlü bıçağımla Ka'yı yakaladım.

Demir kılıcı havada geçti. Hâlâ dönerken, dokuz milimetreyi kafasının yan tarafına sapladım. Yere düştü. O kaldırıma çarparken ben de yere indim. Ayaklarımı buldum. Kafasına tekme attım, yere düşüp bayıldığından emin oldum. Vücudu sokağa yuvarlandı, kafası boynunu kırdığımı anlamamı sağlayacak bir açıdaydı. Ciğer yiyenin kokusu çok güçlüydü: yanmış et ve çürük.

Muhtemelen silahın nişangâhını ve görüşünü bozmuştum. Bir tabancayı sopa olarak kullanmak aptalcaydı. Ka'yı tekrar tekmeledim.

Shaun'a baktım. O, Kojo ve Koun dövüşüyordu, iki savaşçım teke karşı, kılıçlar takip edilemeyecek kadar hızlı parlıyordu. Ve Shaun kazanıyordu.

Bir tüfek kırıldı. Güvenlik ekibimden biri düştü. İnsan. Hareket etmiyordu. Bir keskin nişancımız vardı. Bir arabanın arkasına saklandım, çatıları taradım. İkinci bir atış. İkinci bir insan düştü.

Keskin nişancıyı kısmi arkasında gördüm. O atışı asla yapamazdım. Düşman bir insan Ka'yı uzaklaştırdı. Ve kan kabını da aldı.

Havada Büyükanne ve Aya'yı aradım. Kavga ediyorlardı, pençeleri, gagaları, kanat çırpışları. Ama Aya tutuyordu. Büyükannesini incitmemeye çalışıyordu. Çocukluk anıları, onlarca yıllık ilişki onu kısıtlıyordu.

Kendini tutmuyordu. Onu öldürmeye çalışıyordu.

Eli aniden , hızlı hızlı nefes alıyordu. Park halindeki bir arabanın yan tarafına ve kaputuna uzanmıştı. Kollarında uzun bir tüfek vardı. Nişan aldı. Kısmi bir nefes verdi. Tuttu. Nişan aldı. Ateş etti. Düşman nişancısı kayboldu.

Eli döndü ve gökyüzüne nişan aldı. Bekliyordu. Aya göğsüne bir pençe darbesi indirdi. Sağ gözüne bir gaga darbesi. Düştü, havaya çakıldı. Büyükanneden uzağa. Eli ateş etti. Büyükanne yuvarlandı, çırpındı. Düştü. Sokağın karşısındaki evin arkasında kayboldu. Aya, savaş sağırlığından duyduğum derin bir gümbürtüyle bir cipin kaputuna indi.

Eli silahı arabanın kaputunda dengede tutarak caddeye doğru nişan aldı. Yavaşça dedi ki, "Koun. Yere yat."

Sokağın öbür ucunda, Koun Shaun'un önünde dizlerinin üzerine çöktü. Eli ateş etti. Shaun sendeledi. Adamları ona yaklaştı ve onu uzaklaştırdı. Koun durmuş, onların geri çekilişini izliyordu. Kanlar içindeydi. Yaralanmıştı. Zor nefes alıyordu. Ve şafak sökmek üzereydi.

Eli, "Aya'nın icabına bak. Ben diğer hedefi halledeceğim." Büyükanneyi kastediyordu. Bir suikastçi gibi silahlarını kuşanarak hızla uzaklaştı.

Storm yaralıydı, sokakta yatıyordu, kan kaybediyordu ama hâlâ hareket ediyordu. Savaş sona ermişti. Kaybetmiş miydik? *Lanet olsun.*

Hizmetçi Quint yanımda belirdi. Aya'ya doğru koştuk, kuş bedeni kaldırımda yatıyordu. İnsanlarımızdan biri ona silah doğrultmuştu.

"O benim!" Bağırdım.

Gardiyan bana baktı ve bir adım geri çekildi. Silahını bana doğrulttu. . Bu insan benim değildi.

İki el silah sesi duyuldu. İnsan düştü.

Quint onu indirmişti. Ve beni ıskaladı. İyi atıştı. Belki Eli kadar iyiydi. Kardeşime doğru eğildim.

Aya'nın kanatları çırpındı. Biri kırılmıştı. Bir gözü gitmişti. Çenesi açıktı. Göğsü çizilmişti ama ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Göğsünün her yerinde kanlı tüyler vardı. Silahımı kılıfına koydum ve kanlı bıçağı kınına soktum. fazladan DNA olmasına gerek yoktu.

"Koru beni," diye talimat verdim Quint'e. Ona doğru bakmadan ellerimi Aya'nın altına kaydırdım.

Kuşu yaklaşık otuz kilo ağırlığındaydı. Bu akbabaya dönüşürken çok fazla kütle kaybetmişti. Bu formda ölmeden önce, insan olduğunu hatırlama yeteneğini kaybetmeden önce yer değiştirmesi gerekiyordu. Onu kütesini bıraktığı kırık kaldırıma taşıdım ve jelatinimsi, kayalık, sert, lastiksi yapışkanın ortasına yerleştirdim. Bekledim. Kuş ayaklarına kalkmaya çalıştı. Başı boynunun üzerinde sallanıyordu. Paniklemişti. Ölüyordu. Zamanında değişmeyecekti. Tacım . Sahip olduğum tek şey Glob'du. Çalışmak için güç vermiyordu, gücü alıyor, emiyordu.

Quint'e baktım. "Tacımı koruyucu çitinden çıkarabilir misin?"

Quint bana doğru eğildi ve bir parmağını uzattı. Ağzımın kenarını sildi. Ağız. Ağır kedi suratlıyım.

Parmağı kanlı çıktı. Ka'yla dövüşürken yaralanmışım. "Alex ve ben yapabiliriz." Neredeyse vampir hızıyla, hâlâ açık olan ön kapıdan geçip gitti.

Yaralı ve ölmek olan kuşu yumru ellerimle kucakladım, ona mırıldandım, okşadım, kendi kanımı ondan uzak tuttum.

Saniyeler sonra Quint ve Alex geri döndüler, yanımda diz çöktüler ama lastiksi, kayalık kütleden uzaktaydılar. Quint'ten tacımı aldım. Kanlı parmağını giysilerime ve bana kullanılmamış kanımı geri verdi. Ama yanık et kokusu alıyordum. Tacımı alırken kendini yaralamıştı. *Le breloque*'u kafama geçirdim. Anında bana uyacak şekilde boyutlandı. Etimi kabartacak kadar sıcaktı. Glob cebimde ısıtılmış.

Skinwalker büyülerimi kullandım. Yarı formumdan gümüş bir güç sisi yükseldi. Daha önce vampirleri iyileştirmiştim. Daha önce kendimi iyileştirmiştim. Bunu yapabilirdim.

Haklısın. Aya' da öldürebilirim.

Korkuya ayıracak vaktim yoktu.

Aya'yı insan formunda hayal ettim. Bana ait olan gücü ittim. Ama kuşa yöneltmek yerine, Aya'nın yerdeki kütesine yönelttim. O şeyin içinde bir yerlerde Aya'nın mükemmel DNA'sı vardı. Ve belki de Skinwalker büyülerinin çoğu. *Hay* aksı. Kütle mi kaybettiğimde büyülerimi de geride mi bırakmışım? Bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım. Gücümü lastiksi kütlemin içine akıttım, adını bilmediğim kimyasalları hissettim/kokladım/bildim. Proteinlerin kokusunu, güçle cızırdayan şeyleri, hareketsiz gibi görünen ama canlı olan şeyleri. Bir elektrik gücü benimkiyle buluşana kadar onları hissettim. Skinwalker gücü.

Glob enerjileri çekmeye çalıştı. Silahı dizginledim ama hazır tuttum. *Le breloque*'u çektim, gücünü skinwalker enerjilerine yönlendirdim. Ve onu ölmekte olan kuşa doğru ittim.

Aya, diye düşündüm. *Ayatas Nvgitsvle*, adını *Panther Klanı'ndan Nantahala Panteri'nden alıyor. Gerçek formuna gel.* Hiçbir şey olmadı. Zaman geçti. Çok uzun. Daha fazla skinwalker ve *le breloque* ittim

Kapımda ilk kez belirdiğinde bana takdim ettiği, yarım yamalak hatırladığım Çeroki dilindeki kelimeleri deneyerek ona güç verdi. *Nvdayeli Tlivdatsi, Ani Gilogi'nin Nvdayeli Tlivdatsi'si. Aya'nın formunu ara. Kendine dön. Savaşın ne kazanıldı ne de kaybedildi. İnsan formunda olmalısın. Kendine geri dön.*

İçimde özlem gibi bir şey uyandı. Terk edilme anısı ile kayıp anısının, aile kaybının birleşimi olabilecek bir şey. Babamızın ölümünün anısı. Daha sert ittim. *Kardeşimin yerine savaşmak için beni sevilen bir kadın haline getirme. Yalnızlık. Çok uzun zamandır yalnızım, akrabalarım olmadan. Klanım olmadan. Bana geri dön!* Kardeşimin cesedinin uzandım, kuşunu kucakladım.

Bana geri dön.

Tanrı mı? Bunu . Onu . . *Yapamazsın, yapamazsın, yapamazsın.*
Yapamam!

Hıçkırma hıçkırma ağlıyor, sihrimi Aya'nın içine sokuyordum. Gözyaşlarım ve sümüğüm çenemden aşağı damlıyordu. DNA'larımı onun vücuduna bulaştırmamak için onları omzuma sildim. Onu tanımama bile izin vermemiştim. Denemedim bile. Öfke ve kin yüzünden onu bir çocuk gibi itmiştim. Çok aptalca *davranmıştım*. "Geri gel," diye ısrar . Ve sonra aklıma geldi. *Üç Kuralı*. Sesim kısık ve titreyerek, *"Nvdayeli Tlivdatsi. Nvdayeli Tlivdatsi. Nvdayeli Tlivdatsi. İnsan formuna dön"*

Kollarımın altında bir şey karıncalandı ve titredi. Biraz geri çekildim. Yüzümü tekrar sildim. Gözyaşlarımın titreyen parlaklığı arasından, Aya'nın deri gezgini enerjilerinin kardeşimin kütlesinin yığınının kalkışını izledim. Biraz daha geri çekildim. Kaldırımın betonu tekrar çatlayıp kırıldı, kullanılan harç büyü sıkılaştıkça paramparça oldu, enerjiler kalınlaştı, siyah motifler ortada kasırga gibi dönmeye başladı.

Sihrim hiç böyle görünmemişti.

Kaldırımdaki kitle birbirine yaklaştı. Şekil değişiminden uzaklaştım, izledim, *le breloque* aracılığıyla enerjileri hissettim. Lastik yığınının, ölmekte olan kuştan ve enerjilerden bir insan formu oluşmaya başladı. Bana yol insan bacaklarına çarparak yengeç geri döndüm. Bir avuç omzuma dayandı, parmakları sıcaktı. Eli. Rahatlatıcı. Yanağımı elinin üzerine koydum. Alex diğer taraftaydı, eli omzumdaydı.

Yavaşça. Acı içinde Aya yeniden biçimlendi. Kaynayan enerjilerden katılaştı.

Vücudu titriyor, ürperiyor, kasları titriyor, cenin pozisyonunda kıvrılıyordu. Ve solgundu, çok solgundu. Tüm skinwalker enerjilerimi, *le breloque* enerjilerimi geri çektim ve Glob'u sertçe ittim. Onu kilitledim.

Aya nefes aldı. Bu sesi biliyordum. Bu ses ciğerlerinin kapandığı ve nefes içgüdüünün göğsünü genişlemeye zorladığı anlamına geliyordu.

Eli'a yaslanarak ayağa kalktım. "Acıkacaktır."

"Yulaf ezmesi pişmiş ama buzdolabında. Üç kilo dilimlenmiş sığır eti. On iki haşlanmış yumurta. Hepsi günah gibi soğuk ama kalorileri yemeye hazır. Neye ihtiyaç olduğunu bilecek kadar uzun süre seninle yaşadım, Janie." Sesi nazikti, arkamı kolladığını söylüyordu.

Başımı salladım. "Storm'u kontrol etmem gerek." Eli gerildi. "Bu hiç iyi değil."

Başımı salladım, "Ne zaman olacak ki?" düşündüm.

"Soul'u aradım," diye ekledi.

Trafiği kontrol etmeden, adamlarımın sokağın her iki ucunu da görmeden sokağa girdim ve karşıya geçtim. Opal ve Pearl insan formundaydı ve Storm'u kollarında tutuyorlardı. Storm , ejderha formu kıvrılmış ve hareketsizdi. Ben yaklaşırken kız kardeşleri tısladı. Onları görmezden geldim ve Storm'un yanında diz çöktüm.

Le breloque hakkında kesin *olarak* bildiğim tek şey, bir noktada tacı oluşturan iki halkadan birinin arcenciel'lere ait olduğuydu. Tacı tekrar çizdim ve bir elimi Storm'un fırfırlı yüzüne koydum. Arkenciellerin kalpleri, nabızları ya da akciğerleri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elimi boynuzlarının, dişlerinin ve başının etrafındaki narin derinin üzerinde gezdirdim. Vücudunda aşağı doğru ilerledim, dokundum, büyümle ittim. Hiçbir şey olmuyordu. Henüz kurumamış gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp Storm'un bedenine düşüyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Gözyaşları, sümük ve tekme bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyordum. Kollarımı bedenine doladım ve ona sarıldım, tanrımın onu iyileştirmesi için dua ettim, eğer dünyasında varsa tanrıçasının onu iyileştirmesi için dua ettim. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey yardımcı olmadı. Bobinleri cansızdı. İçine sokmaya çalıştığım büyü, yılan derisinin hemen altında halsizleşti. Korkunç yaraya uzandım. Oradaki et kararmış ve sıcak demir kokuyordu. Oraya ittiğim büyü yaranın içine girdi ve geri sıçradı. Ayaklarımı yerden kesip kıcıma çarptı. Parmak eklemlerim kaldırımı sıyırdı. Derim kemiğe kadar sıyrıldı. Yan tarafıma yuvarlandım, Storm'la tekrar denemeye hazırdım.

Ve yakınlarda yatan insan şeklindeki cesede baktım. Yana doğru kıvrılmıştı. Yıldırımın düştüğü yerde yanmış ve kararmıştı. Yüzü bana dönüktü. Adan'ın yıldırım kurbanı.

Kanlı ve yaralı. Vampir dişleri boğazını parçalamıştı. Gözleri açıktı ve yıldırımın onu yaktığı yerde pişmişti. *Derek*.

Derek.

Arkadaşım.

Fırtına.

Yüzümü şafağa doğru kaldırdım. Çığlık attım. Keder çığlığı. Savaş çığlığı. Kaybın ve öfkenin sesi tuğla duvarlarda ve gökyüzünde yankılandı. Tüm vücudum ısındı ve yırtıldı. Eklemlerim ve kemiklerim patladı. Öfke dolu bir nefes çektim ve *kükredim*.

Storm'u düzeltemedim. Derek'i düzeltemedim.

Ne bilmiyordum. Hiç .

Etrafımdaki kaldırım patladı. Çatlıyor, köpürüyor ve parçalarına ayrılıyordu.

Katran parçaları ve beton yukarı doğru fırladı. Bana doğru. .

Kaldırım kafama çarptı.

* * *

Uyandığımda Bruiser'ın yatağımın yanındaki süslü halısının üzerinde yan yatıyordum. Yüzüm onun yastığının üzerindeydi, vücudum battaniyeye sarılmıştı. Bruiser , beni kucaklıyordu. Birinin gözyaşlarımı ve yüzümdeki sümüğü silmesi için yeterince uzun süredir buradaydım.

Yorgunluk damarlarımda kurşun gibi ağırlaştı. Nefes almak acı veriyordu. Bruiser farklı hissettiren ama nedenini söyleyemediğim saçlarımı omzum boyunca okşadı. Uyanık olduğumu biliyordu. Gözyaşlarım yeniden başladı.

Konuşabildiğimde sordum, "Eli? Büyükannemi vurdu mu?"

"Hayır, aşkım. O kaçtı."

"Aya?"

"O iyi." Bruiser parmak uçlarımı öptü. "Storm?"

Derek?"

Yavaşça, "Gitti." dedi. Gözlerimi açmayınca ekledi: "Derek'in cesedi şeref kıtası tarafından cenaze evine götürüldü. Adamları annesine oğlunun öldüğünü söylemeye gittiler. Storm, Pearl, Opal ve Soul tarafından alındı. Anladığım kadarıyla yarığa götürüyorlar ve enerjilerinin yarıktan geri dönebilmesi için yarığın içine yerleştiriyorlar."

"Adan?"

"Opal ve Pearl saldırdığında ortadan kayboldu."

"Neden?" Adan'ın Derek'i neden öldürdüğünü kastetmiştim ve Bruiser bunu biliyor gibiydi.

"Derek'i merkezden çalan kişinin o olduğunu düşünüyoruz. Bunun bir güvenlik sistemi testi, sorgulanacak biri ve bir meydan okuma olduğunu düşünüyoruz."

Sorgulanacak biri işkence demekti. Derek işkence görmüştü. "Adan'ı bulun. Merkezde kiminle çalıştığını bulun. Raisin ile başla. Yanlış kokuyordu." Sonraki kısım göğsümde titreşen bir hırıltı olarak çıktı. "Onlar benim."

Bruiser yumuşak bir attı. "Bundan asla şüphe duymadım, Kraliçem ve aşkım."

O kadar yorgundum ki kemiklerim ve eklemlerim ağrıyordu. Nefes almak bile acı veriyordu.

"Burada biraz kestireceğim."

Karargahtaki düşmanlarımın kim olduğunu öğrendiğinizde beni uyandırın."

Bruiser beni yanağımdan öptü ve tenimle dudakları arasında postu ve sakalının yumuşak hissettim. Kollarını iki koyarak dizlerinin ve ayak üzerinde doğruldu.

"Başarısız oldum," diye fısıldadım havaya.

Bruiser ayağa kalktı. "Başarısız olmadınız. Düşmanın güçlü ve zayıf yönlerini bilmiyorduk ve bu yüzden yeterince hazırlanamadık. Artık biliyoruz ve sen Mithran dünyasını korkudan titreteceksin. Sen Karanlık Kraliçe'sin. *Le breloque* seni seçti." Bu sözlerle birlikte odadan ve kapıyı sessizce kapattı.

Sözlerinin yankısı ve Derek'in anısıyla baş başa . Öldü. Storm. Öldü. Keskin nişancının öldürdüğü insanlar. Sessizce ağlayarak uyudum.

* * *

Bir vampir gibi, alacakaranlıkta uyandım. Beni uyandıranın temelden gelen horlama sesi olduğundan emindim. Görünüşe göre varken ve sırtüstü uyurken çok gürültü yapıyormuşum. Çocukların benimle acımasızca dalga geçeceğinden tamamen emindim, ama anılar içimden geçerken bu düşünce kayboldu.

Derek. Derek ölmüştü. Storm ölmüştü. Karargahtan başlayarak savaşa gidiyordum.

Battaniyeleri ve çarşafı köşeye attım çünkü üzerleri kedi tüyü ve kurumuş pislikle kaplıydı. Soyundum ve duş aldım. Ancak temizlendiğimde ve postum yarı kuruyana kadar ovulduğunda aynada kendime . İlginç biriydim.

Çenemin altı, göğüslerim, karnım ve uyluklarımın iç kısmı hariç her altın rengindeydi. İnsan kılları olan bazı yerlerim çıplaktı. Garip görünüyordu. Her nasılsa ihtiyacım olan 30 kilo kası . Kedi yüzlüydim, burnum ve ağzım doluydu, dişlerim eski bir vampiri bile gururlandırırđı. Beni bile korkutan pençeler. Onları esnetiyordum. Parmak pençelerim kocaman ve zırhı yırtacak kadar keskindi. Dikkatli olmalıydım, yoksa kendimi yaralayabilirdim. Bir defans oyuncusu gibi omuzlarım vardı. Kaslı uyluklar. Baldırlar o kadar iyi tanımlanmıştı ki sanki bu yeni vücut taştan yontulmuş . Ya da beton ve karayolundan.

Kedi suratlıydım, kedi kulaklarım normalden daha uzun ve yüksekti, uçlarında karakulak kedisi gibi alışılmadık tutamlar vardı. Uzun saçlarım gitmişti, bunu duş aldığımda fark etmişim. Bu garipti. Şimdi kısaydı ve yele gibiydi, neredeyse bir Afrika aslanı gibiydi, ama sırtımdan belime kadar uzanıyordu ve katran gibi siyahtı. Yukarı uzandım ve pençemi *le breloque*'un altına sokmaya çalıştım. Alnımı kestim. O şey çıkmıyordu ve başım onunla uyumaktan morarmıştı. Bu tamamen önemsiz ve iki arkadaşımı kaybettiğim düşünüldüğünde saygısızca bir düşünceydi. Pençelerimin yeniden kınına girmesine izin verdim ve kendimi tekrar inceledim. Korkunçtum. Kendimi hiç görmediğim bir şekilde, sadece başka bir canavarın beni görebileceğı bir şekilde, tehlikeliydim. *Korkutucuydum*.

Düşmanlarım beni gördüklerinde altlarına yaparlardı.

"Tamam. Savaş zamanı." Sevdiğimden çok daha uzun süren postumu kuruttum ve kırmızı zırhımı giydim. Ama bot giymedim çünkü pençe ayaklarım ve pençelerim eskisinden daha büyüktü. Ayak parmaklarımdaki pençeleri çıkardım. Evet, özel olarak yapılmış genişleyebilir savaş botlarını bile yiyip bitiriyorlardı. Ama pençe pedleri normalden daha sertti, bu yüzden çıplak ayakla giderdim.

Silahlandım. Ben duş alırken birisinin SUV'alıp yatağına üzerine koyduğu yeni Benelli omurga teçhizatı ve av tüfeğı de dahil olmak üzere sahip olduğum her silah. Teçhizatları gevşetmek zorunda kalacak kadar kilo almışım. Şanslı altın külçemin yerinde olduğundan emin oldum ve titanyum taktım, üzerine altın ve sitrini yerleştirdim. Taçla eşleşti.

Hiç güzel olmamıştım. Ama kutsal olan her şey adına, kötuden de kötüydüm.

Büyükannemin teriyle lekelenmiş kumaş parçasının bulunduğu kâğıt torbayı güvenli bir cebe cırt cırtlı olarak . Madalyonu taşımayı düşündüm. Ne işe yaradığını ya da taç ve Glob ile etkileşime girip girmeyeceğini bilmiyordum. Karşı karar verdim. Kanatlı kertenkele tılsımı için de aynısı geçerli.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Altan Quint'in kokusunu aldım. Thema onunla birlikteydi. "Gel," dedim. Leo gibi.

İçeri girdiler. Bana baktılar. Thema gülmeye başladı, ses tonunda onay vardı. Quint sadece başını salladı ve daha mükemmel çekiş için silahlarımın konumunu ayarladı.

Açlıktan ölüyordum, özellikle kırık yatak odası kapısından gelen kızarmış kırmızı et kokusuyla. Yeni ve daha iyi koklayan burnumla tereyağı, ekşi krema ve domuz pastırmasına bulanmış fırında patatesin kokusunu da alabiliyordum. Ayrıca alkaloid ve klorofil kokan bitkisel bir şey de vardı ve öğürmek istememe neden oluyordu.

Aynaya son bir kez baktım. Karanlık Kraliçe'nin görünmesi gerektiği gibi görüldüğünden memnun bir şekilde, kısmen açık olan kapıya doğru yürüdüm, kapı kolunu tuttum ve çekerek açtım. Menteşelerinden söktüm. Odanın diğer ucuna fırlattım. Savaş refleksleri her zaman yüksek olan Quint hızla eğildi.

Kapı, patilerimden hissettiğim ve evin içinde yankılanan bir gürültüyle uzak duvara çarptı. Duvar tahtasını kırdı. Tekrar dışarı baktığımda Eli merdivenlerin diğer duvarın arkasında göğsüme doğrultulmuş bir silahla duruyordu.

"Özür dilerim," dedim.

Beni hedef alan minigun yere doğrultulmuştu. "Kendi gücünü bilmiyor musun bebeğim?" diye sordu. "Belli ki bilmiyorsun." Gözleriyle karşılaştım ve yüzü kederle çizilmişti. Kedi göz kapaklarımın altından yaşlar süzüldü. "Yemek?" diye sordu.

"Sebzelerin kokusunu iğrenç buluyorum. Et mi? Evet. Ve çok fazla. Planlamamız gereken bir savaş var." "Sadece senin için üç kilo sığır filetosu. Hala kadar az pişmiş. Sayılır. Güzel kulaklar. şekilde. Sanırım beni alt edebilecek kadar kas yapmışsın."

Homurdandım ve yatak odamdan çıktım, masadaki yerimi aldım, silahlar yüzünden sandalyeye yarı oturmamak zorunda kaldım. Biftek yumuşaktı; dişler çiğnememe kadar büyük değildi, bu da iyi oldu çünkü yerken boğazım birkaç kez kederle kapandı. Yemeğin tadını zar zor alabiliyordum. Besin maddesiydi.

Tabağım boşaldığında masada bana Aya, Eli, Alex ve Quint de katıldı. Soğuyan çayımı yudumlarken hepsine baktım. Quint'inki hariç her birinin yüzü kederle kazanmıştı. Aya, birkaç saat önce neredeyse bir kuş olarak ölmek üzere bir adam için oldukça iyi görünüyordu.

Kupamı yere bıraktım. "Leo'nun nerede olduğuna dair bir haber var mı?"

"Hiçbir şey," dedi Alex. "Bilinen tüm olası inlere ekipler gönderdik. Hiçbir yerde ondan iz yok."

ve "Yeni kurulan kameralar ve mikrofonlarla ilgili şey var mı ve merkezden gelen son sensör verileri?" diye sordum. Cowbird Protokolü tekrar yürürlüğe girdiğinde, Wrassler ve güvenlik ekibi Konsey Odalarının daha önce yasak bölgelerine mikrofonlar ve kameralar yerleştirmişlerdi ve bunların hepsi Alex'in sistemine girilmişti.

Sorumdan sonra tuhaf bir sessizlik oldu. Eli kalktı ve bana pastırmalı bir tatlı ikram etti.

"Evet. Eşyalarımız var," dedi Alex.

Ağzıma üç dilim çıtır domuz pastırması attım. "Dinliyorum."

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Bunu beklemiyordum." Çiğnedim.

Alex konuştu. O konuştukça ben daha da sinirleniyordum. Videoyu gördüğümde ve konuşmaları duyduğumda, bu öfke sıcaktan soğuğa ve kararlılığa dönüştü. Burnum ve gizli gözetleme ekipmanım sonunda en büyük hainimizi bulmuştu. Lynchpin.

Ben Kara Kraliçe'ydim. Adaletin yerine getirildiğinden emin olmak benim işimdi. Ve bir kez olsun ölümden zevk alacaktım.

Hava karardıktan sonra karargâhtaki onarılmış hava kilidine girdiğimde, bina genelindeki iletişim sisteminden ve kulaklığımdan varlığım duyuruluyordu. İnsanlar ve vampirler beni görebilmek için dışarı çıktılar, arkamda silahlı iç hava kilidi kapılarından geçerken beni izlediler. Orada durup bekledim, vampir kokuları yükseliyordu, çiçeksi, bitkisel, kanlı. Bakmalarına izin verdim. Vampirlerin beni koklamasına izin verdim. Yırtıcı. Besin zincirinin tepesinde. Fuayeye daha fazla vampir ve insan , ; vampirler sessiz, taş gibi hareketsiz; insanlar fısıldaşıyor, nefes , daha iyi pozisyonlara geçiyorlardı.

İnsanlar belirsizlik ve merak kokuyordu.

Vampirlerin doğal kokularının üzerinde yükselen şey arzularının tangasıydı. Kanımı tatmak istiyorlardı. Bazıları tam bir akşam yemeği istiyordu; vampir terimleriyle, seks ve kanı aynı anda istiyorlardı. Bir zamanlar bu rahatsız eder, hatta korkuturdu. Şimdi ise Derek ve Storm'un intikamını almak için kullanabileceğim bir şeydi. Onlara baktım. Gülümsedim.

Vampirlerin kokuları değişmeye başladı, arzudan daha sert, endişeyi andıran bir şeye dönüştü. Yavaşça başıma takılı tacın gücünden yararlanmaya başladım. Onu kullanabilen kişi için vampirler üzerindeki güç tacı. Tedirginliklerinin arttığını hissederek bir adım öne çıktım. Ayrıldılar ve ana merdivenlere giden yolu açık bıraktılar. yürüdüm, bakmalarına izin verdim. Endişelenmelerine izin verdim. Silah çekmedim. Ben bir silahtım.

Merdivenleri yavaşça çıktım. En tepede, gelen insan seli tarafından açıkta bırakılmış, armamın yerde olduğu fuayeye baktım ve sonra geri çekildim. Wrassler balayındaydı. Güvenlik köşesinin kapısında duran kadın tanıdıktı, Sarah Spieth, Derek tarafından seçilmiş yeni bir eski asker. Derek.

"Şimdi," dedim.

Devasa bir silah olan GatCrank'i öne doğru çekti ve toplananların üzerine doğrulttu. Bunu buraya gelirken planlamıştık. "Duyuruyu gönderin. Tüm dişlekler spor salonunda toplansın." Başımı çevirip onları süzdüm. "Hepsi. *Toplanmayı* reddedenler odunla kazıklanacak ve yine de aşağı indirilecek."

Havada şok ve öfke kokusu yükselmeye başladı. Beklenmedik bir şey değildi.

Vampirlerden bazıları da artık korku kokuyordu. Azı dişlerimi göstererek hırladım. "Ben sizin kraliçenizim." Sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi, Aya'yı iyileştirirken öğrendiğim beceriyi kullanarak, patlamış tacı çektim ve gücü içime çektim. Onu kendi içimde topladım. Onu irademin gevşek bir yumruğunda tuttum.

O kadar yumuşak bir fısıltıydı ki, "Diz çök!" dedim. Gücümü grubun içine doğru ittim.

Fuayenin her yerinde vampirler dizlerinin üzerine çöktü. Seçkin birkaçı hariç hepsi. Yüzlerini ve kokularını ezberledim.

Kişisel güvenliğim hava kilidinden fuayeye fırladı, vampir hızında, tepeden tırnağa silahlı. Thema ve Kojo kalabalığın arasından hızla geçerek direnen vampirleri yüzüstü yere yatırdılar. Onları kazığa oturttular. Adamlarımın kim olduğunu ve düşmanlarımın kim olduğunu biliyordum.

Hoparlör sisteminden bir anons yapıldı. "Tüm Mithranlar spor salonunda toplansın," diye emretti Sarah. "Merkez tam tecrit modunda. Hiçbir çıkış yolu yok. On beş dakikanız var."

Tatmin olmuş bir şekilde döndüm ve onlara sırtımı göstererek hedefime doğru yürüdüm.

Leo bana iyi öğretilmişti.

Koun peşimdeydi. Koyu siyah renkte basit bir zırh giyiyordu ve çok sayıda silah taşıyordu.

Ve iki kılıcını da çıkarmıştı.

Leo'nun nerede olduğundan emin değildim ama bu haliyle çok iyi bir burnum vardı ve o binada değildi. Hiçbir yerde kokusunu almadım. Burada saklanıyor olabileceğini ve belki de bu formdayken kokusunu alabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım.

Kapıyı iterek açtım. Vurduğum yerde duvarı çukurlaştırdı. Bunu artık çok sık yapıyordum. Pençeli ayaklarımın üzerinde sessiz adımlarla Raisin'in ofisine girdim, kırmızı zırhım bir savaş ilanıydı. İki adım sonra durdum.

Yaşlı kan hizmetkârı bana . Gözleri kocaman açılmış, dudakları düzinelerce dikey yarık ve kırıksıklık halinde büzülmüştü. Bir eli masasının . Elini çekip nişan alamadan Quint kolumun altından geçip odanın içine doğru uçtu. Vücudu havada dönüyor, takla atıyor ve çözülüyordu. Eski bir filmdeki ninja gibiydi.

Zaman azaldı. Çömeldim.

Minyon sarışın önce Raisin'in ayaklarına çarptı. Bir silah ateşlendi. Küçük kalibreli. Masanın arkasında kaybolurlarken tavanadaki ışık patladı. Yuvarlanıyorlardı.

Quint ayağa kalktı, Raisin'i saçlarından tutup kaldırdı ve yüzüstü masaya çarparak burnunu kırdı. Neredeyse bir vampir kadar hızlı olan Quint, Raisin'in kollarını geri çekti ve büyük boy bir fermuar şeridiyle sabitledi. Raisin'in yüzünü tekrar yere çarptı ve eskiden tertemiz olan masaüstünde kanlı bir leke bıraktı. "Kraliçem," dedi Quint. Nefes nefese bile kalmamıştı.

Oldukça şaşırtıcıydı.

Koun takdirle güldü. Cinsel ilgi kokuyordu. Raisin bana kan tükürdü.

Quint ağzını tıkadıktan sonra başını masaya yasladı ve yanağını kanına bastırdı.

Yaklaştım. Eğildim ve Raisin'i kokladım, kedi burun deliklerimden yumuşak, küçük çırpınma sesleri geliyordu. Vampirler. Birkaç vampir. Başımı Raisin'in gözlerinden iki santim uzağa düşürdüm, ağzımı açtım, dudaklarımı geriye kıvrıdım ve ona dişlerimi gösterdim. Ağzımın içinden, dilimin üzerinden, çatısındaki koku kesecikleri boyunca hava emdim. Raisin pek çok vampirden daha yaşlıydı. Ka ve Adan buradayken ve Immanuel çok uzun zaman önce *u'tlun'ta* olduğunda o da buralardaydı. Ve Adan'dan içiyordu. Adan'ın kanı Monique'in, filiz odasındaki henüz ölmemiş yaratığın kokusunu taşıyordu.

"Ahhh," dedim. Adan, Monique'in ruh evindeyken göremediğim grubun bir parçasıydı. Geri çekildim ve mucizevi bir şekilde orada beliren sandalyeye oturdum, "Kraliçem" diye fısıldayan bir insan tarafından yerleştirilmiş ve odadan dışarı fırlamıştı. Sandalye deriydi, rahattı ve yeni, daha geniş omuzlarım için yeterince büyüktü. Bu tür bir hizmete alışabilirdim.

"Ernestine," dedim Raisin'in gerçek adını kullanarak. "Vatan hainliğiyle suçlanıyorsun." Raisin başını öyle sert salladı ki saçları kana bulandı.

Mikrofonuma, "Alex, lütfen söz konusu kaydı çalma nezaketini gösterir misin?" dedim. Raisin sanki bir sığır sopasıyla vurulmuş gibi kaskatı kesildi.

"Evet," dedim. "Her gün cihazlardan arandığından emin olduğunuz sığınağınız bir iç soruşturmaya konu oldu."

Adan'ın sesi hoparlör sisteminden geldi, "Kraliçe olarak bir canavara sahip olmak istemeyen birçoğumuz var. Sadece bir Mithran'ın *la corona*'ya erişimi olması gerektiğini düşünen pek çok kişi var. Sadece güçlü bir Mithran'ın yönetme hakkı vardır, bir sapkınlığın değil."

"Çoğumuz mu?" Raisin, sesi kayıttan dolayı tizleşerek konuştu. "Bir aptala ölüm getirmek sadece bir cesur ruh gerekir. Amaury Pellissier kolloidal gümüş içen bir fahişenin kanını içti ve öldü. Güçlülere öldürmek zor değildir."

Raisin'in hakareti karşısında gözlerim kısıldı. Bruiser'ın annesinden bahsediyordu. Ses devam etti.

Adan, "İnsan kadının içmek için kolloidal gümüşü nasıl elde ettiğini hep merak etmişimdir," dedi. Bir sandalye minderinin nefes verme sesi kaydın üzerine geldi. "O günlerde iyi kalitede elde etmek zordu. Sizi selamlıyorum."

Raisin, kaydedilmiş İngiliz sesi "Zor. Kaynakları olanlar için imkansız değil Her zaman mükemmel kaynaklara sahip oldum. Leo'nun amcası yeterince kötü niyetliydi ama bu şehir için yeterince akıllı değildi. Leo çok daha faydalıydı. Ölmesi amaçlanmamıştı. Tacı taşıyan yaratığın onun yerine ölmesi gerekiyordu."

"Ve yine de o yönetiyor. Yanlış hesap yaptınız," dedi Adan. "Bu sefer *bir cesur ruh* yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Halkınızı bize ve bizi yöneten kişiye teslim edecek misiniz?"

"*Biz* diyorsun ama ben sadece seni görüyorum. bu övünülen lider kim?"

Raisin masaüstünde debeleniyordu. Gözyaşları ve kanlı sümüşü buruşuk yüzünden aşağı akarak masasındaki lekelerle eklendi.

Kayıtta bir kâğıdın masanın üzerinde kaydığını duydum. "Bunlar benim halkım. Efendimiz, Varis, yüzyıllardır ipleri elinde tutuyor, zamanın olgunlaşmasını bekliyordu ve yaratık bu şehre geldiğinden beri birçok oyuncusunu öldürmüş olsa da, o ve bu" -bir homurtu duyuldu. Acı. Boğuk. *Derek*. Öyle olmalıydı. Sonunda yolu açtı. Saldırıyı yönetecek Shaun MacLaughlin ve ona güç ve hız veren bir tılsımımız var. Yaratığın koruyucularını öldürecek. yiyip yerini alacak bir Skinwalker'ımız var. Efendimiz, Varis, ancak bize, devamıza ve Shaun MacLaughlin'in gücüne layık olduğunuzu kanıtladıktan sonra ortaya çıkacak."

"Sağlayabileceğim yardımdan memnun kalacaksınız. Açabileceğim kapılar." Raisin'in sesi bahçedeki yılan gibiydi, sürünüyordu ve kötülük doluydu.

Adan, "Shaun hemen altmışa yakın Mithran'ı görevlendirebilir. Shaun yaratığı yok edebilecek bir lider. Efendinin *çok* daha fazlası var. Birlikte Amerika'yı elimizde tutabilir ve Avrupa şehirlerini şu anda yaratık adına hüküm süren züppelerden geri alabiliriz."

"Kabul ediyorum. Sadakatimi kazandınız. Lideriniz Shaun MacLaughlin'e ve varise boyun eğeceğim. Benim onun kanı olacak. Yemin ederim."

Thema arkamdan, "Çok fazla Mithran ve kan hizmetkârı, her birinin çok fazla gündemi var. Halkımızın laneti her zaman sadakatsizlik olmuştur."

Kulaklığımın içine Alex fısıldadı. "Karargâhta iki davetsiz misafir, lazer alarmlarını ve kameraları geçerek, *gizleme* çalışmalarının arkasına gizlenmiş, hala ısı işaretleri toplamamıza izin veren eski büyük versiyonları. Bir sivri dişli,

bir insan. İkisi de arka merdivenlerden yukarı çıkıyorErnestine'in ofisine yaklaşıyorlar."

Alex yumuşak bir sesle ekledi, "Başka bir varlık, muhtemelen insan, Scion ininde, Monique Giovanni'yi kurtarmaya çalışıyor."

Birkaç kez onu bitirmem söylenmişti. Dinlemeliydim. "Raisin'in ofisinin kesişen koridorlarına bir gizli ekip ve scion inine de bir ekip gönderin."

"En yakın takımda Aya var."

Yumuşak bir şekilde iç çektim. "Yap hadi. Raisin'in tam adı ne?" Alex söyledi. Ayağa kalktım ve Koun'a ilerlemesini işaret ettim. İnfazcım. Ona daha önce hiç böyle bir görev vermemiştim. Bu gece berbat olacaktı.

Koun girdi, bir kılıcı havada, diğeri hâlâ kınında duruyordu. Arkasında Thema ve Kojo koridora dönerek bizi saldırıya karşı korudular. "Ernestine Frida Bisset. Vatana ihanetle suçlanıyorsunuz. Ağzınızdan çıkan sözlerle düşmanlarımızla işbirliği yaptınız. New Orleans Şehrinin Efendisi Amaury Pellissier'in ölümünde işbirliğini kabul ettiniz. Amerika'nın Vampira Carta'sına göre seni ölüme mahkûm ediyoruz." Quint'e dedim ki, "Ağzını açın. Onu sandalyesine oturtun."

Quint yaşlı kanlı hizmetçiyi ayağa kaldırdı. Ağzındaki tıkaçı çıkardı. Quint hareket edince Raisin tekrar tükürdü.

Bu sefer ağzından bir şey uçtu. Havada parıldadı.

"Yere yat!" Koun çığlık attı. Aşağı doğru tek bir hamleyle o şeyi Raisin'e geri fırlattı. Diğer eliyle ağır masayı ucundan kaldırdı ve Quint'le beni aşağı çekti. Vücudu vampir hızıyla hareket ediyordu. Masa hâlâ üzerimizde sallanıyordu.

İşıltılı şey Raisin'in yüzüne çarptı. Bir patlama tüm sesleri yok etti.

Ofis sallandı. Toz ve döküntüler uçtu.

Sürünerek ayağa kalktım. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Toza ve gözlerimdeki kana karşı gözlerimi kırpıştırıyordum. Sağırdım. Cebimdeki küre sıcaktı, sanki havadan enerji çekmiş gibiydi. Yani büyü mü?

Anılar bölük pörçük ve karışık ama Raisin ağzından bir şey tükürmüştü ve Koun onu geri savurmuş, bizi korumak için masayı yukarı çekmiş ve bizi aşağı itmişti. Vampir hızıyla. Değil mi?

Ernestine'in başı gitmişti, omuzlarının üzerinde hiçbir şey kalmamıştı, Koun'un bıçağı masanın kenarına gömülmüştü ve ikisi de hâlâ sallanıyordu. Koun bana başını salladı. O iyiydi. Ayağa kalkmaya çalışan Quint'i kontrol ettim. Hepimiz kan içindeydik ama kendi kanımız yoktu. Quint ve ben toza ve patlamanın fiziksel kısmında kullanılan her neyse onun pis kokusuna karşı öksürüyorduk. Koun nefes almıyordu, yani o iyiydi. Ve Koun'un vampir refleksleri sayesinde hiçbirimiz ölmemiştik.

Zaman katılaştı ve sabitlendi. Beynim çalışmaya başladığında başımı salladım.

Raisin vampir değildi. Vücudunda çok fazla kan vardı. Başsız boynundan hâlâ kan akıyordu ama artık çok zayıftı. Her yere sıçramıştı. Koun başsız bedeni yere itti. Kan her şeyi ve herkesi ıslatmıştı. Quint beni kapıya doğru sürükledi. Adamlarım Koun'un uyarısı üzerine kaçışmıştı. Hızla geri dönüyorlardı. Beni yakaladılar, yaralarımı arıyorlardı. Koun bir şey söyledi ve geri çekildiler. Kendime baktım. Berbat .

Bu iyi bir şey . İki grup arasındaki dayanak noktasının kanı vampirler için güçlü bir simge olabilir. Koun'un bıçağı tahtadan çıkardığını görmek için arkama baktım. Bıçağı masanın üzerine koydu, başka, daha küçük bir bıçağı avuçladı ve kapıya doğru döndü. Tacıma dokundum ve hasarlı kulaklarımı ve onlara nasıl ihtiyacım olduğunu düşündüm. Onlara doğru bir şifa akımı hissettim. Bir uğultunun ardından bir kükreme ve ardından sanki uzaktan gelen sesler geldi. Bazılarını duyabiliyordum. Bu çok hızlıydı.

Adamlarıma açıklıktan uzak durmalarını işaret eden Quint bizi koridora götürdü.

Adan hızla yanımızdan geçip odaya girdi, küçük bir hava patlamasıyla toz tekrar yükseldi. Durdu. Yabani saçları uçuşuyor ve . Gözleri kocaman açılmıştı. Nefes almak zorunda olmamak bir vampirin aleyhine işleyen bir durumdu. Vahşi koşusunda kanın kokusunu . Ya da beni.

Yere yığılmış ve başsız cesedi gördü. Adan hava büyüüne uzandı ama daha onu toplayamadan Quint küçük bir bıçak fırlattı. Adan'ın boğazına saplandı.

Derek'i öldüren Adan. *Derek'i*. Daha yeni arkadaş olmuştuk.

Hızlı bir hareketle vampir katilimi çektim. Adan'ın yanına gittim. Tek bir ters vuruşla Adan'ın kafasını kopardım. Kesik o kadar güçlüydü ki kafası havaya fırladı ve vücudu ayakta kaldı.

Quint kafayı yakaladı. Ceset yere yığıldı.

Adan'ın arkasından bir kadın çığlık attı.

BÖLÜM 17

Kanlı Küçücük Sarışın, İki Kafasını Saçlarından Sallandırıyor

Ka N'vita ve tanımadığı bir vampir koridorda duruyordu, Ka'nın kehribar rengi gözleri dehşet ve şokla irileşmişti. Vampir yaşlı ve güçlüydü. Küreyi çektim. Elimde hâlâ sıcaktı.

Ka tekrar çığlık attı. Ciğer yiyenin pis kokusu ağzı açık haykırışından dışarı taştı. Ve sonra gitmişti. Öylece gitti. *Kahretsin*, çok hızlıydı. Ve iyileşmişti.

Vampir iki uzun kılıç çekti ve bana saldırdı, bir şeyler haykırarak küçük alana doğru koştu. Koun geçti. Rakibinin kılıçlarını . Ve zarif, tek bir kesikle kafasını aldı. Kan pompalayarak havaya uçtu.

Harika. Kıyafetlerimde ve postumda daha fazla kan var.

Koridorda üç güvenlik görevlisi geçip gitti, diğerleri Ka'nın uçarken fırlattığı yerde yatıyorlardı.

Küre elimde soğudu. Kan damlıyordu. Her yere kan sıçradı.

"Güzel kafa kesmeler," dedi Quint bize duygusuzca. "Ekonomik." Kulağa büyük bir övgü gibi geliyordu. "Teşekkürler." Gecikmeli olarak, "Ernestine, Şehrin Efendisi'ne yapılan başarısız bir saldırıda kendini öldürdü,

Jane Yellowrock. Karanlık Kraliçe, Adan Bouvier'i vatana ihanetten ve Derek Lee'yi öldürmekten yargıladı ve cezalandırdı; bu cinayet Kraliçe'nin gözleri önünde işlenmişti. Ve diğeri ..." Kaşlarımı çattım ve Koun'a baktım.

"Kara Kraliçe'ye saldırdı ve meydan okumadan kılıç çekti. Kellesini almak gerekiyordu."

"Evet. Bu."

Güvenlik ekibi açık kapıda , siyah üzerine siyah giymiş, SWAT timi gibi silahlanmış ve zırhlanmış figürler. Kovalayan üç kişi geri dönüp gruba katıldı, Aya da onların ; Aya sanki benim aldığım ciğer yiyici kokusunu almış gibi kaşlarını çatarak kokluyordu.

Kulaklığıma Sarah Spieth'in sesi geldi, "Ka kameralardan, lazerlerden, her şeyden kayboldu." Koun, "Enstitü tüm binayı arayıp ," dedi.

"Bekle," dedim, damlayan vampir öldürücüyü tutarak.

Kimse kımıldamadı.

Ka kayboldu mu? Ka'nın kaçışını hatırlamaya çalıştım, sanki zaman dizisinin dışına çıkıyormuş gibi. Ka az önce bir çeşit zaman yürüyüşü mü yapmıştı? Benim yaptığım gibi mi? Ve . . . Eğer , Ka sihirli bir kanserden kurtulmanın bir yolu olarak insanları yemeye mi başlamıştı? Bir deri gezgini, bir tür Onorio Ka tanımadığım kızıl saçlı bir vampiri yemişti ve Ateşoku'nu da yemişti.

Pek çok farklı türden canlı varlığı yemiş ve onların büyüleri yeteneklerini kazanmıştı. Ka'nın Storm'u bıçakladığı görüntüyü hatırlayarak gözlerimi kapadım. Diğer elinde başka bir şey vardı. Bir fincan. Ka, Storm'un kanını toplamıştı.

Görünüşte önemsiz olan olaylar yerine oturdu ve tüm vücudum öfke ve savaşa hazırlık gibi hissettiren ama her ikisinden de daha fazlası olan bir şeyle .

Uzun zaman önce Ka yere çakılmış demirden bir cadı çemberinin içinde durmuş, elinde büyük bir demir çivi tutuyordu. Ka öldürülmüştü. Sadece Onorio'nun ötesine geçen bir geçişe zorlanmıştı. Tüm bunlar Sabina izlerken gerçekleşmişti. Benim kullandığımdan farklı bir şekilde de olsa zaman yürüyüşü yapabilen Sabina. Arcenciel kanı ve pulları içeren kertenkele şeklinde kanatlı bir tılsımı olan Sabina. *Vay canına.*

Uzun zaman önce, zamanın o tek başlangıç noktasında Sabina, Bethany, Adan ve Ka aynı mekândaydılar. Çiviye ellerinde tutuyorlardı. Adan ona bir kılıç saplamadan önce Ka zamanı bükmeye çalışıyordu.

Ve sonra Üç Kuralı vardı. Monique de bodrumdaki .

"Bu emri iptal et, Koun." Mikrofonumu tekrar ağzıma götürdüm ve "Sarah, bana Scion inindeki kameralarda ne gördüğünü söyle" dedim.

Sarah lanet okudu ve şöyle dedi. "İndeki kadın gitmiş Kraliçem. Mürettebat az önce oraya vardı. Görüntüleri ve okumaları tekrar kontrol ediyorum."

Ben bekledim. Güvenlik ekibi bekledi. Kan damlıyordu.

"Kraliçem," dedi Sarah, sesi geliyordu. "Bir anda kayboldu."

Saçmalık. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ka buradan ine kadar zaman yürüyüşü yapmış ve Monique'i almıştı. Planladıkları Onorio büyü her , Üç Kuralı için gereken Onorio'lardan ikisi yine oradaydı. Tek ihtiyaçları olan Bruiser ya da B-ikizlerinden biriydi. "Kimsenin suçu yok. Büyü kullandı. *Star Trek* ışınlayıcısı gibi düşünün." Çünkü tüm güvenlik ekibine zaman yürüyüşünü duyurmamın imkânı yoktu. "Ka burada değil. Her ihtimale karşı içeride elektronik arama başlatın ve dışarıdaki sokaktaki kameraları kontrol ederek orada yeniden ortaya çıkıp çıkmadığını kontrol . Ben başka bir şey yapmadan önce hainlerle ilgilenmemiz gerek."

Vampir katilimin bıçağını köşedeki döşemeli tabureye sildim ve soktum. Kafamı kaldırdığımda Aya'nın gözleri benden Quint'e, oradan da cesetlere ve kafalara bakıyordu. Yüz ifadesi güvenlikten kolluk kuvvetlerine değişti ve garip bir şekilde kararsız görünmeye başladı.

"Karanlık Kraliçe işleri, FireWind," dedim. "Raisin Adan için çalışıyordu" -vampirin bedenini işaret ettim- "saldırımı o yönetiyordu ve bir insanı öldürmeye çalıştı." Quint'i işaret ettim. "Ve beni. Ve o adam da Mithrans'ın Karanlık Kraliçesi'ne saldırdı. Güvenlik elemanım" -kanlı kılıcımı Koun'a doğrulttum- "onun icabına baktı. Eğer sorularınız varsa, Dışişleri Bakanlığı ve Kongre'den hayatlarının çoğunu ABD'de geçirmiş vampirlerin ABD vatandaşı olup olmadıkları konusunda nihai bir karar almalarını sağlamanızı tavsiye ederim. Ve öldürmeye çalışan belgesiz vampirler için çalışan insanlarla ilgili yasaları kontrol edin.

diğer insanlar. Ancak politikacılara, paralar ve onların eski kan hizmetkârları ABD yasaları kapsamında sayılıyorsa, tüm farklı güç seviyeleri, gün ışığı gereksinimleri, dolunayda şekil değiştirmeler için hapishaneler inşa etmeleri ve hepimiz için beslenme standartlarını karşılamaları gerektiğini hatırlatın." Sırıttım ve eski *Jaws* filminden bir alıntı yaptım: "Daha büyük bir polis gücüne ihtiyacınız olacak."

Ayakaşlarını çattı.

Mikrofona, "Burada bir temizlik ihtiyacımız var ve bir tane de spor salonunda hazırda bekletin. Cesetlerle ilgilenmeleri için vampir cenaze evindekileri çağırın."

"Evet, Kraliçem," dedi kadın kulağıma. Sarah. Doğru. Güzel bir ses. "Kellelere ihtiyacımız var Kraliçem," dedi Koun. Nedenini açıkladı.

"Bu karıştıracak," dedim.

* * *

Sadece birkaç dakika önce insanları ve vampirleri fuayede bırakmıştık ve şimdi patlayıcı tozu ve kanla kaplı spor salonunun kapısının duruyorduk. Tek başıma yeterince korkunç görüldüğümünden emindim ama bu kez önümde kanlı bir Koun ve sol elinde saçlarından iki kafa sallandıran kanlı, ufak tefek bir sarışın vardı. Koun bana bu gösterinin vampir uygun olduğunu ve düşmanlarımın titremesine neden olacağını söylemişti. Vampir kafalarından hâlâ kan damlıyordu ve ben de kanlı izlerin ve sıçramaların üzerinden geçmeye dikkat ediyordum çünkü yapışkan ve kurumuş kanı ayak parmaklarımın arasındaki kürkten çıkarmak gerçekten zor olacaktı.

İçerideki vampirlerin ve insanların gürültüsünü duyabiliyorduk. Koun hepimize baktı, "Kraliçem," dedi ve kapıları açtı. İçeri girdi, Quint solundaydı.

İki kafayı havaya kaldırdı. Benim nedimem ve kişisel korumamın tiyatroya karşı bir yeteneği vardı. Sonra bağırdı, "Karanlık Kraliçenin ganimetlerini görün ve korkudan titreyin! Düşmanlarını görün!"

Evet. Bu yeni bir şeydi.

Spor salonu bir anda ve garip bir şekilde sessizleşti.

* * *

Bu geniş alan her türlü eğitim, spor ve dövüş için düzenlenmişti. Basketbol potaları, kauçuk kılıç eğitim çemberleri, tribünler ve kapalı tenis ve shuffleboard için yollar vardı. Kameralar güncellenmişti. Bir kez daha. Her yerdeydiler. Şu anda tribünler seyircilerle doluydu. Derek'in özenle seçtiği ekip - kalbim sıkıştı ve kederimi bastırmak zorunda kaldım- kalan Votka Boys ve Tequila Boys, ahşap zeminde yüzüstü yatan dizi vampir ve insana silah doğrultuyordu. Silahlı ekip sert yüzlü ve kederliydi, yüz ifadelerinden Derek'in kaybına karışmış olma ihtimalleri yüzünden hepsini vurmak istedikleri ama kendilerini tuttukları anlaşılıyordu. Yüzüstü yatan mahkûmların çoğu sanki isteyerek yere düşmemiş gibi görünüyordu. Eli'nin uzak kapı aralığında elinde tüfekle nişancı pozisyonunda gördüm.

İçimi çektim. Bruiser'ı Derek'in takımlarından birinin arasında gördüm.

"Kraliçem," dedi Eşim ve beni son derece rahatsız eden bir edayla eğildi.

Derek'in ekibi ve Quint ile Koun'un da aralarında bulunduğu kişisel güvenliğim hariç, odadaki diğer herkes de eğildi.

Buna karşılık ne yapmam gerektiğini düşündüm ve sonra kraliçe olduğum için ne istersem yapabileceğime karar verdim. Bruiser'a krallara layık bir baş sallaması olduğunu umduğum bir selam verdim. "Eşim," dedim.

Quint tekrar, "Kara Kraliçe'nin düşmanlarına bakın," dedi, herkes damlayan kafaları zaten gördüğü için bu vurgu olmalıydı.

Yaklaşmaya başladım ama Beast bana, *ben/biz koşmayız*, diye düşündü. *Bu bir takip. Bu bir pusu avı. Canavar av değildir. Canavar en iyi pusu avcısıdır.*

Evet. Doğru. Yavaşladım ve vampir katilini çektim, çelik ve gümüşün yumuşak havada süzülmesine izin verdim. Hâlâ vampir infazcısı olsaydım kullanacağım gibi ölçülü bir adımla, kafeslenmiş mahkûmların sırası boyunca yürüdüm. Koklama. Flehmen tepkisi. Yüksek sesle. Ben yürüdükçe, ben girdiğimde sessizleşen oda ölümcül bir sessizliğe büründü. Kimse kımıldamadı. Yüzüstü yatan insanların sonuna kadar yürüdüm, döndüm ve başlangıç noktama doğru sessizce geri yürüdüm. Kedi sessizliği. Kendimi ve ekibimi göstermek, görsel bir güç gösterisi yapmak, Derek ve Storm cinayetlerinin bir parçası olanlara bir gözdağı vermek.

Patlamadan beri çok hızlı olan kalp atışlarım durulmaya başladı. Bir amacım, yapacak bir işim vardı. Her yüzü inceledim. Kokularını içime çektim.

Quint, sağ olsun, yanımda yürüdü. Kafaları damlıyordu. Boştaki eliyle bir kılıç tutuyordu. Tırnaklarını boyamadan, makasla dümdüz kestiğini, saçlarını mutfak makasıyla düzelttiğini ve benden asla manikür-pedikür yaptırmamı istemeyeceğini hissediyordum. Görünmez olabilirdi ama dramatik bir yeteneği vardı. Bu kadından gerçekten hoşlanmaya başlamıştım.

Koun kapının girişinde duruyordu, kanlı bir dev gibi bir adamdı, iki kılıcını çekmişti, birinin üzerindeki kurumuştı, uzun sarı saçları da dağınık ve kanlıydı. Quint ona baktı, küçük bir iki adım attı ve dikkatini mahkûmlara geri verdi. Ama kokusu değişmişti. Quint bir sosyopat olabilirdi ama güçlü bir cinsel dürtüsü vardı. Koun'la ilgileniyordu.

Sıranın başında durdum ve şöyle dedim: "Bu formdayken Rais-Ernestine'den kimin içtiğini ve onu kimin beslediğini koklayabiliyorum. Kokularınızı biliyorum. Bu yüzden suçunuzu biliyorum."

Zaten hareketsiz olan vampir tutsaklar dondu.

"Evet," dedim, kraliçe gibi laf kalabalığını bırakarak. "Her şeyi biliyorum." Üç vampiri işaret ettim. "Bu üçü daha düşük seviyeli takipçiler. Onları scion inine götürün, kafeslere kilitleyin ve silahlı muhafızlarla bir süre orada bırakın. En güvendiğim Mithran'larım onların kanını akıtacak ve okuyacak ama beslenmeyecekler. Düşman vampir tutsaklar yeterince acıttıklarında, sadık vampirlerim tarafından bağlanacaklarını ve alt besleyici statüsünde hanelere entegre edileceklerini bilerek yeni bir efendiye yemin etmek isteyip istemediklerine karar verebilirler. Diğer dış kafalılar? Adan Bouvier, Shaun MacLaughlinn, Ernestine kokuyorlar..."

Durdum. Kan kokusu tanıdıktı.

Beast'in koku beyninde, şeyler, ilişkiler, koku kavramları bir araya gelmeye başladı. *Çirkin köpek, iyi burun*, diye düşündü bana.

Köpeklerin genellikle bir evde kimin kiminle akraba olduğunun kokusunu ve bu kokuyu hangi insanı koruyacaklarını, kime itaat edeceklerini ve hangi insanın en güçlü olduğunu anlamak için kullandıklarını biliyordum. Bu ailevi kokunun izini sürebiliyorlardı. Aynı şekilde, Beast'in beyninin bir kısmı da bu kan kokusunun kimin ailesinden geldiğini anladı. *Hay aksi*. Bu iş riskli olacaktı. Quint'e el salladım. "Alex, iletişimde misin?"

"Olumlu," dedi kulağıma.

"Ernestine'in ofisine bir gözetleme sistemi yerleştirmişsiniz," dedim toplananların yararına. "Merkezin hoparlör sisteminden en son konuşmalardan bir kısmını misiniz?"

Alex dedi ki, "Evet, Kraliçem. Sıraya dizildiler ve oynamaya hazırlar. Önce en sonuncusu." Adan'ın sesi hoparlörlerden geldi. "Buldun mu?"

Raisin cevap verdi, "Hayır. Ama *yaratık* yaptı. Masasındaydı. Şimdi evinde. Kanı kullanarak onu ondan alabilirsin, sen ve Firestarter'ın."

Beynim bir saniyeliğine kilitlendi, sonra aşırı hızlandı.

Ka'nın savaş sırasında topladığı arcenciel kanı ve Leo'nun önemli olabileceğini düşündüğü madalyon hakkında konuşuyorlardı. Bruiser'a baktım, o da başını salladı. Madalyon güvendeydi. Ve . . . Ah. Bana yolda değil de evimde saldırımlarının nedeni . Bu ve orada saklı diğer tüm güzellikler. Storm'u öldürmek ve kanını almak da ek bir bonus olmalı. Ama . . . Ka ölmekte olan arcenciel tarafından ısırılmıştı ve gökkuşağı ejderhalarının zehri zehirliydi. Ka kadar dengeli olmayabilirdi. Ve biri onu kurtarmıştı. Kim kurtarmıştı?

Adan, "Onu ve başaktan geriye kalanları almalıyız. Sabina yangından önce her şeyi sakladı. Hepsini yeniden ele geçirmeliyiz."

Raisin dedi ki, "*Yaratık* ortadan kaldırılmalı. O gittiğinde, tılsımlar ve simgeler bizim olacak. *Al onu*."

"Madalyon ve savaş sırasında toplanan ejderha kanıyla," dedi Adan, "Ka benim silahım olacak. Dikenle birlikte o ve Onorios'un Mithran Konseyi üzerindeki Mithran kontrolünü yeniden sağlayabilecekler. Ve Shaun yaratığın kafasını aldığı anda taç serbest kalacak ve Ka'yı yeni efendisi olarak kabul edecek."

Alex'in kameradan izlediğini bildiğim için elimi kaldırdım. Ses .

Ka, Adan Bouvier ve Shaun, *le breloque* onu Kraliçe olarak kabul ederse vampir politik dünyasında tutunabilirlerdi. Çarpık, katmanlı, ihanet dolu planlardan *herhangi* birinin başarılı olmasına izin verirsem, halkım acı çekecek ve ölecekti. Ben sessizliğin oluşmasına izin verirken tüm seyircilerin gözleri bana odaklanmıştı. Ka'nın boynundaki arcenciel dişlerinin gözümün önünden geçti. Bunun vampirlere ihanet edip yerimi almak için yapılan katmanlı vampir/Büyükanne planlarını nasıl etkileyeceğini merak ediyordum. Sonrası için bir endişe.

Yerdeki vampirlerden biri sıçrayıp kaçmaya . En yakındaki muhafız ayaklarını altından , ters çevirdi ve karnına kazığı sapladı.

Canavarlardan biri olmaktan nefret etsem de, rolümü oynamalı ve iyi oynamalıyım.

Ben de güldüm. Kahkaham yarı hırıltı, yarı yırtıcıydı, canlı avı parçalayan ve hala tekmelerken iç organlarını yiyen büyük kedi türünden. Mahkûmlardan birkaçı ürperdi. Tekrar bir parmağımı kaldırdım ve devam etmek için döndürdüm.

Kayıtta Firestarter'ın sesi şöyle diyordu: "Tacı ve muskaları almak dışında tüm amaçlarımıza ulaştık. Outclan rahibesi elimizde. Başarısız olmayacağız."

Kalbim burkuldu.

Salonda nefesler tutuldu, vampirler bile şok olmuş bir şekilde nefes aldı.

Kaydın bu kısmını duymamıştım. Sabina'nın ellerinde olmasına imkan yoktu. Bu imkansızdı. Onu en son depoya yapılan saldırıda görmüştüm. Gözlerim Bruiser'inkileri buldu, o da şok olmuştu. Sabina'yı benim onu gördüğüm andan hemen sonra almadıkları sürece zaman çizelgeleri çalışmıyordu. Bu çok mümkündü. *Lanet olsun.*

Farklı bir ses konuştu, Ka, "Yaratık Sabina'nın şapelinde kazı yapan insanlar var. ve ikonları bulacaklar ve biz de onları alacağız."

Adan, "Eski yaşam biçimi bizim kontrolümüz altında geri dönecek," dedi. Sonunda konuşabildiğimde "Dur," dedim. Kayıt sessizleşti.

Felç edici bir öfkeyle savaşıarak gözlerimi kapattım. Üç kısa nefes aldım, öfke kanımda bir orman yangını gibiydi. Sabina . *Büyükannem* Sabina'ya sahipti.

Derin bir nefes aldım ve sert bir nefes üfleyerek öfkemden yayılan kokunun odaya dolmasına izin verdim. Dişlerim parladı, hırladım. Hırladım. Titreşim odayı dolduran bir jeneratör gibiydi. *Korkunç. Muhteşem.* Öfkem vampirlere kükredi, "*Beni düşündükçe boğulun!*"

Öfkemi dizginledim ve *le breloque*'un gücünü ve vampirler hakkında sahip olduğum tüm bilgileri kullandım. Bu hassas bir pazarlıktı, şiddetli bir pazarlık değil. Bruiser'a bakmadım. "Eş. Onorio. Sizden zor bir şey istiyorum. Aramızdaki suçlu Mithran hainlerinin bu gece yargılanacağını bilerek, onları kısmen tahliye etmeye ve sorgulamaya istekli misiniz?"

"Onları bağlamamı istemiyor musunuz Kraliçem? Size zarar vermeleri için onları serbest mi bırakacaksınız?"

Bruiser bana baktı ama ben dönüp bakmadım. Birini bağlamak konusunda ne hissettiğini biliyordum. Leo tarafından bağlanmıştı ve ona hala kabuslar gördüren şeyler yapmıştı, iyi ve mükemmel olduklarını düşünüyorlardı ve Leo da iyi ve mükemmeldi. Ama düşmanlarımız Sabina'ya sahipti. Savunmamızı aşmışlardı. Bruiser beni güvende tutmak için her türlü hediye kullanırdı.

Bununla birlikte, Onorios tarafından bağlanan vampirler, vampirler tarafından bağlanan insanlardan bile daha az bağımsızdı. Onorios tarafından bağlanan vampirler yapışkandı ve evcil hayvan gibi bakılmaları gerekiyordu. Ama bu vampirler hain ve katildi ve ben de vampir krallığında yeni yırtıcıydım. Bir açıklama yapıyordum. O da öyle. Ve Sabina'nın nerede olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Sizin tarafınızdan değil Konsolos. Bunlar *benim* düşmanlarım. Onlar bu saltanata karşı yürütülen savaşın bir parçası. Onlar saldıran grubun bir parçası" -içimde keder ve öfke kabarırken durakladım, şu anda buna ayıracak zamanım yoktu- " Derek ile Storm'u öldürdüler. Bana ya da bana zarar vermekte asla özgür olamayacaklar." Rahatsız edici bir sessizlikten sonra ona baktım ve yaptığım şeyden nefret ettiğimi anlamasını diledim.

"Evet, Kraliçem," dedi yumuşak bir sesle.

Onun gözleriyle karşılaştım. Nazik ve belli belirsiz eğlenmişlerdi. *Evet.* Anlamıştı.

"Ben Onorio. Size direnen Mithranları kurutup sorgulayacağım. Onları bağlamayacağım."

"Koun, Celladım," dedim. "Eşim mahkûmların zihinlerinden istediğini aldığı anda ve ben de ölümü makul bir karar olarak gördüğümde, suçluların kafasını burada, bu odada keseceksin."

herkes şahit olsun." İçimdeki son öfkeyi, Derek ve Storm için duyduğum kederin donduğu, ateş ve buzun bir arada bulunduğu derin bir parçama doğru ittim.

"Evet, Kraliçem. Bu benim için bir zevk olacak." Koun parmaklarını şıklattı ve bir kan hizmetkârını işaret etti. "Sen. Baltamı getir." Gözlerini bana çevirdi. "Kraliçemin en değerli katlarını korumak için iki balta darbesi gerekecek. Bu çok daha acı verici olacak."

Ne katıldım ne de katılmadım. "Bu gece hainler ayıklanacak." Dişlerimi gösterdim. "Ve icabına bakılacak. Bir. Biri tarafından. Birer birer."

Diğer iki Mithran kaçtı ve ters çevrilip kazıklandı.

Kan kokuları odayı doldurdu. Ka kokuyorlardı. Ondan içmişlerdi. Onu beslemişlerdi.

"Eşim," dedim.

"Ben sizin hizmetkârınızım." Yerine ve duraklayarak onlara baktı. "Peki ya insanları, Kraliçem?" diye sordu.

"Sonlarının nereye varacağı size kalmış, Konsolos." "Kraliçemin güveni beni onurlandırdı."

Beyaz kurt adamın başını sallayışını hatırlayarak ve benim de en az onun kadar aptal göründüğümü düşünerek tekrar başımı salladım.

Bruiser ölçülü adımlarla en yakındaki kazığa oturtulmuş vampire, ilk kaçmaya çalışan kadına doğru yürüdü. Bruiser yanında diz çöktü ve elini alnına koydu. Bir muhafız, ete değen tahtanın yumuşak emme sesiyle kazığı çıkardı. Vampir çığlık attı. Bir elini kaldırdı. Elini bıraktı ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Bruiser'ın kaşları Roma burnunun üzerinde birbirine yaklaştı; yüzünde şaşkın bir ifade . Sonra hiçbir şey olmadı. Sanki çok uzun sürüyormuş gibi geldi ama kimse kıpırdamadı.

Öfkem ruhumun karanlık yarıklarına . Nefes almak daha kolaydı. Derek ve Storm öldüğünden beri hava almanın ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Kalp atış hızımın ne kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim. Şimdi bir şey yapıyordum. İntikamcı Kedi. Beast'in ben/biz'i. İçimde, Beast yumuşak bir şekilde nefes , enerjisi yakınımnda toplanmıştı, saldırıya hazırды.

Bir sonsuzluktan sonra Bruiser ayağa kalktı, yüzü hala belli belirsiz şaşkıındı, bana onun zihninden kafasını karıştıran bir şey aldığını söyledi. "Sorularınıza cevap verecek Kraliçem."

"Kan Efendin kim?" Ona sordum.

Dişi vampir, "Benim efendim Shaun MacLaughlinn, Yılanların Yılanı'nı takan kişi," dedi. Hiç şaşırmadım. "Neden Shaun? Neden ona yemin ettin?"

"O hiçbir efendinin yiyeceği değil," dedi gururla. "Karanlığın Oğulları'nın Varisi'nden içiyor."

Bu benim ve Bruiser'ın da dikkatini çekti. Kaşlarını sertçe çattı, zihninde böyle birini ararken gözleri uzaklara daldı.

Alex kulağıma mırıldandı, "."

Vampir şöyle dedi: "Varis ona Yılanların Yılanı adlı tılsımı verdi ve ondan büyük bir güç elde etti. Varis'ten besleniyor ve Varis geldiğinde tüm dünya eski haline dönecek."

Karanlığın Oğulları, vampirlerin yaratıcıları ölmüştü. Gerçek ölümler. Ölüden de ölü. Ve ilk defa bir varis olduğunu duyuyordum. Ne . Sesimin hırıltıya dönüşmesine izin verdim. "O'nun adı

Shaun'un bu efendinin varisi mi?"

"Mainet Pellissier."

Bu ismi yakın zamanda görmüştüm. Mainet ismini nerede gördüğümü hatırladığımda içime karanlık ve buzgibi bir şey saplandı. Uzun zaman önce vampir soyunda bir kez ve yakın zamanda Immanuel'in günlüğünün ön sayfasında el yazısıyla yazılmıştı. *Immanuel Justinus Henri Mainet Pellissier, Rabbimizin yılı, Bin Yedi Doksan.*

Leo'nun oğlu ve varisi olan *u'tlun'ta* Immanuel'e onun adı verilmişti.

Aniden doğruldu ve Bruiser'a uzandı. Bir vampirin yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Onorio bağının başlangıcıydı.

Bruiser, "Onu bağlamadan yapabileceğim tek şey bu Kraliçem," dedi.

Hâlâ damlayan kazığı tutan kan hizmetkârına, "Onu kazığa oturt," dedim. Ahşap zemini, bu kurumuş kanla temizlemek zor olacaktı. Bruiser'a, "Şunu boşalt," diye ekledim ve sıradaki kişiyi işaret ettim.

Bruiser'ın onu bağlamadan kontrol edebilecek kadar derinden emebileceği başka bir vampir bulana kadar dört vampir gerekti. O vampirden Mainet'in hâlâ Avrupa'da olduğunu öğrendik. Ne planlamış olursa , başka bir günün sorunuydu.

Gerçek Immanuel'i kaçık bir skinwalker *olan u'tlun'ta'ya* kimin yedirdiğini ve sonra bu sahtekârı kimin yerine koyduğunu hep merak etmişimdir. Tüm ipleri kim çekmişti? Kara büyü Immanuel'in *u'tlun'ta'sına* anılar vermiş olabilirdi ama kas hafızası, fiziksel beceriler, vücut hareketleri ve duygular değil. El yazısı değil. Bu sahtekâra vampirler arasında yürümesi için gereken küçük ayrıntıları kim öğretmişti? Öğretmenleri kim sağlamıştı?

Lanet olası bir Pellissier, tabii ki. Neden olmasın ki?

Ancak. Shaun şu anda bizim sorunumuzdu ve ona bir tür sihirli güç veya koruma sağlayan süslü bir yılan tılsımı vardı. Yılan kol bantları yaygın tılsım formlarıydı çünkü giysilerin altına veya üstüne takılabilir, birden fazla büyülü çalışmayla doldurulabilir ve eller serbest dövüşü izin veren mücevher olarak ikiye katlanabilirdi. Bazen tören teçhizatının bir parçası olarak boş yılan kol bandı muskaları takardım.

Daha fazla soru sordum. Bir sürü saçma sapan şey duydum.

Koun'a baktım. "Bu vampirleri kazığa oturtun. Hepsini beşin altındaki bodruma atın. Etraflarına gümüş bıçaklar ve özel gümüş kurşunlu fléchette mermileriyle dolu av tüfekleriyle donanmış muhafızlar yerleştirin. Vampirlerden biri en ufak bir kıpırdanma gösterirse, onu gerçekten öldürün ve cesedini güneşe koyun. İnsanlarını ayırın. Onları dinlenme odasında emniyete alın. İnsanlar, kabul etmek isteyen klanlara dahil edilmek üzere yeni efendilere gidecekler. Yani tüm ABD'de."

Kalabalığın içinde birkaç insan panikledi ve Bruiser'ın gözleri onları takip etti. "Evet, Kraliçem," dedi.

Koun yüksek sesle, "Kayıtlara geçsin. Karanlık Kraliçe düşmanlarına merhamet gösterdi. Kılıcım beslenmeyecek. Şimdilik."

Bunun biraz fazla şiirsel ve umutlu olduğunu düşündüm ama söylemedim.

Ekibimle birlikte merkezden ön kapıdan çıktığımızda şafaktan bir saat önceydi. Beast bana gece ödünç vererek dünyayı gümüş, gri canlı yeşile çevirdi.

Jane benim/bizim/bizim vampir kanı içmemize izin vermedi, diye düşündü Beast. *Jane iyi ve güçlü vampir kanını boşa harcadı.*

Belki bir dahaki sefere Canavar formunda oluruz, düşündüm.

Uzun basamakları yarılamiştık ki, Glob cebimde aniden kabarcıklı bir şekilde ısındı. "Saldırın," diye bağırdım, uyararak. Merdivenlerden sıçrayıp yolumdan çekildim. Havada, Canavar hızıyla, Glob'u yastıklı cebinden çıkardım, başka bir cep açtım ve Glob'u tutabilmek için orada sakladığım mendile sardım. Silahı başımın üzerine kaldırarak, park alanına ayak pedleri tek yumruğu elimle indim, arkamda bina tarafından korunuyordum. Tanıdık bir yer. Bu sefer ölmemeye çalışacaktım. Eli ve Bruiser iki yanıma düştü. Koun ve Thema önümdeydi. Gökyüzünden şimşekler çaktı ve park alanının ortasında patladı. Kör ediciydi. Retina yanmasına karşı gözlerimi kırıştırdığımda park alanının ortasında belirsiz bir parıltı gördüm.

Ka orada durdu.

Büyükanne bir yanda duruyordu, Monique ise başı öne eğik, diğer yanına yaslanmıştı. "Güzel sihir numarası," diye mırıldandım.

Thema güldü.

Ama Glob o kadar ısındı ki elimdeki kumaşı yaktı. Yanmış pamuk ve *u'tlun'ta* terinin pis kokusu havayı . Yanlış cepten almıştım. Bez temiz bir mendil değildi. Büyükannemin terzihanede değiştirdiği kumaş parçasını almıştım.

Hayalasti Sixmankiller sözsüz bir çılgılık atarak başını geriye attı. Sırtını kamburlaştırdı. Kirlenmiş deri gezgini büyüğü içinden dışarı, ısınan Küre'ye ve terine doğru aktı. Şekil değiştirmeye başladı. Büyükannenin saçları alevler saçarak yükseldi. Aya ona doğru sıçradı, iki form karanlığın içinde yuvarlandı.

Ka bana doğru bir adım attı. Vücudu dalgalandı, parıldadı. Değişti. Aurelia bir sonraki adımı attı. O da dalgalandı. Yine Ka'ydı ve gözleri kuduz bir tilki gibi vahşiydi, düşüncelerini bir arada tutmaya çalışıyordu. Ama içi Arcenciel kanıyla doluydu. "Yanlış hesaplamışım," dedi, büyü etrafında kıvrılıp dönerken ve bir kez daha Aurelia olurken.

Firestarter daha akıllı başındaydı ve bunun büyüğü Glob tarafından dokunulmamıştı, ama onu görebiliyordum, turuncu güç zerrecikleriyle vızıldayan siyah ve kırmızı kalın bir sis. Enerjilerden oluşan sis ağırdı ve ince, kötü yeşil bir tabaka tarafından korunuyordu. "Formlarımı dengelemek için başka bir konukçuya ihtiyacım var," dedi.

Büyükanne karanlıktan içeri girdi, gayet iyi görünüyordu.

Aya neredeydi?

"O benim," dedi büyükanne.

Ka yeniden ortaya çıktı. "Madalyona ihtiyacım var," dedi Ka. "Bana katıl, kardeşim."

Kardeşim. İçimi bir şok kapladı. Lafın gelişi mi? Yoksa bir tür korkunç gerçeklik mi?

"Bize katıl," dedi Ka.

"Cennetin altında mümkün değil,"

dedim. Her şey çok hızlı gelişti.

Ka/Aurelia elini kaldırırken etrafında ateş dönüyordu. Ateş kör edecek kadar parlak bir güç topuna dönüştü. Fırlatmak için kolunu geri .

Eli ateş etti. Ka ortasından beş el ateş etti.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim silah seslerinin arasında kayboldu.

Ka/Aurelia sendeledi. Ka şeklinde iyileşti. Tekrar Ateş Yayıcı'ya dönüştü. Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde ellerini kıvırdı. O bekleyen büyü avuçlarında toplandı. İki ateş topu fırlattı. Tam . Ateş topları püskürüp öldüklerinde avuçlarını zorlukla terk etti.

Pearl ve Opal, elinde demir bir bıçak tutan Aurelia'nın üzerine .

"Demir!" diye bağırdım.

İki ejderha ortadan kayboldu. Eli tekrar ateş etti. Ve tekrar. Şarjörleri değiştirdi. Ateş etmeye devam etti. Ka güldü, tekrar tekrar şekil değiştirdi. Eli'ye bir elini savurdu. Farklı bir büyü ona doğru süzüldü, yılansı ve bükülmüş.

Opal bir an için yeniden ortaya çıktı ve

bağırdı. Eli'in silahı ateş aldı.

Opal'ın büyüsu Ka'ninkini uzaklaştırdı ve Ka tekrar kayboldu.

Kalbim boğazımda düğümlendi.

Eli iyiydi.

Ka bana doğru yürüdü, mesafeyi kapattı.

Opal ve İnci yeniden ortaya çıktılar, içlerindeki ışık yanıp sönüyor, kör ediyordu. Opal dikenli kuyruğunu Ka'ya doğru savurdu.

Ka yolumdan çekildi. Dikenlerin arasından sıyrıldı ve kuyruğun yanından dans ederek bana doğru ilerledi. Silah sesinden bile duyacağını bildiğimden, "Koun," diye fısıldadım.

Koun hepimizin etrafında döndü, vücudu zarif, ölümcül bir dönüş yapıyordu, gecenin içinde görkemliydi.

Eli iki silah daha çekti ama ateş etmeye çalışmadı, gözleri Ka ile benim aramda gidip geliyordu.

Koun'un cellat baltası arkasında uzanıyordu, diğer elinde uzun bir kılıç vardı. Mükemmel bir kesikle kılıcı Ka'nın sağ elini aldı. Vücudu dönerken baltası Monique'in kafasını aldı. Opal ve İnci çullanıp kafayı yakaladılar. İki arcenciel tekrar takla attı, kuyrukları zarif yaylar çizerek merdivenlere ve dış duvarlara gökkuşağı ışıkları saçtı. Arkencieller ortadan kayboldu. Kafayı bir ödül gibi yanlarında götürdüler.

Ka kütüğünü kaldırıp ona baktı. Kan akıyordu. Çok fazla kan.

Monique'in fazla kanaması yoktu. Vücudu basitçe bir yığın haline geldi. Ölmüştü.

Koun Ka'ya çelme taktı, kılıcının kabzasıyla çenesine sersemletecek kadar sert bir darbe indirdi ve başının betona çarpışını izledi. Yanına diz çöktü ve kütüğüne bir turnike uyguladı. Ka başını ama karşı koymadı. Kütüğünü dehşete düşmüş yüzüne tuttu, kan hâlâ dışarı sızıyordu. Diğer eliyle uzanıp kopmuş elini aldı. Koun kafasına ve her iki koluna birden çok boş kelepçe . ve şekil değiştirmeye çalıştı ama çok uzun süre beklemişti, null kelepçeler işini yapıyordu. Elini yeniden bağlayabilmek umuduyla şekil hiçbir yolu yoktu. Koun gümüş kaplama fermuar şeritlerini kullanarak Ka'dirseklerini arkadan, ayak bileklerini de sabitledi.

Caddenin aşağısından lastik gıcırtiları geliyordu. Havada vampir kokusu, arabalar uzaklaştıkça zayıflıyordu. Bu kokuyu biliyordum. Asheville'de savaştığımız derme çatma klanlardan bazıları

iyi başlamayan bir saldırının ikinci aşamasını . Destek birlikleri şimdi gemiyi terk ediyordu. Shaun MacLaughlin ve onun uyumsuzlar ve psikopatlardan oluşan klanı da saldırının bir parçasıydı. Shaun ve ben bir çarpışma rotasındaydık. Artık bir kafaya sahip olmadığı gün yeterince çabuk gelemezdi.

Aya karanlığın içinden yeniden ortaya çıktı.

bir rahatlama kapladı. Kardeşim hayattaydı.

Büyükannesi omzuna sarılmıştı. Aya'nın kanının kokusunu aldım. Onu yine yaralamıştı. Onu öldürmemişti. *Yine*. Ama bu kez Büyükanne null kelepçelerle sarılmıştı, Seattle meclisi tarafından ordu ve PsyLED için yaratılan yeni kelepçelerden altı set, tüm büyü faaliyetlerini durduran prangalar. Null kelepçeleri yerine bantlanmıştı. Yine de, bağlı olsa bile, Büyükanne parıldıyor ve şekil değiştiriyordu. Onun büyü Ka'nınkinden çok daha güçlüydü. Hayalasti Sixmankiller'dan gri saçlı beyaz bir kadına dönüştü. Genç sarışın bir kadına. Sonra tekrar ve tekrar, arka arkaya, o kadar hızlı şekil değiştirdi ki neredeyse kaçırıyordum. O . . .

Sabina.

Sabina'yı öldürüp yemişti.

Sabina'yı oradaki saldırıdan sonra depodan çıktığımızda görmüştüm. Büyükanne o sırada havadaydı, kocaman bir kuştı. O zaman ile Raisin'in ofisindeki son konuşma arasında Sabinayı almış ve rahibeyi yemiş olmalıydı. Outclan rahibesini korumamıştım. Kadim vampir burada, kendi şehrimde güvende değildi.

Büyükannem beni görünce çığlık attı. "Sen! Bütün sebebi sensin!" Aya'nın kollarında . Aya onu tutmak için çırpınırken neredeyse geriye düşüyordu. "Öldür onu oğlum!" diye bağırdı.

"Hayır, senden vazgeçiyorum," dedi Aya, sesi kalın, tarih ve acı doluydu.

Ka inlemeye başladı, usulca ağlıyordu.

Bruiser park alanında büyükannenin yanına diz çöktü ve uzun parmaklarını başının etrafına doladı. "Şşşt," diye fısıldadı. "Şşşt. Her şey yolunda."

Büyükanne inledi ve titredi. Tekrar Sabina oldu. Sabina bana baktı. O anda Sabina'nın bir şekilde, tıpkı Beast'in benim içimde canlı olduğu gibi, Büyükanne'nin içinde hala tamamen bilinçli olduğunu biliyordum. Ya da ... belki de ben Canavar'ın içinde yaşıyordum. Bu korkutucu bir düşünceydi.

"Ben bir aptaldım. Uzun zaman önce yaptığım gibi onu ikna edebileceğimi düşündüm. Beni almasına izin verdim," dedi Sabina.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Bruiser, dudakları Sabina'nın / Büyükannenin alnına yakındı, elleri orayı kavıyordu.

Kıvrandı ve tekrar büyükannenin içine girdi. Büyükanne hızlı hızlı nefes alarak, "Her şey yolunda değil," diye soludu. Tüm vücudu titriyordu. "beri her şey yolunda değil"-bana baktı
-"Tsu Tsu Inoli'yi öldürdü." Aya'ya baktı, "O *benimdi*. Yerindeydi. Ka ve ben dünyayı hak ettiği şekle döndürmeye hazırдық." "Oğlumu öldürdü!" diye çığlık attı.

"Tsu Tsu Inoli." Aya, *Tsalagi* dilinden bir çeviri mırıldandı. "Mark Kara Tilki. Mark Kara Tilki kim?"

"Bu isim Immanuel'in günlüğünde geçiyor," dedim usulca. "İçeriğini okumaya zahmet etmedim."

"Tsu Tsu'ya verdiğim gücü sana da vereceğim," dedi Büyükanne Aya'ya. "Ka N'vsita'ya vermeye çalıştığım gücü. Birlikte gücümüzü geri kazanabilir, bu topraklarda hak ettiğimiz yeri alabiliriz. Zamanda geriye giderek katliamı gerçekleştirebilir ve yok ediciyi öldürebiliriz. Deri değiştirenlerin gücünü geri getirebiliriz. Sonra da tüm vampirleri öldürebiliriz," diye bağırdı, "tıpkı kız kardeşin ve benim babanı öldüren beyaz adamı öldürdüğümüz gibi."

İrkildim. Babam ben çocukken iki beyaz adam tarafından öldürülmüştü. Büyükanne elime bir bıçak vermiş ve bana nasıl öldürüleceğini öğretmişti; kan kaybından ölene kadar onları yavaşça keserdi. Şimdi de vampirleri öldürmek istiyordu. Muhtemelen tüm vampirleri. De Allyon'un *La Historia de Los Mithrans en Los Americas* kitabındaki çizimi hatırladım, çok uzun zaman önceydi: güçlü vampirin etrafındaki deri-gezenler ölmüştü. Sadece bir Cherokee deri değiştiren kadın hâlâ hayattaydı, ayaklarının dibinde. Büyükanne katliamı duymuş muydu? Yoksa deri değiştiren kadının çizimi aslında Hyalasti Sixmankiller mıydı? O da orada mıydı? Belki de bu katliam onun *u'thun'ta* büyüünün başlangıcı olabilirdi.

"Hepsini öldürmeme yardım et!" Büyükanne ellerinde kıvranarak çığlık attı. "Geri dönmeme ve yok ediciyi öldürmeme yardım et!"

Evet. Çılgın büyükanne zaman yürüyüşü yapıp bu olayı durdurmak istedi.

Zamanda birkaç dakika bile geriye gitmek her şeyi değiştirmek anlamına geliyordu. Eli'nın terimleriyle, on beş yüzlere geri dönmek hassas bir saldırı olurdu ve ne kadar dikkatli olunursa olunsun, sonuçları felaket olabilirdi. Ölü dünya vizyonunu hatırladım, yaşamın olmadığı bir dünya. Ka ve Büyükanne'nin zamanda geri gitmesinin en olası sonucu muydu?

Bu yüzden mi üç Skinwalker'a ihtiyaçları vardı?

Aya, "Bize anlattığın masalları hatırlıyorum, Büyükanne. Lucas Vasquez de Allyon'un eliyle katledilen deri değiştirenlerin ölüm tarlasına dair hikâyeleri hatırlıyorum." Kehribar rengi gözlerini bana çevirdi. "Bu sözleri yüksek sesle söyleyeceğim kız kardeşim ve sarayı bunların doğru bilsin. Eski hikâyeleri duymuştum. Büyükanne'nin bu tarihi değiştirmek istediğini bilmiyordum. Bunun mümkün olduğunu bile anlamamıştım."

"Öyle olduğundan emin değilim," dedim. "Tarihi beklediğinden çok daha fazla değiştirecek bir çuvallama potansiyeli Bunu nasıl ölçeceğimi bile bilmiyorum. Arcenciel'ler tüm insanlık tarihinin en kötü suçu olarak gördükleri düzeltmek için zamanda geriye gitmediler çünkü felakete yol açmadan oraya ulaşmak çok zor. Ve onlar zaman yürüyüşünün ustalarıdır."

Aya başını eğdi. Devam etti, "Büyükanne, beni dinle. Bırak geçmişe bu kadar uzak bir zaman atlamasını, kendi Skinwalker yeteneklerini bile kontrol edemezsin. Jane ve ben yardım etmeyi kabul etsek bile, bulabileceğin ya da çalabileceğin tüm büyülü tılsımlarla bile, kendini doğru yerde ve zamanda bulman pek mümkün olmaz. Çok uzun yıllar oldu. Yok edicinin ve ölüm tarlalarının pek çok farklı versiyonunu anlattın, Büyükanne. Tam yer ve zaman senin için kayıp. Hatırlamıyorsun. Ve daha da kötüsü," yavaş bir nefes aldı ve onun gözlerine baktı, "artık aklın başında değil, Büyükanne."

Çığlık atıyor ve adamın ellerinde kıvranıyor, şekli tekrar değişiyordu. "Bana yardım edeceksin! Bunu emrediyorum!"

"Hayır. Sen *u'thun'ta*'sın." Aya'nın sözleri resmiydi, dikkatle aralara yerleştirilmişti. *Tsalagi dilinde* konuşmak istediğini biliyordum ama bizim için İngilizce konuşuyordu. "PsyLED'in bir kolluk olarak değil ama Halkın Yaşlısı olarak sizi gözaltına . Boş kelepçelerle sarılmış olarak

Cadılar konseyi tarafından yönetilen boş hapishaneve dağların tepesine götürölüp yüksek yerlerden atılmadan önce klanınız tarafından yargılanacaksınız. Hayalasti Sixmankiller," dedi, "ruhunu kaybettin."

Daha önce de benzer bir şey söylemişti ve bu sözleri bir Yaşlı'nın yargısı olarak kabul etmiştim. Büyükanne öldürecek.

Yaşlı kadın Aya ve Bruiser'ın ellerine kapanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve bir an için sesi neredeyse aklı başında gibi geldi. "Çok uğraştım. Her şeyi hazırlamıştım. Tek ihtiyacımız olan George Dumas ve torunumdu. Onlarla birlikte halkımızın intikamını alabilir, tüm halkımı, sevdiğim tüm deri değiştirenleri öldüren kan içicileri yok edebilirdik. Halkımız bize geri dönecekti. *Tsalagi* yeniden yükselecek, *bizim* olacaktı." Gözlerini Aya'ya dikti. "Bunu yapma çocuğum. Uzun zamandır uğruna çalıştığım şeyi bozma. *Tsalagi* bir halk olarak yükselebilir, bugün, *şimdi*, deri gezginlerinin yönetimi altında."

"Üç Kuralı," diye mırıldandı Bruiser. "Üç Onorios, üç skinwalker, çok sayıda Mithran ve bir outclan rahibesi. Üç kere üç kere üç, üç kişilik grupların her güçleri katlanarak artıyor. Arcenciel kanı ve pulları olan üç simge. Ve Golgotha'nın demir başağından kalan külçeler. Ve bir fincan arcenciel kanı. Her şeyi yapabilirlerdi. İstedikleri her şeyi."

"Storm'un ölümünden kalan taze arcenciel kanıyla," dedim, "deri-gezenlerin katledildiği zamana geri dönmüş olmaları mümkün. İspanyol vampir-de Allyon'u öldürmüş olabilirler."

Büyükanne bana baktı. Hâlâ Bruiser'ın büyüyle savaşıyor olsa da, gözleri Onorio'nun zihni bağlı kölelerinin her zaman sahip olduğu o tuhaf ışık tonunu alıyordu. Bruiser hâlâ onun kanını emiyordu. Onorio bağlayıcılığından nefret ederdim. Eşim de öyle. Ama halkımızı güvende tutmak için yapılması gereken her şeyi yapardı.

Büyükanne onun ellerine karşı mücadele etti ve "Shaun hâlâ burada. Planı hâlâ . Henüz yenilmedi. Bizim için gelecek, çünkü sahip olduğumuz güce ihtiyacı var. Henüz kazanmadınız."

"Peki Mainet Pellissier?" Ben sordum.

"Maaaineet." Bu isme güldü. "Varis, tarihi kendi arzularına göre değiştirmeyi düşündü. Kazanacağını düşünmesine izin verdim. Ama biz üçümüz -Ka, sen ve ben, torunum- birlikte güce, tılsımlara ve gerçek gücün zincirlendiği yere sahibiz. Nerede olduğunu sadece biz biliyoruz."

Daha fazla çalgınca konuşma. Ya da daha fazla melek konuşması. *Saçmalık*.

"Ka yakalandı, bağlandı ve bir hiç haline getirildi. Senin planların da öyle," dedim.

"Shaun'un yerini alabilir ve birlikte Karanlığın Oğulları'nın Varisi'ni yenebiliriz." "Seninle çalışmıyorum, yaşlı kadın. Sende hiç onur yok."

Büyükanne tekrar çığlık attı. Vücudu kıvrandı ve yer değiştirdi, kemikleri çatladı ve yarıldı, kısmi şekiller çözüldü ve kayarak uzaklaştı. Adamlar bir şekilde onu tutmaya devam etti.

Çılgın bir deri gezgini kontrol etmeye çalışmaktan yüzü bembeyaz kesilmiş olan Bruiser onu bıraktı ve bedenini kamburlaştırarak Büyükanne'den uzaklaştı. Derigezenler kolay kolay bağlanamaz, hatta kontrol bile edilemezdi; Büyükanne ise belki de hiç.

Aya kendisini yetiştiren kadına baktı. Gözlerinde acı, dehşet ve kederli bir sefalet vardı.

Büyükanne bana bakan Sabina'ya döndü. "Tılsımları istilacılardan koru. Bizim türümüzü, sizin türünüzü ve cadıları da bağlama, şekil değiştirme ve özgürlük yerinden uzak tutun."

"Nerede o?" Ben sordum.

"Onu bulacaksın," dedi rahibe. "Ama beni yiyenin yaşamasına izin veremezsin. Onu hemen öldürün. Tılsımları alın ve koruyun. Güç yerini ve orada zincirlenmiş olan varlığı kurtarın."

Aya, "Onun ölümü klanının ve çocuklarının görevidir. Ama-" Bana baktı, yüz ifadesi kararsızlıktan daha sert bir ifadeye dönüştü. "Yaşlıların huzurunda yargılanması zaman . Ben hem bir kanun adamıyım hem de *Tsalagi*'nin bir büyüğüyüm. Bir görevim var. Onları hapishanesine için bir araç ödünç alabilir miyim?"

Onu öldüremezdi. Bunu anlıyorum. Onu canlı bırakmak korkunç bir karar ama ... Büyükanne Aya'nın sorumluluğundaydı. Karanlık Kraliçe'nin değil. Kaçınılmaz olanı ertelediğimi bilerek bir nefes verdim. "Evet."

Herkesin bildiğinden daha çok güvendiğim vampire seslendim. "Koun, yardım için bir güvenlik ekibi ayarlar mısın? Eli ve ben ... ummm ..." Zayıfça gülümsedim, "burada bağlı olacağız."

"Evet, Kraliçem."

BÖLÜM 18

Suckheads ile Kim Bilebilirdi?

Alacakaranlıkta saçmalıklar yeniden başladı. Yuvarlandım ve kendimi Leo'nun eski yatak odasında buldum. Artık benim odamda. Koridorda ve yatağımın başucunda duran kulaklıklarımın üzerinden bağırان insanlar vardı. Silah sesi yoktu, saldırıya uğradıklarına dair bir anons da yoktu, yani bu iyiydi.

Tamamen insandım, hâlâ yaklaşık yirmi beş kilo fazladan kasım vardı, başım Bruiser'ın yastığının üzerinde, uyurken tekrar çıkan ve şekil değiştiren tacın yanındaydı. Elbette gitmişti, çünkü onun benden daha az uykuya ihtiyacı vardı. Terlemiş ve perişan haldeydim ve klimanın beni serinletmesi için yorganı üzerimden attım. Kapının dışında bir şey gümbürdedi. Yüksek sesle.

Handa, dağlarda, huzur bulduğum yerde tüm bunları özlememiştim: sürekli şiddet, huysuz vampirler ve sonbaharın ortasındaki sıcak hava dalgası. Cep telefonumdaki hava durumu uygulamasına göre gün içinde doksana ulaşmıştı ve hâlâ seksenlerdeydi.

Ve sonra hatırladım. Yere yığıldım, içimden dehşet geçti.

Storm ve Derek sokakta öldü. Raisin öldü. Adan öldü. Bruiser vampirleri okuyor, onları bağlamamaya çalışıyor, yüzünde hiçbir şey görünmüyordu. Böylesine korkunç bir eylemin yükünü için hissettiği sefaletten eser yoktu. Monique başsız-ölü. Büyükanne ve Ka cipe cadı hapishanesine götürülüyorlardı, şimdi de orada, gözetim altındaydılar. Onlar hakkında içimde kötü bir his vardı ama yaptıkları kötülüğe rağmen onları mahkûm etmek bana düşmezdi. Onlar Panter Klanı Büyüklerinin sorunlarıydı. Serbest kalıp şehrimdeki cadıları ya da insanları öldürmedikleri sürece Aya'nın sorumluluğundaydılar. Kanıtlayabildiğim kadarıyla öldürmemişlerdi ve öldürene kadar da ellerim kollarım bağlıydı. Korumaya yemin ettiğim insanları öldürdüklerinde her şey biterdi. Kellelerini alırdım. Öldürürdüm. Tekrar.

Yataktan çıktım, duş aldım ve bu haldeyken yapmam gereken kızca şeyleri yaptım.

Pelüş bir bornoz giyerek banyodan yalınayak çıktığımda, ben duştayken yatağımın yapıldığını ve silahlarımın serilmiş olduğunu gördüm. Quint'in de işin içinde olduğunu anladım, ancak bu haliyle, hava sisteminde taşınan kan ve vampir kokularından onun kokusunu ayırt edemiyordum.

Koridordaki gürültü, vampirler ve akşam yemekleri kan paylaşımı için eşleştikçe, üçe katlandıkça ya da çoğaldıkça azalmıştı. Midem guruldadı ve mutfığa kadar yalınayak ve cüppeli yürümeyi düşündüm ama kendimi herhangi bir vampire potansiyel bir akşam yemeği olarak sunuyor gibi görünmek istemedim. Dolabın kapağını açtım ve ilk gördüğüm şey, bir zırhın içinde yepyeni bir zırh setiydi.

Daha önce burada olmayan muhteşem altın. Artık kaç zırh takımı bilmiyordum. Bir takımın ne kadar mal olduğunu biliyordum. Karanlık Kraliçe'nin moda ve savunma gardırobu harcamaları astronomik olmalıydı. Altın takım elbiseyi askısında bir kenara ittim.

Neyse ki dolaptaki kıyafetler değiştirilmişti ve hepsi sevdiğim şeylerdi - garip renkler yoktu, sadece siyah, altın rengi ve kırmızıydı - böylece karıştırabilir ve eşleştirebilirdim. Modayla aram iyi değildi ama minimal renk seçimleriyle ben bile hata yapamazdım diye düşündüm. Pantolon ve eteklerin hepsi siyahtı, en hafif ipekten tam bir daire olması gereken kırmızı dans eteği hariç. Dolaptaki her şeyin belinde, ihtiyacım olan yerlerde bana inç vermek için dekoratif veya gizli düğmelerle kaydırmalar vardı. Cepler çoğunlukla sahteydi, böylece her zaman gizli taşıyabilirdim. Üstlerin yakaları bol ve dökümlü ya da ince esnek şeylerdi. İki gömlek, atlet ya da kaşkorse üzerine giyilebilmesi için çapraz yakalıydı. Her parça şekil değiştirme ve silahlar yapılmıştı.

Ne giyeceğime karar vermek kolay olmalı. Dolabın yan tarafındaki dar dolaplardan başladım ve benim bedenime uygun, çoğu fazla süslü iç çamaşırları ve sütyenlerin bulunduğu çekmeceleri açtım. Ama dantel, saten ve ipekten daha kullanışlı birkaç şey buldum, sanki Madam Melisende' başka biri gizlice sokmuş gibi. Hadi Quint. Pamuklu iç çamaşırları, likralı bir koşu sütyeni ve vücudu saran tişört giydim. Yine daha fazla memem vardı, bu güzeldi ama daha narin yerlerimi silah kayışlarından korumak için dolguya ihtiyacım vardı. Başlangıçtan memnun bir şekilde kıyafetleri inceledim.

Bu gece benim celladım ile son istilacı Shaun MacLaughlinn'in seçtiği savaşçı arasında planlanan düello vardı, tabii Shaun'un müzakereyi bozup bize saldırdıktan sonra ortaya çıktığını varsayarsak. Bu aynı zamanda bodrumdaki vampirlerin infaz tarihiydi, Shaun bunu kesinlikle biliyordu ve bu yüzden tekrar saldırmak ve adamlarını geri almaya çalışmak için karargâha gelebilirdi. Yalaka kafalıları kim bilebilirdi ki? Monique, Granny ve Ka'yla birlikte çalıştığını ve yardımcılarının artık öldüğünü ya da hapsedildiğini bildiğine göre, bu gece her şeyi planlıyor olabilirdi. Kendine saygısı olan her vampirin yapacağı şey buydu - en iyi şekilde davranacağına söz ver, aldat, tekrar söz ver ve sonra tekrar aldat. Zırhı giymeliyim. Belki de bu umduğum kadar kolay olmayacaktı.

Kapı hafifçe vuruldu ve bir sesin "Ben Quint," dediğini duydum.

Sadece bir insan burnuna sahip olmama rağmen, kapının altından deniz ürünleri ve sadece bir kişinin kokusunu alıyordum. "Gel," dedim, kapının kilidini açtım, bornozumu giydim ve elime bir bıçak aldım. Ne olur ne olmaz diye.

Kapı açıldı ve biberle kavrulmuş taze karidesin ve fırından yeni çıkmış ev yapımı ekmeğin kokusu odayı doldurdu. Quint, iyi bir restorandaki garson gibi başının üzerinde tepsi taşıdı ve yemeğimi köşedeki küçük masaya koydu. Açılır kenarları vardı ve kaldırıldığında üç kişi rahatlıkla oturabilirdi. Bol limonlu bir sürahi buzlu yeşil çay, yeşil bir salata, pastırmaya sarılı kuşkonmaz, ikimizin de beğenmeyeceğimi bildiği bir şişe şarap ve muhteşem karides vardı.

Sandalyemi köşeye yerleştirdim, fırlatma bıçağını kucağıma aldım ve oturdum. Quint her hareketimi izliyordu ve küçük bıçağı görmesi mümkün olmasa da kucağımda olduğunu bildiğinden . Hazırladığım malzemelerden bir po'boy yaptım. Kuşkonmaz garip bir katkı olsa da, pastırma her şeyin işe yaramasını sağladı.

"Çok iyi," diye mırıldandım ağız dolusu.

"Neden yalnız olup olmadığımı kontrol etmeden kapıyı açtın?" Quint sordu. "Aynı şeyi Thema ve ben kendi evinde de yaptın. Yine de bana karşı savunmaya hazır bir fırlatma bıçağıyla oturuyorsun."

Çiğnedim ve yuttum. Limonlu yeşil çaydan bir yudum aldım. Buzlu bir şey için oldukça iyiydi. "Yemek kokusu alabiliyordum. Ve senin. Evde, senin ve Thema'nın kokusunu alabiliyordum. Bıçağı taşıyorum çünkü sen bir sosyopatsın ve ben senden henüz yüzde yüz emin değilim." Omuz silktim.

Quint beni inceledi, vücudu aldatıcı bir şekilde gevşek ve rahattı. "Çoğu insan benim hakkımda bunu söyleyemez. Ailem bilmiyor. Bilen diğer tek kişi öldü. Sen nasıl biliyorsun?"

"Bütün hayvanlar bilir. Bu vücut dilinizde var. Küçük şeyler." Ona ne gibi şeyler *olduğunu* söylemeyi teklif etmedim, özellikle de *bilen diğer kişinin öldüğü* yorumunun ışığında. Kan emiciler, diğer paralar ve sorunları olan insanlarla dolu bu dünyada giderek akıllanıyordum.

Yüz ifadesi değişmedi. Bana sırtını döndü ve dolabıma baktı. "Bu gece bir düello var, gerçekleşmeyebilir ama yakında öğreneceksin. Ondan sonra da idamlar olabilir. Ya da olmayabilir. Karargâhtaki mahkûmlar yeni efendilere gitmeyi kabul edebilirler." Omuz silkti. "Her iki durumda da uygun şekilde giyinmiş olmalısınız. Kırmızı zırhınız temizlendi ve . Siyah zırhınızı ya da beyaz zırhınızı . Ama yine zırh fikrinden hoşlanmıyorsanız, siyah pantolon, kırmızı çapraz gömlek ve siyah ceket kabul edilebilir. Ekstra vücut kütlesi ile artık zayıf ve savunmasız görünmüyorsunuz. İş kıyafetleri bir güç havası veriyor, sanki o kadar sağlam ve iyi korunuyorsunuz ki zırha ihtiyacınız yok."

"Peki. Bu durumda, önümde durup istediğin çekimi yapabilirsin," diye şaka yaptım.

"Elbette," dedi Quint, sanki söylemeye gerek yokmuş gibi. "Siyah dans ayakkabılarınızı gönderteceğim. Fazla kilolarınız boyunuzu ya da ayakkabı numaranızı etkilememiş gibi görünüyor." Eşyaları dolabımdan çıkardı ve dolap kapağının üstünden sarkıttığı bir rafa astı. "Saçımı ne yapacaksın?"

"Basit bir şey. Sıkı bir örgü. Her şeye rağmen zırh giymek zorunda kalırsam diye ensemden bir savaş kuyruğuyla bağlanmış. Saçımı ve makyajımı kendim yapacağım." Saçıma tekrar dokunmasını istemiyordum. Masadan uzaklaştım. "Tepsiyi al. Yirmi dakika içinde zırhlı ve silahlı olarak geri gel."

"Elbette," dedi tekrar. Quint durdu. "Koku alma duyunuz insan formundayken bile insandan çok daha iyi mi?"

"Evet."

"Hastalığın kokusunu alabiliyor musun? Duyguları?"

"Canavar formunda ve yarı formda, evet. Bu formda o kadar iyi değil." "Anlıyorum." İçeri girdiği gibi odadan çıktı, tepsisi yukarıdaydı.

O gittiğinde, tuttuğum nefesi dışarı verdim. Quint cidden korkutucu bir kadındı. Canavar içten içe mırıldandı. *İyi bir avcı kadın.*

Evet, öyle. Öyle.

* * *

Bruiser yumuşak bir sesle, "Sangre Duello görüşmede kararlaştırıldığı gibi gerçekleşecek," dedi.

"Neden?" Sorumu ciddiye alarak sordum. "Bize saldırdılar. Hem de defalarca. Neden onlara tekrar fırsat verelim ki?"

"Çünkü resmi bir düello olmazsa, bize saldırmaya devam edecekler ve insanlarımızı öldürecekler. Koun kazanırsa, muhtemelen ihanet , düellodan sonra saldıracaklar ve o zaman tek bir yerde toplanacak olan tüm düşmanlarınızı yok edebiliriz. Bunun bir sonu olacak. Eğer Koun kaybederse, uzlaşma yolunu kullanabilir ve halkımızı koruyabiliriz. Yine, bunun bir sonu olacak." Yüz ifadem karşısında gülümsedi. "Karanlık Kraliçe'nin onuru lekelenmeyecek. Söz veriyorum. Halkımız ayrıntıları görüştü ve dünyaya duyurdu."

"İhanet iki şekilde de işleyebilir," dedim.

Bruiser yavaşça gülümsedi. "Evet. Olabilir. Hazır olacağız. Kendi topraklarımızda olacağız." Eli, yanımdaki tekerlekli sandalyede, "bebeğim," dedi.

İçimi çektim ve bir nefes verdim. Quint'in evimden getirdiği dans ayakkabılarımı tekmeledim ve ayaklarımı güvenlik odasındaki büyük masaya, tepemdeki devasa ekranlara uzattım. "Dinliyorum."

"Dovic adında bir kılıç ustası, soyadı yok, belki de adı yok," dedi Bruiser, "Koun'un rakibi olacak."

Ana iletişim istasyonunda oturan Alex, "Dovic vampir kılıç dövüşlerinde efsanedir. Her zaman ölümüne dövüşür, ilk kan maçı ya da turnuva yapmaz. Ya hep ya hiç tarzında bir adamdır." Başının üstünü işaret etti. "İzle."

Ortadaki ekranda Dovic'in dövüşünü izledim. Birden fazla düello olmasına rağmen, onları izlemek uzun sürmedi. Her biri Dovic'in rakibinin rekor sürede kafasının kesilmesiyle sona erdi. En uzun düello kırk saniyeydi. Dovic'in çok sayıda silahı kullanma becerisi ve yetkinliği etkileyiciydi; izlediğim düellolarda iki düz İspanyol düello kılıcı (biri kısa, diğeri uzun), üç farklı ağırlıkta kesici alet, baltalar, baltalar, bir düello tabancası ve birlikte sallanan bir kılıç, bir bilyeli çekiç ve bir sustalı, kör bir kalem ve bir kasap bıçağı ve gümüş bir vampir öldürücü ve fileto bıçağı vardı. Rakibi hangi silahı ya da silah seçerse seçsin, o kazanırdı. Bir vampir için bile acayip hızlıydı.

Dovic sarışın, mavi gözlü ve yara izliydi; sağ gözünden yanağına, oradan da çenesine kadar uzanan derin, buruşuk bir yara izi vardı bu onun insanken de savaştığını gösteriyordu. Maçları izlerken bir yandan da büyük konferans masasının uzak tarafında oturan Koun'izledim, dirseğinin ucunda narin bir fincan çay, iki eliyle yavaşça ve sevgiyle kılıçlarını temizliyordu. La Destreza Verdadera, İspanyol Çemberi ya da ölüm kafesi da bilinen İspanyol kılıç dövüşü yönteminin Mithran versiyonunda kullanılan türden düello kılıçlarıydı bunlar.

Koun'u Mithran La Destreza tekniğiyle dövüşürken görmüştüm. Hareket halinde çok güzeldi. Ama Dovic hızlı, niyetli ve amaçlıydı. Ve şimdiki efendisinin, filizlerini daha da hızlı yapabilecek bir tılsımı vardı. "*Kes* " demek istedim. *Bunu yapamazsın*. Ama durdurmak değildi. Dövüşüm en iyi ihtimalle özensiz, en kötü ihtimalle ve ben ölümlüydüm. Ve benim hayatım çok fazla insanın hayatı demektir. Bu yüzden kontrolü ele alamazdım.

Koun genelde dövüştüğü gibi çıplak değildi. Ve onu gördüğüm siyah zırhı giymiyordu. Dyneema'nın son versiyonu, Kevlar ve bir anti-büyü katmanı ile zırhlanmıştı.

Büyüleri ve büyü silahları savuşturmak için büyü bir kumaş. Zırhı neredeyse beyazdı ve mavi Kelt dövmeleleriyle aynı şekillerde, gözlerinin soluk kristali kadar parlak, kristal mavisi parıltılarla doluydu. Büyü, dövme şekillerinin geçiyordu, güçlü enerjiler. Muhteşem görünüyordu, buzul gibi donmuştu. Sadece elleri ve kulak memelerinden yukarıya doğru başı açıktı. Sarı saçları dövüş kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

Ekrana dönerek, "Bana La Destreza'ları tekrar göster. Çeyrek hız."

Alex, "Evet, Kraliçem." dedi. Sahneler ekranda teker ilerledi, sonları hep aynıydı. Ölüm.

"Sekizinci hız," dedim.

Eli kulaklığını taktı, sandalyesinden kalktı ve kapıdan çıktı. Gidişini izledim ve dikkatimi tekrar başüstü bilgisayarlara .

Sahneler tekrar oynandı ve bu sefer ben yakaladım. Dovic bir şey söylemişti. Sakince, "Sol dirsek." dedim.

"Gözün iyileşti. Ve evet. Her zaman, Kraliçem," dedi Koun. "Her seferinde. Ona daha iyi öğretmeye çalıştım."

Göz kııptım. *Daha iyi mi?* "Dovic'in öğretmeni miydiniz?"

"Uzun yıllar boyunca. Örnek bir öğrenciydi, savaştığım tüm Mithran ve Naturaleza'lardan daha hızlıydı.

Benden çok daha hızlı."

"Yani onun burada olması, ikinizin kavga etmesi. Bu ne demek oluyor?" dedim, yarı soru yarı talep şeklinde.

Koun başını kaldırmadan şöyle dedi: "Dovic'in kibrinin hazin sonu. Kellesini aldığım da kılıçlarına ve topraklarına da sahip olacağım. Seninle savaşmak kârlı oldu." Koun bir güderi parçasını kaldırdı ve kısa kılıcını parlattı. "Nazik zırh hediyeniz çok makbule geçti."

Kaşlarımı çattım ve odaya baktım. Kimse bana bakmıyordu. İçimde bir şeyleri kaçırdığıma dair bir his vardı. Sonra aklıma geldi. Leo'nun İnfazcısı zırhım bana ödememin parçası olarak verilmişti. Bu, baş stratejistim Koun'a elimdeki tüm yüksek teknoloji ürünü zırh ve silahları ya da sağlamam gerektiği anlamına geliyordu. Dedim ki, "Sen benim savaşçımsın. Geldiği yerde daha fazlası var."

Arkamdaki kapı açıldı ve Eli içeri girdi. Tek dizinin üzerine çöktü, elinde küçük bir kutu tutuyordu, gözleri benimkilerle buluştu, talep doluydu. "Bağışlayın beni Kraliçem. İyiliğinizi geri almayı unuttum. Savaşçınız için."

Hafif ahşaptan yapılmış, her tarafı geometrik desenlerle oyulmuş kutuyu aldım. Açtığımda üst kattaki dolabımdan dantel kenarlı bir parça gördüm. İlk aklıma gelen, bana bir çift süslü külot getirdiğiydi, ama gergin ve şok olmuş kahrkahrı tuttum ve onu . Eli yüzümden mendile baktı, kendi parmaklarını öptü ve Koun'a baktı. Hepsini bir araya getirdim. Dövüşler ve turnuvalar, eski yöntemler ve kraliçesi için savaşan bir savaşçıya bahşedilen lütuf. Doğru ya. *Hay aksi*. Tüm resmi vampir savaşı görgü kurallarını da kullanmam gerektiğini unutmuştum. Koun günümüz Avrupalısı değildi ama dönüştüğünden beri yüzyıllar boyunca savaşmıştı. Bu tür şeyleri anlar ve beklerdi ama ben bunları yapmayı hiç hatırlamamıştım.

Tüm süslü vampir saray konuşmalarımdan yararlanarak, ne söyleyebileceğimi düşünerek ayağa kalktım ve masanın etrafında Koun'a doğru yürüdüm. "Benim savaşçım ve celladım." Bir elimi cebime soktum ve

küçük fırlatma bıçakları uyluğuma bağlanmıştı. Ucuyla parmağımı deldim ve derimin yüzeyine küçük bir kan damlası yükseldi.

Koun hareketsiz kaldı, elleri cila bezini ve kılıcı kavrıyordu.

Kanı soluk pembe mendile sildim ve kalıcı olarak lekeledim. "Senden çok memnunum," dedim. Mendili öptüm ve uzattım.

Koun kanımın kokusunu içine çekti. Gözlerini mendilden kaldırıp benimkilerle buluşturdu. Sandalyeden iki dizinin üzerine kaydı, başı öne eğikti. Güderi kaybolmuştu ve boş avucunu kaldırırken eli çıplaktı. "Kraliçem."

Mendili avucunun içine yerleştirdim. "Dikkatli ol. Senin için dua edeceğim." Durdum. "Ben de senin ruhun için dua edeceğim."

Gözleri benimkilere kaydı. Tüm vücudu titredi. "Kraliçem?"

"Ruhunun gittiğine inanmıyorum. zamanlar ne görmüş ol." Hayır. Gitmemiştı. Bir yerde saklanıyordu. Bir cep gibi, Glob'un enerji depoladığı türden.

Gözyaşları Koun'un solgun gözlerine doldu ve onları parlattı. "Kraliçem" diye fısıldadı. Mendili öptü ve zırhının içine, kalbinin üzerine sıkıştırdı.

Arkamızda her iki kapı da açılarak geniş bir boşluk yarattı. Eli iki silahını çekti ve oraya nişan aldı. Leo açıklıkta duruyordu, silahsızdı, siyah giyinmişti, elleri önünde kenetlenmişti. Beyaz kurt adam Brute onun bacağına duruyordu. İçimden sevinç gibi bir şey geçti ama çabucak kayboldu. Yerini korku aldı. Şehri için bana meydan okumaya mı gelmişti?

Eli telsizden güvenlik ekiplerine "Pozisyonunuzu koruyun," dedi. Oda sessizliğe gömüldü.

"Alex?" Alex mikrofonuna yumuşak bir sesle, "Şu ana kadar bir işaret yok." dedi.

Bu Leo'nun kimsenin haberi olmadan içeri girdiği anlamına geliyordu. Onu Brute'un getirdiğine dair bir his vardı içimde, zaman yürüyüşü yaparak.

Alex ekledi, "Silah yok. Scion yok. Devralmak için burada değilim."

Leo, "Bu şehri geri almak istemiyorum. Bu tür sorumluluklar artık bana ait değil. Buraya tek bir şey söylemek için geldim."

Eli yavaşça silahlarını indirdi ama koymadı.

Koun şehrin eski efendisini inceledi ama Leo'nun yanına gitmek ya da önünde eğilmek için hiçbir hamle yapmadı. Kılıcını da kaldırmadı. Sadece bekledi, sanki ona önemli bir şey söylüyormuş gibi Leo'nun kokusunu içine çekti.

Leo bana baktı. "Bu gece yaşanabilecek olaylara katılmak ya da müdahale etmek için burada değilim.

Burası benim yerim değil. Ama bana ihtiyacın olursa arayabilirsin. , Jane Yellowrock. ."

Bir elini kurt adamın kafasına koydu. Bir kedi gözü şeklinde parlak bir ışık patladı. Ve gittiler.

"Ooookaaay," dedim yavaşça. "Brute Leo'nun ışınlayıcısı."

Alex, "Onlardan hiçbir yerde iz yok," dedi. "Alarm yok, monitörler tetiklenmedi."

Eli iki silahını kılıfına soktu. Zırhlıydı, şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. Alex'e baktı. "Eğer bunu videoya çektiysen, V-web' gönder."

Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama daha sonra öğrenmek için bekleyebilirdim. "Çay için bana katılır mısın?" Eli'a sordum. "Düello için güvenliği gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Onur duyduğum," dedi Eli, kara gözleri parlayarak. "Teşekkür . *Kraliçem*." Birlikte odadan çıktık. Kapı kapanırken kafasına vurdum. Koridorda yankılanan kahkahası bütün gün duyduğum en güzel şeydi. "Bebeğim," dedi, "Leo bizi öldürmedi. Ve o haklı. İyi iş çıkardın."

* * *

La Destreza'nın orijinal hali vampir versiyonundan farklıydı. Vampirler diğer uzun kılıç dövüş sistemlerinden eklemeler yaparak buna ölüm kafesi adını vermişlerdi. Genellikle biri uzun, diğeri daha kısa olmak üzere iki kılıç kullanıyorlardı; kullandıkları zırhlar artık İspanya'da giyilen orijinal şeyler değil, güncellenmişti. Ve gerçek dövüşte asla yüzlerini örtmezlerdi. Maçlar bir dövüş çemberinde yapılırdı ve bunun amacı rakibini o kadar kötü yaralamaktı ki kelle almak kolay bir . Ancak düşmanlarımın karargâhta olmasını istemiyordum, bu yüzden müzakere düellonun başka bir yerde yapılmasını kararlaştırmıştı ve kimse bana son yeri söylememişti. Yellowrock Klanı'nın eviydi.

Yıllardır klanın resmi konutuna . Oraya son Derek'i vurduğum gün gittiğimden oldukça emindim. O da artık ölmüştü.

Arabayı sürerken ölümünün anıları içime işledi. Yıldırımla kavrulmuş, boğazı kesilmiş, sokakta yatan bedeninin anıları ruhumu parçaladı. Sessizce arabadan ve ön kapıdan girdim.

Eve girmek acı vericiydi. Beyaz ve grilerle tamamen yeniden dekore edilmiş ve orijinaline hiç olsa da Derek'in düşüşünü görebiliyordum. Benim hatamdı. Tıpkı ölümü gibi. İlk seferinde iyileşmişti ve ondan sonraki tüm seferlerde de iyileşmişti ama bu sonuncusunda değil. Cenazesine iki gün vardı. Arkadaşım olmak ölümcül bir şeydi.

"Onun ölümünden sen sorumlu değildin," dedi Eli aklımdan geçenleri okuyarak usulca.

Arkamdan Thema şöyle dedi: "Uzun ömürlü olanlar insanlarımızı birer birer kaybeder. Keder, içimizde bu ıstıraptan başka bir şey kalmayana kadar ruhlarımızı oyar ve deler."

Derek'in düştüğü yerden döndüm ve ona baktım. Gerçekten ona baktım. Uzun boylu ve kırbaç gibi inceydi, yaşlı bir vampire göre çok siyah bir teni vardı. Bu gece kulaklarına, bileklerine ve parmaklarına gümüş takmıştı; çok az vampirin bir güç gösterisiydi bu. Saçları kafatasına yakın kesilmişti ve üzerinde beyaz bir zırh, iki çelik kılıç ve şuraya buraya kılıflanmış bir dizi modern silah vardı. Ölümcül görünüyordu. Aynı zamanda keder dolu görünüyordu. Kojo tamamen siyah giyinmiş bir halde arkasında duruyordu, gözleri benim üzerimdeydi.

"Bu yüzden kendinize ait kan hizmetkârları istemiyorsunuz, değil mi?" ürperten bir kesinlik içinde sordum. "En uzun ömürlü hizmetkârlar bile üç yüz yıl sonra ölüyor."

"Evet," dedi Thema yumuşak bir sesle. "Kanımız çok güçlüdür. İnsanları kolayca bağlarız. Bizden asla uzak kalmak istemezler. Böylesine bağımlı varlıklar için Kan Efendisi olmak zordur."

"Sen ve Kojo kan hizmetkârı almadan istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ama katkıda bulunmak zorundasınız. Bu teklif, Infermieri pozisyonundaki Florence birlikte çalışarak, bana ve benimkine yemin eden tüm ağır yaralı insanları ve vampirleri iyileştirmenize bağlı. Eğer kabul edersen, onları kan hizmetkârı yapmana gerek kalmadan sana kanlı yemeklerin sağlanacağından emin olacağım."

Thema vampir siyahı gözlerini bana çevirdi. "Siz her zaman bir sürprizsiniz Kraliçem."

"Pantolonumun koltuğuna göre uçmak biraz bunu yapıyor. Bu bir evet mi?"

Kojo başını sallayan Thema'ya baktı. "Evet," dedi. Kojo gözlerini kaçırdı. Kabul edip etmediğinden emin değildim ve şu anda gerçekten umurumda da değildi.

Eli'a baktım. "Yakında ağır bir şekilde bağlanmış ve tecrit edilmiş insanlar alacağız. Bazı çılgın vampirlere çok uzun süre tecritte baktılar ve çok fazla ot içtiler. Kurutulduktan ve modern hayata yeniden kazandırıldıktan sonra Kojo, Thema ve Florence'dan birkaç kez beslendiklerinden emin olun." Vampirlere baktım. "Zarar görmüş kan hizmetkârları ve vampirler test vakaları olabilir."

"Teşekkür Kraliçem," dedi Thema.

Eli onun için anlaşma sayılan bir hareketle çenesini bir santim kadar aşağı indirdi. "Tamam," dedim. "Hadi evi gezelim."

Çok farklıydı. Dekor artık beyazın tonları, grinin tonları ve donuk altın rengindeydi; dolaplarda ve kapı kollarında fırçalanmış pirinç çekmeceler, fırçalanmış pirinç aydınlatma armatürleri vardı. Neyse ki pirinç az kullanılmıştı, çünkü gördüğümde nefret etmiştim. Çok gösterişliydi. Ama etkinlikler için bir yer olarak iş görürdü. Giriş katındaki resmi odalar ve düello alanından üst kattaki ve çatı yatak odalarına kadar büyük bir tur attım. Biraz soğuk bir his olsa da işlevseldi. Ve boştu. Burada yaşayan birkaç vampir bu gece kendilerine başka yerler bulmuştu. Onları suçladığımı söyleyemezdim.

Benim için ayrılan yatak odası benim zevkime çok daha uygundu, sıcak gri tonlarında ve yeşil tonlarında döşenmişti. Dolapları kontrol ettim ve orada asılı kıyafetlerim olduğundan emindim. Madam Melisende ve Quint meşguldü. Daha da önemlisi, burada da bir zırh takımı vardı. Bu set basit siyah kumaştandı, deri kaplı değildi ve bel, bilekler ve yaka çevresinde altın katmanlar vardı. Resmi günlerde giyebileceğim bir şeye benziyordu. Çok şıktı. Onu çıkardım ve elimi kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Bunun içinde iyi görünürdün," dedi Eli, "özellikle de misafirlerimiz geldikten sonra merdivenlerden inerken, yavaşça ve savaşıa gitmeye niyetliymiş gibi silahlanarak. Üstünü değıştirmek ister misin? Quint buralarda bir yerde, güvenlik önlemlerini kontrol ediyor, seni çıkarması gerekirse olası çıkış noktalarını belirliyor. O yardımcı olabilir."

Zırhı kendime doğru tuttum ve döndüm, köşedeki sehpanın üzerinde bir ayna gördüm. Oraya doğru yürüdüm ve zırhla kendime baktım. Evet. Bunun içinde harika görünürdüm. Özellikle de yarı-form . Altı saatten fazla bir süredir insandım, bu yüzden kolaya ve kısa sürede şekil değıştirebilmeliydim. "Quint'i sevdin mi?" Eli'a sordum.

"Hayır. Ama o hiçbir zaman kontratını bozmadı. Koruması gereken bir itibarı ve beş yıllık bir sözleşmesi var. Karanlık Kraliçe'yi korumak, sizi hayatta tutmak, sözleşmesi bittiğinde hizmetlerini istediğı fiyata herkese sunabileceğı anlamına geliyor. Ve Quesnel merkezde yaşıyor. Quint'in sevebileceğı biri varsa, o da odur. Satranç ve kâğıt oynuyorlar ve görünüşe göre Quint onun üzerine titriyor."

"Mmm. Quint'i ve yiyecekleri on beş dakika içinde yukarı gönder. Bu arada ben de yarı forma geçmeye çalışacağım. Ve siyah savaş botlarım için eve birini göndereceğim. Ve Quesnel'in mahzenleri için istediğı her şeyi sipariş edebileceğini bildiğinden emin olun. Onu mutlu edelim."

"Üslerinizi koruyun." Eli kulaklığına dokundu ve çıkıp kapatırken yiyecek, Quint ve silahlarımı . Soyundum ve kullanmayı planladığım birkaç silahı çıkardım.

taşımak. Bunun işe yaraması için sahip olduğum her şeyi isterdim.

* * *

Yaklaşık bir saat sonra, ince aynadan üniformalı yarı formuma baktım. Bu zırh belalılığı tamamen yeni boyutlara taşıyordu. Siyah omuz kılıfındaki kırmızı kabızalı dokuz milimetreler kanı hatırlatıyordu. Zırhın üzerindeki altın, altın gorget ile uyumluydu. Ve gümüş kazıklardan oluşan taç, *le breloque*'un altınının üzerinde mükemmel bir şekilde parlayacaktı.

Quint bana bir kulaklık uzattı ve "Onaylıyorum. Konuklarınız geldi. Düello gece yarısı gerçekleşecek."

Kulaklığı taktım ve silahları ayarladım. Quint her şey mükemmel olana kadar daha fazla ayarlama yaptı.

"Shaun MacLaughlinn ne zaman gelecek?"

"Gariptir, kendisi burada olmayacak."

Odanın diğer ucuna baktım, gerçekten . Shaun'un gelmemesi hiç mantıklı değildi. Bütün bu düello onun tarafından klanımı ve şehrimi ele geçirmek için düzenlenmişti. Elbette, asıl arkadan bıçaklama planı Ka, Monique ve Granny'nin karargâha ve evime yapılacak saldırının bir parçası olmasını ve belki de Sangre Duello'su sırasında bir saldırı yapılmasını içeriyordu. Belki de Shaun B planına geri dönüyordu. Kulaklığı özel kanala taktım ve "Alex. Eli. Shaun MacLaughlinn gelmiyor mu?"

"Olumsuz," dedi ikisi de. Eli ekledi: "Geç gelip olay çıkarma ihtimali var ama son birkaç gecedir NOLA'da kimse onu görmediğine göre işimizi şansa bırakmayacağız."

Yani Shaun bizi buraya çekmiş ve diğer cephelerde bize saldırırken bizi meşgul etmiş olabilir. Yapılacak çok vampirce bir şeydi. "Önlemler mi?"

"Halkınız onları yapabileceğimiz kadar güvende. Ayatas, Roberes ile yarı resmi PsyLED sıfatıyla çalışıyor, yasal belgeleri inceliyor, vali ve yerel kolluk kuvvetleriyle ilgileniyor. Bugün erken saatlerde Everhard'ları bir güvenli eve toplamaları ve dağlarda koruma sağlamaları için bir ekip gönderdim. Liz bana bulundukları yerin etrafına *dikenli* bir *çektiklerini* ve Shaddock'un etrafta korumaları olduğunu söyledi. Handa ve arazide tüm güvenlik unsurları çalışır ve bir ekip burayı koruyor. Karargâh, devriye gezen arcenciel'lerle kilitlenmiş durumda. Arka bahçede çürümüş bir kafayı top oynar gibi fırlatarak eğleniyorlar gibi görünüyor. Cadıların boş hapishanesinin etrafındaki blokta devriye gezen bir ekibimiz var. Tüm klan liderlerinin inleri sıkı bir şekilde korunuyor. Vampir mezarlığına da bir ekip gönderdim. Kazı ekibi bazı ilginç buldu ve onları merkeze geri götürmek için korumaya ihtiyaçları vardı. Evimiz kilit altında."

O konuşurken soğuk terler dökmeye başladım. Bu gece hayatta kalmam ve Büyük Kötü'yü öldürmem için bana güvenen pek çok yer ve insan vardı. Ama şu ana kadar Shaun MacLaughlinn kendi meydan okumasına gelmemişti. Başka bir şey yapıyordu ve adamlarım bunu çoktan anlamıştı, ama çok zor durumdaydılar. Arkadaşlarım yine tehlikedeydi. "Tamam. Teşekkürler."

Eli, "Dovic geldi. Adamları arenayı teftiş ediyor."

Arena, merdivenlerin altındaki ana odaydı. Mobilyalar duvarlara yaslanmıştı ve evi gezdiğimde kauçuk bir dövüş minderi çoktan yerleştirilmişti. Ayrıca bir duvarda kocaman bir televizyon ekranı olduğunu da hatırlıyorum. Çirkin bir şeydi. Film izlemek yeterince büyüktü.

"Kaç tane?"

"Dovic dahil on iki kişi. Klanın şu anda sahada bulunan en yüksek rütbeli üyesi Zariyah adında üç yüz yaşında bir Rus Naturaleza dişisi görünüyor. Gümüş bir küpe takıyor, klipsli olanlardan. Thema ona bakıyor ve gülümsüyor. Eğer vampirler terleyebilseydi, Zariyah kurşun gibi terlerdi. Ama görüşme her iki taraf için de yirmi dört kişilikti, yüzden hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum."

"Önce ikinci dizi geldi," dedim.

"Dovic hariç. Bu da ilk grubun başka bir yerde meşgul olduğu ya da giriş yapmak için beklediği anlamına geliyor. Çatıda gözcülerimiz ve biri doğrudan tepemizde, diğeri de Garden District'in şehir merkezini kapsayan daha geniş bir daire içinde uçan iki dronumuz var. Davetsiz misafirlerimizin kaldığı her otelde gözcülerimiz var ve klan evinin etrafındaki üç blok boyunca nişancılarımız var."

"Bay Hazırlıklı." "Her zaman, bebeğim."

"Ne zaman giriş yapmamı istersiniz?"

"Neden modaya uygun bir şekilde geç kalmıyorsun? Güvenlik kameralarını izlemeniz için size çay ve bir dizüstü bilgisayar göndereceğim."

Parladım. "Ducky. Ve yiyecek başka bir şey? Hamburgerleri bitirdim, belki salatalık ve krem peynirli sandviç?"

"Sen *salatalıklı* sandviç yemezsin," dedi Eli belirgin bir şekilde.

"Bu gece var. Yarı forma geçmek için hamburgerlere ihtiyacım olsa da, proteinden oldukça sıkıldım." Eli'nin sessizliği anlamlıydı. Çünkü ben proteinden asla bıkmazdım.

* * *

Shaun MacLaughlin ve küçük ordusu Yellowrock Klan Evi'ndeki gösterişli yatak odamda oturmamın nedeni çay ve salatalıklı sandviçlerdi.

BÖLÜM 19

Yada Yada Blah Blah

Dronlar ve gözcüler sayesinde bolca uyarımız vardı ve aksiyon başlamadan önce dişlerimi fırçalamaya bile vaktim oldu. Shaun MacLaughlin'in adamları kapıları olmayan ciplerle ve ağır silahlarla şehre doğru hızla geliyorlardı. Polis, vampirler Marigny'den ayrılıp sokaklara döküldükleri ve şehir merkezine doğru ilerledikleri andan itibaren "silahlı çete faaliyeti" raporları almıştı. Yerel ve eyalet yetkilileri arasındaki iletişim hatları sayesinde, barikatlar hazırды ve şehrin olağan eğlencelerini tehlikeden uzak tutmak için her yere yerleştirildi. Polisler güvenli bir mesafeden takip ediyordu, SWAT klanının evinin etrafındaki dış çemberde çoktan yerini almıştı ve Bruiser, halkın savunmasını koordine etmek için polis şefiyle -hayatını bana borçlu olan Şef Walker- yaptığı konferans görüşmelerinde Aya'ya katıldı.

Shaun Garden District'e ulaştığında, istilacı vampirler ve oyuncak askerleri askeri açıdan kilit altına alınmıştı ve klanın evinin önüne geldiklerinde etrafları sarılmış, hepsinin üzerinde lazer hedefleme dürbünleri vardı. İletişim çılgık çılgıca bir kaosa dönüşmüştü, SWAT ve Eli'nin ekipleri her yerdeydi ve mecbur oldukları için birlikte çalışıyorlardı. Planladığımız saldırgan sayısından daha fazlası vardı, Shaun'un kabul ettiği ek on iki vampirden çok daha fazlası. İnsanlardan ve kırk vampirden oluşan dağınık bir ordu getirmişti. Vampirler hedefleme lazerlerinin ne anlama geldiğini tam olarak anlamamışlardı. Güçlü vampirlerin modern makineler, elektronik aletler ve askeri teçhizat söz konusu olduğunda her zaman kör noktaları olmuştur.

Ancak istilacı vampirlerle insanlar farklı bir konuydu. Paralı askerler, silahsız düşmanlarına para karşılığında saldırmaya ve zarar görmeden kaçmaya alışkın olduklarından, küçük hedefleme ışıklarının ne anlama geldiğini biliyorlardı. Sadece silahlarını bıraktılar, ellerini boyunlarının arkasına kilitlediler ve polisler yakın mesafeden etraflarını sarmış, silahlarını doğrultmuşken sokakta oturdular. Umarım paralı asker grubu çeklerini çoktan bozdurmuştur, çünkü silahları değiştirmek oldukça pahalıya mal . NOLA kolluk kuvvetleri yüksek güçlü silahlara kesinlikle el koyacaktı.

Geriye barışı bozan ve sonra tekrar bozmak için silahlı askerlerle ortaya çıkan vampirler kalmıştı. Vampirlerin hiçbirisi de karşı koymadı. Paralı askerler işi bıraktıktan sonraki altmış saniye içinde çoğu gönüllü olarak silahlarını bırakmış ve Eli'nin koruması altında yerde yatıyordu. Dağılmış klanlardan ve serseri vampirlerden arta kalanlarla bir klan kurmanın olayı buydu. Sadakat yok. Ben tam olarak aynı şeyi yapmıştım.

Olay yeri emniyete alındığında, yerel polislerin paralı askerleri götürmesine izin verildi ve Bruiser ekibine tüm vampirleri, dronların tepelerinde gezinip onu izleyemeyeceği porte cochere'e söyledi. O ve ekibi vampirleri gözden geçirdi, davet listesinde olmayanları kazığa oturttu. Polislerin ve komşuların gözü önünde kafalarını kesemezdik. Davet edilmeyen figüranlar bölgeden uzaklaştırılacak, okunacak, kanları akıtılacak ve ya daha güçlü bir vampir tarafından sahiplenilecek ya da ... gönderilecekti. Şimdilik, arazide bir sıra kazıklı vampir vardı, bu kimsenin hoşuna gitmiyordu, çünkü kazıklı bir vampir kazıktan kurtulabilir ve çabucak savaşıma geri dönebilirdi, ama yapabileceğimizin en iyisi buydu.

Quint bilgisayarımın ekranında kazıklı vampirleri görünce güldü. Garip bir , aynı anda hem hoşuma giden hem de nefret ettiğim türden bir kahkahaydı. Quint hakkındaki duygularım karmakarışık. Umarım kısa sürede istikrarlı bir hale gelirlerdi.

Shaun MacLaughlinn ve izin verilen ilave on iki vampirin eve girmesine izin verildiğinde kameralar içeriye kaydı. Onları takip ederek güvenlik görüntüsünü iç kameralara çevirdim.

Shaun'un taze kan rengindeki ipek gömleğinin üzerine Yılanların Yılanı kol bandını takmasına rağmen, bu rezil bir girişti ve içeride bekleyen vampirler, muhtemelen ordularının tek bir kurşun atılmadan ya da tek kişisel çatışma yaşanmadan alaşağı edildiğini gördükleri için hüsrana uğramış ve kızgın görünüyorlardı. Büyük çirkin video ekranı her şeyi canlı olarak yayınlamıştı. Şimdi C planına geçeceklerini tahmin ediyordum, çünkü bu gece için tek bir planları olması mümkün değildi. Ama halkımızın onları bir şey başlatana kadar, her şey düellonun sonucuna bağlıydı. Tüm şehrin ve muhtemelen tüm ABD Mithran örgütünün geleceği Koun ve Dovic'e bağlıydı. Ama . . . Onlar bozmuşlardı. Müzakere anlaşmasını açtım ve bir tür yasak silahlar listesinde olmadığını gördüm, bu ihmal -muhtemelen kazara- bize avantaj sağlıyordu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Quint beni bir kedinin fareyi izlediği gibi izliyordu.

Eli'a telsizden, "Düşmanlarımız gümüş kurşun delikli parçalayıcılar taşıyor muydu?" diye sordum. "Hayır Kraliçem," dedi.

Mikrofonuma ve Quint'e dedim ki, "Birden fazla kez anlaşmayı bozdular. Eğer her şey boka sararsa, gümüş kurşun delikli parçalayıcı mermiler yasak değil. Merhamet yok."

"Evet leydim," dedi Quint, gözleri neşeyle parlayarak.

," dedi Eli. "Ayrıca Infermieri'niz Florence'ı da buraya getirtiyorum. İşler bir anda kötüye gidebilir."

Quint'in şarjör değiştirdiğini duyabiliyordum. , şak, . Dört kez. Eli emir veriyordu. Dizüstü bilgisayarda, düşmanlarım ana odaya girerken her bir yüzü inceledim, vücut dillerini izledim ve merdiven sahanlığına doğru birkaç basamak çıkarken Shaun'a odaklandım. Vampirlerin insanlara hükmetme, onları avlama ve sahip olma hakları hakkında öfkeli bir monologa başladı. Hiçbir Mithran ya da *Natureza'nın iğrenç bir yaratığın* kendilerini yönetmesine asla izin vermemesi gerektiği ve bir insanın *bu yaratığa* sadakat yemini tek yolunun zayıf olmaları ya da büyük bir büyüünün onları zorlaması olduğu hakkında. Yada yada blah blah.

Ancak bahsettiği büyük büyü Glob ve *le breloque*'tu. Eski hikâyelere göre korona, takan kişiye vampirleri itaat etmeye zorlama yeteneği veriyordu. Hikâyeler doğrudu ama sadece sınırlı bir süre için ve çok sınırlı bir ölçüde, en azından bu Karanlık Kraliçe için. Aynı hikâyeler vampirlerin son Karanlık Kraliçe'ye karşı ayaklandığını ve onu öldürdüğünü söylüyordu, muhtemelen

Demir yumrukla yönetmeye çalıştı ve aynı anda sadece birkaçını kontrol edebildi. Benim ortalığı kasıp kavurmam ve onlara kukla gibi davranmam, sadık vampirlerimin kafasına yerleştirilen mutlu-mutlu-sevinçli-sevinçli bir düşünce değildi. İfadelerine bakılırsa, en azından şimdilik kabul etmiyorlardı.

Shaun sustuğunda Bruiser, Shaun'un yanında durmak için küçük sahanlığa doğru dört basamak çıkmadan önce bir sessizlik oluşmasına izin verdi. Kendini tanıttı, önceki unvanı olan primo ile başladı ve "ve şimdi tüm Mithranların Karanlık Kraliçesi'nin Eşi olmaktan onur duyuyorum" diye bitirdi. Kalbim eridi.

Shaun alay etti.

Bruiser kıbarca, Shaun'un müjdecisinin takdim ve unvan anonslarını yapmasını önerdi ama kürsüyü bırakmadı, bu da düşmanın tören vampirini ilk basamakta ayakta, sırtı Bruiser'a bıraktı ki Shaun'un bundan nefret ettiğini söyleyebilirdim. Müjdecinin muhteşem bir sesi vardı, derin ve gürdü ama Shaun'un toprağı ve şehri olmadığı için -ki Shaun'un *anamcharası* Dominique idam edildiğinde Grégoire'a devredilmişti- giriş uzun sürmedi. Habercinin çalışacak çok az şeyi vardı.

Dovic'in girişi biraz daha uzun sürdü, çünkü girişinde savaşta, kişisel dövüşte ve düelloda kafasını kestiği tüm vampirler yer alıyordu. Etkileyici bir listeydi, ancak sonunda Edmund ve Grégoire ile düellodan kaçındığı açıktı, bu da Avrupa'nın ele geçirilmesi sırasında saklandığı anlamına geliyordu. Müjdecî öldürdüklerini saydığı süre boyunca Dovic, Koun'a baktı. Vücudu, herhangi bir kameradan yüzünü göremeyeceğim şekilde konumlandırılmıştı, ancak Koun'a duyduğu nefret vücudunun her çizgisinde belirgindi.

Koun ise sıkılmış görünüyordu. Uzun öldürme listesi bittiğinde, haberci Bruiser' döndü ve "Peki ya savaşçınız?" diye sordu.

Koun kaşlarını kaldırdı, rakibine baktı ve kesin bir ifadeyle şöyle dedi: "Ben Koun'um. Bu gece geçmişte işlediğim hiçbir cinayetin değeri yok, sadece birazdan işleyeceğim cinayetin değeri var. Bu gece, Kibirli Budala Dovic'in celladı olarak anılacağım."

Dovic bundan hoşlanmadı. Başını kaldırdı ve hızla vampirleşti.

Koun hâlâ sıkılmış görünüyordu.

Quint, "Bu da senin işaretin," dedi.

Başımdaki tacı tokatladım ve acı verici bir şekilde sıkıştı. Ayağa kalkarak yatak çıktım, koridorda yürüdüm ve merdivenlerin başında durdum.

Bruiser seslendi, "Mithranların Karanlık Kraliçesi."

Bütün başlar bana döndü. Uzun ve yavaş bir nefes vererek kokumun odayı doldurmasına izin verdim. Hiçbir zaman tipik bir deri gezgini gibi kokmamıştım, bahar çiçekleri gibi. Her zaman olduğum gibi kokmuştum. Bir avcı gibi.

Shaun'un ilk on iki vampirinden dördü tepki olarak vampirleşti, kontrolsüzdü, bu bir zayıflık işaretiydi. Üçü hariç diğerlerinin hepsi saldırıya gibi vücut pozisyonlarını hafifçe değiştirdi. Adamlarım yerlerinde kaldı.

Bruiser sözlerine şöyle devam etti: "Pek çok unvanı, toprağı ve klanı var ama hiçbirini giydiğı tacı gölgede bırakamaz."

Shaun, Dovic ve üç vampir bize yırtıcılar, diye düşündü Canavar bana. Diğerleri zayıf.

Ölebiliriz, düşündüm. Kazanamayacağımız kavgalara girmeyelim.

İçimde, Canavar sevindi. Canavar insanların adil dediği şeylerle savaştı. Canavar en iyi pusu avcısıdır.

Quint geçti, gözleri yüksek alarında olduğunu gösteren bir oraya bir buraya gidip geliyordu. Merdivenlerden inmeye başladı.

Çok daha yavaş, bakmalarına izin vererek, kokumun odayı doldurmasına izin vererek, her seferinde yavaş bir adım atarak aşağı inmeye başladım. Canavar, iri cüsseme güç ve kuvvet ve sadece avcı bir kedinin sahip olabileceği türden bir zarafet yükledi. İnsan gözlerime baktı ve onlara kedimin o tuhaf altın ışıltısını verdi. Yavaşça hareket ettim, her şeyi bir kedinin yaptığı gibi gördüm, vampirin hareketsiz olması gereken her nefes alışını, her hafif ağırlık değişimini. Düşman vampirler benim gibi bir şeyi daha önce hiç . Bu onları ürkütüyordu.

Zariyah bir fırlatma bıçağı çekmek için seğirdiğinde Quint'ten daha hızlı gördüm. Yaşlı Rus Naturaleza kolunu geri çekti. Canavar kadar hızlıydım, kendi kolumu çektim, eğildim ve elimle parmaklığı kavradım. Havaya sıçradım. Kılıcımı bıraktım. Kafamın olduğu duvara bıçağın sesini duydum.

Quint'in bıçağı ve benimki neredeyse aynı anda Zariyah'ın boğazını, gorget'inin üstünden deldi. Sendeleyerek geri çekildi. Eli alına bir kurşun sıktı. Yere yığıldı. Kalbi hâlâ atan bizler için her şey bir kalp atışı kadar hareketsiz kaldı.

Shaun bir meydan okuma ılgığı attı, silah sesinin yarattığı sağırlık yüzünden zar zor duyabildim. "bozdun!" Kılıcını çekti ve bana doğru bir adım attı.

Quint, "Hayır! Senin halkın yaptı!" diye bağırdı. Hâlâ duvarda titreyen bıçağı işaret etti. "Onu oraya sen koydun!" Shaun bağırdı.

"Kameralar!" Ben talep ettim. Shaun sesini kesti.

"Bu şehir için yemin etmiş tüm Outclan rahibeleri öldü," dedi Eli sakince, silahını Shaun'un kafasına doğrultarak. "Burada bir düelloyu yargılayacak kimse yok, bu yüzden parley ihlallerini kanıtlamak ya da çürütmek için kameralar yerleştirdik. Kılıcını bırak yoksa *senin* de beynine bir kurşun sıkırım."

"Kameralar mı?" Shaun'un sesi sanki kameraları hiç duymamış gibi şaşkındı.

"Ekranda," dedi El mikrofonuna. Başını duvardaki çirkin ekrana doğru eğdi. Bütün başlar ekrana döndü. Dört kamera görüntüsü ağır çekimde, çeyrek zamanlı olarak ekrana geldi. Zariyah'ın eli aşağı uzanıyor, bir bıçak çekiyordu. Elini geri çekiyor. Ben inanılmaz akrobasi hareketlerimi yapıyorum. Zariyah'ın bıçağı havada beni ısıkalıyor. Benim ve Quint'in bıçağı Z'nin boğazına saplanıyor. Eli'nin kafa vuruşu.

Bruiser, "Halkınız sadece bu gece içinde birçok kez barışı bozdu," dedi. "Hainliğinizi tüm dünyaya göstereceğiz."

Eli, "Görüntüler V-web'e yüklendi." dedi. Shaun sordu, "V-web? Ne-"

"Bunu karanlık ağ gibi ama vampirler için," dedi Eli. "Karanlık Kraliçe bunu vampir onurunu izlemek için kurdu. Çoğunuzun onuru yok."

Ne yapmıştım? Bu V-web terimini daha önce duymuştum ama ne olduğunu keşfedecek zaman bulamamıştım.

"Ben," dedi Alex kulaklığıma. "Ben . Daha sonra bana harika olduğumu söyleyebilirsin."

Oh. Alex. Seni zeki küçük gıcık seni.

Bruiser vampir töreni ses tonuyla, "Hainliğiniz biliniyor ve ifşa edildi. Herkes seninle ve seninkilerle alay edecek." Kanıtın bulunduğu ekranı göstermek için bir elini kaldırdı. "Kimse seninle iş yapmayacak. Kimse kan hizmetkârı ticareti yapmayacak. Herkes size doğrudan pay verecek." Bu, vampir dünyasındaki herkes tarafından dışlanacakları anlamına .

"Bu kadar yeter!" Shaun bağırdı. "Duello!"

Eli'in iki gizli keskin nişancısı kalktı ve arenaya nişan aldı. Koun kılıçlarını çekti. Herkes kılıçlarını çekti. İki el ateş . İki düşman vampir düştü.

Dovic, kılıçları üst ve orta pozisyonlarda, ringe doğru koştu. Tam da olması gerektiği gibi. Koun'un orada olmaması dışında, ben oradaydım. Zariyah saldırdığında düştüğüm yerdeydim. Koun hâlâ merdiven sahanlığındaydı. Dovic bana doğru koştu, vampir hızıyla, havayı patlatarak. Bir vampir katiline uzandım.

Ama kılıcım yeni zırhımın üzerinde biraz eğreti duruyordu. Merdivenlerden inmeden önce son bir ayarlama yapmamıştım. Usta diş kafalı düellocuya karşı çok yavaş kalacaktım.

Koun anında Dovic'in arkasındaydı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, dişlerini gösteriyordu.

Quint aniden *orada*, önümdeydi, iki kısa bıçağı havada, iki fırlatma bıçağı ön dişlerinin sıkılmıştı. Küçüktü. Çok küçüktü.

Bıçağımı bedava aldım.

Quint eğildi, yuvarlandı, Dovic'in bacaklarını çıkardı. Ona çarptı. Bir takla atmaya başladı, savaş alanı zamanı devraldıkça yavaşladı, yavaşladı, *yavaşladı*. Kılıçları bana doğru savruldu.

Eli beni devirdi. Bir top haline geldi. Sol ayağını yerden kaldırdı, arkasındaki bacağını uzattı.

Quint, Dovic'in kasıklarına saplandı. Dyneema ve plastikleştirilmiş zırh arasındaki küçük birleşime. Kasıklarına doğru. Dovic ölümcül tehlikedeki bir vampirin ulumasını andıran bir çığlık attı. Hâlâ düşüyordu.

Dovic'in uzun kılıcı Eli'nin zırhındaki bir dikişi keserek uyluğuna saplandı. Kılıç durdu. Bıçağın Eli'nin uyluk kemiğine çarptığını duydum/hissettim. Kan fişkırdı. Momentumumuz eti ve kemiği duyulabilir bir *çatırtıyla* bıçaktan kurtardı. Kılıç yerinden çıktı. Zırh, kas ve tendonlar ürkütücü bir kırmızıyla geriye katlandı. Neredeyse sonradan akla gelmiş gibi, kan fişkırdı.

Mutfağa girdik. savaş patlak verdi.

Daha durmadan Eli'nin tıbbi keselerini ve ceplerini açıp malzemeleri çıkarıyordum. Tıp eğitimimden parçalar hatırlıyordum. *Kurtarmayı umduğunuz bir uzuvda turnike kullanmayın.*

Arteriyel hasar vakaları hariç.

Kan fişkırdı, fişkırdı, fişkırdı.

Etrafımda ve arkamda savaş vermişti. Çığlıklar, kılıçların çarpışması, silah sesleri. Quint ve Thema, Eli ve benim üzerimde durmuş, silahlarını savurup ateş ediyorlardı. Kojo bizi diğer taraftan ve orada bize ulaşmaya çalışan bir vampiri vurdu. Kılıcını kaldırarak vampirin kafasını kesti. Dovic'kafası yere düştü, ardından da vücudu.

Kendimi . Duygu yok. Eli'nin zırhının kumaşını kavradım ve bacağından aşağı doğru yırttım. Avülsiyonu ortaya çıkardım. Kılıç darbesinin konumu poposunun hemen , kemiğe çarpan, onu kıran, sonra aşağı kayarak kası kemikten ayıran, tendonları, kasları, damarları ve atardamarları kesen/yırtan yanal bir kesik. Ölümcül. Saniyeler içinde, dakikalar değil.

Canavar bana güç verdi. Eli'nin üst baldırının kasık kısmına bir turnike bağlarken yumru ellerim güçlüydü. Sıkıca çektim.

Kedicik, Beast fısıldadı. Gücün yanı sıra bana hız da kattı.

Florence yanıma düştü. Kendi kolunun etini kopardı ve kanı Eli'nin yarasının üzerine aktı. Infermieri kanı. "Yarayı kapat," diye , sözleri cam gibi keskindi.

Evlatlık kardeşimin kanıyla sıırıslıklam olmuş bir halde, kırılan kemiğin üzerindeki kası tekrar yerine oturttum. Gazlı bezi sarmaya başladım. Bu yeterli değildi. Kan hala akıyordu. O ölüyordu. Florence bileğini tekrar kesti ve Eli'nin ağzına tuttu. İki kez yutkundu. Ağzı gevşedi.

Onu kurtaramadım.

Sabina yapabiliirdi. Sabina ölmüştü.

Bethany onu kurtarabilirdi. Bethany ölmüştü.

Leo. . . Ararsam geleceğini söylemişti ama bende numarası yoktu. Ama başka şeylerim vardı.

Küçük bir bıçak çektim ve alnımın yan tarafında, sağ şakağımın hemen üzerinde bir kesik . Çok derin değildi ama kanımın *le breloque*'un üzerine akarak ortalığı berbat etmesine yetecek kadar büyüktü. Diğer elimle Eli'nin kanını tacın üzerine sildim. Cebimde, Glob ısındı ve yandı, etime uygulanan kuru buz gibi soğuk bir yanık. Zihnimi ve irademi Glob'a sardım. *Le breloque*'un içine. Karanlık Kraliçe'nin büyüğü kristal gibi ve parlaktı. Onunla birlikte, Glob'un dünyadan büyüğü sökerken aldığı tüm enerjileri depoladığı zaman-olmayan zaman ve uzay-olmayan uzayın tüm küçük ceplerini gördüm. İhtiyacım olabilecek tüm depolanmış enerjiler Glob'n içindeydi ve orada saklanıyordu. Kendi kristalimsi gücümün küçük ceplerden üçüne dokunmasına izin verdim ve hepsini benim olan güce boşalttım. Büyüğü ve gücü içime akıttım. . Parlak gücümle o sihri şekillendirdim.

Onu öyle güçlü bir güç ağıyla birleştirdim ki, parıl parıl parlıyordu. Olduğum ve olabileceğim her şeyi gösteriyordu. Şifayı kardeşimin içine ittim. Ama gücüm savaş için yaratılmıştı. Hiçbir şey olmadı.

Gücümü tekrar kullanarak başımı kaldırdım ve çığlık attım, "Leo! Bana gel!"

Hiçbir şey olmadı. Büyük topuzlu ellerimle vücudumu korkunç yaranın üzerine koyarak baskı uyguladım. "Leo!" Çığlık attım.

Hiçbir şey, hiçbir şey.

Eli'nin ölmesi dışında. İyileştirmeyi tekrar denedim. Ve tekrar. "Eli. Eli." Gözyaşlarım ve sümüğüm yüzümden aşağı aktı.

Florence kanını Eli'nin boğazından aşağı akıttı ve yutmasını tetiklemek için masaj yaptı.

Zaman ve mekân titredi. Gri, yeşil ve kırmızı-sıcak güç patladı. Bir zamanlar içine düştüğüm yarığın merkezi gibi bir yarık. Neredeyse geri çekiliyordum.

Brute zaman ve mekândaki yarığın içine daldı ve kenara çekildi. Başının üzerinde bir el vardı.

Beyaz kurt adamın yanında Leo belirdi.

Siyah gözleri her şeyi bir anda içine ve vampirleştirdi. Sivri dişleri kolunu bilekten aşağıya doğru giysilerini parçaladı. Eli'nin üzerine eğildi, beni kenara itti ve kanını yarayı saran bandajların üzerine döktü.

Her şeyi bir gördüm.

Florence güçlü kanını Eli'nin akıtıyor, masaj yapıyordu.

Diğer odadan çığlıklar, bağırışlar, ulumalar ve silah sesleri geliyordu. Quint tepemizde duruyordu. Kısa kılıcı damlıyordu. Dokuz milimetrelik silahıyla ateş ediyordu. Kesin. Ölümcül. Her atışın kafadan olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Ve gümüş kurşunlu mermiler kullandığını.

Leo bana, "Bağları çöz," dedi.

Küçük bıçağı kanla ıslanmış kumaşla şişmiş etin arasına soktum. Yavaşça yukarı kaydurdum, gazlı bez ayrıldı. Eli'nin kalbinin bir kez daha duydum/hissettim/bildim. Bir tane daha.

Leo kesik kolunu etin üzerine koydu, kanı akıyordu. Florence kendi kanını onunkine ekledi ve ben de eğilerek başımdaki yaradan akan kanın vampirlerle birleşip karışmasına izin verdim. Eli'nin eti iyileşmeye başladı. Ama yayılan bir kan gölünün içindeydik. Çok fazla kan. Çok fazla.

Eli'nin kalbi . . .

Durdu.

Kekeledi.

Beat.

Kanımız aktı. Beat.

Yendi.

Durdurul

du.

"Değiştirin onu!" Alex kulaklıkların üzerinden

talep etti. "Leo?" Fısıldadım, yalvardım.

"Ben artık klan

dışyım." Florence'a

baktım. "Ben klan

dışyım."

Leo dedi ki, "Sen Karanlık Kraliçe'sin. Onu iyileştirecek güce

sahipsin." "Denedim," dedim ağlayarak. "Denedim."

Brute geniş kan gölünün içinden geçti ve yüzümden birkaç santim ötede durdu.

Kokmuş köpek nefesi, diye düşündü Beast. *İyi kurt. İyi kurdu takip et.*

Sol elimle Eli'nin bedenini bir arada tutarken, kanlı sağ elimi Brute'un beyaz kafasına koydum. Büyüm yükseldi. Titredi ve sarsıldı, gümüş enerjiler dönüp durdu, daha karanlık zerrecikler dönüp durdu. Tek bir kırmızı zerre kıvrıldı ve dolandı. Gittiğini sandığım, aylardır görmediğim kötü büyüünün kırmızı zerresi hâlâ buradaydı. Ya da geri dönmüştü, küçük güç ceplerini açtığımda Glob tarafından serbest bırakılmıştı. Glob, Eli düştüğünde onu bir şekilde sıkıştırdığım kalçamdaki etimi kabarttı. Kırmızı zerre Glob'u çevreledi ama içine çekilmedi.

Hâlâ kötü müydüm? Yoksa güç ve büyü, odaklanmak ve kullanmak için sadece irade ve kudrete ihtiyaç duyan, büyüü vicdanı ve ilkeleri olan bir güç çıkaran canlı-enerji araçları mıydı?

ve ahlak. Sadece bir araç. Büyü kudretten çok, onu kullananın şefkati ve insanlığı mıydı? Glob'un bile mi?

Birdenbire ruh evimdeydik. Sıcaklık düştü. Mağaranın taş duvarları soğuk ve ıslaktı. Duvarlar gri, soluk sarı ve beyazın tonlarındaydı. Önümdeki ateş çukurunda ateş yanmıyordu.

Eli burada değildi. Bu önemli miydi? Önemli miydi? Ölmüş müydü?

Sağ tarafımda Brute duruyordu. Sol tarafımda Beast duruyordu. Brute'un diğer tarafında Leo duruyordu. Yukarı bakıyordu. Tepesindeki kubbeye. Gözleri genişledi, ağzı açıldı, dişleri küçük menteşelerinde tıkırdayarak kapandı. Gözleri tekrar insana döndü. Yavaşça dizlerinin çöktü.

Bakışlarını takip ettim ve ruh evime koruma sağlayan melek kanatlarının taş kubbenin üzerine ve üzerine gördüm. Hayyel nöbet tutuyor.

"Melek," diye fısıldadı Leo. "Böyle bir varlığı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

İmgelemimde kadındım ama kabilemin ve klanımın bir savaşçısı gibi giyinmişim - , kalçalarım kadar uzun bir tunik, belime sarılmış uzun bir kemer. Babamın ilaç çantasını boynumdaki bir tangaya takmışım. "Eli'yi nasıl kurtarabilirim?" Hayyel'e sordum.

"Yarayı aç," dedi meleğin sesi. Tiz sesler taş odanın içinde yankılandı ve Hayyel belirdi. Diğer birkaç seferde gibi kanatlı formundaydı ama bu sefer kanatları üzerine kapanmış, bedenini gizliyordu.

Leo yüzüstü taş zemine düştü. Brute uzandı, karnı ve başı aşağıdaydı. Canavar keyiflendi. "Makam taşını onun etinin içine yerleştir. Kanını ve tüm gücünü onun üzerine dök. Bu onu iyileştirebilir," dedi Hayyel. "En güçlü Mithranlarınız onu beslemeli. Leo, efendini çağırarak olsa da büyünü kullanmalısın. Acele et. Sonra da nerede bul. Beni kurtarmak için fazla zamanın yok. Gerçek düşmanların çok yakında."

"Ha?" Dedim.

Hayyel onu ilk gördüğüm zamanki gibi görünüyordu; gece gökyüzünden daha koyu olan siyah teni ve altın rengi gözleri. Altın kanatlarını açtı, tüylerin arasındaki kahverengi ve kırmızı lekeler ışığı gibiydi. Beyaz bir tunik, altın kahverengi bir cübbe ve sandaletler giymişti.

Belinde gümüş bir zincir vardı, parlak ve ışıltılıydı ve koyu renkli demir parçalarıyla süslenmişti. Demirin Golgotha'nın çivisinin külçelerinden oluştuğunu hemen anladım. Birisi bir meleği zincirlemişti.

"Git," dedi kanatlarını vücudunun üzerinde çırparak.

Mutfağa geri döndüm. "Besle onu," diye bağırdım. Cebimden Glob'u çıkardım ve Eli'nin uyluğunun ağır kısmı olan avülsiyonlu eti geri çektim. Glob'u içine soktum. Küçük bıçağı hâlâ tutuyordum ve Leo'nun dişleriyle kendi koluna yaptığı gibi kolumu uzunlamasına kestim. Kanım yaradan dışarı aktı. Zonkladı ve zonkladı. Her tarafa ve Eli'nin yarasına. Eller beni çekmeye çalıştı. Yaramı bağlamaya çalıştılar. "Hayır." Küçük bıçağı ellere sapladım. Geri çekildiler. Çabucak.

Kanım nabız gibi atıyordu. Tekrar ve tekrar. Ve hiçbir şey olmadı.

Dünya kararmaya başladığında geriye düştüm. Eli'nin kanının içinde yan yatarken "Tamam," dedim. Ellerin koluma bir bandaj sarmasına ve baskı uygulamasına izin verdim. Diğer eller Eli'nin bacağına sardı

Daha fazla gazlı bezle, Glob hala içeride.

Eli'yle birlikte yerde yatıyordum, onun kanının içinde. Eli'nin kalp duyamıyordum. Seni ölülerinki gibi koyu kül rengiydi. ambulans sesleri duydum, sirenler çalıyordu.

Koun yanıma indi. Eli'ı ters çevirdi. Dişleriyle kendi etini parçaladı ve boğazına masaj yaparak Eli'yi besledi. Florence hâlâ Eli'nin bağlı yarasından kan akıtıyordu. Leo Eli'nin diğer tarafına diz çöktü, vampirleşmişti. Yavaşça Eli'nin boynunu ısırdı. Leo'nun dişlerinden ve Eli'göğsündeki ellerinden mavi büyü fışkırdı. Ritmik ritimli bir sihirdi, vampir sihri değildi, *topluluğun* sihri de değildi. Daha önce gördüğüm hiçbir büyüye benzemiyordu.

En yakın paralellik dış klan büyüsyüdü. Bethany'nin Bruiser'ı Primo'dan Onorio'ya çevirmesi gibi.

Ortaya çıktığında Leo onun klan dışı olduğunu söylemişti.

Bu nasıl oldu ki? Bu da ne demek oluyor?

Eli'nin içinde bir şeyler olduğunu hissettim. Glob bir şey yaptı. *Le breloque* da bir şey yaptı, başımı yaktı. Eli'nin vücudu bir sarsıntı geçirdi. Leo dişlerini geri çekti. Koun ve Leo Eli'ı yan çevirdi ve Koun sırtına üç kez vurdu. Eli'nin cansız dudaklarından kan süzüldü. Onu yüz üstü yatırdılar. Leo tekrar ısırdı ve Koun kendi etini tekrar parçaladı, Eli'yi besledi, parmakları Leo'nun dişlerinin yanında kanı aşağı zorladı.

Bu yeterli olmayacaktı. Bunu biliyordum. Koun'a onu değiştirmesini söylemekten bir nefes uzaktaydım.

Ama uzandım ve iki elimi de *le breloque*'un üzerine koydum, kanlı, yapışkan ve soğuktu, bütün kan oraya karışmıştı. Eli'nin içindeki Glob'u, onun sıcak ve beklenmedik bir şekilde açık ve verici gücünü düşündüm. Seçtiğim kardeşimin içinde. Ve tüm büyümlle Eli'ı çağırdım. Sahip olduğum her şeyle. Tüm o parlak ve parlayan güçle. Olduğum her şeyle. Ve olabileceğim şeyi. Eli'ye verdim.

Bana geri dön. Geri dön. Yaşayacaksın. Yaşayacaksın. Kalbin atacak. Atacak. Atacak. Yaşamasını diledim, kalbinin benimkiyle birlikte atmasını diledim. At. At. Yaşa. Yaşa. Yaşa!

İçimde yeni bir büyü yükseldi, parlak ve ışıltılı. Karanlık Kraliçe büyü. Kendi skinwalker sihirlerimin etrafını saran, prizma parlaklığında, gökkuşağı gibi parlayan, pirinç gonglar ve katedral çanları gibi yankılanan, kırmızı camdan geçen ışık kadar parlak. Sıcak, tatlı kokulu, ipek iplik kadar yumuşak. Çelikten daha sert. alev yanan sıcak. Tüm o büyü, kendi gücümü ve Karanlık Kraliçe'nin gücünü Eli'a odakladım.

"Yaşa," diye fısıldadım.

Bir kalp çarpıntısı duydum. Uzun bir süre sonra, bir tane duydum. Daha fazla. Eli'nin kalbi düzenli olarak atmaya başladı.

Gözyaşları toplandı ama artık düşmüyordu. Akamazdı. İçimde ağlayacak kadar sıvı kalmamıştı, sevinçten bile. Kanım çekilmişti, kendim de ölmüş olacak kadar üşümüştüm ve bitkin düşmüştüm. O kadar yorgundum ki kendimi zorlukla yerden kaldırıbiliyordum. Yukarı bakmama gerek yoktu. Gücüm dışarı çıktı, binadaki her yaratığın içine girdi, hepsini tanıdı - kimin yaşadığını ve kimin öldüğünü.

Diğer odada düzinelerce ölü ve ölmek üzere olan vampir vardı. Bazıları benimdi. "Shaun?" diye sordum.

Koun, "Kendi halkı ona sırt çevirdi Kraliçem. Bıçaklarını vücudunda bıraktılar ama kafası hâlâ yerinde." Koun merdivenlerin duvara cesedi işaret etti. Ceset

birkaç düzine kılıç tarafından orada kısıtırıldı. Koun sordu, "Onun kellesini sen mi alacaksın yoksa şampiyonun olarak ben mi?"

Gözlerim karardı, tekrar odaya baktım. Kameralar hâlâ kayıttaydı, bu çılgın sahne vampir dünyasına yayılıyor ve bize kendi eylemlerimizi büyük ekranda gösteriyordu. Bunu değerlendirmek zorundaydım. Eli için. Bu gece burada ölen herkes için. *Canavar mı?* Düşündüm.

Canavar burada, düşündü. Canavar'ın ben/biz'i burada. Hâlâ biraz gücü var. O vampirin kafasını kesmeliyiz.

İçimizin derinliklerinde homurdandık. Yankısı odanın . Kendimizi zorla ayağa kaldırdık ve omuzlarımızı geriye itip başımızı dikleştirdik. Vampir katilimi çekerek kan ve irin içinde duvara dikilmiş cesede doğru ilerledik.

Ona ulaştım ve bana göz kırptı. Bir kere. İki kere. Bana odaklandı. Ağzı hareket etti. Konuşamıyordu çünkü ciğerleri ve boğazı bıçaklarla delinmişti ve nefes alamıyordu.

Kameraya bakacak şekilde döndüm. Görüntüm büyük ekranın önünde ve ortasındaydı. Kan damlıyordu. Postum diken olmuştu. Gözlerim parlıyordu. Dişlerim çoğu vampirden daha uzundu. Hiç olmadığım kadar korkutucuydum. "Artık pazarlık olmayacak. İpleri elinde tutan düşmana meydan okuyorum. Vampir Mainet Pellissier'e meydan okuyorum. Sangre Duello'ya değil. Ama savaşa. Vampirlerini öldüreceğim ve sana yeminli kalan tüm insanları yok edeceğim. Karanlığın Oğulları'nın kellesini aldığım gibi senin de alacağım. Kafanı bir ışık meleşine, cesedini de güneşe vereceğim. Benim için gel. Hazır olacağım."

Döndüm ve düşmemeyi başardım. Ayaklarımı destekledim ve vücudumun dengesini sağladım. Bıçağı geri savurdum. İleri doğru. Ve Shaun MacLaughlin'in kafasını aldım. Eğilerek kesik başı yerden aldım ve tuttum. Karanlık döndü ve beyaz ışık noktaları görüş alanımın önüne kar gibi düştü.

En az benim kadar kana bulanmış olan Bruiser yanıma geldi. "İşte," dedi kameralara. "Karanlık Kraliçenin düşmanı."

Tüm enerjim bedenimi terk ederken "Bruiser," diye fısıldadım. Bocaladım. "Beslemeyi kes," dedi Bruiser. "İşimiz bitti."

Ve karanlık beni aldı.

* * *

Tuhaf bir yatakta uyandım. Hâlâ fabrika ve gaz kokuyordu, bu kokular kanımın kokusuyla neredeyse gizlenmişti. Çok fazla kan. Donmak üzereydim, dişlerim takırdıyor, kaslarım titriyordu. Elektrikli bir battaniyenin muhteşem sıcaklığı etrafımı sarmıştı. Her iki yanımda da vampirlerin kokusunu alıyordum - bir yanımda Kojo, diğer yanımda Thema. Leo'nun kokusu daha ama yakınımdaydı, parşömen ve biber. Florence ayaklarımın yakınındaydı. Bruisers'ın kokusu, gevşek tacımı başımın yakınından geliyordu. Alnımdaki bir tutam keçeleşmiş saç nazikçe soydu. Kulağımın arkasına doğru çekti. Başka bir partiye başladı. Buna gerek yoktu. Sadece bana dokunması gerekiyordu. Bir süre sadece nefes aldım, son zamanlarda bunu yeterince yapmadığımı biliyordum.

Kalbim çok hızlı atıyordu, çırpınıyordu, biraz zayıftı. İyileşmek için Canavar'a geçmem gerekiyordu. Ama yapmamıştım. Bir yumruğumu sıktım, boğum boğum eklemleri hissettim. Kestiğim kolum buydu. Evet. Hâlâ yarı formdaydı. Hâlâ yarı formdaydı. Yumruğumu bıraktığımda kan ve gazlı bezin çatırdadığını hissettim. Ama acı yoktu. Değişmeden iyileşiyordu. Vampir kanıyla dolu.

Ağzımı açmayı başardım. O kadar kuruydu ki dişlerim kanlı bir gazlı beze sarılmış gibiydi ve dilim de kurutulmuş et şeridi gibiydi. İkinci denemede, "Eli?" demeyi başardım.

Bruiser dedi ki, "Tulane'de ameliyatta. İki Mithran gerekli olması halinde kan bağışında bulunmak hazır bekliyor. Mithran'a dönüşümün tamamlanması gerekirse, Koun da orada. Eli onu yapabileceğimiz kadar güvende."

"Bitti mi?" Fısıldadım.

Thema arkamdan, "Eli insan kalbi atmaya başladığında Mithran'a giden yolu yarılamıştı," dedi. "Onu getirmek için çok az şey gerekecek."

Bunu düşündüm. en iyi şeyin bu olduğuna karar verdim. "Glob?"

"Koun'a ameliyathaneden kanlı bir taş getirildi," dedi Bruiser. "Cerrah taşa dokunduğunda onu ısırdığını söyledi. Koun onu şafaktan önce getireceğini söyledi."

"Tamam, ben uyumaya gidiyorum," diye fısıldadım.

Thema, "Ve tekrar uyandığında, çürümüş kan kokusuyla duş alacaksın," diye emretti. "İğrençsin."

"Her neyse," diye nefes aldım. Ve uyudum. Son düşüncem kalbimin atışını hissetmek oldu. Biraz senkronize . Sanki arka planda atan bir duyuyordum.

BÖLÜM 20

Ölümsüz Hayat Berbat

New Orleans'ta sonbahar, havanın değiştiği anlamına geliyordu. Yine. Artık hava seksenlerdeydi, nemliydi ve yağmur yağıyordu, her yerde su birikintileri bırakan sürekli bir sağanak.

Eli ve ben arka verandada, ilk kez yalnız başımıza, eski gıcırtilı metal sandalyelerde oturuyorduk, ayaklarımız evin içindeki bir sedirin üzerindeydi. Gerçekten ihtiyacımız olmayan ama yumuşak ve rahat battaniyelere sarınmıştık. İki demlik çay içmiştik, ikimiz de Eli'nin kahve değil çay içtiğini tartışmıyorduk Kendi tercihiyle. Biraz hava durumu hakkında sohbet ettik. Çoğunlukla hayatta olduğumuzu düşünüyor, yağan yağmuru izliyor, fazla konuşmuyor ama kat etmemiz gereken çok yol olduğunu biliyorduk.

Eli eve geledi yirmi dört saatten az olmuştu. Bacağı sargılıydı ve şişmişti. Bandajların arasından bir şeyler çıkıyordu. Uyluk kemiğini bir arada tutan metal şeyler. İçinde daha fazla metal şey vardı. Sonsuza dek metal dedektörlerini harekete geçirecekti. Hastanede dört gün geçirmişti. Sekiz ünite insan kanı verilmişti. Hastanedeiken bir düzineden fazla vampirden kan içmişti, her gece birkaç endişeli vampir bağışta bulunmak için sıraya giriyordu. Florence kanıyla beslemek için düzenli ziyaretler yapmıştı.

Liz beş günlüğüne NOLA'ya uçmuş, iyileştirici tılsımlar ve diğer Everhart sihirlerini getirmişti. Geri dönecekti, eski korucusu için de endişeleniyordu.

Liz'in, Eli'yi korumak ve muhtemelen aynı zamanda beni parçalamak amacıyla NOLA'inecek olan tek Everhart olmadığını hissediyordum.

Alex üçüncü demlik çayı da getirdi. Masasından bizi görebilmesine rağmen her on beş dakikada bir bizi kontrol . Endişelenmek için iyi bir nedeni vardı. Vampir kanıyla bile Eli neredeyse başaramayacaktı.

Doktorlar Eli'ye çok fazla terapiyle sonunda yürüyebileceğini söylemişlerdi. Hayatının geri kalanında topallayacaktı. Muhtemelen hayatının geri kalanında acı çekecekti. Bir daha asla koşamayacağını. Eli doktorlara kaşlarını kaldırdı ve serbest bırakılmayı talep etti. Eli rehabilitasyonu biliyordu. Ayrıca vampir kanının iyileştirici gücünü de biliyordu. O ve Florence, vampirlerin kana bağlı kalmasını ya da değişmesini engelleyecek bir dozaj ve rotasyon bulmuşlardı. Ama kadar çok kan içmişti , muhtemelen kan hizmetkârından daha güçlü bir şeydi, Onorio'dan başka bir şeydi, ama belki de yakındı.

Yatağı benim odama taşınmıştı, bu yüzden merdivenler sorun olmayacaktı. Eli'nin eski odasında uyuyordum ve Bruiser dönene ve nerede kalacağımıza karar verene kadar da uyuyacaktım. Bruiser ve Koun, HQ'nun bodrumundaki en inatçı vampirlerden başlayarak düşman vampirlerin, hizalanmamış haydut vampirlerin izini ve kelle alıyorlardı.

Merhamet şu anda kalbimde ölü bir kavramdı. Vampirler ya benimkilerden birine bağlanmayı kabul eder, sadakat yemini eder ve klanlarımdan birinde izlenebilecekleri çok küçük bir statüyü kabul ya da kafaları kesilirdi. Celladım yardımcılar atamıştı. Kara Kraliçe'nin üç balta kullanıcısı vardı. Kullanımları arasında temizlemeye zahmet etmedikleri portatif kesme bloklarıyla seyahat ediyorlardı. Bruiser, Sabina'nın şapelinin olduğu hendeği açmış, suyu boşaltmış ve adamlarım düzenli olarak vampir cesetleriyle dolduruyordu. Süslü cenazeler yok. Hiçbir şey yok. Sadece bir çukurdaki isimsiz cesetler, kafaları başka bir çukura atılıyordu. İnsanlarım her şafakta onların güneşte yanışını izliyordu.

Çayımı yudumladım. Kolumu hareket ettirdiğimde tılsımlı bileklik çınladı. Gücü tükenmişti. Sabina'yı bulduklarında geriye kalan tek şey bilezik, ayakları, bir yığın kanlı kemik ve kanlı beyaz bir kıyafetti. Onu tekrar gördüğümde bileziği vaftiz kızıma vereceğimi düşündüm ama şimdilik rahibenin onuruna taktım.

"Derek konusunda ne yaptık?" Eli sordu.

Kalbim sıkıştı, o da bunu hissetmiştir. "Bir cenaze törenimiz vardı. Büyük bir cenaze. NOLA sokaklarında yürüyüşü. Dans ettik ve ağladık." Gözlerimde yaşlar birikti. "Annesi istediği için geleneksel siyah atlar yerine beyaz atlar tarafından çekilen cam kenarlı arabalardan birinde beyaz bir . Ailesine önemli bir hediye verdik. Biz . . . Yas tuttuk."

Eli başını salladı. Zaman geçti. Sessizliğin ve yağmurun tadını çıkararak yudumladık.

"Yani," dedi. "Yani," diye tekrarladım.

"Kalbinin ne zaman nasıl anladığım hakkında konuşacak mıyız? Ne zaman yavaşladığını? Kalplerimiz artık senkronize mi atıyor?"

". Ya da bırakıp geçip geçmeyeceğine bakabiliriz." Eli düşünceli bir ses çıkardı. "Peki ya ben konuda konuşmak istersem?" "Kız gibi davranmayı bırak," dedim.

Eli kıkırdadı. "Tamam. Leo'nun şehirdeki varlığı ve statüsündeki değişiklik hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

Rahibin yakası şok ediciydi." "O klan dışı."

"O kısmı anladım bebeğim. Ben daha çok bunun nasıl ortaya çıktığı ve gelecek için ne anlama geldiğiyle ilgileniyorum." "Sadece Leo'nun bana biliyorum, yarısını da o tahmin etti."

"Hiç yoktan iyidir."

"Tamam. Ateşten sonra Sabina geri yüzdü. Neredeyse şafak sökmek üzereydi. Leo'nun mozolesine girdi. Sıcaklık onu uyandırmıştı ve kurtulmaya çalışıyordu ama henüz yeterince güçlü değildi. Ya da hiç tutarlı değildi. Sabina onu besledi, ama fazla bir şeyi yoktu. Çok kötü yanmıştı. Onu su çukurunda güvenli bir yere götürdü. besledi ve beslemesi için birkaç insan getirdi. Bir noktada ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi."

Ellerimi büyük boy çay bardağının üzerine koydum. Yan tarafında "Ölümsüz Hayat Berbat" ve kanlı dişleri olan bir vampiri gösteriyordu. Komik değildi, ama kupa diğerlerinden daha fazla çay alıyordu. I

"Büyükanne, biz Damour'ların deposuna gittikten kısa bir süre sonra Sabina'yı tuzağa düşürmüş olmalı. Artık gerçek ölü vampir tutsaklardan birine göre, *u'tlun'ta* onu çılglık atarken parça parça yemiş."

"Senin suçun değil bebeğim," dedi Eli.

"Evet. Doğru." Ama ikimiz de kendimi suçladığımızı biliyorduk. Kendime ait olmayan suçları kabul etmek gibi eski yaşam kalıplarını, kanıtlar ne olursa olsun kırmak zordu. Daha kolay bir konu seçtim.

"Sen tembellik edip vampir kanı içerken ben Immanuel'in günlüğünü okuyordum," dedim.

"Ve?"

"New Orleans'taki tüm sorunlar Büyükanneme ve Immanuel'e kadar uzanıyordu. Tsu Tsu Inoli-Mark Black Fox'un, büyükannemin soyundan gelen ve neredeyse büyükannemle yaşıt bir deri gezgini olan Tsu Tsu'nun onu öldürdüğü 1800'lü yıllara."

"Peki nedenini biliyor musun?"

"Evet. Büyükannemin Sabina'yı yemesinin sebebi de bu. Vampirlerin elindeki eserleri almak için Arcenciel kanıyla yapılmış eserler, tılsımlar. Böylece zamanı kendi ihtiyaçlarına göre değiştirebilecekler ve tılsımlardaki güçleri kullanarak kalan Skinwalker'ları kurtarıp Skinwalker gücünü geri getirebileceklerdi. Gramma'nın halkımızın yok edilmesinden tüm vampirleri sorumlu tuttuğunu ve intikam almak istediğini düşünüyorum. Bunun yerine o ve Ka boş odalarda hapsedildiler."

"Değişen zaman. Görünüşe göre hayatınızın teması bu."

Homurdandım. "Ve elebaşı -kukla ustası- hâlâ dışarıda. Leo *benim ustam*, Mainet. Onun bir unvanı var. Varis. Bu korkutucu çünkü Karanlığın Oğulları'nın varisi anlamına geliyor."

"Leo artık klan dışı," dedi, "ve klan dışı bağlanamayacağı için, teknik olarak Leo'nun efendisi yok, tabii Leo tekrar dirilmeden önce kesin olarak kurulmadıysa."

"Mmmm."

"Varis mi? Ona savaş için meydan okudun."

Bu sefer biraz irkildim.

"Evet, her biliyorum," dedi Eli. "Alex bana görüntüleri gösterdi. Çok sinirlenmiştin." Bana yan gözle sırtıttı. "Hayatımı kurtarıırken inanılmaz bir savaşı kaçırdın ama o son tam anlamıyla dehşet verici ve kan dondurucuydu. Saçından kan damladığını biliyor muydun? Bahse girerim yaşlı EV'lerin ödünü koparmışsındır."

"Gördüm." Görüntüleri ben de görmüştüm. Bir kez. Ama Eli öldüğünde arkamı dönmüştüm ve onun dizlerimin yerde ölmesi hakkında hâlâ konuşamıyordum. Henüz konuşamadım. Belki de hiçbir zaman. "Leo sen hastanedeyken seni bir kez ziyaret etmişti," dedim konuyu değiştirerek.

"Hatırlıyorum. Outclan rahibi," diye Eli. "Hiç onlardan biri değil mi?" "Hayır,"

dedim. "O zaten Outclan statüsünü talep etmişti, ama ..." Durdum.

"Çıkar baklayı."

Nefesimi tuttum. Bunu henüz kimseye söylememiştim. "Seni kurtarmaya çalışırken Leo yanlışlıkla benimle birlikte ruh evime, melek Hayyel'in yanına geldi."

Eli kaşlarını çatı. "Yani bu onu bir rahip mi yaptı?"

"Ölümünden ikinci kez dirildiği itibaren rahip olduğunu düşünüyor," dedim, ses tonum o kadar da emin olmadığını söylüyordu. "Üç kez doğmak ekstra güç ve armağanlar anlamına geliyor, ama Leo

Kahrolası şehri geri aldı ve dış klan olması, Fanghead siyasi yapısının dışında olduğu anlamına geliyor ve ruh evimde bir melek görmüş olması, onun normal dış klandan daha özel olduğu anlamına geliyor, yani..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için durdum.

", NOLA Kraliçesi." Eli tüm bunlar için fazla sakindi. Ben .

Bir nefes üfledim. "Whoopie. Shaun'un taktığı tılsım, klanın evindeki katliamda başı kesilmiş bedeninden kayboldu. Sanırım adamlarından biri onu bıçaklayıp kanlı bir kelebek gibi duvara yapıştırırken almış. Ve daha kötüsü de var."

"Her zaman ."

Alex kafasını yan kapıdan uzattı ve "Ayatas burada," dedi. "Onu buraya geri gönder," dedi Eli, ben cevap veremeden.

"Anlaşıldı." Alex ortadan kayboldu.

Eli'ye ters ters baktım ve devam ettim, "Hayyel zincirlenmiş ya da kısmen zincirlenmiş, her neredeyse. Hâlâ ruh evimde tezahür ettiği için kısmen zincirli olduğunu tahmin ediyorum. Belinde gümüş ve demir külçeden bir zincir var. Düşmanlarımın yolda olduğunu ve ona bir şey yapmak istediklerini söylüyor. Bir şekilde onun gücünü kullan."

"Ve şu anda içinde Arcenciel kanı olan kaç tane tılsımınız var?"

"Uçan bir kertenkele, bir madalyon ve kazıcıların Sabina'nın şapelinde bulduğu bir yüzük." Cebimden yüzüğü çıkardım ve ona uzattım. "Gümüşle mühürlenmiş, altında arcenciel kanı akan bir kristal. İçinde güç var."

Eli kristale dokundu ve parmağını geri çekti. Ağzı birazcık aşağı doğru döndü. "Bu düşündüğüm kadar güçlü mü, yoksa kanından başka bir şey mi aldım?"

"Beni şaşırtıyor. Belki de hissettiğin Arcenciel kanıdır, Leo'nun teklifinden aldığın bir şeydir."

"Üç kuralı," dedi Eli. "Senin üç arcenciel tılsımın var. Onlarda bir tane var. Senin üç kardeşin var. Onlarda bir tane Maniet var. Peki zincirlenmiş meleğin yerini ne zaman bulacağız?"

Ayataş kafasını kapıdan dışarı uzattı. "Biri zincirli melek mi dedi?" "Ne zaman?" Eli'a sordum. "Dans edebildiğin zaman, kardeşim. Dans edebildiğin zaman."

PELLISSIER KLANI, ORİJİNAL KAN AİLESİ TARİHSEL ŞEMASI

Judas, Karanlığın En Büyük Oğlu. :

Claudia Acete, Neron'un eski kölesi ve azat edilmiş kadını. M.S. 50'de Roma'ya döndü. Adı:

Rufinus Agricola, Hispania'da bir yüzbaşı, M.S. 125'te şimdiki İspanya'da döndü. Efendisi:

Cesar ve Ordonius Frunimius, M.S. 400'de İspanya'ya döndüler. Şimdiki Fransa'ya seyahat ettiler. Büyük bir kan ailesi oluşturdular ve Roma'ya dönerek M.S. 950'de Karanlığın Oğullarına karşı bir kan davası başlattılar ve yok edildiler. Çift babalık:

Alazais Chevalier, M.S. 900 yılında Fransa'da doğdu. Karanlığın En Büyük Oğlu tarafından alındı ve Claudia Acete'yi öldüren kan davasının telafisi olarak kan ailesine köle olarak girmeye zorlandı. Oğul, çocuğa karşı güçlü bir çekim hissetti ve onu yoldaşı olarak aldı, soyunu, yatağını ve kendi kanını paylaştı. Bu Alazais'e büyük bir güç verdi. Kulluk süresi dolduğunda Roma topraklarını terk ederek Fransa'ya döndü ve burada Alazais'in efendisi oldu:

Mainet Pellissier, M.S. 1200'de Fransa'ya döndü. M.S. 1450'de bir kan ailesi kurma hakkı verildi. Takip eden yıllarda, Rudolfo ve Amaury Pellissier de dahil olmak üzere birçok torununu dönüştürdü. Rudolfo devoveo'dan sağ çıkamadı.

Amaury Pellissier, aralarında Leonard Eugène Zacharie Pellissier'in de bulunduğu oğullarını ve yeğenlerini 1525 yılında Amerika'ya göndermiştir. Birlikte Amerika'ya geldiler ve Fransa'da Pellissier Klanı ve Mainet Pellissier'in mülkiyeti altında Pellissier kan ailesini kurdular. 1724'te kolonilerdeki en eski bağımsız klanlardan biri haline geldiler ve Amaury kısa sürede New Orleans Şehri'nin Efendisi oldu. Louisiana topraklarının avcılık bölgelerini devraldı. Amaury yönetiminde bölge yayıldı ve güç kazandı.

Leonard Eugène Zacharie Pellissier, 1912 yılında New Orleans Şehri'nin ve güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin çoğunun Üstadı oldu.

Immanuel Pellissier Leo'nun varisiydi ama Mainet'e yemin etmişti.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür :

Teri Lee, Zaman Çizelgesi ve Editörü. Tüm karakterlerin ve hala hayatta olmadıklarının kaydını tuttuğun için teşekkürler. -..gibi.

Mindy "Mud" Mymudes, Beta Okuyucu ve Halkla İlişkiler.

Blog turlarımı ve Beast Claws hayran kulübünü yönettikleri için ltpromos.com adresindeki Let's Talk Promotions. Beast Claws! En İyi Sokak Takımı Evah!

The Jane Yellowrock Companion'ın zaman çizelgesi güncellemesi için Carol Malcolm. Tüm harika ürünler için celticleatherworks.com adresinden Mike Pruette!

Knight Agency'den Lucienne Diver, her zaman olduğu gibi, kariyerime rehberlik ettiği, bilgelik ve kariyer rehberliği kaynağı olduğu ve öfkelendiğimde ve gevezelik ettiğimde beni yeryüzüne çeken kadın olduğu için.

Her zaman olduğu gibi Penguin Random House'dan Jessica Wade'e çok teşekkür ederiz. Siz olmasaydınız bu kitap da olmazdı!

Soulwood serisinin ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin

TOPRAĞIN KANI

Şimdi hazır!

Sinirli ve nedenini bilmediğim bir şekilde çamaşır sepetini arka verandaya taşıdım. Tişörtlerimi ve tulumlarımı eski moda güneş enerjili çamaşır kurutucumun ön sırasına, iki uzun eteğimi dış ve annemin mahrem kıyafetlerim dediği şeyleri de sıraya, araba yolundan kimsenin göremeyeceği bir yere astım. Kardeş Ephraim ya da Yaşlı Ebenezer'in ahlaksız davranışlarımla ilgili bir ziyaret daha yapmasını istemiyordum. Ya da Joshua Purdy'den başka bir kur girişimi. Ya da daha kötüsü, vaiz Ernest Jackson Jr.'dan bir ziyaret. Şimdiye kadar onu evimden uzak tutmuştum ama bir zaman gelecekti ki yardım getirecek ve zorla içeri girmeye çalışacaktı. Kilise mensuplarını tüfeğin ucuyla arazimden kovalamak yorucu olmaya başlamıştı ve bir noktada Tanrı'nın Zafer Bulutu Kilisesi onlara karşı duramayacağı kadar takviye getirecekti. Bu bir savaştı, biliyordum ama öyle ya da böyle savaşıarak ölecektim.

Esinti tazelendi ve ıslak eteklerimi asılı oldukları ipin üzerinde canlı gibi dalgalandırdı. Kırmızı, altın sarısı ve kahverengi yapraklar üç dönümlük yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde sıçırıyordu. dallar rüzgârla birlikte çatırdıyor, takırdıyor ve inliyor, yapraklar korkunç bir haber fısıldar gibi hışırdıyordu. Soğuk sonbahar havası kuş için mükemmeldi; sincaplar ağaçlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyor, fındık çalıp gelecek kış için saklıyorlardı. Bu sabah tepenin yarısında fındık ve meşe palamutlarını çiğneyen büyük bir kara ayı görmüştüm.

Serin esintide ayakta durarak ormanımı inceledim, Jane Yellowrock ziyarete gelip hayatımı ettiğinden beri, son birkaç aydır etime batan huzursuzluğu dinledim, hissettim, tattım. Kilise adamlarının son zamanlarda tekrarlanan ziyaretlerinden o sorumluydu. Cherokee vampir avcısı, kasıtlı olmasa bile tüm değişiklikleri getiren kişiydi. Kayıp bir vampirin peşine düşmüş ve işinde iyi olduğu için -belki de gelmiş geçmiş en başarılı olmuştu. Ayrıca yüzden fazla çocuğu Tanrı'nın Bulutu'ndan kurtarmayı da başarmıştı.

Belki de her şeye -tüm çocuklara yardım ama bedelini ödeyen bendim, o değil. O çoktan gitmişti ve ben hayatım için savaşıırken yalnızdım. Orman bile her şeyin farklı olduğunu biliyordu.

Güneş ışığı toprağa vuruyordu; bahçede lahanalar, su kabakları, balkabakları ve kış kabakları renk cümbüşü içindeydi. En yakındaki ağaca tırmanan bir muscadine asması, dallara dolanarak son olgun meyvelerini döküyordu. Havada odun ateşimin kokusunu ve mevsimlerin değiştiği, sert ve soğuk bir sonbahara doğru kayıldığı anlamına gelen o elma çıtırtısı serinliğinin ipuçlarını aldım. Başımı eğdim, dinledim, esintiyi kokladım, çıplak ayaklarımın tabanında ormanı hissettim. Mülkümde vahşi yaratıklardan, Soulwood topraklarına ait olan yaratıklardan başka kimse yoktu.

hissedebiliyordu. Ama evin etrafındaki düzlüğü çevreleyen yüz elli dönümlük orman, dik tepeden aşağıya, vadiye doğru bütün gün fısıldayıp durmuştu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Uzaklardan bir karganın keskin ve sıkıntılı bir uyarı sesi duydum. Sincaplar saklanmak için eğildiler, aniden görünmez oldular. Beslediğim yabani kedi çalılarının altına daldı, siyah kafası ve rengârenk vücudu gölgelerin arasında kayboldu. Ağaçlar huzursuzca mırıldandı.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yine de dinledim. Her zaman ormanımı dinlerdim ve kemirici, fısıldayan *tehlike*, *yaralanma*, *hasar* hissi derimi aşındıran zımpara kağıdı gibiydi, ne olduğunu bilmesem bile beni tedirgin ediyor, uykumu kaçırıyordu.

Ona, ormana uzandım, zihnimle, büyümlle ulaştım. Sessizce ona sordum, *Ne?*
Ne oldu?

Cevap yoktu. Hiç olmadı. Ama sanki orman dikkatimi çektiğini anlamış gibi rüzgâr kesildi ve fısıldayan yapraklar kıpırtısız kaldı. Bu garip sessizlik karşısında nefesimi tuttum, gözümü kırpmaya bile cesaret edemedim. Ama hiçbir şey olmadı. Ne bir ses, ne de bir hareket. Rahatsız edici bir süre sonra, boş çamaşır sepetini kaldırdım ve çamaşır iplerinden uzaklaştım, döndüm, döndüm, ayaklarım serin çimlerin , yukarı ve içe baktım, ama tenimde yükselen ürpertiye rağmen doğrudan bir tehdit hissedemedim. *Ne?* diye sordum. İçimde ürkütücü bir korku büyüdü, keskin, minik pençeleri olan örümcekler gibi omurgamda hızla yükseldi. Bir şey geliyordu. Bana Jane'i anımsatan ama biraz farklı bir şey. Bana zarar verebilecek bir şey geliyordu. Yine. Ormanım biliyordu.

Tepenin aşağısından, dağın dar, tek şeritli, bozuk yoluna tırmanan bir aracın sesini duydum. Ebenezer'in külüstür Ford kamyonetinin *çingirtisi* ya da Joshua'nın daha yeni, uzun kasalı Toyota'sının sabit vızıltısı değildi. Bir avcının arazi aracının tiz motoru da değildi. Virajlı Deer Creek dağını bir arabaydı.

Benim evim en sonuncusuydu, tepenin zirvesinin hemen altındaydı. Rüzgâr yine buz gibi ve kesici bir şekilde, ağaçları eğerek aşağı doğru esti. Rüzgârda sallanıyorlardı, dalları sürtünüyordu. İç çekiyorlardı. Duyulamayacak kadar alçak sesle mırıldanıyorlardı.

Çaylarım, sebzelerim ya da bitkisel karışımlarım için Soulwood'a gelen bir müşteri olabilir. Ya da bir tür çatışma olabilir. Orman ikincisi olduğunu söyledi. güvenirdim.

Evime geri döndüm, boş sepeti bıraktım, John'un eski tek atışlı, bolt action av tüfeğini buzdolabının yanına, katlanmış battaniye yığınının altına yerleştirdim. Onun .30-30 Winchester kollu karabinasını ön pencerenin yanına koydum. Küçük Smith & Wesson .32'yi tulumumun önlüğünün içine soktum, hızlı çekmem gerekirse kendimi vurmamayı umuyordum. Çift namlulu kırma av tüfeğini elime aldım ve cephanesini kontrol ettim. Her iki namluda da üç inçlik fişekler vardı. Mandalın temas alanı aşınmıştı ve değiştirilmesi gerekiyordu ama yakın mesafeden ıskalamayacaktım. Omzumu yerinden çıkarabilirdim ama onları vurursam, izinsiz girenlerin de iyileşmesi biraz zaman alacaktı.

Bir an için standart fişekleri tuz veya kuş saçmasıyla değiştirmeyi düşündüm ama ormanın uyumsuzluğu artıyor gibiydi, derimin altında özel ve aşındırıcı bir kaşıntı vardı. Silahı kapattım ve yolumdan çekilmesi için uzun saçlarımı bir geriye doğru çektim.

Panjurdan dışarı baktığımda dört kapılı bir sedanın John'un eski Chevy C10 kamyonetinin yanında durduğunu gördüm. İçinde iki kişi vardı, bir erkek ve bir kadın. *Yabancılar*, diye düşündüm. İçinde büyüdüğüm kilise olan Tanrı'nın Zafer Bulutu'ndan değillerdi. Yerel bir araç değil. Ve artık onları benim için kontrol edecek köpekleri de yoktu.

Burunlar ve duyular artık insanlarda . Ormanın kenarında sadece üç küçük mezar ve onlarla birlikte gömülmüş bir aylık keder.

Şoför mahallinden siyah saçlı, kara gözlü bir adam çıktı. Eğer bir dağ yerlisiyse belki Cherokee ya da Creek'liydi ama yüz hatları kabile üyelerine benzemiyordu. Daha önce hiç Fransız ya da İspanyol görmemiştim, belki Akdeniz ülkelerinden birindendi. Uzun boyluydu, belki iki metre, ama bir çiftçi gibi giyinmemişti. Siyah pantolonu, kolalı gömleği, kravatı ve ceketiyile daha şehirli biriydi. Cebinde biraz dışarı taşmış bir cep telefonu vardı. Western botları, eski ve iyi bakılmış. Hareket edişinde bir şey vardı, kedi gibi ve zarif. Bir çiftçi ya da Tanrı'nın Bulutu vaizi değildi. İlki için yeterli cüsse diğeri için de ifadesinde ya da duruşunda yeterli kararlılık yoktu. Ama içimden bir ses onun buraya bitki çaylarımı ya da taze sebzelerimi almaya gelen bir müşteri olmadığını söylüyordu.

Diğer yolcu için yolcu kapısını açtı ve bir kadın dışarı çıktı. Minyon, siyah tenli ve çılgınca kıvrıcık, uzun siyah saçlı. Giysileri serin esintide dalgalanıyordu ve yüzünü koklar gibi rüzgâra dönmüştü. Adam gibi onun hareketleri de bir dansçınıninki gibi çevikti ve bir şekilde vahşi, sanki hiç gibiydi, ama neden böyle bir izlenim edindiğimi söyleyemezdin.

Evin etrafındaki keskin rüzgârda inliyor, dallar yaşlı kemikler gibi takırdıyor, endişeleniyordu ama çiftte tehlikeye işaret edecek hiçbir şey göremiyordum. Soulwood Çiftliği'ni aramaya gelebilecek herhangi bir şehirliye benziyorlardı ama yine de ... değillerdi. Farklıydılar. Eve yaklaştıklarında, ön bahçedeki yükseltilmiş yatakların ortasındaki uzun bayrak direğini geçtiler ve verandaya çıkan yedi basamağı çıkmaya başladılar. Ve sonra neden hareket ettiklerini ve yanlış hissettiklerini anladım. Adamın omzunda, ceketinin altında bir silah çıkıntısı vardı. Tek bir yumuşak hareketle tüfeğini omzuma dayadım, kapıyı açtım ve silahın kabzasını izinsiz girenlere doğrulttum.

"Ne istiyorsun?" Çocukluğumdaki Tanrı'nın Bulutu lehçesini kullanarak talep ettim. Üçüncü adımda durdular, ıskalayamayacağım kadar yakın, beni güvenli bir şekilde etkisiz hale getiremeyecekleri kadar uzaktaydılar. Adam barış ister gibi ellerini kaldırdı ama küçük kadın tısladı. Dudaklarını hırlayarak geriye çekti ve bana hırladı. Kedileri bilirim. Bu bir kediydi. İnsan formunda bir kedi, tür kurt kedi. Kiliseye göre bir şeytan. Namluyu ona doğrulttum, tam ortasına, tıpkı John'un silahı ilk kez elime verdiğinde bana gösterdiği gibi. Nişan alırken tek adım attım, böylece sırtım kapı pervazına dayanacaktı, böylece ateş ettiğimde devrilmeyecek ya da omzumu kırmayacaktım.

"Paka, hayır," dedi adam. Sözleri nazikti, koluna dokunuşu ise şefkatliydi. Bir erkeğin bir kadına böyle dokunduğunu hiç görmemiştim ve kendimi tutmadan önce ellerim şaşkınlıkla tüfeği salladı. Kadının hırıltısı azaldı ve tıpkı kedilerimden birinin yapabileceği gibi adama eğildi. Adamın kolu kadının etrafına dolandı ve saçlarını geriye doğru düzeltti, ben onları izlerken o da beni izliyordu. Uyanık, benimle ve evimle ilgili her şeyi kavrayan adam, burnunu havaya kaldırarak topraklarımın kokusunu aldı, narin burun kıvrımları genişleyip daraldı. Uzaylı. Bu ikisi çok yabancı.

"Ne istiyorsunuz?" Tekrar , bu sefer kilise aksanı olmadan ve sebze tezgahındaki şehirli müşterilerden ve bir zamanlar yasaklanmış çok sevdiğim kütüphane kitaplarımı okumaktan öğrendiğim dilbilgisiyle.

"Ben PsyLED'den Özel Ajan Rick LaFleur, bu da Paka. Bizi size Jane Yellowrock gönderdi, Bayan Ingram," dedi adam.

Tabii ki bu yeni sorun Jane'le ilgiliydi. O kapımı çaldığından beri hayatımda hiçbir şey yolunda gitmemişti. Toprağıma bir lanet ve evime bir çiçek hastalığı getirmiş olabilirdi. Tuhaf bir işi vardı, bir erkek gibi giyiniyor, silah ve bıçak kullanıyordu ve en başından beri bana kavgadan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordum. Ama buna rağmen onu sevmiştim. Ormanım da öyle. O da bu ikisi gibi hareket ediyordu, söğüt gibi ve ince. Dikkat.

Evime gelip Tanrı'nın Zafer Bulutu hakkında sorular sormuştu. Bir kan emiciyi kurtarmak için kilisenin bana sınır olan arazisine girmenin bir yolunu aramıştı. Veraset mahkemesinde, sivil mahkeme sisteminde ve yerel haberlerde John ve benim kiliseden ayrıldığımıza dair belgeler olduğu için Jane ona yardım etmeye istekli olacağımı düşünmüştü. Ve Tanrı olsun, yardım . Ona yardım etmenin bedelini ödedim ve bazen keşke kendi halime bıraksaydım diyorum.

"Kanıtla," dedim silahı omzuma dayayarak. Adam elini yavaşça indirdi ve ceketinin cebinden bir cüzdan çıkardı, bir kimlik kartı ve rozet gösterdi. Ama rozetlerin internetten üç kuruşa satın alınabildiğini ve kimliklerin bilgisayarlarda yapılabildiğini biliyordum. "Yeterince iyi değil," dedim. "Bana Jane hakkında ondan başka kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Jane insan değil, ama bazılarından daha iyi taklit ediyor," dedi Paka, kelimeleri garip bir şekilde aksanlı, sesi cızırtılı ve boğuktu. "Bir zamanlar benim eşimle çiftleşmişti." Paka Rick'in koluna imrenen bir elini koydu, açıklanamaz bir sahiplenmeydi bu. Adam kaşlarını daha sert çattı, yüzünde derin oluklar vardı. Bir et parçası gibi sahiplenilmekten hoşlanmadığına bir his vardı içimde. Kadınların yüzündeki o mutsuz ifadeyi daha önce de görmüştüm. Bu ifadeyi bir erkeğin yüzünde görmek beklenmedik ve nedense tedirgin ediciydi. "O artık benim," dedi Paka.

Jane bana göndereceği adamdan bahsettiğinde, izin verirsem onun da Jane'in kalbini kırdığı gibi benim kalbimi kıracağını söylemişti. Bu Rick, okuduğum birkaç aşk romanında uzun boylu, esmer ve yakışıklı olarak tanımlanan, kapalı bir yüzü ve çok fazla sırrı olan, acımasız, mesafeli bir adamdı. Kesinlikle bir kalp kırıcıydı. "Bu da bir başlangıç," dedim. Arabalarında kediye benzeyen küçük bir şey ön panele sıçradı, yere çömeldi ve gün ışığının parıltısı içinde ön camdan dışarı baktı. Onu görmezden geldim, tüm dikkatimi arazimde yavaşça ilerleyen çifte verdim. Rick cep telefonunu çıkardı ve birkaç kez başparmağıyla vurup kaydırırdı. Ekranda ne varsa onu yorumladı: "Jane ona, on iki yaşına bastığından beri Tanrı'nın Zafer Bulutu ve onu yöneten adamla başının dertte olduğunu ve onun seninle evlenmeye çalıştığını söylemişsin. Ayrıca Nell Nicholson Ingram'ın hayatında tattığı en iyi tavuk ve köfteyi yaptığını söyledi. Bu doğru mu?"

Kaşlarımı çattım. Etrafımdaki orman hışırdıyordu, beklenti içinde ve tedirgindi, büyüme bağlıydı. Bana bağlıydı. "Evet. Bu her şeyi ." Tüfeği koluma ve evime geri döndüm, onlar son basamakları kenara çekildim. Yan arazideki geyik standında bulunan kilise casuslarının bu açmaz hakkında ne düşüneceklerini merak ediyordum.

Komşunun arazisinden beni sürekli izlediklerini bilmediğimi sanıyorlardı ama ben biliyordum. Tıpkı beni tekrar parmaklarının altına almak istediklerini ve arazimi kendi çıkarları için kullanmak üzere kiliseye geri vermek istediklerini bildiğim gibi. John'la yasal olarak evli olduğumuzu ve vasiyetinin araziyi bana verdiğini kanıtlayarak onları mahkemede yendiğimden beri biliyordum. Kilise büyükleri benim yasal haklara sahip olmamdan hoşlanmıyordu, onlar da benden hoşlanmıyordu. Hislerimiz karşılıklıydı.

Siyah kedim Jezzie evden dışarı fırladı ve Paka onu yakalayıp kucığına aldı. Minik kadın güldü, sesi de sözleri kadar tuhaf ve cızırtılıydı. Ve çok garip bir şey oldu. Jezzie yuvarlandı, Paka'nın kollarında göbek üstü yattı ve gözlerini kapattı. Anında uykuya daldı. Jezzie insanları sevmezdi; bana evinde zar zor tahammül etmiş, kedi maması getirdiğim için burada yaşamama izin vermişti. Jezzie tıpkı insanları görmezden gibi adamı da görmezden gelmişti. Ve beni de. Bu bana kadın hakkında şeyler anlatıyordu. O sadece bir werecat değildi. Büyüsü vardı.

İçeriye doğru geri çekildim ve onlar da verandayı geçtiler. *İnsan olmayanlar. Benim evimde.* Bu hiç hoşuma ama nasıl durduracağımı da bilmiyordum. Arazinin etrafındaki orman, sanki yakında kopacak ve ağaçların köklerini besleyecek yağmuru getirecek bir fırtınayı bekliyormuş gibi sessizleşti. En az onlar kadar tedirgin ormana elimi uzattım ama onları sakinleştirmenin bir yolu yoktu.

Tohumların filizlenmesine yardım edebildiğim, bitkilerin güçlenmesini sağladığım, hastalanıp ölmeye çalıştıklarında onları iyileştirebildiğim dışında ne tür büyüye sahip olduğumu tam olarak bilmiyordum. Sihirlerim her zaman benim parçam olmuştu ve şimdi, bir zamanlar ormanı beslediğimden beri, yeteneklerim ormana ve Soulwood Çiftliği'nin toprağına bağlıydı. Bana büyülerimin Cherokee *yinehi*'lerine benzediği söylenmişti. Avrupa efsanelerindeki perilere, küçük insanlara ve hatta orman perilerine benzer. Ancak son zamanlarda internette yaptığım yoğun araştırmalarda, sahip olduğum büyülerle tam bir ilişki bulamamıştım ve bedelini ödemeye razı olursam yapabileceğim daha çok şey olabileceğine dair bir içgüdü, bir his vardı içimde. Bir keresinde bana büyüünün her zaman bir bedeli olduğu .

YAZAR HAKKINDA

Faith Hunter, Jane Yellowrock serisi, Soulwood serisi ve Rogue Mage serisinin *New York Times* çoksatan yazarıdır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.